

Wendy HOLDEN

Nevestele din Bath

CHIC

Colecția

CHIC

„Romanele lui Wendy Holden sunt ca
profiterolul: atât de amuzante și delicioase,
încât nu te mai gândești la conținutul caloric.“

The Sunday Times

„Satira este mortală, intriga provoacă dependență,
iar ritmul nu te lasă să respiri.“

Metro London

„Wendy Holden are un talent inepuizabil
în materie de comedie.“

Literary Review

EDITURA POLIROM

ISBN 978-973-46-1012-9

9 789734 610129

www.polirom.ro

Colecția CHIC este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Wendy Holden, *The Wives of Bath*

Copyright © 2005 Wendy Holden

All rights reserved.

First published in Great Britain in 2005

by Headline Book Publishing

© 2008 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4 ; P.O. BOX 266, 700506

București, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33 , O.P. 37 ;

P.O. BOX 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HOLDEN, WENDY

Nevestele din Bath / Wendy Holden ;

trad. de Ines Hristea. – Iași : Polirom, 2008

ISBN 978-973-46-1012-9

I. Hristea, Ines (trad.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

Wendy
HOLDEN

Nevestele
din Bath

Traducere din limba engleză
și note de Ines Hristea

POLIROM
2008

Wendy Holden, jurnalistă și romancieră britanică, s-a născut în 1965. Are o carieră de succes, scrie pentru *Harper's Bazaar*, *Sunday Telegraph* și, din 1995, pentru *The Sunday Times*. În 2000, după ce fusese editor la revista *Tatler*, apoi la *Mail on Sunday*, se retrage din presă ca să se poată ocupa exclusiv de literatură. Romanele ei, pe care presa le-a comparat de la bun început cu cele ale lui Jilly Cooper, una dintre reginele neîncoronate ale genului, au devenit bestselleruri internaționale, apreciate pentru umor și viziunea critică asupra societății : *Simply Divine* (1999), *Fame Fatale* (2002), *The Wives of Bath* (2005), *The School for Husbands* (2006).

Nevestele din Bath, primul roman al lui Wendy Holden tradus la Editura Polirom, este povestea a două perechi de părinți în devenire care se întâlnesc la aceleași cursuri prenatale în orașelul Bath din Anglia, un loc liniștit, numai bun pentru crescut copii. Hugo și Amanda și-au rezervat loc la o clinică privată foarte cochetă, cu pretenții, în timp ce Jake și Alice își doresc o naștere naturală, acasă. Din păcate, în nici unul dintre cazuri lucrurile nu decurg conform planului. După fericitul eveniment, Amanda, fostă jurnalistă mondenă, găsește maternitatea mult mai neinteresantă decât reieșea din revistele *glossy* și se reîntoarce la lucru, lăsându-și soțul să crească singur copilul. Disperat, Hugo îi cere ajutorul lui Alice, și în curând între cei doi se dezvoltă o prietenie specială, poate chiar mai mult decât atât. Alice, pe de altă parte, are și ea probleme, având în vedere convingerile ecologice frizând extremismul ale propriului soț, pentru care absolut totul este reciclabil. Pe acest fond de nemulțumire generalizată se naște o comedie socială cu replici savuroase și un umor formidabil.

Pentru Isabella

c769582

Capitolul 1

Hugo și-a desprins fața de pe pieptul îmbrăcat în halat alb al unei femei excepțional de frumoase. Gonise prin spital într-un asemenea hal încât nu luase în considerare faptul că, de după colț, putea să apară cineva.

— Îmi pare rău, a rânjit el către ea, gândindu-se că, în realitate, nu-i părea rău deloc.

Doar nu i se întâmpla în fiecare seară să-și îngroape nasul în ceva atât de sexy precum... a aruncat o privire la ecusonul ei: Dr. M. Watson, Medic Specialist Pediatrie.

— Nici o problemă, a replicat doctorița pe un ton lejer, ușor distant.

— Nu vă cheamă într-adevăr Dr. Watson, nu?

Hugo a măsurat-o din cap până-n picioare cu o expresie seducătoare, observându-i părul negru, strălucitor și ochii mari și întunecați. Plin de încredere, a așteptat ca frumusețea propriului său chip și statura lui impunătoare să-și facă efectul, ca de obicei în cazul femeilor. Spre surpriza lui, a așteptat în van.

— Căutați ceva în mod deosebit? l-a întrebat doctorița.

Abordarea ei era politicoasă, însă strict profesională.

— Sunt aici pentru un curs.

Hugo și-a menținut zâmbetul cu optimism. Într-un final, tipa avea să cedeze. Așa se întâmpla întotdeauna.

— Un curs prenatal.

Cu toate astea, doctorița Watson n-a cedat. În schimb, i-a explicat pe unde s-o ia. După mai multe cotituri pe coridoarele labirintului cu linoleum cenușiu, Hugo a găsit, în sfârșit, ușa pe care o căuta.

A bătut și a deschis-o, ca s-o descopere pe Amanda într-un semicerc de oameni, stând în tensiune și clocotind de nervi. Lângă ea se afla un scaun de plastic portocaliu, gol.

— Îmi cer scuze că am întârziat, a bolborosit Hugo.

În fața semicercului stătea în picioare o femeie cu un chip alungit, cu niște ochelari cu rame subțiri și un zâmbet larg și vesel. Hugo s-a gândit că felul în care ochii femeii sclipeau prin lentilele ochelarilor avea ceva aproape maniacal.

— Bună seara, a zis ea. Numele meu este Lotti. Da, ai întârziat, dar mai bine mai târziu decât niciodată, așa cum se spune în țara asta, nu-i așa?

E olandeză, a presupus Hugo, în timp ce femeia, pe ale cărei brațe întinse zornăiau diverse brățări, se îndrepta către el. Hugo s-a trezit împins spre o masă, unde a fost întrebat cum îl cheamă. I s-a scris numele pe un ecuson care i-a fost prins de reverul hainei. Și astfel etichetat, i s-a dat drumul să se întoarcă împleticindu-se, la scaunul de lângă soția lui.

A privit iute împrejur. Imaginea atâtor femei gravide îi dădea o stare de nervozitate. Burțile femeilor păreau umflate peste limita maximă

admisă. Parcă stăteau să explodeze din secundă-n secundă. Hugo și-a imaginat explozia unui tun uriaș: o salvă de douăzeci și unu.

Lotti a zâmbit.

— Mă bucut să vă văd pe toți aici, astă-seară. Sper că aceste ore vă vor fi de ajutor, nu doar pentru informațiile despre copil și naștere, dar și ca să vă faceți prieteni. Să știți că unele dintre cuplurile care s-au întâlnit la aceste cursuri au rămas în relații de prietenie ani de zile.

Hugo se uita fix în podea. Nimic nu-l deranja mai tare decât actele forțate de interacțiune socială. Ca, de pildă, atunci când ești în biserica și ești obligat să le strângi mâna celorlalți, în semn de pace.

— Acum, a explicat Lotti cu lentilele ei sclipitoare, aș vrea ca toată lumea să se ridice, pe rând, în picioare și să se prezinte. Te rog! a încheiat ea făcându-i semn persoanei care se afla cel mai aproape de ea și care s-a ridicat imediat în picioare.

Pe ecusonul femeii respective scria „Mel“. Tipa era scundă, avea un aspect războinic și un păr grizonant tuns foarte scurt. Hugo i-a aruncat o privire rapidă, pe care și-a îndreptat-o apoi, aprobator, asupra femeii de lângă ea: o roșcată foarte frumușică, foarte gravidă, cu pielea catifelată, cu o expresie pierdută în ochi și cu un aer blând și visător. Pare vulnerabilă, s-a gândit Hugo încercând să-i surprindă privirea. Probabil că asta era motivul pentru care venise însoțită de maică-sa.

— Eu sunt Mel, a anunțat femeia cu părul grizonant, uitându-se reprobator către numele

de pe ecuson, ca și când ar fi vrut să dea de înțeles că era o chestie evidentă.

Apoi a indicat-o pe roșcată.

— Iar ea este Saskia. Partenera mea.

Hugo a încetat să mai bată din gene către roșcată, aruncându-i, în schimb, o privire încărcată de un reproș comic.

— Grozav, Mel, a strălucit Lotti. Poți să le spui celorlați cu ce te ocupi?

— Saskia este patolog la Ministerul de Interne. Eu sunt grădinar organic.

— Copilul o să aibă noroc la capitolul legume, ha-ha. La voi în casă nu se folosește nimic de la borcan, ha-ha.

— Nu, a răspuns scurt Mel și s-a așezat la loc.

În continuare, era rândul Amandei. Care a sărit în picioare în ciuda burții. Pe buze i se întinsese un rânjet rigid, marcat cu ruj roșu.

— Numele meu e Amanda Fine, a declarat ea țăntoș. Deși e mai probabil să fi auzit de mine, datorită profesiei mele, în calitate de Amanda Hardwick.

A urmat o pauză în care Amanda a așteptat manifestarea unui semn de recunoaștere.

— Ești tipa de la *The Bill*? s-a hazardat, într-un final, să întrebe un bărbat pirpiriu care stătea lângă Saskia.

Amanda a strâns din buze.

— Sunt o ziaristă *destul* de cunoscută, l-a corectat ea, în timp ce Hugo simțea cum pumnii și degetele de la picioare i se chircesc de rușine. Sunt *foarte* cunoscută în State. Dar presupun, a adăugat ea aruncând o privire disprețuitoare împrejur, că nimeni de aici nu cumpără revista *Style*.

— Eu o iau uneori, a anunțat o tipă cu un machiaj gros, cu pielea lucitoare, un nas enorm și un păr șaten nețesălat.

Pe ecusonul ei scria „Laura“.

— Te referi la revista care se dă împreună cu *Sunday Times*?

— Nu, a răspuns glacial Amanda, nu mă refer la revista aia. Mă refer la extrem de prestigioasa și influenta revistă americană cu același titlu.

Hugo a fost surprins când a auzit-o menționând numele revistei. Mai devreme în cursul aceluiași an — în circumstanțe de-a dreptul misterioase — Amanda își dăduse demisia de la *Style*. Pe probleme de principiu, îi spusese lui. O neînțelegere cu departamentul juridic sau ceva în genul ăsta. Până în clipa aia, Hugo nu-și dăduse seama că Amanda avea principii. Inițial, totala ei lipsă de scrupule fusese unul din lucrurile care-l atrăseseră la ea.

Vocea lui Lotti i s-a insinuat printre gânduri.

— Ei, oricum, e foarte interesant, Amanda. Mulțumesc.

Amanda s-a așezat pe scaun și l-a săgetat pe Hugo cu o privire furioasă. Apoi, Hugo a văzut că Amanda se holba la reverul lui. Îngrozit, Hugo a realizat că pe ecusonul plasat într-un unghi câș, mai exact pe hârtia albă și mototolită, scria numele „Yogi“. Era clar că Lotti înțelesese greșit „Hugo“. Probabil că în Olanda nu găseai prea mulți Hugo.

— Yogi! a ciripit Lotti, înfigând, fără să vrea, și mai adânc cuțitul în rană. Te rog! E rândul tău.

Supărat, Hugo s-a ridicat în picioare. Până atunci presupusese că privirile furișe pe care

i le aruncaseră cei din clasă, în special femeile, fuseseră aprobatoare, ba chiar avuseseră o nuanță de flirt. Conștientizarea faptului că ajunsese obiectul batjocurii celorlalți era în egală măsură neobișnuită și neplăcută.

— Ăăăă, păi, a început el cu o senzație de disconfort, primul lucru pe care ar trebui să-l spun este că ecusonul ăsta nu e corect. Numele meu nu e Yogi.

— Vorbește mai tare, Yogi! l-a rugat Lotti din față. Nu te auzim!

— Numele meu nu e Yogi, a behăit Hugo. Numele meu e Hugo – Hugo Fine.

Fir-ar al dracului! De ce naiba nu rămăsese el în bar și nu-și ignorase mobilul? Amanda îl sunase tocmai când își ducea paharul cu bere la gură. Voia să știe de ce nu se afla la cursul prenatal.

— Yogi, am înțeles că v-ați mutat de curând din Londra, i-a dat înainte Lotti. Vrei să ne spui de ce?

Bună întrebare, s-a gândit Hugo. Și-o punea și el în majoritatea dimineților. Gâtuindu-și oftatul și-a luat o poză curajoasă.

— Ei, știți și voi! Din motivele obișnuite. Viața de calitate și așa mai departe.

— Și e cu mult mai bine pentru copii, l-a întrerupt plină de energie Amanda. Ne-am gândit la viața de familie de la țară. Viața adevărată. La timpul de calitate.

Din partea celorlalți s-a auzit un murmur de aprobare.

— Să te joci cu îngerașii tăi în lumina soarelui, sub florile de măr. Chestii de genul ăsta, a adăugat Amanda expunându-și din nou grimasa cea roșie.

Murmurul s-a încheiat cu o lejeră bâlbâială. Unii dintre participanți i-au aruncat priviri surprinse.

— Așa că amândoi suntem încântați să fim aici, a concluzionat Amanda cu grația unui cap încoronat aflat doar în vizită. *Nu-i așa, dragul meu?*

Hugo a tresărit din cauza cotului violent pe care i l-a dat Amanda și a clătinat din cap fără prea multă convingere.

În realitate, Amanda știa foarte bine, el nu era deloc încântat să fie acolo. Se opusese cu ferocitate ideii ei de a părăsi Londra și de a se muta la țară. Citadin până în măduva oaselor, Hugo era terifiat de noțiunea de spațiu pierdut la mama naibii, cu nopți întunecate și tăceri îngrozitoare. Dar, odată ce rămăsese însărcinată, Amanda insistase că viața ei citadină se încheiase.

Soluția de compromis o reprezentase Bath-ul. Pe lângă faptul că se afla la jumătatea drumului dintre marele oraș și ruralitatea deluroasă, mai avea și avantajul că se găsea într-un loc despre care Hugo mai auzise vorbindu-se. Existau și trenuri către Londra. Nu că Hugo le-ar fi folosit. El își închipuise c-o să facă naveta până în Islington, unde lucra ca agent imobiliar, însă soția lui hotărâse că și viața lui citadină se încheiase.

Rezultatul era că acum Hugo devenise sclavul salariului oferit de Neil Dustard, șeful unei mici agenții imobiliare din Bath. La început, Neil păruse un tip destul de rezonabil. Fusesse singurul agent căruia Hugo îi trimisese CV-ul și care îl invitase într-un bar ca să discute despre viitor. La momentul respectiv,

gestul acesta părise dovada unei prietenii degajate care se traducea printr-o stare de excelență în domeniul afaceristic.

Ulterior, s-a descoperit că nu era decât dovada alcoolismului deja trădat de fața roșie ca sfecla a lui Neil, iar personalitatea lui Neil era la fel de instabilă ca și firma lui. Despre care Hugo a descoperit curând că era înghețată într-o lipsă de idei egalată doar de lipsă de ambiție. Iar acum se împotmolise și el în firma asta. S-o ia naiba pe Amanda fiindcă obligase să se mute aici. Și să-l ia naiba și pe el fiindcă îi dăduse voie Amandei să facă asta.

Apoi Hugo a revenit la discuția de la cură.

— Sigur, le spunea Amanda celor din clasă, e evident că Bath-ul e puțin cam în urmă față de Londra. Dar nu stă deloc rău la capitolul estetic — de fapt, e chiar drăguț — și e așa de ieftin ! Cu banii pe care i-am obținut pe apartamentul nostru, ne-am cumpărat aici o casă *enormă*. Dar, în fond, apartamentul era în Notting Hill...

Toți cei din clasă o priveau împietriți. Lui Hugo i se chirciseră din nou degetele din la picioare. De ce trebuia să spună toate lucrurile astea ?

În primul rând, apartamentul nu fusese în zona W11. Cel mult, se putea spune că fusese în W10-și-jumătate. Nu fusese chiar în Hill așa cum înțelegea el zona respectivă.

Și nici prețurile din Bath nu erau așa de scăzute. Da, erau mai mici, dar nu se putea spune că locuințele de aici erau ieftine ca braga. Datorită profesiei pe care o avea, Hugo știuse asta dinainte să se mute în Bath. Dar durase ceva până când, împotriva voinței ei

Amanda acceptase faptul că palatul cu cinci etaje din Royal Crescent pe care și-l închisese era cu mult peste posibilitățile lor. Casa pe care și-o permiteau, cea de pe strada Fitzherbert Place numărul patru, reprezenta un mare pas înapoi și o opțiune pe care inițial Amanda refuzase s-o ia în considerare. Ceea ce lui Hugo îi convenise, pentru că nici el nu voia să trăiască acolo. Apoi, dintr-odată, Amanda acceptase aparent limitările lor financiare și devenise teribil de entuziasmată deoarece clădirea era în stil georgian și „era plină de detalii originale“, conform informațiilor furnizate de agentul imobiliar.

Ceva, posibil original, și-a spus Hugo, izbucnise prin peretele scării interioare și produsese o pată enormă și umedă. Alte detalii de epocă includeau o fereastră jengoasă în formă de evantai, plasată deasupra ușii, alte ferestre înalte și dificil de curățat și niște tavane înalte și crăpate. În esență, era o casă dărâmată, cu trei niveluri, așezată pe coasta unui deal, la marginea orașului. După părerea lui Hugo, era un dezastru.

— Dar aici zice că are „un potențial extraordinar pentru renovare“, a spus Amanda împungând cu un deget manichiurat pliantul dat de agentul imobiliar.

— Asta, în limbajul agenților imobiliari, înseamnă „o catastrofă totală“.

Dar Hugo știa că se opunea în van. Când, într-un final, în mod inevitabil Amanda a câștigat lupta, au cumpărat casa, iar Hugo a rămas cu un gust amar extrem de incomfortabil.

În timp ce, cu aceeași senzație de disconfort, Hugo își amintea toate astea, ușa clasei

s-a deschis brusc și un bărbat a intrat în sală. Lotti și-a ațintit ochii asupra lui.

— Bună! Bine-ai venit! Ai întârziat puțin, dar nu contează.

Apoi s-a precipitat ca să repete faza cu ecusoanele.

— A trebuit să așteptăm autobuzul, a explicat bărbatul oarecum defensiv.

Hugo a realizat că nou-venitul era extravagant de frumos. Începând cu pomeții în gen Cherokee și părul întunecat care îi cădea în niște bucle neglijente până la mușchii puternici ai gâtului. Tipul avea o frumusețe de erou de film care stârnea resentimente chiar și în rândul celor mai relaxați bărbați. Iar Hugo, care stătea în picioare cu un ecuson caraghios în mijlocul unui grup de străini care rânjeau, se simțea în clipele alea departe de a fi relaxat.

— *Autobuzul?* a repetat Amanda disprețuitoare.

Bărbatul cu părul lung s-a uitat la ea.

— Noi nu avem treabă cu mașinile, a anunțat el pe un ton sever. Considerăm că fac rău planetei.

Lotti a ridicat încântată ochii de pe foile ei de hârtie.

— Hei, și eu cred la fel. Nici eu n-am treabă cu mașinile. Merg peste tot cu bicicleta.

Apoi a îndreptat markerul spre el, întrebându-l:

— Cum te cheamă?

— Jake. Soția mea, Alice, e și ea aici, dar momentan se află la toaletă. Vomită, a rânjit el către femei. Cred că știți cum e, nu, fetelor?

Stomacul lui Hugo s-a strâns dezgustat de populismul ieftin al lui Jake. Cu toate astea,

femeile păreau vrăjite. Toate au produs un murmur compătimator. Toate, cu excepția Amandei care arăta oripilată. Hugo știa că Amandei nu-i plăcea să i se reamintească și aspectele mai puțin strălucitoare ale sarcinii.

Jake se uita acum la Hugo. Sau, mai exact, la numele de pe ecuson.

În ochi avea o sclipire batjocoritoare.

— Yogi, deci? Ca în ursulețul Yogi sau ca în Maharishi Mahesh?

— Nici una, nici alta, a replicat glacial Hugo, începând dintr-odată să-l urască pe Jake. Numele meu e, de fapt, Hugo. Cred că nu s-a înțeles bine.

Lotti se uita acum fix la ecusonul care stătea prins pe pieptul lat al lui Jake. Expresia ei era pe jumătate respectuoasă, pe jumătate seducătoare și în totalitate aeriană.

— Continuă, Yogi, a gâfâit ea îmbujorată. Ne povesteai cu ce te ocupi.

Hugo și-a mutat greutatea corpului pe celălalt picior.

— Sunt agent imobiliar.

Oare ce se auzise venind din direcția lui Jake fusese un soi de fornăială? Hugo s-a uitat provocator la acest nou-venit. Dar Jake i-a evitat privirea, lăsând impresia că era absorbit de contemplarea costumului dungat în care era îmbrăcat Hugo.

— Mulțumesc, Yogi. Poți să ieși loc acum.

Ochelarii lui Lotti au sclipit dubitativ, într-o privire aruncată de jur împrejurul camerei, înainte de a fi atrași ca un magnet înapoi, către Jake.

— Jake, s-a animat ea. De ce nu ne spui câte ceva despre tine?

Jake, care statuse jos, s-a ridicat încet și cu picioare. În clipa în care a ajuns la complet și impresionanta lui statură, printre femeile din sală s-a stârnit rumoare. Hugo a observat cu iritare cât de plin de încredere părea Jake, deși era îmbrăcat într-o cămașă jerpelită de pădurar și o pereche de blugi ponosiți. Capul lui frumos dat ușor pe spate și balansându-se lent, dar constant de pe un picior pe celălalt, Jake era în largul lui.

— Înainte de a începe, aș vrea să spun că — Jake a aruncat împrejur o privire intensă și hotărâtă — eu, unul, nu mă aflu aici numai de decor. Cred că noi, tații, trebuie să luăm parte, în mod activ, la tot ce are legătură cu nașterea. Ce vreau să zic este că, într-un fel și noi suntem mame, iar eu, personal, nu am o problemă cu chestia asta.

Chipul lui Lotti s-a luminat de extaz.

— Ai dreptate, Jake, a găfăit ea cu ochii strălucindu-i în spatele lentilelor. Ce bine ar fi dacă și alți bărbați ar gândi ca tine!

Să-ți vină să vomți, s-a gândit Hugo. Asta era singura modalitate prin care putea descrie ce simțea el, personal. Aruncând o privire piezișă în lungul camerei, Hugo a ghicit că sentimente similare îi animau și pe ceilalți bărbați. Expresiile lor variau de la mizerabilă spre ucigaș.

În schimb, femeile oftau zgomotos de atâtă admirație. Și dintre toate, cel mai tare oftă Lotti.

— Spune-ne cu ce te ocupi, Jake, l-a invitat ea.

— Conduc o revistă.

— Dar asta e minunat! a exclamat Lotti întinzând un braț în direcția Amandei. Amanda tocmai ne-a povestit despre revista la care lucrează ea.

Jake a privit-o pe Amanda dubitativ, măsurând-o din cap până-n picioare.

— Nu cred că e vorba de același lucru. Revista ta se ocupă de celebrități, sex și farduri, nu?

— Sună grozav, a intervenit Laura evident nerăbdătoare să compenseze pentru gafa cu *Sunday Times*.

Amanda a gratulat-o cu un zâmbet cu buzele strânse.

— E o revistă glossy, dacă la asta te referi, i-a spus ea lui Jake. Revista ta e glossy?

Jake și-a clătinat buclele lucioase.

— Deloc. E tipărită pe hârtie ecologică. E o revistă pe tema reciclării.

— O revistă despre ciclism! a exclamat Lotti încântată.

— RE-ciclare!

Sprâncenele perfecte pentru o reclamă Calvin Klein ale lui Jake s-au încruntat în semn de iritare.

— Se numește *La Gunoi*! Poate fi procurată din magazinele cu mâncare sănătoasă, de la zarzavagiii care vând produse organice aprobate de Asociația Agricultorilor sau prin abonament, de la mine.

La care, Jake a aruncat în jur o privire provocatoare.

— Reciclarea! a spus Lotti bătând din palme. E un subiect foarte important. Nu-i așa?

Toată lumea a clătinat din cap. Inclusiv Hugo. Dacă era important, atunci trebuia spus că el își spălase cu religiozitate toate sticlele și cutiile de conserve, apoi le aruncase prin fanta potrivită în containerul de reciclare de lângă apartamentul aflat... nu chiar în Notting Hill. Odată, după o petrecere deosebit de bogată, Amanda scrisese la Primărie, sugerându-le autorităților să pună la dispoziție și containere cu fante pentru sticle de șampanie magnum. Din câte știa Hugo, Amanda nu primise nici un răspuns.

— Cel mai recent număr al nostru, a informat Jake clasa, te învață cum îți poți construi o casă doar din deșeuri reutilizabile.

Hugo a pufnit, încercând imediat să-și deghizeze ieșirea într-un acces de tuse. A fost recompensat de Lotti cu un zâmbet strălucitor.

— Yogi, poate că ar fi bine să te întâlnești cu Jake. Tu ești agent imobiliar, nu-i așa?

Accentul fusese pus pe „biliar” și „agent”.

— O casă făcută din deșeuri reutilizabile? s-a minunat Hugo, cât de politicos a fost în stare. Nu cred că Dunn & Dustard s-au mai ocupat de așa ceva.

— Și nici nu cred că există șanse să se ocupe, i-a replicat Jake cu îngâmfare. Asta dacă nu acceptă comisioanele sub formă de OSL-uri.

— Sub formă de ce? a întrebat Hugo, care abia mai reușea să-și mențină tonalitatea politicoasă.

Expresia lui Jake era suferindă și nerăbdătoare.

— Obiecte de Schimb Local. Un alt punct de interes pentru noi este să îndepărtăm, în

faze graduale, modalitățile convenționale de plată, în favoarea meșteșugurilor care pot produce bunuri destinate schimbului. Sau a altor forme de beneficii.

— Nu pot să-ți dau acum un răspuns, l-a anunțat Hugo imaginându-și-l pe Neil Dustard contemplând o astfel de propunere.

A simțit cum îi vine din nou să râdă și a încercat să-și deghizeze chicotul printr-un strănut.

Următoarea persoană care a trebuit să se prezinte a fost Jim cel mic, dar zdravăn, bărbatul care crezuse că Amanda lucrează pentru *The Bill*. Jim era tâmplar și se născuse în St. Helens.

— Ce minunat, a izbucnit Amanda. Asta e în Caraibe?

Jim s-a uitat la ea uluit.

— E în Merseyside.

Apoi a fost rândul Laurei. Hugo a privit-o cu interes. În afara machiajului gros, Laura avea un spațiu generos între cei doi dinți din față, ceea ce făcea ca zâmbetul ei să aibă un aspect obscen. Era îmbrăcată în roz țipător. Hugo s-a întrebat unde-i era jumătatea.

— E, ăăăă, prea ocupat ca să vină aici, a recunoscut Laura când Lotti i-a pus senină aceeași întrebare.

— Nici un tată n-ar trebui să fie prea ocupat ca să vină aici, și-a dat cu părerea foarte sonor Jake. E de datoria lui.

— Fergus lucrează în publicitate, la Londra, a sărit Laura.

Dezgustat, Jake și-a dat peste cap ochii înfundați în orbite. Ușa s-a deschis și în cameră a intrat o femeie blondă. Toți cei din încăpere

au început să se foiască atunci când au realizat că aceasta trebuia să fie soția lui Jake. Cea care se presupunea că fusese în tot acest timp la toaletă.

Hugo a observat că tipa era mai puțin atrăgătoare decât partenerul ei. În ciuda sarcinii, blonda era subțire și înaltă. Cea mai evidentă trăsătură a ei părea să fie curățenia. Arăta aproape carbonic de curată. Era îmbrăcată într-o pereche de blugi de gravidă și un tricou alb. Fața prelungă și calmă era complet lipsită de orice urmă de fard. Hugo și-a spus că arăta extrem de serioasă.

Cu toate că el nu era deloc uimit, apariția femeii cu pricina avusese un efect de-a dreptul impresionant asupra unei alte persoane din cameră. Lângă el, Amanda respira repede și gâfâit.

— Nu se poate, a auzit-o Hugo șuierându-și singură.

— Soția mea, Alice, tocmai anunța Jake. Te simți mai bine? a întrebat-o el plin de sollicitudine.

Nu prea, a bănuț Hugo nedumerit. Pentru că Alice se uita fix la Amanda. Chipul ei calm înregistrase un șoc neplăcut.

Lotti nu sesizase însă acest episod dramatic.

— Vorbește-ne despre tine, a zâmbit ea cu toți dinții către Alice. În momentul de față lucrezi?

Hugo a auzit-o pe Amanda respirând greu. Și-a dat seama că Amanda era foarte interesată de răspunsul lui Alice. Sincer vorbind, după scena de mai devreme, și el devenise interesat.

— N-nu, s-a bâlbâit Alice.

Apoi, revenindu-și, a adăugat cu o voce limpede și blândă :

— Dar până de curând am lucrat la departamentul juridic al unei reviste din New York.

O mulțime de clopoței au explodat în creierul lui Hugo. Deci asta era legătura. Revista *Style*. Oare femeia asta banală fusese implicată în povestea cu misterioasa demisie a Amandei? Cu fața ei curată și cu aerul ăla blând, tipa nu părea genul în stare să-i țină piept formidabilei lui neveste.

Lotti se uita răbdătoare la restul clasei.

— OK! Așa! Acum, pentru că toată lumea cunoaște pe toată lumea, să trecem la treabă. Știe cineva dintre voi cum arată un uter?

Capitolul 2

După curs, stând în stația de autobuz, Alice și Jake au văzut jeepul strălucitor al Amandei și al lui Hugo trecând pe lângă ei. Din spatele geamurilor fumurii, spectrul alb al chipului Amandei privea disprețuitor peisajul.

— *Cum de te cunoaște femeia aia?* a întrebat Jake. Nu știu din ce motiv, dar mi se pare că te urăște de moarte.

— Cred că așa e, a recunoscut Alice, sperând că Jake n-o să-și continue investigația.

Alice simțea că-i vine din nou să vomite, iar o altă călătorie cu autobuzul nu avea să-i îmbunătățească situația. Când intrase la cursul prenatal și o văzuse pe vechea ei dușmancă, i s-a părut că visează sau, mai curând, că are un coșmar. Era aproape imposibil ca Amanda Hardwick să aștepte un copil în exact același loc și în exact aceeași perioadă de timp.

— Deci, ce s-a întâmplat? a întrebat Jake în timp ce autobuzul, cu încăpățânarea lui caracteristică, refuza să vină.

Alice a gemut.

— Ea a fost tipa implicată în procesul ăla de calomnie. În urma căruia am renunțat la postul de la Intercorp.

În lumina portocaliu-sulfuroasă răspândită de stâlpul de pe stradă, Jake a căscat larg ochii dându-și seama despre cine era vorba.

— *Aia* era?

Alice a clătinat din cap.

— Dar, într-un fel ciudat, a spus ea meditativ, mi-a făcut un bine.

L-a strâns pe Jake de mână.

— Dacă n-ar fi fost Amanda Hardwick, atunci nu te-aș fi cunoscut pe tine. Dacă Amanda ar fi fost numai nițel mai puțin îngrozitoare, probabil c-aș fi rămas în New York.

Jake își privea ceasul și se uita încruntându-se la orarul afișat în stația de autobuz, gândurile lui Alice au zburat înapoi la cele două săptămâni profetice în care viața ei se schimbaseră pentru totdeauna. Totul a început atunci când Sherry, asistenta ei, a bătut la ușa biroului lui Alice.

Sherry era gravidă. Își mângâia burtica și zâmbea visătoare prin geamul ușii. Alice i-a făcut semn să intre.

— Ce s-a întâmplat?

Sherry a plutit înăuntru, cu burta înainte, gâfâind și ținându-se cu amândouă mâinile de șale. Alice nu mai întâlnise pe nimeni care să facă atâta caz în legătură cu nașterea unui copil. Sherry, care era micuță și slabă, cu excepția burții, nu numai că purta cele mai noi și mai mulate modele de haine pentru gravide, dar obligase departamentul modă de la Intercorp să-i transforme cea mai recentă ecografie într-o geantă, ediție specială, semnată de un designer cunoscut. În plus, își lua liber măcar o după-amiază pe săptămână, ca să meargă la ceea ce lui Alice i se păreau a fi o

serie de cursuri prenatale din ce în ce mai neplăcute.

— Brant vrea să discute cu tine, i-a spus Sherry zâmbindu-i cu toți dinții.

— A! Bine.

Brant era conducătorul echipei juridice de la Intercorp și șeful ei.

Alice s-a ridicat de la birou.

Sherry a făcut o pauză.

— Și eu aș vrea să vorbesc ceva cu tine, dacă se poate.

— Sigur. Dă-i drumu'!

— Pot să-mi iau după-amiaza liberă ca să merg la un curs de alăptare?

Alice a ezitat.

— Dar știi că în după-amiaza asta am conferința aia telefonică din Europa. E important să fii aici ca să te asiguri că toate legăturile internaționale funcționează.

Fețișoara lui Sherry s-a bosumflat.

Alice și-a ridicat palmele într-un gest explicativ.

— Îmi pare rău, Sherry. Nu poți să înveți altă dată despre alăptare? Vreau să spun că înțeleg că e teribil de important și așa mai departe...

— A, cursul nu e pentru mine, a zis Sherry. E o ședință de terapie pentru partenerul meu, ca să-l ajut să accepte implicațiile psiho-sexuale ale sânilor mei, acelea de hrănire, ca să înțeleagă că sânii mei nu mai sunt doar niște puncte de focalizare erotică.

Ochii lui Alice s-au mărit.

— Și nu poate să se ducă singur?

— Of, nu contează, a oftat Sherry ca un martir. Am crezut că, ei, c-o să înțelegi. Asta a fost tot.

— Ce să înțeleg? a chestionat-o răbdătoare Alice.

— Păi, că problemele astea sunt, din punct de vedere psihologic, foarte importante. Pricepi? Ca să te pregătești spiritual. Dar presupun, Sherry i-a aruncat lui Alice o privire compătimitoare, că dacă nu ești însărcinată sau mamă, pur și simplu nu poți să înțelegi lucrurile astea.

— Presupun că nu, a spus Alice străduindu-se să nu se simtă jignită sau afectată în vreun fel.

În orice caz, era iritată. Femeile gravide puteau să fie al dracului de *cu nasul pe sus*. Ca toți ceilalți, gravidele considerau că lipsa copiilor din viața lui Alice era o stare de fapt pe care ea însăși o alesese.

De-ar fi așa de simplu, s-a gândit Alice. Da, avea treizeci și șase de ani, era nemăritată și nu avea copii. Dar asta nu însemna că era o carieristă care urăște copiii. În realitate, Alice își închipuise întotdeauna că, la un moment dat, avea să devină mamă. Și cu siguranță crezuse că la vârsta asta avea să aibă deja copii. Dar uite că nu se întâmplase așa. Printre cărțile pe care i le împărțise destinul, nu se regăsisese și cea care reprezenta mariajul și copiii.

Avusese și ea aventuri de-o noapte, unele dintre ele foarte intense; avusese și legături de câteva săptămâni, unele dintre ele de-a dreptul pasionale. Ba chiar avusese și câteva relații. Dar nici una nu fusese destul de serioasă ca să se transforme într-un parteneriat stabil, profund implicat, bazat pe dragoste și care să facă din copii o posibilitate, mai curând decât o utopie.

Pe de altă parte, Alice avea o carieră proeminentă, un apartament minimalist neipotecat, localizat într-o zonă de invidiat, în Central Park, și tot atât de multe perechi de pantofi pe cât și-ar putea dori vreodată o femeie. Dacă ar fi vrut, își putea permite să zboare până în Maldive sau în Paris cu un bilet *first-class*, fără dificultăți. Deși, ca să fim sinceri, Alice își dorea rareori așa ceva. Și nici pantofii n-o interesau în mod deosebit.

Așa că, în timp ce alte femei de vârsta ei se ocupau de familie, Alice nu făcuse altceva decât să continue să muncească. Era acum o femeie bogată, de succes și fără nici o obligație sau responsabilitate. Într-o poziție care era una de invidiat. Și, cu toate că Alice își dădea seama că viața înseamnă mai mult decât atât, situația ei era totuși o opțiune rezonabilă.

Sherry a ieșit morocănoasă, iar Alice s-a ridicat ca să meargă în biroul lui Brant.

Era limpede, uitându-te la fața lui, că Brant avea probleme serioase. Deși expresia lui era, în mod normal, una îngrijorată, acum chipul îi arăta și mai tensionat decât de obicei. Brant a privit-o pe Alice cu gravitate prin ochelarii cu rame subțiri.

— Ce s-a întâmplat? l-a întrebat ea.

— Amanda Hardwick, a răspuns Brant scurt.

— Of, fir-ar al dracului!

— E un mod de exprimare. Dar sper c-o să reușești să rezolvi situația.

— N-am timp. Sunt înglodată până peste cap în cazul ăla cu rețeta.

Brant s-a uitat la ea fără să înțeleagă.

— Îți aduci aminte, l-a impulsionat ea. Rețeta de prăjitură în care cititorilor li s-a

pus să adauge cincizeci de cupe de whisky în loc de cinci. Avem foarte mulți cititori furioși. Mulți dintre ei au o stare de mahmureală severă. Am muncit până târziu în noapte ca să-i dau de cap problemei ăsteia.

Ceea ce nu era o exagerare. Dovada erau cearcănele de sub ochii lui Alice. Dar lucrul până târziu în noapte nu era ceva nou la compania Intercorp, așa că scripirea lentilelor lui Brant a fost una de oțel.

— Altcineva poate să preia cazul ăsta. Amanda Hardwick e englezoaică, iar englezii sunt specialitatea ta.

— Mulțumesc foarte mult, a mormăit Alice.

Așa cum Brant știa mult prea bine, New Yorkul era plin de englezi. Cu mulți dintre ei, Brant lua contact zilnic. Asta nu era decât o scuză ca să o facă pe Alice să aleagă paiul cel mai scurt. Iar când venea vorba de jocul cu paiule, Amanda Hardwick putea fi considerată cel mai scurt pai care exista pe lume.

Era ziarista cea mai lăudată și cu cea mai mare notorietate din ograda Intercorp-ului. Asta în funcție de unghiul din care priveai lucrurile. Amanda scria, în majoritate, pentru publicația principală a companiei, revista *Style*. Cu toate că locuia în Londra, unde se zvonea că avea și un soț, Amanda părea a fi o prezență constantă în New York. Faima ei, din câte putea să-și dea seama Alice, se baza pe răutatea extremă cu care trata orice vedetă care era destul de nebună încât să accepte un interviu cu ea. Alice presupunea că, dacă atât de multe celebrități acceptau aceste interviuri, înseamnă că speranța triumfa asupra experienței. Era fie asta, fie prostia în fază terminală a persoanelor faimoase.

Din nefericire pentru departamentul juridic de la Intercorp, Janice Kittenburger, editorul revistei *Style*, era surdă la orice fel de sugestie legată de ideea că Amanda era un bolovan agăţat de gâtul companiei. Janice, care era originară din Maryland, dar avea un ego de dimensiunile Texasului, detesta şi cel mai insignifiant amestec în sacrul proces editorial. Din perspectiva ei – atât cât putea Janice să aibă o perspectivă prin ochelarii de soare enormi şi negri pe care îi purta în orice încăpere –, cu cât un material era mai complicat din punct de vedere juridic, cu atât era mai important. Refuzul Amandei de a se documenta şi dispreţul semeţ cu care trata noţiunea de calomnie erau catalogate de Janice ca „jurnalism al primelor impresii”, artă în cuvinte, ceva unic pentru revista ei.

Acest argument, oricât de ingenios era el, nu prinsese niciodată la Alice. Aşa cum nu prinsese, conform explicaţiei lui Brant, nici la cea mai recentă victimă a Amandei, un actor faimos. Care, din câte se părea, că ameninţase c-avea să dea în judecată revista *Style* pentru zece capete de acuzare.

— Cum de s-a ajuns atât de departe? a vrut să ştie Alice.

Ca locţiitor al lui Brant, Alice avea dreptul să se înfurie pe el din când în când.

— Nu s-a uitat nimeni peste material?

De când a rostit aceste cuvinte, Alice şi-a dat seama că Janice, cu iresponsabilitatea ei încăpăţânată şi caracteristică, trimisese interviul la tipar fără să mai lase Departamentul Juridic să-l vadă. Ceea ce nu se întâmpla pentru prima dată.

Brant a ridicat din umeri.

— Uite ce e, Alice! Acum problema e în mânăta, OK? Dacă există cineva care ne poate salva pielea, aceea ești tu. Ai mai făcut-o și altă dată.

Alice și-a dat peste cap ochii obosiți. O înfuria faptul că atât de mult din timpul, energia și experiența ei fuseseră consumate ca să o salveze pe Amanda Hardwick. Datorită eforturilor ei și în ciuda lipsei de bun-simț a interviurilor Amandei, singura pedeapsă de până acum fuseseră scrisorile de avertisment, formulate în termeni duri, primite din partea avocaților celebrităților ofensate. Dar pentru obținerea acestui rezultat, Alice trebuise să facă uz de toată diplomația și de toată dexteritatea ei în domeniul juridic. Alice a gemut interior la gândul că trebuia să repete actele de vitejie anterioare.

Tot restul dimineții, Alice a lucrat pe materialul lui Hardwick. Așa cum zisese Brant, era un dezastru. De data asta, *Style* chiar c-o făcuse lată. Alice aranjase ca în după-amiaza respectivă să se vadă cu cel mai notoriu colaborator al revistei ca să se lămurească dacă se mai putea salva ceva. Deși avea dubii că se mai putea salva mare lucru. Așa cum nu credea că întâlnirea avea să fie prea distractivă. La toate întâlnirile anterioare pe care le avusese cu Amanda Hardwick, ziarista își depășise reputația câștigată pentru scârboșenia ei arogantă.

Îndesând documentele ofensatoare în birou, Alice s-a târât afară să-și ia o cafea și un corn.

În cafenea, Alice și-a dus tava la o masă de lângă fereastră, unde se afla un număr din *New York Times*, deschis la pagina Nunți/Petreceri.

În timp ce mânca, Alice și-a aruncat un ochi peste pagina cu pricina. Printre vedetele și bogătașii prezentați, exista o mireasă care fondase „un *site* umoristic pentru oamenii cu un părinte evreu“. Doi doctori, bărbați, își „sărbătoreau parteneriatul“. Un artist de *voice-over* se căsătorea cu o trompetistă, iar o doctoriță specializată în cardiologie se mărita cu un oncolog-hematolog. Indiferent ce însemna chestia asta. Cea mai interesantă uniune (ca și într-un scenariu clasic „Uptown Girl“¹, și-a spus Alice) era aceea dintre prințesa automobilelor din New Haven și un tâmplar din localitate, fiul unui muncitor constructor și al unei vânzătoare la supermarket. Alice se întreba ce părere aveau despre acest mariaj fioroșii părinți ai miresei, care erau evident niște capete încoronate de pe Coasta de Est. Și, mai cu seamă, ce părere aveau despre mama și tatăl mirelui.

Alice și-a ros contemplativ o unghie și și-a imaginat propria ei prezentare în pagina respectivă: „Domnișoara Alice Lamorna Duffield, fiica doamnei și a domnului James Duffield din Madron, Cornwall, locțiitorul consilierului juridic șef de la Compania Intercorp, s-a măritat aseară cu...”

Cu cine? Cu cineva care suna ca o firmă de avocatură, dacă bărbații din restul paginii

1. Titlul unei celebre melodii semnată Billy Joel; traducere aproximativă din lb. engleză: „Fata de la oraș“.

erau un exemplu de luat în considerare. Grayling Hotchkiss. Bradford Todd. Strâmbându-se, Alice s-a ridicat ca să se întoarcă la birou.

Mai târziu, în cursul după-amiezii, o blondă a intrat țănoșă în biroul lui Alice. Capul părea să-i iasă direct dintr-un decolteu adânc și alb, iar gura vopsită cu ruj roșu purta o expresie bosumflată și defensivă.

— Vrei niște cafea? i-a oferit Alice.

Nu e nimic rău, s-a gândit ea, să fii civilizat.

Era însă limpede că Amanda Hardwick avea altă părere. Și-a pus ambele mâini pe perechea ei de șolduri opulente.

— Cât o să dureze chestia asta? a vrut ea să știe.

— Destul cât să bei o cafea.

— Ei, pentru numele lui Dumnezeu! Vreau un *latte* fără grăsime, a pufnit blonda.

— Îmi pare rău, a spus Sherry. Aparatul nu face decât cafea la filtru.

Amanda Hardwick a fixat-o cu o privire de gheață.

— Atunci va trebui să te duci până la Dean&DeLuca și să-mi aduci un *latte*, nu-i așa?

Sherry s-a holbat la ea. Cafeneaua, așa cum știa toată lumea de acolo, se afla cu șaptezeci și patru de etaje mai jos și la două intersecții depărtare.

— Eu sunt însărcinată în șase luni! a zis Sherry indicându-și burta cu ambele mâini.

Amanda s-a uitat cu răceala la ea.

— Cred, a spus ea sec, că mă confunzi cu cineva căruia îi pasă de chestia asta.

— Sherry n-are timp să se ducă și să-ți aducă un *latte*, i-a tăiat-o Alice grăbită. Mă tem că e cafea la filtru sau nimic.

După alte proteste și bosumflări, cafeaua la filtru a fost acceptată. Întâlnirea a început.

— O să trec prin lista contestărilor, a anunțat Alice arătând către articolul pe care îl subliniasse în mai multe locuri. Prima obiecție se referă la faptul că tu pretinzi că subiectul își vopsește părul și a suferit mai multe liftin-guri faciale.

— Se vopsește, a sărit Amanda Hardwick. Și da, a suferit.

— Ai dovezi?

— Da.

Răspunsul ăsta a fost o surpriză plăcută. Alice a început să spere că, până la urmă, cazul putea fi salvat.

— Grozav! Și care sunt dovezile?

Amanda Hardwick și-a strâns buzele subțiri și roșii.

— N-am nevoie de *dovezi* dovezi. Trebuie doar să te uiți la el.

Alice și-a încovoiat degetele.

— Înțeleg. Ei, *el* susține că nu are părul vopsit și că fața e aia cu care s-a născut. Așa că e responsabilitatea ta să dovedești contrariul.

— *Cum*? Ce jalnic! Nu-mi vine să cred că m-ai târât până aici ca să-mi spui asta.

— Să înțeleg deci că răspunsul tău e *nu*? a chestionat-o calm Alice. Nu ai nici o dovadă în sensul ăsta?

Întrebarea ei a fost întâmpinată cu o tăcere furioasă.

— Apoi, și Alice și-a mutat degetul în josul paginii, tu pretinzi că subiectul suferă de o formă de dependență sexuală și că ia droguri recreaționale.

Amanda a sărit în picioare și, cu un gest melodramatic, și-a trântit o mână pe frunte.

— Vai, te rog! Nu-mi vine să cred că aud așa ceva. Revino la realitate, da? Tot Hollywood-ul știe că asta e adevărat.

— Mă tem că nici un tribunal nu va accepta lucrul ăsta pe post de probă, i-a explicat Alice pe un ton grav. Sau tot Hollywood-ul va veni să depună mărturie?

— Pe tot parcursul interviului, tipul și-a tras nasul. Ce dovadă mai bună decât asta vrei?

— Se poate să fi fost răcit. Ți-a recunoscut el, în interviu, că ia droguri și că suferă de o formă de dependență sexuală? Sau... Alice și-a coborât degetul câteva rânduri mai jos, că ambii copii nu sunt deloc ai lui și că tatăl lor e, de fapt, Brad Pitt?

Dumnezeule! Cu cât citeai mai mult, cu atât interviul ți se părea mai incredibil.

— Tot Hollywood-ul știe și asta, a răspuns Amanda sfidătoare.

Alice și-a sprijinit bărbia în palmă și s-a uitat obosită la Amanda.

— Lăsând la o parte implicațiile juridice imediate, ai idee ce efect devastator poate avea genul ăsta de zvonuri asupra unei familii? Noi vorbim acum despre niște copii. Niște copii mici. Dar destul de mari ca să înțeleagă. O chestie din asta le poate distruge viețile.

Amanda a privit-o cu dispreț.

— Ce e cu obsesia asta a voastră cu copiii? a mârâit ea. Ce naiba sunteți voi? Un nenorocit de Sindicat al Mamelor?

— Eu nu fac decât să-ți atrag atenția, a spus Alice calmă, că tu scrii despre niște copii vulnerabili. Judecătorilor nu le va plăcea treaba asta.

— Ce-mi pasă mie de niște scârbe de copii de celebrități? a mârâit Amanda. Sau, de fapt, de orice fel de copii? Copii, puradei! Oricine are așa ceva, merită tot ce primește.

Alice s-a uitat la ea la fel de calmă. Iată personificarea curvei carieriste, care urăște copiii, și-a spus singură. Păcat că Sherry nu era acolo ca să vadă originalul în plină acțiune.

Amanda s-a aplecat peste masă, oferindu-i lui Alice o perspectivă privilegiată asupra decolteului ei.

— Uite ce e, fetițo, a scuipat ea, tu înțelegi cu cine ai de-a face aici? Eu sunt ziarista-vedetă a Intercorp-ului, OK? Iar tu cine mama naibii ești? Ești o hârțogară fricoasă, lingușitoare și leneșă de la nenorocitul de departament juridic, asta ești!

Care ți-a salvat pielea de mai multe ori decât ai mâncat mâncare caldă, s-a gândit Alice turbată. Și-a sufocat impulsul să arunce cu lampa de pe birou, cu tastatura calculatorului și cu monitorul în capul femeii din fața ei. În schimb, și-a împreunat mâinile într-o atitudine controlată. Apoi a spus calmă:

— Acestea sunt niște acuze grave, iar omul o să ne dea în judecată. Eu nu încerc decât să stabilesc ce dovezi ai tu. Iar până acum, sinceră să fiu, nu mi se pare că ai avea mare lucru.

În punctul acesta tensionat al întâlnirii, Sherry a intrat încărcată cu o tavă cu cafea proaspătă. În secunda în care a așezat farfuria și ceașca lângă mâna Amandei, cotul acesteia a zvâcnit cu forță. Ceașca și conținutul ei au fost propulsate pe mini-fusta de gravidă, pe ciorapii din plasă, de gravidă, și peste ceea ce puteau fi considerate cizmele de gravidă, din piele întoarsă și lungi până la genunchi ale lui Sherry. Alice a icnit șocată. Nu avea nici cea mai mică îndoială că gestul fusese deliberat. În timpul ăsta, Sherry arăta de parcă era pe punctul să nască chiar acolo.

— Îmi pare foarte rău, a mieunat Amanda cu ochii lărgiți din cauza șocului mimat. Ce neîndemânatică sunt! Dar asta e problema cu ceștile astea, nu-i așa? N-au capac! Până la urmă, ar fi fost mult mai bine dacă te-ai fi dus să-mi aduci un *latte*.

Apoi s-a ridicat, și-a luat geanta, le-a trimis un sărut și a ieșit din birou.

— Ești bine? a întrebat Alice.

Sherry a ridicat ochii, întrerupându-se din acțiunea energică de frecare a fustei cu un vraf de șervețele, și a clătinat din cap.

— Ar trebui să-i trimiți chitanța de la curățătorie, i-a sugerat Alice.

— N-ar fi mai bine s-o dau în judecată?

Ochii mari ai lui Sherry au sclipit plini de furie.

— De ce nu? Alătură-te și tu celorlalți. În clipa de față, toată lumea o dă în judecată.

Frustrată, Alice s-a dat cu capul de birou.

— Dumnezeu! Cine ar vrea să se facă avocat la o revistă?

Sherry a privit-o îngrijorată.

— Să știi că ai nevoie de o pauză. În ultima vreme, ai muncit de ți-au sărit capacele.

— Știu, a bolborosit Alice cu gura în birou. Dar unde să mă duc? N-am energie să-mi aranjez nimic. Și, a adăugat ea nenorocită, nici nu am cu cine să merg.

— Ar trebui să ieși mai mult în lume, a sfătuit-o Sherry. Să cunoști oameni.

— N-am timp, a spus Alice frecându-se la ochi.

Dar știa, așa cum știa că și Sherry știe, că asta nu era decât o scuză. În realitate, Alice se retrăsese de pe scena new yorkeză a întâlnirilor amoroase. Era o chestie mult prea competitivă și mult prea serioasă. Întâlnirile astea erau ca interviurile pentru posturi. Pe care nu întotdeauna erai sigur că le și voiai.

Mai mult decât atât, bărbații de Manhattan păreau să creadă în proporție de sută la sută în publicitatea făcută. Până și masculii urâți, cu răsufare puturoasă, erau convinși că undeva, în oraș, existau cel puțin zece femei superbe, disperate să se mărite cu ei.

Privirea lui Alice a alunecat către hârtiile cu care Sherry își freca fusta. Ceea ce ea crezuse că erau niște șervețele semănau acum suspect de tare cu foile trimise de avocatul extern pentru cazul cu prăjitura cu whisky.

— Vai, îmi pare rău, a rânjit Sherry. Am creierul făcut terci. Ei, asta face sarcina din om!

— Sarcina!

Alice a schițat un zâmbet chinuit.

A sunat telefonul. Sherry a dispărut ca să răspundă.

— E mama ta, a anunțat ea prin interfon.

Alice a înșfăcat receptorul recunoscătoare. Mama. O scânteie de normalitate într-o lume ne bună și fracturată.

— Bună, mamă!

— Bună, draga mea. Ascultă-mă! Am niște vești pentru tine.

Alice a ascultat. Exasperată, a simțit cum i se strânge stomacul.

— Dar, mamă, nu pot să las totul numai pentru că Sally se mărită.

— Dar, draga mea, e verișoara ta. Cândva nți fost foarte apropiate.

— Da, dar n-am mai văzut-o de când Bay City Rollers erau în topuri.

— Cine?

— Nu contează, mamă. Ceea ce vreau să spun e că ultima oară când eu și Sally ne-am întâlnit, amândouă purtam fuste cu volane și pantofi cu talpă tip platformă.

— Asta mi se pare, a răspuns mama lui Alice înțepată, o îmbunătățire reală față de ceea ce poartă Sally acum. Are părul albastru.

Alice a zâmbit. Auzise că verișoara ei dezvoltase tendințe hippy.

Indubitabil, era o reacție împotriva autorității demodatei ei mame. Spre disperarea împărtășită a mătușii lui Alice, Frances, recenta carieră a lui Sally înregistrase o perioadă în care făcuse pe machieuza și pe jonglerul comunitar. Spre dezgustul tatălui lui Sally, ultimul ei post fusese sponsorizat de un consiliu local cu viziuni foarte liberale. Persoana cu care Sally avea să se căsătorească depășea speculațiile tuturor.

Dar Alice s-a decis că ea nu avea să facă mai mult decât să speculeze.

— Îmi pare rău, mamă, a spus ea hotărâtă. Sunt prea ocupată.

Însă mama lui Alice nu era genul de femeie care să se dea bătută cu una, cu două.

— Ei, *hai*, draga mea! A venit momentul să-ți iei o pauză de la impresionanta ta carieră. Familia ar fi încântată să te vadă.

Comanda – căci fără îndoială asta era – a pornit din Cornwall, a trecut pe sub Atlantic și a urcat până în biroul lui Alice de la etajul șaptezeci și patru, din Madison Avenue.

— Sunt sigură că ți-ar prinde bine o vacanță.

Alice a avut o ezitare. Carieră impresionantă? Mulțumită Amandei Hardwick, niciodată până acum nu se mai simțise la un nivel atât de scăzut din punct de vedere profesional. Și niciodată nu mai simțise atât de imperios nevoia unei pauze. Dar asta era metoda de îmbunătățire a stării de spirit de care avea nevoie?

— Te rog, draga mea, vino!

Mama lui Alice schimbase tactica și încerca acum s-o convingă prin intermediul linguşelilor.

— Mătușa Frances vrea în mod deosebit să vii. Să știi că e foarte nenorocită din cauza nunții. Pe mire îl cheamă Bo și face parte dintr-un circ anarhist.

Alice și-a reprimat un zâmbet. Era așa cum bănuise.

— Ce-i ăla un circ anarhist?

— Fac tot felul de chestii cu capace de pubele și motoare de mașini vechi.

— Și ce-i rău în asta?

Alice o tachina pe maică-sa. Dar investigația ei era, în egală măsură, sinceră; fiind o persoană obiectivă și avocat până în măduva

oaselor, ura condamnările decretate fără un proces corect.

— Genul ăsta de circ e foarte la modă. Unele dintre spectacolele astea produc adevărate averi.

— Te asigur că nu e și cazul celui ăsta. Dar bine măcar că taică-său a fost vice-amiral. Asta și faptul că i-a convins să se căsătorească la biserică sunt cam singurele lucruri care o mai țin pe Frances să n-o ia razna de tot.

Alice și-a înfundat gura cu mâna liberă. Nu trebuia să râdă. În mod clar, situația era extrem de serioasă.

— Pentru că, desigur, există și un copil, a adăugat mama lui Alice.

— Un copil? Sal e gravidă?

— Draga mea, trebuie neapărat să vii, a implorat-o mama ei. Dacă o s-o vezi pe Sally pe cale să nască, poate că până și *ție* o să-ți vină, finalmente, pofta să procreezi.

Iritată, Alice nu a răspuns nimic.

— Deci?

Era limpede. Cornwall dorea să afle concluzia.

— Nu știu ce să zic, mamă.

Dar Alice își dădea seama că era pe punctul să cedeze. Lăsând orice altceva la o parte, nunta avea un potențial comic de netăgăduit.

— Sally nu putea să-și aleagă un moment mai prost, a continuat ea făcând o ultimă și firavă încercare de împotrivire.

— Asta e și părerea lui Frances, draga mea. Ei, deci când să te așteptăm la aeroport?

Capitolul 3

Îmbrăcată în Armani și încălțată în Manolo, în fața bisericii, în ziua nunții, Alice era bucurăoasă fiindcă se întorsese acasă. Uitase cât de frumoasă putea să fie Anglia. Și, în special, ținuturile din vest. În ziua respectivă avea în fața ochilor un peisaj ca dintr-o ilustrată din Somerset: cer albastru, fulgi de zăpadă, garduri vii strălucitoare și un sătuc superb, construit din piatră de culoarea ciocolatei cu lapte.

La starea de spirit bună a lui Alice contribuia și senzația neobișnuită, dar plăcută, că ieșea în evidență din mulțime, la modul splendid. În general, Alice nu era foarte interesată de modă. Însă, lucrând acolo unde lucra, faptul că nu prea lua în considerare capitolul modă era un pericol. Adoptase un stil care se traducea mai puțin prin a te îmbrăca în scopul de a impresiona, cât mai curând prin a te îmbrăca doar cât să nu atragi negativ atenția asupra ta. Din fericire, faptul că era înaltă, avea fața ovală și cu o expresie meditativă, părul blond și drept, tuns cu grijă până la nivelul bărbiei, și mersul autoritar reprezentau niște trăsături elegante care-i ușurau situația. Deși costumul crem și tocurele înalte nu l-ar fi impresionat nici măcar pe băiatul care distribuia corespondența la Intercorp, aici ambele arătau extrem

de șic. Sincer vorbind, Alice nici nu prea avea cu cine să intre în competiție.

Era clar că nuntașii nu se stresaseră prea tare. Singura concesie făcută de mătușa Frances în favoarea ocaziei festive era o pălărie oribilă cu flori roșii, care se bătea cap în cap cu nasul ei cel plin de vinișoare. Costumul pătrășos din tweed puneă în lumină un corp ca ieșit direct dintr-un desen animat despre epoca edwardiană; de la niște glezne surprinzător de înguste și de suple, corpul ei căpăta, pe lung și pe lat, forma prorei unei corăbii. Expresia mătușii Frances era una posomorâtă, care voia să transmită faptul că, din punctul ei de vedere, în ziua respectivă nu era nimic de sărbătorit.

Tatăl lui Sally, unchiul Tommy, arăta și mai puțin festiv. Era roșu la față, în ochi i se citea o privire sălbatică și avea aerul unei bombe pe punctul să fie detonată. A întâmpinat-o pe Alice într-o manieră chiar mai nepoliticoasă decât de obicei:

— Tot nu te-ai măritat?

— Nu.

Alice și-a reprimat enervarea cauzată de întrebarea cu pricina. În fond, nici nu se așteptase la altceva. Era indubitabil că toată după-amiaza avea să aibă parte de astfel de investigații.

— Tot fără copii ești?

Alice a clătinat din cap.

Unchiul Tommy i-a aruncat o privire feroce.

— Ei, mă bucur *al naibii* de tare să aud chestia asta, a explodat el înainte de a se întoarce pe călcâie și de a se îndepărta cu pași apăsați.

Alice s-a pierdut printre ceilalți nuntași în întunericul înfrigurat al bisericii și s-a așezat lângă părinții ei. În față stătea mătușa Frances. Din când în când, frunzișul roșiatic i se scutura violent în clipele când emoțiile erau pe punctul s-o copleșească.

Alice așteptase cu nerăbdare să-l vadă pe Bo, controversatul mire.

Dar, contrar așteptărilor, acesta nu stătea în fața bisericii, jucându-se agitat cu verigheta.

— E ridicol, a mârâit peste umăr mătușa Frances către mama lui

— Alice. *Mireasa* e cea care ar trebui să întârzie.

— Privește partea pozitivă a situației, i-a șoptit mama lui Alice. Poate că s-a răzgândit.

Pălăria a încetat să mai tremure. Mătușa Frances s-a întors purtând pe chip expresia unei persoane care, în ultima secundă, a fost salvată de la pedeapsa cu moartea.

Murmurul conversației devenise, între timp, destul de zgomotos, astfel încât nu mai putea să fie acoperit de organistul satului. Apoi a intervenit o tăcere atât de profundă de parcă toată lumea ar fi fost scoasă din priză. Iar tăcerea a fost urmată de un sunet metalic, straniu și tremurător.

Uitându-se peste umăr, Alice a văzut un bărbat cu părul lung, împletit într-un soi de cozi, cu o haină care-i ajungea până la brâu și era compusă din petice și cu un rânjel de nebun. Tipul înainta pe culoarul bisericii cocoțat pe o pereche de picioaroange. Oamenii așezați în rândurile din față au scos un țipăt strangulat. Când Alice a privit în direcția mătușii, a văzut că florile cele roșii tremurau din nou cu furie.

Dintr-odată a început să se cânte „Vine mireasa“ și Sally, radioasă, și-a făcut intrarea în biserică. Pe cap avea o pălărie ascuțită, făcută dintr-un material alb și mătăsos, iar în jos era îmbrăcată cu o rochie verde cu aspect medieval, care, încrețită fiind la nivelul umerilor, se revărsa în față peste o burtă mare de gravidă.

Mătușa Frances părea să fi depășit pragul emoțiilor. Îl fixa, pierdută, pe unchiul Tommy, la brațul căruia mergea Sally. În fața altarului, unchiul Tommy, un pitic în comparație cu Bo cel cocoțat pe picioroange și cu pălăria cea înaltă a fică-sii, s-a uitat dezolat la nevastă-sa.

Preotul a făcut un pas în față, și-a dres vocea și s-a ridicat pe vârfuri, șoptindu-i destul de tare lui Bo că-l roagă să se coboare din înălțimi.

— Nu-i așa de simplu precum pare, amice, a fost răspunsul plin de veselie al lui Bo. Dar hai să mergem la masa aia și să văd ce pot face.

„Masa aia“ fiind chiar altarul, preotul, cu ochii ieșiți din orbite, a căutat un alt punct de coborâre pentru mire. După câteva clipe, a găsit băncuța pe care stătea organistul, iar mirele a revenit pe pământ. Pe tot parcursul ceremoniei, organistul a cântat stând în picioare, dar într-o manieră evident îmbunătățită.

— Dragilor, a spus preotul.

Congregația a redevenit serioasă. În fine, evenimentul luase cursul obișnuit al lucrurilor.

— Ne-am adunat aici, în fața Domnului...

— Hei, a spus Bo ridicând o mână. Adică... hei!

Preotul s-a oprit și s-a uitat la el peste ramele ochelarilor cu jumătate de lentile.

— Poftim ?

— Omule, tu când spui „Domnului“, a zis Bo cu vocea lui repezită și cântată, ne referim la orice fel de domni, nu ? Nu numai la ăla din Biblie, nu ? Îi includem, de pildă, și pe domnii din natură, pe zei și așa mai departe ?

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, a bolborosit, din primul rând, mătușa Frances cu răutate, deși pe drept cuvânt.

Detaliile eclesiastice – esențiale, în funcție de punctul de vedere din care priveai lucrurile, a presupus Alice – au fost dezbătute mult timp până când Bo a fost mulțumit. Într-un final, acest lucru s-a realizat, slujba a continuat și s-a ajuns la concluzia obișnuită – atât Frances, cât și Tommy abținându-se vizibil la punctul „dacă cineva are ceva împotriva, să vorbească“. Bo și Sally au părăsit biserica trecând prin fața unei gârzi de onoare formate din înghițitori de flăcări, despre care Alice și-a spus că trebuie să fi fost recrutați din rândul membrilor cercului anarhist.

Odată ajunși afară, toată lumea s-a răspândit în obișnuitul amalgam de clevetitori. Înghițitorii de flăcări s-au așezat în cerc pe iarba din curtea bisericii și au început să bea cidru. Alice i-a privit cu mare atenție atunci când unul dintre ei i-a întins sticla mătușii Frances și a invitat-o să „ia un gât, omule“. Mătușa Frances, care în mod clar depășise orice limită a rezonabilului, i-a acceptat oferta.

Recepția s-a ținut pe un câmp. Punctele de interes au fost un bar adăpostit într-un cort, jongleri, mai mulți înghițitori de flăcări și, la o distanță discretă de principalele atracții, un „cort principal“. Mătușa Frances fusese

convinsă că respectivul cort servea drept punct medical pentru cei care băuseră prea mult.

Barul era un haos și părea dominat de o atmosferă răzvrătită. Care se datora sistemului pe două niveluri instituit de unchiul Tommy : șampanie pentru cei — în majoritate rude — pe care el îi considera demni, bere și cidru pentru cei — în majoritate prieteni de-ai fiică-sii — pe care nu-i considera demni. Absolut previzibil, cei considerați nedemni erau la fel de chitiți să pună mâna pe sticlele de Pol Roger ale unchiului Tommy, pe cât era acesta să-i țină departe de ele.

Ca membru respectabil al familiei, Alice n-a avut nici o dificultate în a obține un pahar plin de bulbuci. Plină de tact, s-a îndepărtat cu paharul de bar și s-a așezat pe un balot de fân, mirosind aerul cu parfum de iarbă.

— E grozav, nu-i așa ? a spus vocea catifelată a unui bărbat din apropiere.

Alice a tresărit. I-a aruncat o privire celui care vorbise. Îi era greu să vadă cum arăta persoana în cauză, fiindcă omul avea capul plasat între ea și soarele care apunea. Totuși, Alice a reușit să distingă niște umeri lați și musculoși, un păr întunecat, destul de lung și de sălbătic și un zâmbet larg, cu niște dinți foarte albi.

Când tipul și-a mișcat capul, lumina soarelui a căzut asupra lui dintr-un alt unghi. Revelând un chip ca desprins dintr-o pânză de Botticelli : un nas fin, buze pline, pomeți proeminenți.

— Bună, a reușit să emită Alice din gâtul dintr-odată uscat.

Ochii lui, mărginiți de gene dese și negre, erau înguști, verzi și pătrunzători. Alice s-a

simțit ținută de privirea lor, care mătura fundul oceanului din sufletul ei.

— Bună.

Costumul lui maro, cu dungi și revere late, îi scotea în evidență părul sălbătic, dându-i un efect dramatic. Alice s-a gândit că tipul arăta ca o combinație între un star rock și un contabil sau ca un manechin coborât dintr-o reclamă de pe Fifth Avenue. Părea puțin probabil ca Sally, ca o vagaboandă ce era, să aibă prieteni în industria modei. Dar surprizele pândesc la tot pasul.

— Versace? a spus ea indicând cu un gest al capului costumul tipului.

Când venea vorba de designeri, Alice nu mai era foarte sigură pe ea, dar era dispusă să încerce.

Tipul și-a dezvelit dinții.

— Scope.

— Scope?

Probabil asta era o nouă echipă englezească de designeri inovatori.

— Magazinul de haine la mâna a doua. Încasările merg către oamenii cu handicap.

Alice s-a îmbujorat, simțindu-se ca o caraghioasă. Tipul a întins către ea o mână mare și bronzată.

— Apropo, eu sunt Jake.

Când s-a uitat la Alice, ochii lui au sclipit.

— Eu sunt... ăăăă... Alice.

— Și cu ce te ocupi... Alice?

În timp ce limba lui i-a mângâiat „l”-ul din nume, Alice i-a văzut vârful roșu izbucnindu-i printre buze preț de-o secundă.

Apoi și-a mutat privirea.

— Sunt avocat la o firmă care editează o revistă glossy.

— Ce înseamnă asta?

Alice nu era sigură că însemna ceva. În orice caz, pentru ea însemna din ce în ce mai puțin. Fără prea multă tragere de inimă, a început să-i explice.

Jake și-a frecat bărbia cu degetul arătător.

— Adică tu trebuie să ai grijă ca nici o celebritate să nu primească bani atunci când cineva de la firma ta îi tranșează penisul?

— În esență, da.

— Sau să te sinucizi încercând să salvezi câte-un ziarist iresponsabil care nu se deranjează să-și verifice acuzele?

— Se poate spune și așa.

Alice s-a gândit că poate exemplul Amandei Hardwick nu fusese cel mai potrivit. Procesul de calomnie intentat revistei *Style* avea toate șansele să se soldeze cu succesul actorului. Iar suma de bani, atunci când avea să fie decisă, urma să fie uriașă. Așa cum urma să fie și sentimentul ei de eșec profesional. În ciuda eforturilor pe care le depusese. Până atunci, Alice nu mai pierduse nici un proces. Niciodată.

Și, desigur, Amanda Hardwick avea să scape basma curată, fără nici o pată sau responsabilitate. Avea să continue să navigheze ca un petrolier avariat, lăsându-i pe alții să-i curețe mizeriile.

— Sună groaznic, i-a declarat Jake pe șleau.

— Așa e, a răspuns Alice jucându-se întristată cu paharul gol de șampanie.

— Și-atunci de ce faci chestia asta?

— Asta să-mi spui tu mie, a zis Alice posomorâtă.

— Aș prefera să mai beau ceva.

Au descoperit că acum șampania curgea în valuri, la liber. Se părea că unchiul Tommy se recunoscuse învins și plecase acasă. Jake a luat o sticlă de la bar și a condus-o pe Alice afară. A dus-o la ceva distanță de mulțime și de corturi, către un pâlț de copaci ale căror crengi coborau jos, înspre pământ, ascunzându-i de priviri.

Jake și-a dat jos haina și a întins-o pe iarbă. Alice, atentă la costumul ei crem, i-a fost recunoscătoare pentru acest gest. Pe măsură ce băutura gazoasă îi inunda stomacul, în capul lui Alice se instala o senzație calmă și învăluitoare.

Se făcuse un foc de tabără, iar flăcările acestuia se unduiau pe fundalul apusului din ce în ce mai profund, ca un steag purpuriu zdrențuit.

Alice i-a zâmbit lui Jake și i-a întins paharul. Dar mâna care ținea sticla a ezitat.

— Nu te simți terminată? a întrebat-o el pe Alice.

— Am început să mă simt amețită. Asta da, a mărturisit ea în timp ce Jake îi umplea paharul.

— Nu ziceam „terminată” în sensul ăsta. Tonul lui Jake era serios.

— Mă refeream la ceea ce spuneai despre serviciul tău. Nu vrei să-ți folosești timpul într-un fel care să însemne ceva pentru tine?

— În ce fel? a răspuns Alice defensiv. Tu ce faci?

— Conduc o revistă despre reciclare.

— Da? Am crezut că ești manechin. Sau că lucrezi în modă.

Roșind, Alice și-a dat seama, mult prea târziu, că vorbele pe care tocmai le rostise o dădeau de gol că-l considera pe Jake frumos de pică. Însă el a pufnit pe nas și n-a părut să-i sesizeze complimentul.

— Toate revistele alea glossy ți-au afectat creierul, i-a spus el.

— Probabil. Dar ... o revistă despre reciclare? Asta e, îmmm, *grozav*.

Jake i-a aruncat o privire scurtă, speculativă.

— Ești interesată de reciclare?

Alice nu era sigură că „interesată“ era cel mai potrivit termen. Reciclarea nu era un subiect la care să se fi gândit prea mult. Dar a simțit că dacă ar fi spus asta l-ar fi jignit pe Jake.

— Păi, e important, nu-i așa? a încercat ea să evite un răspuns tranșant.

— Bineînțeles că e. Dar nu sunt destui oameni care gândesc în felul ăsta.

Jake a zâmbit trist privind focul.

— A început să prindă încet, dar drumul e încă lung.

Ochii i-au strălucit.

— Dar o s-ajungem acolo. Trebuie. E pentru binele tuturor.

— Cred că e minunat, a spus Alice cu invidie, să faci ceva în care să crezi cu-adevărat.

Jake a privit-o cu ochii lui mari, aprinși de flăcările focului.

— Să știi că și tu ai putea să faci asta. Ești liberă. Adică ești singură – nu-i așa?

— E chiar așa de evident?

— Deloc. De cum te-am văzut am început să mă uit prin preajmă ca să-l văd pe norocosul care e cu tine.

— Ești prea bun.

Jake i-a ignorat tonul ironic.

— Așa că vreau să spun că poți să faci orice vrei. Nu ești, ăăă, legată de nimeni. Și pun pariu că faci o grămadă de bani...

Jake s-a uitat la Alice așteptând o confirmare. Iar ea nu s-a obosit să nege. Deși faptul că avea un salariu mare nu mai era deloc ceva incitant. Așa cum nimic din ceea ce avea legătură cu munca ei nu mai era incitant.

— Bani pe care nu-i cheltuiești decât, privirea i-a coborât către tocurile ei înalte, pe pantofi.

Alice a râs.

— Ei, haide! Ai o căruță de bani. Îți poți permite să faci o pauză. Să meditezi la ceea ce vrei să faci cu-adevărat cu viața ta.

— Văd că te-ai gândit la toate, l-a tachinat ea. Dar dacă ăsta nu e momentul potrivit?

— Niciodată nu ne dăm seama care e momentul potrivit, decât atunci când e deja prea târziu, i-a declarat Jake cu gravitate. Ceea ce trebuie să faci tu e să trăiești mai mult în prezent.

Apoi Jake i-a umplut din nou paharul. Alice a simțit că începe să-i trepideze creierul. Și-a dat capul pe spate, absorbind sunetele și parfumurile serii de primăvară și țipetele din ce în ce mai zgomotoase care veneau dinspre petrecăreți. O vreme, și ea, și Jake au tăcut.

— Și copiii? a întrebat-o Jake fără vreun accent deosebit. Ei cum intervin în schemă? A, să nu-mi spui!

Vocea i-a devenit batjocoritoare.

— Dă-mi voie să ghicesc. Copiii nu au loc în viața ta ocupată, competitivă și obsedată de muncă. Ești una dintre carieristele alea — tipice...

— Nu, *nu* sunt, a sărit Alice, ridicându-se în capul oaselor furioasă. Și știi ceva? M-am săturat de oamenii care cred chestia asta. Întotdeauna mi-am dorit copii. *Întotdeauna.*

— Și-atunci ce mai aștepti?

Vocea lui devenise blândă.

Alice și-a privit mâinile.

— Of, Doamne! Nu știu. Nimic în mod special. Sau multe. Cum ar fi bărbatul potrivit. Nu e simplu, a încheiat ea uitându-se disperată în spate, către focul de tabără.

Unii dintre invitații mai dezinhibați dansau acum goi în jurul lui. Nu mai trebuia spus că printre dansatorii respectivi nu se aflau și părinții lui Alice, care se întorseseră de mult la hotel, și nici mătușa Frances care aruncase o privire în cortul cel mare și de atunci nu mai fusese văzută pe nicăieri. Circulau zvonuri conform cărora femeia plecase într-o stare de isterie. Alte zvonuri, mai dramatice, pretindeau că mătușa Frances rămăsese în cort.

Alice și-a dat seama că Jake se uita la ea. Pomeții lui reflectau lumina pâlpâitoare a focului. Iar ochii îi străluceau ca la lupi.

— Nu te-ai gândit niciodată să renunți la New York? a întrebat-o el cu blândețe. Nu te-ai gândit să te întorci acasă?

— De ce ești așa de interesat?

Jake a rânjit.

— Din motive egoiste. Pentru că ești superbă și pentru că-mi place de tine la nebunie.

Alice a rămas cu gura căscată.

El i-a umplut din nou paharul. Când mâna lui a atins-o pe a ei, Alice a simțit cum circulă între ele un curent. Slab, dar indubitabil. Și-a retras mâna, speriată.

— Ai simțit? i-a șoptit el.

Inima lui Alice bătea din ce în ce mai repede. S-a uitat cu o privire acuzatoare către pahar.

— N-are nici o legătură cu *asta*, a asigurat-o Jake cu un râset gâlgâitor. Uită-te la mine!

Alice s-a uitat. Mesajul pe care ochii lui i-l transmiteau nu putea fi interpretat greșit. Era cel mai vechi mesaj din lume. De-a lungul a secole de evoluție fusese construit astfel încât să fie imposibil să nu-l înțelegi. Alice s-a forțat să-și mute privirea. Nu se putea să i se întâmple așa ceva.

Jake și-a apropiat fața de a ei. Alice aproape că-i putea gusta răsuflarea. I se închideau ochii fără să vrea, o înțepa limba, i se umpluse gura cu apă și începuse să-și muște buzele în dorința de a-i fi sărutate. Deci asta era atracția pur instinctuală. Alice nu crezuse vreodată că ea exista și în afara filmelor.

— Ți-a plăcut, nu? a murmurat el când gurile li s-au despărțit ca să ia aer.

Alice a clătinat din cap. Ochii lui, aproape de ai ei, se îngustaseră satisfăcuți.

— Și mie mi-a plăcut. Nu văd de ce m-aș mai da pe după piersic. Dacă-ți place de cineva, ar trebui să i-o spui. N-avem timp de pierdut pe planeta asta. E o prostie să faci invers, iar mie nu-mi plac prostiile. De nici un fel.

Pe măsură ce fața lui se apropia de a ei, Alice a simțit cum se trage către el, ca o bucată de fier neajutorată atrasă de un magnet foarte sexy.

Jake a lipit-o puternic de iarbă cu sărutul lui.

— Să nu te mai întorci în nenorocitul ăla de New York, i-a poruncit el.

Cu toate astea, Alice s-a întors. S-a întors, așa cum intenționase, chiar a doua zi. În fond, avea acolo o viață și o carieră; care, cu toate că nu erau tot ceea ce ar fi putut să fie, nu puteau fi distruse de o pupăceală intervenită la o petrecere de nuntă. Oricât de plăcută ar fi fost pupăceala cu pricina. Și chiar fusese foarte plăcută. De fapt, cea mai plăcută. Și, în realitate, fusese ceva mai mult decât o pupăceală.

Chipul lui Alice s-a luminat datorită amintirilor. Jake stătuse întins pe iarbă și o privise în timp ce ea se îmbrăcase în repetate rânduri. Apoi, tocmai când Alice își încheia ultimul nasture și-și netezea ultima cută a costumului, Jake o trăsese de fiecare dată din nou în jos, sărutând-o până când îi ștergea rujul și ridicându-i fusta.

Noapte newyorkeză după noapte newyorkeză, Alice a re trăit întâlnirea lor. Din când în când, pe parcursul zilelor, cuvintele lui pluteau înapoi către ea. „Îți poți permite să faci o pauză... să meditezi la ceea ce vrei să faci cu-adevărat cu viața ta... să trăiești mai mult în prezent. Și copiii? Ei cum intervin în schemă? Ce mai aștepți?”

Din ce în ce mai des, la birou, Alice s-a trezit fixând burta în creștere a lui Sherry. Și afară, copiii păreau să fie peste tot. Oare întotdeauna Fifth Avenue fusese plină de mame la modă care împingeau cărucioare cu progeneruri îmbrăcate în haine de designer? Fiecare revistă prin care se uita Alice era însuflețită de familii superbe. Până și afișele de pe străzi erau cu copii mici.

Și, ca pentru a sublinia ideea, drumul către serviciu parcurs de Alice prin Central Park se animase, dacă ăsta era cuvântul potrivit, din pricina celor din Buggycisers¹, un grup de mame cu aspect stresat și cu cearcăne negre sub ochi, care se strâneau în fiecare dimineață pentru o serie de exerciții violente, realizate fără să lase din mână mânerul cărucioarelor. „Buggycise” scria pe pancarta portabilă care stătea postată lângă grup. „Recâștigați-vă rapid silueta de dinainte de naștere.”

Alice presupunea că acele cărucioare de poveste erau adevărate Maserati în domeniul lor: erau acoperite cu kilometri de materiale de camuflaj în gri și kaki, erau pline de tot felul de borduri din cauciuc negru și de alte rafinamente sportive, precum suporturi pentru pahare de *caffè-latte* și roți cu anvelope late cu jante cromate. Arătau de parcă ar fi putut urca pe Everest cu ușurință. Așa cum arăta și instructoarea de Buggycise, o tipă încrunțată, îmbrăcată într-un costum de sport super-specializat și care își urla ordinele într-un microfon.

1. *Buggy* înseamnă „cărucior de copil”, iar *cisers* este prescurtarea termenului *exercisers* = persoane care fac sport (în engl. în orig.).

Buggycise-ul i se părea muncă grea lui Alice. Îi părea rău de mamele în cauză, dar și mai rău de copiii care stăteau ținuiți în chingi în cărucioare și erau obligați să fie martorii eforturilor găfâite ale părinților. Unii dintre copii plâneau, ca o reacție firească la ceea ce părea a fi, la vârsta și din perspectiva lor, o imagine terifiantă. Iar cei care nu urlau deja, invariabil ajungeau înlăcrimați în punctul în care mamele se apucau bine de mânerele cărucioarelor și începeau să alerge în mare viteză pe aleea centrală a parcului.

Alice era cutremurată. În mod sigur, nașterea era un eveniment traumatizant. Nu mai era nevoie ca imediat după asta să mai și alergi în pantaloni mulați, nu? Dar poate că asta era legea în New York. În fond, magazinul FAO Schwarz avea în stoc serii întregi de DVD-uri cu Copilul Mozart, Copilul Bach și Copilul Einstein, care promiteau să aprindă flacăra geniului în cele mai mici creiere. Indiscutabil că asta îi aștepta când ajungeau acasă pe acești copii Buggycise.

Pe de altă parte, se gândea Alice, situația era de preferat celei care o aștepta pe ea când ajungea la serviciu. Disputa iscată în urma articolului Amandei Hardwick nu dădea semne de înmuiere. La fel ca și Brant.

— Ți-ai cam ieșit din mână, Duffield, a remarcat el, lipsit de generozitate, într-o dimineată, fluturându-i cea mai recentă scrisoare de amenințare din partea avocaților actorului.

— Fac tot ce pot.

— Păi, fă mai mult.

Alice s-a supărat. Fir-ar al dracului! Ea chiar făcea tot ce putea. Dar, până la urmă,

de ce naiba se mai obosea? Unde era distracția? Ce sens avea totul? Chiar își dorea șeful ăsta? Sau serviciul ăsta? Sau orașul ăsta? Acel apartament elegant, minimalist, neipotecat, chiar și așa, cu poziția lui de invidiat de lângă Central Park? Șirul gândurilor pe care Jake îl inițiasse părea imposibil de oprit. La fel ca și procesul împotriva revistei *Style*.

Iar asta nu era singura preocupare a lui Alice. Ciclul trebuia să-i vină la câteva zile după nunta lui Sally. Numai că ea se întorsese de aproape o săptămână, iar ciclul tot nu-i venise. În plus, sânii îi deveniseră neobișnuit de sensibili. Abia atunci când Alice a început să aibă grețuri, imposibilul, inimaginabilul a devenit vag probabil. Dar cum se putea? Jake purtase prezervativ.

Când a doua liniuță de pe testul de sarcină s-a transformat într-un albastru triumfal, primul sentiment al lui Alice a fost acela de teribilă amorțeală. Sentiment care a fost aproape imediat înlocuit de o stare de uriașă și covârșitoare încântare.

Sigur, ar fi fost plăcut să fi avut posibilitatea să aleagă. Să fi plănuit sarcina alături de tată. Dar, sincer, date fiind vârsta și ovarele ei, astea nu mai erau decât niște lamentații nefundamentate. Nu era ea incredibil de norocoasă să i se fi oferit șansa asta? Abia acum, holbându-se la liniuța care îi indica viitorul copil, Alice a realizat cu câtă disperare își dorise un prunc. Și cât de mult se străduise să-și reprime ceea ce părase un vis imposibil.

Alice și-a purtat strălucitorul secret peste tot. Plesnea de energie; nici măcar ideea de a face față singură diverselor și dificilelor

stadii ale sarcinii nu-i tăia elanul. Făcuse destui bani ca să se protejeze de cele mai multe probleme și era obișnuită să ia decizii de una singură. Avea să se descurce. Nu era decât un singur lucru care o îngrijora.

— Zici că l-ai cunoscut la nunta lui Sally?

De la trei mii de mile depărtare, mama lui Alice părea nesigură.

— Nu-mi amintesc de el.

— Se poate ca tu să fi plecat până când a apărut el, a recunoscut Alice. Sau poate că orai în altă parte.

— Și tu nu i-ai luat atunci adresa? Nu te recunosc, draga mea. De obicei, ești așa de organizată.

La capătul ei de fir, Alice a zâmbit strâmb. Nimic din acuplarea frenetică din spatele tufișurilor nu fusese organizat.

— De ce spuneai că-l cauți? a întrebat-o mama ei.

Alice a tras adânc aer în piept, încercând să pară neafectată.

— E vorba de o mică, ăăăă, problemă legală, mamă.

Alice spera că termenul „legal” avea să prevină alte întrebări. Asta până când Alice era gata să ofere niște răspunsuri adevărate. Oricât de nerăbdătoare era mama ei să aibă nepoți, tot nu i-ar fi trecut prin minte o astfel de realitate.

— Problemă *legală*?

— Da, dar una foarte mică. Foarte, foarte mică, a spus Alice fiind absolut cinstită. Oricum, mamă, ideea este că am crezut că mătușa Frances ar putea să-mi facă rost de numărul lui de telefon sau de o adresă. Ar putea să-i întrebe pe Sally și pe Bo.

— Au plecat în luna de miere, în Shetlands, într-o tabără de yoga vegetariană. Se pare că au un cort pentru nașteri – ce-o mai însemna și asta – pentru atunci când pe Sally o s-o apuce durerile facerii. Îți închipui?

— Nu, a răspuns Alice nevrând s-o supere pe maică-sa.

În realitate, putea să-și închipuie foarte bine. Lumea era plină de tabere de nebuni. Și, așa cum revista companiei Intercorp înregistra cu devotament, legiuni de celebrități nebune de legat mergeau în astfel de tabere.

— Dar mătușa Frances poate să ia legătura cu ei acolo, nu?

— Nu cred că elementele impure, din lumea de afară, sunt permise, i-a explicat mama. Așa i s-a spus lui Frances atunci când a încercat să-i sune. A fost foarte ofensată.

Alice și-a stors creierii.

— Jake conduce o revistă despre reciclare. Ar trebui să aibă cartierul general în zona de vest, numai că nu sunt sigură unde. Ai putea să-l găsești în cartea de telefon.

— Pot să încerc. Cum se numește revista asta?

— Ah!

Frustrată, Alice s-a plesnit peste frunte.

— Am uitat să-l întreb.

Maică-sa a oftat.

— O să fac tot ce pot.

Dar toate eforturile doamnei Duffield și cercetările făcute de Alice pe internet n-au condus la nici un rezultat.

Per total, Alice se simțea ușurată. Încercase și avea conștiința liniștită. Nu voise decât să-l anunțe, dar faptul că Jake nu avea să fie

implicat în nici un fel era probabil o chestie bună. Mai puține complicații, mai puține bătăi de cap.

Deci urmau să fie numai ei doi : ea și copilul ei. Alice stătea trează noaptea și încerca să-și închipuie cum avea să fie. În fond, urma să devină mamă. În fond, urma să aibă un copil.

Capitolul 4

— Ne dă în judecată? a repetat Amanda Hardwick la capătul ei de fir, în Londra.

— Da, a replicat Alice cu un calm pe care nu-l simțea. Va trebui să apari în boxa martorilor.

Alice și-a înfipt unghiile în palme din cauza frustrării. Ultima șansă de salvare fusese epuizată. Actorul refuzase o sumă generoasă oferită înainte de a se ajunge cu procesul la tribunal. Alice își dăduse seama că tipul era chitit să facă Intercorp să sufere la fel de public și umilitor, așa cum probabil că suferise și el. Și, luând în considerare ceea ce se scrisese despre el, Alice nu putea să-l blameze.

— Foarte bine, a ciripit persoana care scrisese articolul. Pot să mă îmbrac cu noul meu costum negru de la Dior.

Alice s-a luptat să-și controleze starea de nervi.

— Nu cred că asta o să aibă vreo importanță. Așa cum știi, soția actorului o să depună și ea mărturie în favoarea lui. O să facă pe dracu' în patru ca să obțină votul celor care apreciază partea estetică a afacerii.

— *Scuză-mă*, a sărit acidă Amanda Hardwick. Vrei să spui că eu arăt mai puțin bine decât nevastă-sa?

Alice a făcut o pauză. Dacă situația n-ar fi fost atât de serioasă, întrebarea respectivă ar fi fost rizibilă. Oricât de mult s-ar fi străduit la capitolul aspect fizic, Amanda Hardwick nu-i ajungea nici la degetul mic vedetei de film blonde, tinere și superbe al cărei soț sexagenar intentase procesul de calomnie.

— E foarte cunoscută, a subliniat cu delicatețe Alice, întrebându-se de ce se obosea să nu o jignească pe Hardwick.

De fapt, știa de ce. O făcea de dragul Inter-corpului, pentru ca nenorocita de ziaristă să-și joace rolul cu cât mai mult talent posibil pe parcursul procesului. Cu cât Amanda se descurca mai bine în boxa martorilor, cu atât se reducea suma de bani pe care compania avea s-o plătească pentru recompensarea daunelor. Până la urmă, încă îmi pasă, s-a gândit Alice.

— Dar și eu sunt al naibii de cunoscută, a tunat Amanda de la celălalt capăt al firului.

Alice a gemut. Și-a spus că venise momentul să pună capăt întregii aberații.

— Nimic din toate astea nu contează. Oricum o să pierdem. Singura întrebare care se pune este: cât de tare o să ne usture?

— Pierdem? O să *pierdem*?

— Da. Așa că ceea ce trebuie să facem noi două este să hotărâm ce-o să spui ca să reducem daunele.

— Vrei să spui că eu trebuie să te ajut pe *tine* să reduci daunele?

— Exact. Asta e posibil dacă...

— Ia stai puțin, a zbierat Amanda. Tu reprezintă nenorocitul ăla de departament juridic.

E treaba ta să rezolvi problema, nu a mea. Ce fel de idioată inutilă ești tu?

— Ascultă... Alice s-a pregătit să-i servească Amandei vreo câteva adevăruri.

Primul fiind că, dacă ea n-ar fi scris un morman de minciuni, nu s-ar fi aflat în situația respectivă.

— Nu, *tu* să asculți, Domnișoară Încurcă-Tot! Numai pentru că ești un avocat de rahat și ești pe cale să pierzi procesul, nu te aștepta să te scot eu din budă.

Clic. Bârr. Amanda închisese. Alice s-a holbat la receptorul pe care-l ținea în mână. Era tentată să dea cu el de perete. Însă furia și stresul nu-i făceau bine copilului. Închizând ochii, Alice a dat capul pe spate, înghițind, în schimb, câteva guri de aer.

— Salut. Nu știam că te-ai apucat de tehnici transcendente de respirație.

Auzindu-i vocea, familiară și totuși străină, Alice a ridicat capul cu o mișcare violentă. A clipit ca să-și alunge lacrimile de frustrare care îi luceau încă în ochi. Incredibil, dar adevărat. El era acolo aievea. Amețitor de frumos, zâmbind amețitor și atât de amețitor de înalt încât umplea cadrul ușii. În brațe îi înfloriseră niște trandafiri amețitor de roșii. Alice a rămas cu gura căscată. *Jake*.

— Spune că te cunoaște, a zis Sherry apărând agitată în spatele lui. A intrat pur și simplu. N-am putut să-l opresc.

Alice s-a ridicat în picioare numai pe jumătate, apoi s-a lăsat să cadă din nou pe scaun. Capul i se învârtea pe umeri.

— E OK. Îl cunosc, într-adevăr. Mulțumesc, Sherry. Poți să... ăăă...

— Să închid ușa? Sigur.

În timp ce uriașul buchet de trandafiri s-a mișcat înainte, Sherry s-a retras rânjind și făcând semne frenetice cu degetul mare în sus.

Alice s-a uitat la Jake. El a privit-o pe deasupra trandafirilor.

— Ce faci aici? a răsuflat ea. Cum m-ai găsit?

— Am auzit că mă cauți. Așa circula zvonul, l-a răspuns el printre trandafiri. Mătușa ta le-a spus unor prieteni de-ai lui Sally și Bo, iar eu m-am întâlnit cu ei din întâmplare. Trebuia să vin încoace ca să mă asigur că nu încerci să mă dai în judecată sau ceva în genul ăsta.

— *Să te dau în judecată?* a exclamat Alice.

Ochii care se întrezăreau pe deasupra trandafirilor erau îngustați de râs.

— Păi, nu se știe niciodată. Am auzit că voiai să discuți cu mine despre o chestie legală. Și cum tu ești avocat... Și ținând cont de ce-am făcut la nuntă...

Alice a întins grăbită mâna să închidă interfonul prin care lua legătura cu Sherry. N-avea nici cea mai mică îndoială că asistenta ei asculta tot.

— Deci?

Jake zâmbea în expectativă.

— Spune-mi! Dă-i drumu'! Ce e? Viol? N-am reușit să-ți țin stomacul umplut cu sendvișuri care să absoarbă alcoolul? Nu c-ar fi existat vreun sendviș prin preajmă.

— Ia loc.

Pe Alice o apucaseră dintr-odată emoțiile. Nu era deloc ușor să-l anunți pe un străin că

e legat de tine pentru eternitate din cauza unei grămăjoare de celule.

Degetele care strângeau codițele trandafirilor s-au albit când Alice i-a dat vestea. Ochii lui Jake s-au lărgit uluiți. Cu toate astea, n-a spus nimic. Anunțului i-a urmat o tăcere îngrozitoare.

— Ce zici? a șoptit Alice într-un târziu. Ce părere ai? Nu-ți face griji. Nu te-am căutat ca să-ți cer bani pentru întreținerea copilului. O să am grijă de el singură...

Dar Jake a aruncat trandafirii cât colo, iar acum dansa de jur împrejurul biroului, chiuind și învărtindu-se, cu fața strălucindu-i de încântare.

— Să înțeleg că ești fericit? a răsuflat Alice, aproape transpirând de ușurare.

Mâna lui puternică și bronzată a pocnit masa ca să-și sublinieze sentimentul.

— Fericit? Dumnezeuule, nu afli în fiecare zi că urmează să fii tată.

Apoi, spre frustrarea lui Sherry, care se ridicase de la birou și venise să vadă ce era cu zgomotul ăla, Jake i-a făcut cu ochiul, a încuiat ușa, a coborât transperantele și a tras-o pe Alice către el.

— Nu putem! i-a suflat Alice în timp ce el o împingea către podea.

— Nu *aici*.

Dar s-a dovedit că puteau. Și au și făcut-o. După asta, Jake i-a dat lui Alice părul de pe frunte și i-a zâmbit.

— Alice! Uite cum stă treaba. Acum trebuie să te întorci.

— Cum?

— Întoarce-te cu mine. Acasă. În Anglia. Naști copilul și te gândești la ce vrei să faci cu restul vieții tale.

— Ai spus *cu tine*?

— Sigur. De ce nu? De ce să ai grijă singură de copil? Porți în pânțe copilul meu.

I-a sărutat abdomenul, a privit-o în ochi și i-a zâmbit. Alice a simțit din nou cum se topește.

În seara aia, Jake a dus-o la Rainbow Room, barul ei preferat din oraș. Stând la etajul șaiszeci și patru, sorbind șampanie – „numai un pahar“, a avertizat-o Jake – și privind Manhattanul cu inima plină, Alice a simțit că niciodată nu mai fusese atât de fericită.

— Pentru noi, a spus Jake, iar Alice și-a izbit cu putere paharul de al lui.

— Pentru noi toți, a chicotit ea, mângâindu-și abdomenul.

— Pentru noi toți, acasă, în Anglia, a adăugat el, ridicând din nou paharul. O să-ți placă la nebunie, a asigurat-o el. Căsuța e ca din povești. Bârne de lemn, șemineuri uriașe, grădină. Liniște și pace.

— Nu cred c-aș vrea să fie *prea* liniște.

Alice a zâmbit.

— Am trăit aici, a zis ea, arătându-i cu brațul priveliștea care se vedea pe fereastră, prea mult timp ca să vreau să mă înfund într-un loc izolat.

— Nu e un loc izolat.

Jake părea lejer indignat.

— Satul e chiar lângă Bath.

— Bath.

Alice își amintea că vizitase orașul în copilărie. Jane Austen, Beau Brummell, șiruri

unduitoare de case și porți cu colonade. Era frumos și elegant. Dar oare chiar voia să se mute acolo?

Jake a mai rămas vreo câteva zile. Alice l-a dus să vadă orașul; nu a fost impresionat nici măcar de Manhattanul văzut de pe feribotul din Staten Island.

— Frumos? a repetat el. Alice, eu nu văd frumusețe. Eu văd un dezastru ecologic. Văd consum și bani aruncați în vânt.

Văzând chipul căzut al lui Alice, Jake a zâmbit.

— Dar apoi, a adăugat el strângând-o ușor de talie, o văd pe mama primului meu copil și totul e din nou minunat.

În timp ce se plimbau prin Greenwich Village, Jake devenise mult mai puțin liric în legătură cu fațadele caselor istorice și a ambiantei speciale și i-a vorbit despre revista lui ecologistă, *La Gunoi!*. Alice l-a ascultat, pe jumătate admirativ, pe jumătate înfricoșată pe măsură ce Jake sublinia care va fi soarta planetei dacă oamenii nu se apucau să-și recicleze gunoaiile. Jake era atât de convingător, era așa de dedicat și așa de pasionat de cauza pentru care lupta, încât Alice s-a simțit ea însăși înfuriată privind peisajul urban poluat care o înconjură. Ascultându-l vorbind, Alice se simțea ca un credincios aflat sub pulpana hainei unui preot îngrozitor de carismatic.

Și mai erau și alte forme în care propriile disertații îl stârneau pe Jake. După ce făceau dragoste, în capul lui Alice izbucneau artificii. Era ca și cum Jake avea nevoie de un efort fizic ca să-și exprime tensiunile acumulate în interior.

Cu cât petreceau mai mult timp împreună, cu atât Alice își dădea seama că nu mai întâlnește pe nimeni care să creadă cu-adevărat în ceva. Unde mai pui pe cineva care să și trăiască în conformitate cu principiile lui, așa cum, evident, făcea Jake.

— Toate se întâmplă dintr-un motiv, a spus el în legătură cu copilul.

Oare motivul pentru care Alice rămăsese însărcinată într-un mod atât de neașteptat era acela de a fi salvată de la viața lipsită de sens pe care o trăia și pentru ca existența ei superficială și egoistă să primească o atât de necesară profunzime? Pe măsură ce vizita lui Jake se apropia de sfârșit, Alice devenea din ce în ce mai convinsă că așa era.

Jake i-a cerut mâna în ultima zi a șederii, într-o barcă din Central Park. Lui Alice i s-a părut că era ca într-o reclamă sau la o ședință foto. Scena – o dimineată blândă și însorită, cu un bărbat de o frumusețe răpitoare, care o fixa cu o privire de îndrăgostit, în timp ce ea se profila pe unul dintre cele mai faimoase fundaluri din lume – avea o undă de fantastic. Cu siguranță, era mult prea romantică să fie adevărată.

— Dar abia dacă mă cunoști, a subliniat Alice. E o nebunie, nu-i așa?

— Unele lucruri așa sunt, Alice. Însă altele sunt... așa cum trebuie să fie. Așa cum e bine să fie.

Alice se uita la apă.

— E puțin neașteptat.

— Poate că e așa dintr-un motiv îndreptățit, a lămurit-o Jake cu blândețe. Alice, trebuie să te lași purtată de val.

Alice și-a lăsat o mână să-i alunece în apă. Undele care îi învăluiau degetele erau răcoase și mătăsoase.

În fond, ce temeri avea? Jake zburase până la New York cât ai clipi, deși nu știuse că era gravidă, iar atunci când a aflat n-a avut nici o ezitare să-și asume responsabilitatea. Câți bărbați ar fi făcut la fel?

Și mai era și devotamentul lui ideologic. Alice îl iubea pentru grija lui, pentru energia, pentru credința lui, pentru felul în care își arunca pletele pe spate și pentru felul în care îi ardeau ochii. Toate astea îi aprinseseră un idealism adormit, despre care Alice nici nu avusese habar că exista în interiorul ei. Viața cu Jake – și cu copilul, desigur – avea să aibă o valoare reală. Avea să fie plină de semnificație, utilă și în contrast dramatic cu lumea trivială a revistelor glossy din New York. Ca să nu mai spunem de avocații din New York care-ți înfig cuțitul în spate... Alice se gândea că venise momentul să se retragă din cursa legalităților.

Și, nu în ultimul rând, trebuia luată în considerare și frumusețea lui Jake. Câți bărbați erau atât de frumoși sau câți erau în stare să o aducă în pragul extazului cu câteva mângâieri sensibile ale unei mâini de cunoscător?

Până la urmă, ce altceva își mai putea dori?

— Presupun că s-au întâmplat foarte multe într-un timp atât de scurt, a mărturisit ea într-un final. Toate surprizele astea! E foarte complicat.

— E complicat dacă vrei să privești lucrurile din perspectiva asta, a spus el luându-i fața și ridicându-i-o către a lui.

Ochii îi străluceau cu sinceritate.

— Dar, în ceea ce mă privește, restul vieții mele e la dispoziția ta și a copilului. Ce e așa de complicat în asta?

— Nimic, a recunoscut Alice după o pauză.

— Atunci, mâine dă-ți demisia.

Șefa de la Resurse Umane a măsurat-o pe Alice din cap până-n picioare cu niște ochi pe jumătate deschiși, mărginiți de gene dese. Era o tipă acră, cu pielea fleșcăită, la vreo patruzeci de ani, cu un aer vizibil dezamăgit. Alice știa că, în clipa aia, tipa era dezamăgită de ea. Dar nu la fel de dezamăgită ca Brant, atunci când acesta realizase că el avea să susțină cazul Hardwick la tribunal.

— E mare păcat că pleci, a spus cântând vocalele șefa de la Resurse Umane. Aici erai destinată pentru lucruri mărețe. Cel mai tânăr șef din departamentul juridic și așa mai departe.

Alice a zâmbit politicoasă.

— Știu. Dar... ei bine... cred că acum vreau să fac altceva cu viața mea. Am alte responsabilități.

În timp ce vorbea, Alice s-a simțit ușor trasă de fustă de ceea ce fusese cândva ambiția ei. A ignorat-o însă.

— Da?

Șefa de la Resurse Umane și-a bătut gura ridată, vopsită cu un ruj de culoarea prunei, cu un pix imprimat cu „Revistele Intercorp sunt serioase“.

— Țasta e vechiul scenariu cu ultima șansă, așa-i?

Alice a privit-o calmă.

— Ce vreți să spuneți?

Acritura a zâmbit.

— Cred că știi la ce mă refer. În jur de treizeci și cinci de ani, carieră de succes, dar ai uitat să faci un copil, nu? Iar acum ai unul pe drum. Nu-ți vine să crezi ce noroc te-a lovit, așa că te decizi să renunți la tot. La tot ce-ai muncit. Spune-mi, drăguța mea, a zis ea lăsându-și capul pe-un umăr, nu crezi că e păcat?

— Nu e chiar așa, a răspuns Alice înfierbântată. De ceva vreme n-am mai fost motivată în munca mea.

Acritura a clătinat din cap.

— Sigur. Cine nu e așa din când în când? E normal. Ai muncit al naibii de mult. Dar probabil că nu ai nevoie decât de o vacanță. Șase luni de pauză, a continuat ea aplecându-se în față. Drăguța mea, asta se poate aranja. Nu trebuie decât să ceri.

— Nu, mulțumesc.

Alice a înghițit în sec, dintr-odată tentată. Dar trebuia să ignore vocea sirenei. Acceptase să se mărite cu Jake. Și acceptase să meargă înapoi acasă.

— Ei, sper să-ți meargă bine, a spus acritura, dând încet din cap de la stânga la dreapta și retur. Copiii sunt un pas important. O, Doamne! Sunt mai dificili decât orice altă slujbă.

— Sunt sigură că așa e.

Neîncrezătoare, Alice a schițat un zâmbet. Nimic nu putea fi mai dificil decât nopțile pierdute în birourile Intercorp. După asta, maternitatea avea să fie floare la ureche. Mai ales că-l avea și pe Jake s-o ajute.

Şefa de la Resurse Umane s-a aplecat şi mai mult în faţă, peste biroul vast din lemn de nuc.

— Eşti sigură că vrei să pleci definitiv? Pentru că noi suntem siguri că nu vrem să te pierdem. Putem să-ţi dăm un apartament. Să-ţi aranjăm un loc la o grădiniţă. Orice.

Plină de hotărâre, Alice a clătinat din cap.

Acritura a ridicat o sprânceană şi a zâmbit uşor.

— Ei, drăguţa mea, dacă nu-ţi iese figura...

— Dacă nu-mi iese figura?

Alice era indignată.

— De ce să nu-mi iasă?

Acritura şi-a deschis braţele într-un gest larg.

— Hei, trebuie să fii realistă. Poate că maternitatea nu e punctul tău forte. Nu toată lumea se pricepe la chestia asta. Şi dacă punctul tău forte nu e asta, atunci să ştii că întotdeauna o să ai un birou aici. Să ţii minte asta.

— Sunteţi foarte generoasă, a spus Alice bătoasă, fiindcă era ofensată.

Sigur că maternitatea era punctul ei forte. Doar urma să nască un copil, nu? Trebuia să fie punctul ei forte. Şi asta pentru veşnicie.

— Generoasă! a pufnit şefa de la Resurse Umane. Glumeşti, nu-i aşa? Nu suntem generoşi. Asta nu e decât o fracţiune din banii pe care ni i-ai economisit din procesele de calomnie. Chiar dacă nu le-ai câştigat pe toate.

Alice a simţit cum o arde acest memento al singurului ei eşec profesional.

— Ei, sunt sigură că n-o să-i duc dorul Amandei Hardwick.

Faptul că nu avea s-o mai vadă pe nenorocita aia de femeie era unul din marile beneficii pe care le presupunea plecarea din New York. Dubiile legate de ideea că poate nu luase cea mai bună decizie au pălit.

Acritura a ridicat o sprânceană.

— Hei, nici unii dintre noi n-o să-i ducă dorul. Crede-mă pe cuvânt!

— Pleacă?

Alice se holba uluită.

— Și-a primit șutul în cur, așa-i? Asta după ultima ei măgărie la revista *Style*. Cazul la care lucrai tu a fost ultima picătură pentru băieții de sus.

Degetul cu unghie roșie al șefei de la Resurse Umane a împuns aerul în sus, în direcția etajelor unde rezidau șefii.

— Să știi că pe aici e un capitol încheiat.

— Nu!

Alice a simțit cum colțurile gurii i se ridică în sus, a zâmbet. Nu-i plăcuse deloc faptul că Intercorp avea să piardă procesul. Dar dacă Amanda Hardwick își rupea și ea gâtul, atunci situația se schimba. În sfârșit, primea ce merita.

— Nu știam chestia asta.

— Nici ea n-a aflat decât acum zece minute/

Capitolul 5

Amanda a întins mâna după sticluța de vin călduț, cu dop înfiletat, pusă la dispoziție de compania aeriană. Turnându-și vinul în paharul de plastic, încerca să nu se gândească la șampania frapată care știa că era servită în clipele alea la clasa întâi. Și-a aruncat privirea către monitorul încastrat în spătarul fotoliului din față. Avionul micuț și verde care indica distanța parcursă abia ajunsese deasupra insulei Terra Nova. Amanda s-a foit în scaun. Să mergi la clasa economic era o tortură. Cum suportau oamenii condițiile alea?

A închis ochii, retrăind, împotriva voinței, evenimentele ultimelor zile. Niciodată nu crezuse că era posibil să fie concediată de la Intercorp. Ce poziție confortabilă avusese acolo! Zboruri la clasa întâi și hoteluri de cinci stele de jur împrejurul lumii, numai ca să meargă să intervieveze celebriți pentru Janice Kittenburger. Dar totul se terminase.

Amanda a dat pe gât vinul și a înjurat-o pe curva aia de avocată, cu fața ei prelungă și cu trupul ca un băț, care pierduse procesul și-i ucisese găscă cu ouă de aur. Dacă s-ar fi concentrat mai mult pe ceea ce trebuia să rezolve, cu alte cuvinte, dacă și-ar fi făcut treaba ca la carte – și-a spus Amanda – atunci

eu n-aș mai fi în rahatul ăsta. S-o ia dracu'! Ducă-se la mama naibii! Amanda a închis ochii și și-a permis ca, preț de câteva minute, să-și imagineze o întreagă varietate de modalități dureroase în care șefa de la departamentul juridic ar fi putut să moară. Însă nici una dintre modalitățile imaginate de ea nu părea destul de îngrozitoare. Nu așa cum merita avocata să moară.

Amanda a deschis din nou ochii. Gândurile legate de recentul dezastru juridic erau aproape la fel de chinuitoare ca și condițiile de la clasa economic. A început să scotocească prin geanta mare, dintr-o piele la modă – unul dintre multele cadouri pe care nu avea să le mai primească –, scoțând la lumină un vraf de reviste glossy, după care s-a apucat să le studieze copertele. Și asta era, desigur, o formă de tortură: îi amintea de lumea confortabilă pe care o lăsase în urmă. În esență, totul era o tortură.

Amanda a mai dat peste cap niște vin și a început să frunzărească revistele. Simțea cum moare de invidie la vederea imaginilor care parcă nu se mai terminau și care, pagină după pagină, prezentau femei cu păr strălucitor, dinți albi, siluete fabuloase, care posedau niște case uluitoare și, se presupunea, niște averi depășind visele oricărui avar. Multe dintre femeile respective țineau în brațe copii frumoși sau aveau proenituri care alergau fericite prin grădini sau, mame și prunci la grămadă, săreau pe plase din acelea elastice, rotunde și vaste, care deveniseră, în mod evident, accesoriul obligatoriu al anului.

Asta cu excepția copiilor, desigur. Amanda s-a încruntat gânditoare. Era limpede din paginile deschise în fața ei că la momentul respectiv pruncii erau și mai la modă decât plasele elastice. La un nivel subconștient, Amanda știa asta deja; în fond, participase la destule ședințe ale revistei *Style* la care se discutase tocmai acest lucru. Copiii, puradeii – asta era formula din mintea Amandei. Plicticoși, zgomotoși, urât mirositori și vomând pe hainele tale cumpărate de la Marc Jacobs. În ceea ce privea sarcina, nu numai că te împiedica să te mai distrezi, dar îți afecta și cariera, te făcea să pierzi influență și bani. Esențialmente, maternitatea era pentru ratate.

Dar oare așa era într-adevăr? Oare Amanda trăsesse o concluzie pripită? Trei din cele cinci reviste glossy pe care le cărase după ea conțineau suplimente cu mame celebre și copiii lor, suplimente care dădeau pe-afară de ilustrații în care părinții țopăiau împreună cu fotogenicele lor progenituri. Nici una dintre respectivele celebrități nu părea lipsită de influență sau săracă. Și reclamele erau pline de copii. Toată lumea, de la Burberry la Gucci, părea să se fi decis că pruncii abia născuți reprezentau culmea modei.

Luând în considerare dovezile furnizate de revistele respective, Amanda a tras concluzia că pruncii arătau mai mult decât suportabili. Până la urmă, nu te împiedicau să te distrezi – lumea părea să abunde în hoteluri de lux, ce-ți puneau la dispoziție doici care să aibă grijă de copii, în timp ce părinții se duceau să bea șampanie la barul de lângă piscină. Și nici nu te opreau să ai parte de lucruri frumoase –

din contră! Amanda a devorat detaliile referitoare la cadourile pentru copil pe care o super-manechină însărcinată le primise de la prietenii ei celebri. Costumașe Baby Dior, un halat de baie cu monogramă, salopete cu imprimeu Pucci, mocasini din piele întoarsă roz, o pălărie Ralph Lauren și mănuși din lână merinos de culoarea lavandei. Plus o pereche de pantofi de condus Tod, albastru-deschis!

Panicată, Amanda a citit cum un cărucior numit Brosuța Bugaboo era „accesoriul preferat al oricărei mame la modă”. Frica a început s-o inunde. Maternitatea era oficialmente la modă. Oricine era cineva bătea drumul către maternitate. Și asta fără ca statutul să le fie afectat nici cât negru sub unghie. De fapt, simplificarea vieții – așa cum Amanda alegea acum să numească cele zece minute, deloc confortabile, petrecute mai devreme la departamentul de Resurse Umane – se dovedea a fi ultimul răcnet în modă.

Iată, de exemplu, un articol despre cum manageri de fonduri de top alegeau să iasă din cursă în favoarea unei vieți petrecute în raiul domestic de acasă, alături de copii și forme de copt prăjiturile. Amanda a absorbit prin ochii larg deschiși cum soția unui scriitor de discursuri de la Casa Albă, o femeie de mare influență până mai ieri, scrisese un roman, aflat pe lista bestsellerurilor, despre viața de gospodină. Se zvonea că romanul avea să fie transformat și într-un *film*.

Asta era, deci!

Amanda, care vedea lumea ca pe o cutie de bomboane de ciocolată din care ea lua întotdeauna prima, ura să aibă senzația că pierduse

vreo ocazie. Trebuia să se alinieze acestei mode. Și asta rapid.

Amanda a ridicat în aer o mână tremurătoare când o stewardesă hăituită a trecut cu căruțul pe lângă ea.

— Mai vreau vin, a lătrat ea.

Sticla era și mai caldă decât precedenta. Dar Amanda aproape că nici n-a observat când a turnat lichidul în pahar. Toate gândurile îi erau focalizate asupra soțului ei. Oare Hugo, se întreba ea, era bun de tată?

Amanda își închipuia că elementele de bază erau acolo. Hugo arăta bine, exact în felul în care îi plăcea ei – era înalt, cu trăsături ferme și un păr întunecat, luxuriant. Ținea vârsta mijlocie la distanță jucând partide energice de squash. În consecință, avea un bust cu mușchi bine conturați, fără urmă de grăsime, care se ridicau din betelia pantalonilor de la costumele în dungi. De asemenea, Hugo arăta foarte bine în diminețile de duminică, profilat pe fondul așternuturilor albe.

În plus, era un producător de bani eficient. Amanda trebuia să recunoască. Era cel mai de succes angajat al agenției imobiliare unde lucra. Datorită șirului constant de cutii de șampanie, excursiilor cadou în weekenduri și mașinilor sport împrumutate lui Hugo în chip de recompensă pentru excelențele lui performanțe, Amanda aproape că putea să închidă ochii la denumirea jenantă a companiei – J. Bond, Agent(ție Imobiliară) Special(ă), 007 Islington High Street, pentru numele lui Dumnezeu! Și mai erau și bonusurile...

Dar banii nu erau chiar atât de mulți. Din câștigurile lui Hugo se putea merge, ocazional,

până la Portofino sau în Maldive sau într-o altă stațiune de lux unde soțul ei dăduse lovitura. Însă, în general, banii respectivi ajungeau în magazinele de lux de pe Bond Street. Hugo, căruia îi plăcea să trăiască la nivelul imaginii suave și rafinate a firmei la care lucra, era înnebunit după costumele Savile Row și pantofii lucrați manual pe Jermyn Street. În dulapul din baie, Hugo avea aproape la fel de multe produse de îngrijire facială de lux ca și Amanda. Și-apoi erau toate gadgeturile lui – telefonul mobil cu care puteai să faci un film întreg, iPod-ul, agenda electronică de ultimă generație...

Amanda a terminat vinul și a trântit paharul de plastic plin de hotărâre. Ei, toate astea trebuiau să înceteze, acum, că un copil era pe drum către ei! Altfel cum aveau să-și permită toate hăinuțele alea semnate J.P. Tod?

Mai ales că trebuiau luate în considerare și celelalte datorii, mai ales cele determinate de nunta din anul precedent care fusese organizată într-unul dintre cluburile londoneze la modă. Amanda tot nu reușea să priceapă cum de ceva care fusese asezonat cu atât de multe cadouri putuse să fie atât de costisitor. Ea făcuse toate eforturile; așteptase până în ultima secundă ca să aleagă între Manolo și Gina și ținuse în suspans mai mulți designeri care se ocupau de rochia de mireasă. Cu toate astea, facturile fuseseră astronomice.

Amanda și-a dat seama că viitorul copil aducea pe tapet și problema casei. Casa pe care n-o aveau versus apartamentul pe care-l aveau. În ciuda faptului că Hugo avea acces la cele mai bune și mai frumoase proprietăți

din Londra, vorbind sincer, apartamentul lor era de rahat. Nu mai încăpea în el nici măcar un pisoai, darămite un copil. Nu aveai unde să instalezi o plasă elastică rotundă și uriașă. Imaginile marilor și frumoaselor case familiale din reviste se băteau cap în cap, pe mai multe fronturi, cu realitatea condițiilor de trai ale Amandei și ale lui Hugo. În esență, trebuiau să se mute.

Însă nu la sud de Tamisa, într-un ghetou gen Nappy Valley. Iar Amandei nici nu-i trecea prin cap să se mute spre est. Și acum mai avea coșmaruri legate de zona în care locuise când venise prima dată în Londra; străzi mărginite de uși mângălite cu graffiti, vecini care aruncau în fața casei costume din trei piese, coduri poștale care se traduceau prin faptul că orice card de credit trebuia ridicat personal de la o filială a băncii care se afla destul de departe.

Și-atunci unde aveau ei să locuiască? Privirea Amandei s-a oprit din nou pe revistele din poală. Majoritatea familiilor fericite prezentate în paginile lor locuiau pe domenii rurale, înconjurate de parcuri. Nicăieri nu vedeai nici un zgârie-nori și nici un cablu întins pe deasupra capului. Familia din *Harpers & Queen* stătea în fața unui vast conac, vopsit crem. Pe acest fond, membrii familiei, îmbrăcați în alb și cu plete de un blond strălucitor, abia dacă se mai vedeau.

— Viața la țară! declara entuziasmat tatăl, lordul Fairbourne, care era cel mai arătos aristocrat din câți văzuse Amanda de când se știa.

Soția lui, a observat acră Amanda, era probabil pe locul doi la capitolul frumusețe.

— După părerea mea, copiii nu trebuie crescuți decât la țară, îi dădea înainte lordul Fairbourne. Aer curat, mult spațiu și o mai bună calitate a vieții. Suntem, cu-adevărat, teribil de norocoși!

Într-adevăr, lordul Fairbourne avea o grămadă de spațiu la dispoziție, a sesizat Amanda. Și calitatea vieții lui probabil c-o făcea geloasă și pe regină. Dar ceea ce spunea el, de fapt, era că viața la țară era la modă. Din nou, Amanda știa asta — *Style* publicase multe articole în care anunțase că zonele rurale erau pline de celebrități. Madonna. Claudia Schiffer. Kate Winslet. Jordan — ei, poate că ea nu era cel mai bun exemplu. Ideea era că parii erau șic. Mai ales dacă aveai copii; un extraordinar număr de vedete, de exemplu, își instalau pătuțurile pentru copii în Cotswolds.

Niciodată, până în clipa aia, Amanda nu se imaginase locuind mai departe de-o aruncătură de băț de Harvey Nichols. Dar viața la țară avea niște avantaje evidente, inclusiv faptul că o distanța de mahării industriei londoneze de presă. Care, așa cum îi știa, se apucaseră deja să bată darabana că Amanda Hardwick se accidentase spectaculos. Ei bine, puteau să se ducă dracului cu toții. Carierele — nu mai erau deloc la modă! Miza o reprezentau acum maternitatea și cuibul familial.

Amanda și-a întins oasele — atât cât putea, date fiind restricțiile de spațiu — și s-a felicitat pentru că reușise să pună la punct întregul lor viitor în cincisprezece minute sau chiar mai puțin. Abia aștepta să-i povestească totul lui Hugo.

În exact aceeași clipă, în birourile J. Bond, Agent(ție Imobiliară) Special(ă), 007 Islington High Street, se deschideau sticlele de șampanie. Ca de fiecare dată la ocazii triumfale, tema muzicală a seriei James Bond urla prin boxele companiei.

— Felicitări, bătrâne!

Toby, de la Închirieri, a ridicat un pahar de plastic cu șampanie caldută în direcția lui Hugo.

— Superagentul de vânzări triumfă încă o dată! Deci înțeleg că Astonul rămâne la tine.

Gluma tradițională a biroului era că Aston Martinul, încredințat timp de 30 de zile persoanei care își depășea planul de vânzări, stătea parcat în fața apartamentului lui Hugo de când fusese introdus ca stimulent. Deși poate că expresia de glumă tradițională nu era cea mai potrivită, mai ales în rândul angajaților companiei Bond, care se deplasau cu mijloacele de transport în comun.

— Da, bravo, Hugo, a sărit și Charlie, secretara de la Vânzări, unduindu-se în ritmul muzicii pe tocurile ei înalte.

Sau, și-a spus Hugo, era posibil ca ea să fi încercat doar să-și păstreze poziția verticală. Charlie nu mânca aproape niciodată și de aceea nu prea rezista la băutură. Și, în general, nu-i prea rezista nici lui Hugo.

— E simplu atunci când știi cum.

Hugo a aruncat un ochi spre decolteul amplu al lui Charlie, în timp ce ea dădea peste cap și restul de șampanie. Lansonul de față era destul de acidulat – personal, el prefera Laurent Perrier-ul –, dar mergea. Hugo simțea cum prin vene i se scurgea o stare de bine.

Indubitabil, vânzarea fusese un triumf. Reputația lui de cel mai dinamic agent de vânzări al companiei Bond nu numai că fusese asigurată, dar chiar crescuse. Nimeni altcineva, în afară de el, n-ar fi fost în stare să vândă apartamentul respectiv. Fusese nevoie ca Hugo să folosească toate trucurile imaginabile și inimaginabile, să se dea peste cap și să mizeze pe orice ca să-l convingă pe avocatul ăla tânăr, grăsuț și cam îngâmfat că fostul birou care nu fusese încă reamenajat era casa de vis pe care să vrea să cheltuiască un milion și jumătate de lire sterline.

— Să știi că, de fapt, nu-ți poți permite să nu-l cumperi, îl presase Hugo, gândindu-se la comisionul dublu pe care vânzătorul i-l promisese dacă reușea să-i pună în cârcă „rahatul ăsta vreunui cretin care e plătit cu prea mulți bani“. Sincer, după ce o să se dea în folosință extensia de la St. Pancras a tunelului de sub canal, în zona asta o să se iște o goană după aur în domeniul imobiliar. O să ai de câștigat la greu.

Până la un punct, treaba era adevărată. Viitoarea inaugurare a stației St. Pancras International și dezvoltarea zonei King's Cross anunțau o perioadă de înflorire pentru J. Bond, Agent(ție Imobiliară) Special(ă). Simțind că apartamentul ăsta era cea mai suculentă plească de pe piața imobiliară de la cea din sectorul Docklands din anii '90, Hugo își storsese creierii ca să găsească o strategie prin care să-i atragă în zonă pe tinerii cu bani. Ceea ce înainte fusese vechea firmă de familie Jeremiah Bond Ltd, Agenți Imobiliari, se transformase, la sugestia lui, în ceva mai

șmecher, mai memorabil și mai cu lipici. Cui îi păsa că persoanelor ca Amanda nu li se părea destul de stilat? Lipsa de stil era în mare vogă. Dovada cea mai concludentă o reprezentau proprietățile pe care firma le vindea.

Însă puține dintre aceste proprietăți erau atât de neatrăgătoare ca deșertăciunea de la marginea Holbornului despre care se interesase avocatul. Dar, ajungând la proprietatea respectivă pentru prezentare, Hugo s-a întrebat care era opinia lui în fața unei sume atât de mari de bani? Așa cum știa orice agent imobiliar de succes, opiniile erau periculoase. Trebuiau, cu orice preț, să rămână nedezevăluite, altfel persoana care avea de pierdut era chiar agentul în cauză.

Hugo a mai luat un gât de șampanie și a rânjit către Charlie.

— Dacă vrei, te duc până la metrou cu Astonul.

Charlie a fâlfâit din genele prelungi.

— Poți să mă duci acasă. E în drumul tău.

Tentat, Hugo a ezitat. Privirea i-a întârziat pe rotunjimile sânilor lui Charlie care se profilau prin cămașa cu nasturi strânsă pe corp. Apoi Hugo a zâmbit și a clătinat din cap.

— Uiți că sunt bărbat însurat.

— Ba nu uit deloc, a spus Charlie apropiindu-se de el. Haide, deci! Povestește-mi mai multe despre vânzare.

Hugo și-a dus paharul la buze, amintindu-și scena triumfului.

— Desigur, există și o parcare subterană, explicase el pe un ton încurajator în timp ce avocatul examina buruienile de sub un birou secular.

Hugo spera să nu i se pună prea multe întrebări în legătură cu parcare. Ideea de a coborî în intestinele umede ale clădirii ca s-o inspecteze nu-l atrăsese prea tare. Așa că Hugo nici nu se obosise. De altfel, nu inspectase cu prea mare atenție nici „apartamentul” propriu-zis. Însă detaliile nu erau punctul lui forte. El era omul imaginilor de ansamblu. Îi plăcea să-și gâdile clienții cu discuții legate de potențialul clădirii și să-i încânte descriindu-le felul în care casa putea să arate în final. Tehnica lui de vânzare era ametoitoare și se baza pe instinct. Hugo se pricepea la magie, nu la țevi și fose septice.

— O parcare subterană? N-o să am nevoie de ea, a spus avocatul, îndreptându-se de spate. Eu mă deplasez cu o tricicletă.

Și-a frecat mâinile ca și cum ar fi vrut să îndepărteze praful.

Întreaga lui atitudine sugera faptul că era pe punctul să plece.

Hugo s-a uitat disperat împrejur. Dacă nu reușea să vândă apartamentul prostului *ăstuia*, comisionul lui se ducea pe apa sâmbetei. Pe oriunde ar fi curs ea. Așa că a încercat o altă tactică.

— Copiatorul e inclus în preț, a spus el indicând cu mâna mamutul uriaș din plastic gri care data din zorii epocii Xerox.

Avocatul i-a aruncat o privire.

— De ce aș vrea să am un copiator acasă? Am unul la serviciu. Și, oricum, ăsta e preistoric.

Hugo a rânjit. Avea răspunsul pregătit.

— Tocmai de asta reprezintă o insulă conversațională perfectă.

Lentilele avocatului au sclipit neîncrezătoare.

— Ce-i aia o insulă conversațională ?

— În general, se găsesc în bucătării, a spus Hugo rapid. Sunt blocurile alea masive în jurul cărora stau oamenii și toacă tot felul de chestii ca între prieteni. Sau de pe care servesc băuturile. De obicei, au blaturi din ceramică sau din lemn. Însă un copiator autentic, din anii '70, ar fi ceva cu totul deosebit. Ai avea nici mai mult, nici mai puțin decât o insulă conversațională retro-ironică. Și dă-mi voie să te anunț că azi nici un apartament de mansardă din Manhattan nu e complet fără una din chestiile *astea*.

Avocatul era impresionat. Hugo și-a făcut o notă mentală să afle în ce domeniu practica tipul, ca, în cazul vreunui incident juridic, să evite cu orice preț zonele respective.

— Dulapul de rechizite e și el inclus în preț, a adăugat el. Gândește-te câte petreceri cu tema *Biroul* o să poți să dai !

Avocatul a dat din cap.

— *Biroul*, a repetat el fără nici o intonație. Da ! Super !

Fața îi era perfect inexpressivă.

— Și uită-te la pereți ! Uită-te la toate resturile *astea* de etichete rămase de la decorațiunile de la Crăciunul de anul trecut. Uită-te cum au fost lipite cu scotch – kitsch-ironic, nu altceva, așa-i ? !

Hugo se simțea din ce în ce mai inspirat de tema asta ; era în vervă.

— Iar la petreceri, copiatorul ar putea să se dovedească util și în alt fel, dacă înțelegi la ce mă refer.

Hotărându-se s-o facă lată, Hugo s-a plesnit peste fund și-a rânjit.

Avocatul era acum încântat. Și-a lins buzele roșii și strălucitoare și-a zis :

— Da ! Fantastic !

— Așadar, a zâmbit Hugo acționând, ca de obicei, pe principiul bate fierul cât e cald. Ne-am înțeles ?

Și s-au înțeles. După asta au ieșit afară ; Hugo ca să cheme un taxi, iar avocatul ca să se întoarcă la Gray's Inn cu tricicleta personală. Odată ajuns la o distanță sigură, Hugo a ridicat un pumn în aer în semn de triumf. Ce alt agent imobiliar din Londra — ba chiar din întreaga lume — era în stare să încheie un contract de un milion și jumătate de lire sterline datorită unui copiator dăruit din anii '70 ? Hugo își dorea ca Amanda să nu fi fost încă în New York. Abia aștepta să-i povestească. Sigur că putea s-o sune. Dar nu era același lucru.

Avea nevoie s-o vadă. Chiar trebuiau să petreacă mai mult timp împreună ; să-și întărească relația care începuse să aibă un aspect îngrijorător de nepermanent. În ultima vreme, din cauza angajamentelor ei din State, fuseseră despărțiți și mai mult decât de obicei, ceea ce lui Hugo îi oferise oportunitatea nedorită de a medita asupra relației lor. Fără prezența ei fizică impunătoare care să-i amintească, era supărător de simplu, de exemplu, ca Hugo să înceapă să se întrebe de ce totuși se căsătoriseră ei doi.

Legătura lor fusese repezită și împrăștiată, între excursiile Amandei la New York, la revista *Style*. El se lăsase sedus de spectaculozitatea ei bătătoare la ochi, iar ea, bănuia Hugo, fusese cucerită de ceea ce dădea pe spate toate femeile :

părul lui sălbatic strălucind până la perfecțiune, trăsăturile dăltuite și șarmul lui patrician cu tentă erotică.

Sexul se înscrisese în categoria „experimental”. De obicei încercau ce Amanda citise sau i se povestise despre preferințele erotice ale cine știe cărei vedete pe care ea o admira. Experimentele respective nu erau întotdeauna niște succese; Hugo uitase cui îi plăceau stridiile asezate cu Viagra. Dar își amintea durerea de cap năucitoare cu care se căptușise el. Iar în ceea ce privea persoana care agreea *sashimi* de mare proaspăt mâncat de pe pielea goală a partenerului, senzația de ton crud pe piele era îngrozitoare, iar aroma de pește zăbovea mult timp după ce actul sexual se încheia. Dar, cântărind lucrurile, se putea spune că partidele fenomenale fuseseră mai multe decât cele lipsite de succes.

Rezultatul uneia dintre aceste întâlniri de succes fusese cererea în căsătorie făcută la beție, de Sfântul Valentin, în baia cu jeturi de apă a unui hotel din zona rurală, al cărui nume nu putea să și-l amintească acum. Însă nu existaseră nici un fel de dubii apropo de ziua nunții. Hugo fusese fericit s-o conducă pe Amanda de-a lungul culoarului format de două rânduri de scaune dintr-un club londonez la modă, care fusese transformat într-o capelă pentru acest unic eveniment. Și Amanda fusese superbă. Își prinsese părul ei arămiu, strălucitor, într-un coc decorat cu flori de vară, iar rochia dintr-un satin greu, în stil Empire, arăta ca pentru filmul *My Fair Lady*. Accesoriul vechi au fost niște cercei antici pe care i-i dăruise el, iar cel nou, un set de desuuri

nebunesc de costisitoare. Accesoriul împrumutat fusese, după cum își amintea Hugo, colierul de perle al unei prietene, care mai târziu, în cursul serii, se pierduse, astfel că prietena devenise o fostă prietenă. Hugo nu-și mai amintea care fusese accesoriul albastru. Oricum, el se simțea foarte trist acum.

O voce blândă i-a întrerupt gândurile.

— Ești sigur că nu vrei să mă duci acasă?

Charlie îl privea cu ochi umezi. Hugo a observat că majoritatea colegilor plecaseră. Nimeni n-ar fi știut. Hugo a făcut o pauză, după care a clătinat din cap fără prea multă tragere de inimă.

— De ce nu?

Charlie l-a presat.

— Soția ta e plecată.

I-a aruncat un zâmbet timid. Hugo a dat din cap. Deși știa că Charlie nu era soluția problemelor lui și ale Amandei. Poate că insulele Maldive erau. Mai fuseseră și altă dată.

Ușa de la Sosirile de pe Heathrow s-a deschis. Amanda, încărcată cu bagaje, a ieșit furioasă, pășind apăsător. Pentru prima dată în ani de zile, nu mai era întâmpinată de un șofer plătit de Intercorp, purtând un carton pe care numele ei era scris incorect.

Amanda s-a uitat invidioasă la o mamă superbă și la copilul acesteia care coborâseră de la clasa de lux și care erau așteptați de un șofer în uniformă care i-a scos cu eficiență afară din aeroport. Amanda și-a promis că, de fiecare dată când ea și copilul ei vor zbura peste Atlantic, vor avea parte de același tratament. Între timp, ziarista s-a îndreptat, împotriva voinței, spre autobuzul expres de Heathrow.

Și-a verificat mobilul. Singurul mesaj era de la Anne Dexter de la revista *Class*, cu reputația de a fi unul dintre cei mai scârboși editori din Londra.

— Amahndah? Sunt Ee-ann Dexter. Mă întrebam dacă poți să-mi dai un țâr.

Pe dracu', s-a gândit Amanda. Vrajitoarea bătrână o suna ca să croncăne și să obțină niște citate suculente la prima mână. Era simplu de imaginat interogatoriul a cărui transcriere avea să fie împrăștiată prin tot West End-ul până la începutul serii. Era ușor să-și închipuie motivul. Însăși Amanda le făcuse același lucru altora. De nenumărate ori.

Scrâșnind din dinți, Amanda și-a depus bagajele pe scara rulantă care cobora către expresul de Heathrow. N-are sens să mă mai gândesc la trecut, și-a spus hotărâtă. Trebuia să se gândească la viitor. Deja desfășurase în minte scenariul cu copilul de atât de multe ori, încât practic ajunsese să simtă fetusul mișcându-i-se în burtă. Desigur, Hugo nu se gândise deloc la asta. Avea de recuperat foarte multe înainte să-și poată spune părerea. Amanda intenționa să accelereze procesul utilizând o formă subtilă de persuasiune. Surpriza avea să fie arma ei secretă. Sau, cel puțin, una dintre ele. Hugo habar n-avea că soția lui se îndrepta spre casă și asta pentru că, între interviurile de la departamentul Resurse Umane și goana către JFK, Amanda nu avusese timp – sau, mai curând, chef – să-i anunțe felul rușinos în care se încheiase cariera ei de la Intercorp. Acum ea considera această scăpare ca fiind un avantaj.

Până la căderea serii, Amanda era gata. Datorită cărții de credit obținute de la Intercorp

și care nu fusese încă anulată, ziarista își oferise un tratament facial, o împachetare cu alge de mare și o exfoliere cu sare de la Marea Moartă. Își făcuse unghiile, se coafase și își albise dinții.

După care pornise să colinde prin magazine. Pentru o femeie care fusese obișnuită să le ceară designerilor să-i trimită tot ce-și dorea să poarte, iar apoi să uite, foarte convenabil, să mai returneze obiectele respective, plimbarea prin magazine era o înjosire. Amanda și-a depășit, în mod magnific, momentul de umilință, a descoperit cea mai înaltă pereche de tocuri concepută vreodată, apoi, cu un geamăt triumfător, s-a îmbrăcat într-o rochie paietată, roșie, care era cambrată pe talie și avea câte un șliț pe fiecare latură.

De la fereastra apartamentului aflat la ultimul etaj, Amanda a văzut Aston Martinul lui Hugo oprindu-se în fața intrării. Amanda și-a verificat aspectul în oglindă, după care s-a instalat pe canapea. Ce surpriză avea să fie pentru el.

Cheia lui Hugo s-a auzit zăngănind în ușă. Amanda și-a întins buzele și și-a dat ochii peste cap ca să scape de orice expresie facială. Asta era momentul ei.

Ieșind din lift, Hugo se gândea că-i părea rău că n-o dusesese pe Charlie până acasă. Și asta nu numai în sensul de a-i înlesni călătoria; alcoolul, plus acumularea de testosteron generată de vânzarea fostului birou, acum devenit apartament, îi produsese un grad ridicat de excitare sexuală care se cerea rapid potolit. Mai ales atunci când mai luai în calcul și faptul că drumul spre casă, la volanul unui

Aston Martin, fusese încetinit de un idiot care mergea cu douăzeci de mile pe oră și pe al cărui parbriz din spate se găsea unul din abțibildurile alea enervante pe care scrie „Copil la bord“. Hugo se simțea iritat de fiecare dată când constata că gradul de moralitate e impus de clasa posesoare de copii. Mai cu seamă că, așa cum toată lumea știa, oamenii cu copii sunt cei mai proști șoferi din lume. De exemplu, mamele din Islington care își duc copiii la școala privată din Hampstead în jeepurile Challenger cu dimensiuni de tanc...

Hugo a deschis ușa. Primul lucru pe care l-a văzut a fost un picior atrăgător încălțat cu un pantof cu toc de o înălțime de desen animat, picior care era ridicat în sus, pe spătarul canapelei.

— Draaaaaaagule! a cântat vocea Amandei.

Fir-ar al dracului! Hugo a intrat în sufragerie, s-a apropiat de canapea, după care s-a oprit pe loc uluit.

— Când te-ai întors?

Amanda i-a aruncat printre gene o privire de femeie ușoară. Apoi, jucându-se cu părul cu o mână, și-a coborât-o pe cealaltă de-a lungul a ceea ce păreau, datorită tocurilor, niște picioare imposibil de lungi.

— Nu mi-ai spus că vii...

Hugo a înghițit în sec și a tăcut. Decolteul Amandei era o adevărată prăpastie. Palid, mătăsos și tremurând ușor, decolteul avea aspectul a ceva în care un bărbat poate cădea, ca să nu mai fie găsit niciodată. Uitându-se la el și lingându-și buzele, Hugo și-a spus că i-ar plăcea să fie acel bărbat.

Când Amanda și-a depărtat încet picioarele și și-a dat faldurile rochiei la o parte, pentru a demonstra că nu avea nici cea mai vagă urmă de chiloți, Hugo a simțit că începe să i se învârtă capul pe umeri.

— Dumnezeuule, ce dor mi-a fost de tine, a mârâit el.

Una dintre bretelele rochiei a căzut pe un umăr mătăsos. În timp ce degetul arătător descria cercuri în jurul sfârcului expus, Amanda și-a întins buzele roșii și strălucitoare într-un zâmbet leneș.

— Și mie mi-a fost dor de tine, a răsuflat ea cu o voce răgușită. Și am cea mai minunată veste. Dragul meu, o să se întâmple ceva care o să ne desăvârșească mariajul. Ceva care o să ne apropie mai mult decât am fost vreodată.

— Grozav, a spus Hugo care intenționa să se apropie de ea cât mai repede cu putință. Ce-o să se întâmple?

Amanda a bătut din palme, iar ochii i s-au acoperit de o boare umedă.

— Dragul meu. Hugo. O să avem... un copil.

— Un *copil*? a repetat Hugo.

Toată amețeala cauzată de băutură i se evaporase din corp. Mintea îi căpătase, instantaneu, o claritate de cristal. Acuitatea vizuală friza perfecțiunea. Ar fi putut să piloteze și un avion de vânătoare pe timp de noapte. Hugo se holba la Amanda crucit.

— Dar eu habar n-am avut... adică... of, Doamne!

Șocat, s-a prăbușit în genunchi în fața ei, inspirând profund în timp ce-și căuta cuvintele.

— Eu nici măcar nu știam că încercăm...

— Nici n-am încercat, a intervenit Amanda. Dar încercăm acum, l-a lămurit ea trăgându-l către prăpastia decolteului.

Dispărând în adâncul lui, Hugo a simțit cum uluirea i se combină cu dorința sexuală. Nici o secundă nu bănuise că Amanda ar fi putut avea măcar un os de mamă în ea.

— Maternitatea, a declarat găjăit Amanda, lipindu-și sâni de buzele lui Hugo, este singura căsuță de pe fișa experienței mele de viață pe care nu am completat-o încă.

L-a împins pe Hugo și s-a ridicat în picioare. Cum el rămăsese în genunchi, Amanda i-a proptit unul dintre tocuri în piept. L-a obligat să se lase în jos, pe podeaua de lemn lustruit a sufrageriei, după care a început să-i desfacă pantalonii.

— În fond, a adăugat ea, am ajuns acolo, sus, am stat în aceeași cameră împreună cu Bruce Willis în „Turks și Caicos“ și am primit tricoul semnat Stella McCartney.

— Ăă? a zis Hugo.

— Lasă, a răspuns Amanda, lăsându-și capul în jos. Vreau să spun că acum vreau *mai mult*. Hugo voia și el mai mult.

— M-am distrat la maximum, a mârâit Amanda coborându-se asupra lui cu aceeași mișcare de fustă cu care un matador își flutură eșarfa.

Hugo a deschis ochii indignat.

— Cum adică te-ai distrat la maximum? Nu suntem căsătoriți nici de-un an de zile. Cum rămâne cu ce e mai bun e în viitor și toate alea?

— Vreau să spun, a găfăit Amanda ridicând vocea cu câteva octave, am avut parte

de toate marile experiențe ale vieții. Am stat la Sandy Lane, am zburat cu Concordul și am luat cina cu Tony Blair.

— Tony Blair? a scheunat Hugo.

Nu-și dăduse seama că a lua cina cu Tony Blair era una din marile experiențe ale vieții, mai ales genul de cină la care participase Amanda. Cocteil de creveți și pui de cauciuc serviți împreună cu alți mii de ziariști, din câte înțelesese el.

— Ideea este, a concluzionat Amanda dându-și capul pe spate în timp ce-l călărea, că acum îmi doresc cea mai grozavă experiență de viață. Copii.

Împingându-se în sus, către ea, Hugo a încercat să nu se gândească la copii. Sau, mai curând, să nu se gândească la părerea lui despre ei. Copiii vomau pe tine și plângeau. Te împiedicau să mai ieși noaptea, dar nici nu te lăsau să dormi. Iar dacă îi venea cheful să-i cânte „Roțile autobuzului“ vreunui puradel de doi ani, atunci avea destul fini. În ultima vreme, Hugo mergea ca să prezideze botezuri cu aceeași regularitate cu care, în urmă cu zece ani, mergea la nunți în calitate de cavaler de onoare.

— Vezi tu, a găfâit Amanda, legănându-și capul de la stânga la dreapta și-napoi, pentru tine nu e nici o problemă. Bărbații, a adăugat ea cu o mișcare expertă de pelvis, pot să aștepte.

Ba nu pot, s-a gândit înnebunit Hugo, nevoia ridicându-i-se rapid și de neoprit.

— Dar eu nu-mi pot permite luxul ăsta. Am treizeci și cinci de ani. Peste câțiva ani, ovarele mele or să ajungă cât niște nuci. Vrei să fii de cincizeci de ani și să n-ai nici un

copil ? a spus ea ridicându-se puțin, ca și cum s-ar fi pregătit să-l descalece.

S-o ia dracu', s-a gândit Hugo perpelindu-se frustrat. Amanda își rafinase trucul cu oprirea chiar înaintea momentului crucial până când îl transformase într-o formă de artă. Prin tehnica asta, nevastă-sa îl depousedase, literalmente, de o mulțime de cadouri și de alte favoruri.

Sub ea, Hugo gemea. Habar n-avea. Știa că îi plăcea așa cum era, adică la treizeci și șase de ani și fără copii, dar era pregătit să creadă că situația se putea schimba. Când Amanda s-a coborât din nou asupra lui, Hugo s-a întrebat în ce naiba se băga cu exactitate. Paternitatea. Era o întrebare foarte serioasă. La care el nu era sigur că avea răspunsul.

Capitolul 6

Hugo s-a așezat mai bine. Scaunele erau tari, în cameră era cald, iar cursurile astea prenatale păreau să dureze întotdeauna o veșnicie. Iar cel din seara respectivă părea să fie cel mai lung.

Cursul debutase cu Lotti care le rugase pe toate femeile prezente să se ridice în picioare și să-și indice osul pubian. De atunci, situația nu se îmbunătățise.

Cel mai groaznic moment a fost acela în care Lotti le-a demonstrat ce înseamnă exercițiile de respirație profundă. Totul sunase atât de jenant de orgasmic încât, din cauza efortului de a-și menține expresia serioasă, Hugo începuse să aibă dureri în piept.

Acum Lotti ținea un discurs general referitor la sarcină, din care se înțelegea că era convinsă că nici unii dintre ei nu aveau nici cea mai vagă noțiune despre ce înseamnă graviditatea. Lecția era ilustrată cu ajutorul unui carton uriaș și foarte colorat reprezentând o secțiune transversală a corpului feminin însărcinat. Cartonul era proptit pe un șevalet. Hugo s-a cutremurat văzând rinichii colorați într-un roșu țipător și tuburile intestinelor și mușchii contorsionați ai inimii. S-a holbat îngrijorat, venindu-i aproape să vomite, la

copilul roz, așezat cu susul în jos în pânțele ilustrat. Hugo nu știuse că pruncii se formează cu capul în jos. În mod sigur, asta nu putea să le facă prea bine. Amanda se plângea constant de greșelile de design ale sarcinii. El crezuse că se referea la haine.

În continuare, Lotti a arătat clasei un patruleter cu găuri de diverse dimensiuni. Arăta ca un aparat gigantic de măsurat paste. Asta până când moașa le-a explicat că gaura cea mai mică, de fapt abia vizibilă, reprezenta dimensiunea normală a deschiderii cervixului.

— Iar aici, a adăugat ea, rotindu-și degetul arătător în cadrul celui mai mare cerc, sunt cei zece centimetri de dilatare necesari pentru ca pruncul să se poată naște.

S-au auzit mai multe gâfâituri. Hugo s-a aplecat în față îngrozit.

— E imposibil! a exclamat el, dându-și seama mult prea târziu că vorbise cu voce tare.

— Dovada că nu e imposibil se află peste tot în jurul tău, a remarcat Jake înțepat.

Hugo l-a ignorat. Prima lui impresie despre Jake, și anume că acesta era îngâmfat și nesuferit, nu făcuse decât să i se întărească pe parcursul întâlnirilor ulterioare. Și mai era și palida aia de nevastă-sa, care râdea ca o proastă și se uita la el cu adorație. Din ceea ce Amanda – spumegând de furie – îi povestise despre Alice, atunci, la primul curs, Hugo își dăduse seama că greșise când o considerase ca fiind o tipă curată și inocentă. Se părea că expresia ei senină era doar o mască sub care se ascundea o complotistă plină de talent și de răutate, care nu ezita să-ți înfigă cuțitul în spate.

O mână s-a ridicat din partea dreaptă a semicercului cursanților.

— Scuzați-mă, a spus o femeie care se numea Martha și care, în general, lua notițe. Dar o să învățăm și noi, la un moment dat, câte ceva despre ceea ce trebuie să facem cu copilul *după* ce se naște? Cum să-i schimbăm scutecele și chestii din astea?

La auzul acestor vorbe, un murmur de voci care își exprimau acordul s-a ridicat în sală. Cu toate acestea, expresia de pe chipul lui Lotti era una de completă incomprehensiune.

— Moașele vă arată lucrurile astea, a spus ea.

— Dar tu nu ești moașă? a întrebat-o Martha.

— Ba da.

— Atunci de ce nu ne arăți tu?

— Pentru că acesta e un curs prenatal, i-a explicat Lotti cu desăvârșită răbdare. Aici ne ocupăm numai de naștere. Chestiile la care te referi tu țin de postnatal. După naștere.

— Înțeleg, a zis Martha privind către ceilalți cursanți. Dar tuturor ne-ar prinde bine dacă am ști chestiile astea dinainte.

— Tu să vorbești în numele tău, a sărit plină de semeție Amanda. Eu o să am o asistentă de la pediatrie.

Jake a pufnit dezgustat. Între timp, Laura o privea pe Amanda cu gelozie.

— Bravo! a exclamat ea. Mi-ar plăcea să am și eu una.

Amanda s-a umflat în pene.

— E grozav, nu? O să vină timp de șase săptămâni imediat după ce se naște copilul.

— O să vă coste, a remarcat Jim din St. Helens.

Chiar așa, și-a spus Hugo. Dar, lăsând la o parte cheltuielile considerabile, era destul de mulțumit de ideea cu asistenta de la pediatrie. Tot ce știa despre asistenta lor era că o chema Harris, dar imaginația lui umplea spațiile goale, aducându-i în fața ochilor viziunea unei blonde cu uniformă și ciorapi negri, asemenea celor din seria de filme *Carry On*. Asta era partea legată de paternitate pe care o aștepta cu cea mai mare nerăbdare. La restul nici nu merita să se gândească.

— Atenție, dragilor!

Lotti a întins mâna în spatele șevaletului scoțând o față de pernă umflată până la refuz.

— Tot ceea ce se află aici are legătură cu procesul nașterii.

Toți ochii s-au îndreptat nesiguri către fața de pernă.

— S-ar putea ca în spital să întâlniți unele dintre chestiile astea, le-a explicat Lotti. O să vă prindă bine să știți ce sunt.

Prin gura feței de pernă ieșeau o grămadă de tuburi de plastic și tot felul de obiecte metalice cu aspect grotesc. Hugo nu avea nici un chef să afle ce sunt. Lotti a zguduit fața de pernă.

— O să ne jucăm ca la o petrecere. O să dăm perna din mână-n mână și, când muzica se oprește, persoana care ține perna în mână scoate ceva afară, da?

Hugo s-a uitat de jur împrejur după niște boxe uriașe, dar n-a văzut nimic. Se întreba de unde avea să vină muzica.

— Ca la „Dă cutia mai departe“, da? a insistat Lotti.

— Pachetul, a spus Amanda enervată. „Dă pachetul mai departe.“

— „Dă pachetul mai departe“, a repetat Lotti, clătinând gânditoare din cap.

I-a întins fața de pernă lui Hugo.

— Începe tu, Yogi!

Hugo a luat baierile feței de pernă care era făcută din bumbac și s-a uitat înăuntru. A ridicat însă ochii alarmat, atunci când în cameră s-a auzit un soi de scâncet ascuțit. Zgomotul venea dinspre Lotti, care se legăna de pe un picior pe celălalt, cu capul plecat pe-un umăr și se lamenta fără vreo tonalitate precisă. Tocmai când Hugo începuse să se întrebe dacă e cumva bolnavă, Lotti s-a oprit, a ridicat brusc capul și s-a holbat la el.

— Perna e încă la tine, Yogi, l-a certat ea.

— A, am înțeles. Asta era muzica?

— Da. Acum poți să scoți ceva de acolo.

Fără nici un chef, Hugo a băgat totuși o mână în fața de pernă. Palma i s-a strâns împrejurul unui obiect subțire, tare și rece. Când a scos mâna, Hugo s-a trezit privind un obiect din metal care aducea cu o lingură de servit salata, dar ceva mai mare.

Lotti era încântată.

— Forceps, a explicat ea. Ca să scoți copilul afară când a rămas înțepenit, a adăugat veselă.

— Copilul n-o să rămână înțepenit, a intervenit Amanda abrupt. Eu o să fac o cezariană electivă. La Cavendish, a adăugat ea cu emfază.

Lui Hugo i s-a strâns inima. Chestia cu asistenta de la pediatrie putea s-o-nțeleagă. Putea să înțeleagă faptul că Amanda își

cumpărase sutiene de firmă din satin – ea zicea că toate sutienele standard sunt absolut dezgustătoare. (Dar avea nevoie chiar de zece?) Ba chiar fusese gata să-i treacă cu vederea instinctul „de cuib”; Hugo înțelesese mult prea târziu că acesta fusese un eufemism pentru gestul Amandei de a comanda cele mai scumpe piese de mobilier pe care le găsisese pe internet. Hugo se gândea disperat că imobilul de la numărul patru de pe Fitzherbert Place avea să fie cel mai costisitor cuib construit vreodată.

Ba chiar marșase și fusese de acord să participe la aceste cursuri prenatale private, pentru că Amanda refuzase să meargă la cele organizate de NHS¹. Dar mereu fusese de părere, și continua să fie, că nu era nevoie ca nașterea să aibă loc într-o maternitate privată. Degeaba îi explicase Amandei că asta era ultima picătură – sau, mai curând, ultima găleată – care avea să le facă praf contul bancar.

— Cezariană electivă? •

Lotti se uita la Amanda așa cum se uită preotul la un suflet pierdut.

— Sigur, e alegerea ta să nu naști pe cale naturală, a spus ea întristată.

— Normal că e alegerea mea, a replicat Amanda. Nu-mi surâde deloc să ajung să am incontinență urinară, iar de-a lungul anilor am constatat că puntea pelviană mi-e foarte utilă.

Lotti părea jignită. Următoarea oprire a pernei a fost la Jake, care a scos la suprafață un tub lung și subțire.

— Pentru rahianestezie, i-a spus Lotti.

1. Serviciul Național de Sănătate.

Jake a zâmbit compătimitor, făcând ca tubul să-i alunece printre degete.

— Alice și cu mine n-o să avem nevoie de așa ceva. Noi am optat pentru calea naturală. Copilul o să se nască acasă.

Lotti a dat din cap încântată. Hugo s-a cutremurat. Nașterile acasă sunau hidos de murdare. Pe de altă parte, probabil că prezentau niște avantaje la nivelul costurilor față de o naștere la Cavendish.

— Deci n-o să folosiți nici un fel de anestezie?

Laura cea cu strungăreață s-a uitat la Alice. Săptămâna asta avea o bluză care o dezgolea și mai tare. Soțul ei, așa cum Hugo observase deja, era în continuare absent.

— Cercetările au arătat că îi fac rău copilului, a lămurit-o rapid Jake.

Laura i-a aruncat o privire.

— O întrebam pe Alice. Ea e cea însărcinată.

— Noi nu privim lucrurile așa, a spus Jake calm. Pe parcursul întregului proces ne asumăm responsabilități egale, deci considerăm că amândoi suntem însărcinați.

Doamne-Dumnezeule, s-a gândit Hugo. Dacă ar fi existat vreun mecanism care să măsoare seriozitatea, atunci în clipa asta i-ar fi sărit acul de pe cadran.

Alice i-a zâmbit Laurei.

— Nu, n-o să fiu anesteziată. Decât dac-o să fie neapărat nevoie.

— Ei, atunci meriți aplauze călduroase, a declarat Laura lăsându-se pe spătarul scaunului. Eu, una, o să cer toate formele de anestezie existente.

— Bravo! a aplaudat-o Amanda.

Lotti a privit-o îngrijorată pe Laura.

— Ești sigură? S-ar putea să nu ai nevoie, a avertizat-o ea. Exercițiile de respirație pot fi foarte eficiente în reducerea durerii...

— Nu mai spune! a zis Laura pe un ton evident neîncrezător.

Lotti s-a uitat la ceas.

— Mai avem cincisprezece minute, a anunțat ea zâmbind din nou larg.

Apoi și-a ridicat în sus brațele musculoase.

— E rândul vostru. Acesta este momentul în care facem schimb de idei.

Hugo a înțepenit. Chestia asta suna periculos.

— Ce fel de idei? a întrebat Amanda suspicioasă.

— Griji, a zâmbit Lotti.

Pe Hugo l-a trecut un fior. Griji? Era chiar așa de evident?

— Spuneți-le celorlalți, a continuat Lotti, ce aspecte legate de naștere vă îngrijorează. Exprimați-vă temerile, da? E absolut firesc. Și e bine s-o faceți acum, cât suntem toți în același vapor.

— Barcă, a sărit Amanda.

Caracterul blând al lui Lotti fusese echipat din faza de producție cu un strat de teflon. Era complet imună la insulte. Așa că Lotti i-a zâmbit Amandei.

— Barcă, da. Ai dreptate. Deci, a spus ea privind către clasă și așteptând o reacție. Voi îmi spuneți ce vă îngrijorează, iar eu o să încerc să vă dau niște răspunsuri cinstite.

Hugo se întreba ce era mai terifiant: grijile lui sau răspunsurile sincere ale lui Lotti. Asupra clasei s-a lăsat o tăcere profundă.

Lotti a adoptat o expresie întrebătoare.

— Nimeni nu are nici o grijă pe care să vrea s-o împărtășească clasei într-un mediu relaxat, intim și plin de încredere?

Din nou, tăcere.

Apoi, cineva a intervenit.

— Sex, a cântat cineva.

Laura era cea care vorbise.

— Sex? a repetat Lotti dubitativ.

Cineva a chicotit. Între timp, Hugo se uita neîncrezător la Laura.

Ce bine ar fi fost dacă ea și Amanda nu s-ar fi înțeles așa de bine chiar de la prima oră. Pe parcursul următoarelor s-a dovedit că Laura era o persoană care dorea să i se acorde din ce în ce mai multă atenție, evident fiind că soțul ei mereu absent nu-i dădea nici un fel de importanță. Hugo simțea că Laura avea un caracter instabil, virând spre disperat. Cu fiecare ocazie care i se oferea, Laura îi arunca priviri indubitabil provocatoare și, cu toate că și el era un bărbat căruia îi plăcea să flirteze, Hugo nu se simțea deloc confortabil în preajma ei. Pe de altă parte, era clar că Amanda avea o părere complet opusă. Ea găsisese în Laura complicele perfect pentru lungile după-amiezi petrecute la cel mai mare club de sănătate din Bath, unde își făceau tot felul de tratamente prenatale de frumusețe. Pe parcursul cărora se părea că unul din subiectele de discuție preferate ale Laurei era sexul.

— Laura mi-a spus, îi comunicase Amanda după o astfel de după-amiază, că i-a luat o veșnicie până când a rămas gravidă fiindcă Fergus a avut un număr foarte scăzut de spermatozoizi viabili.

— Asta e groaznic, a zis Hugo.

— De ce groaznic? E o problemă foarte comună.

— Vreau să zic că e groaznic că ți-a spus chestia asta.

Hugo simțea, împotriva propriei voințe, că un soi de spirit de camaraderie masculină îl lega de mereu absentul Fergus.

— E o chestie intimă, nu?

Amanda a ridicat din umeri.

— În orice caz, a trecut ea mai departe cu lejeritate, în final, Laura l-a trimis la o tabără de spermă.

— Tabără de spermă? s-a încruntat Hugo. Ce naiba mai e și asta?

— E cea mai la modă chestie în rândul bărbaților de peste treizeci de ani care au probleme de concepție, a spus Amanda. E ceva în genul *Factor Krypton* pentru puțe. Chestiile astea sunt construite pe locul unor foste tabere militare și ideea este să faci multe exerciții ca să-ți ridici nivelul testosteronului.

Hugo începea să-și dea seama de ce Fergus petrecea atât de puțin timp cu nevastă-sa.

— Nu ai voie să bei sau să iei droguri, dar ai parte de stimulări falocentrice din belșug, a continuat Amanda. Îmbrățișezi copaci – care sunt simboluri falice, înțelegi? – și nu mănânci nimic altceva decât cârnați. Și prin toată tabăra sunt agățate postere cu Jordan. Se pare că atunci când s-a întors de-acolo, Fergus voia s-o facă de câte zece ori pe zi.

Hugo nu era sigur că voia să știe mai multe.

— Până la ora actuală, nu există decât o singură tabără din asta în toată țara, i-a dat înainte Amanda. Cred că e undeva prin Devon. Se pare că te costă o avere ca să te duci acolo.

Hugo a clătinat din cap. I se părea normal. Tot ce avea legătură cu nașterile costa o avere.

— Într-un fel e păcat că tu n-ai fost acolo, a spus meditativ Amanda.

— *Păcat?* a scuipat Hugo.

— Da. Taberele de spermă ar fi fost un subiect excelent de articol. Aș fi putut să scriu despre asta pentru *Vanity Fair*. Lui Graydon i-ar fi plăcut la nebunie.

Hugo habar n-avea cine era Graydon. Dar, bazându-se doar pe declarația Amandei, era sigur că nu-i era agreabil.

— Am crezut că nu mai scrii, a testat-o el pe nevastă-sa. Ai spus că renunți la carieră pentru cea mai grozavă dintre experiențe — maternitatea.

Amanda nu arăta deloc sinceră.

— Da, păi, așa e. Oarecum. Din când în când, s-ar putea să mai scriu câte-un material. Așa, ca să nu-mi ies din mână, înțelegi?!

— Vreau să spun, cât de curând după se poate face din nou sex? o întreba Laura pe Lotti atunci când Hugo a revenit la realitate.

Lotti a strălucit înțelegând.

— A, da, pricep. Ei, Laura, mă bucur că mi-ai pus întrebarea asta. Actul sexual poate fi reluat după câteva săptămâni, dacă nașterea a fost fără complicații.

— Câteva săptămâni! a găfăit Martha.

— Exact! a spus strălucind Lotti. Vaginul se recuperează uimitor de repede.

Bărbatul de lângă Martha, un avocat cu părul cărunț și cam răruț, s-a luminat vizibil la auzul acestor cuvinte. Laura părea și ea

mulțumită. A clătinat din cap și s-a uitat veselă înprejur. Hugo i-a evitat dinadins privirea.

Apoi toată lumea a tăcut.

— Altceva? a intervenit Lotti.

După care a zâmbit.

— Atunci ce ziceți dacă v-aș pune eu niște întrebări?

Hugo și-a îndreptat privirea spre propriii pantofi.

— Cum te simți la gândul că vei deveni tătic? a întrebat ea pe cineva.

Tocmai pe el. Oripilat, Hugo și-a dat seama că îl întrebase *pe el*. Întrebarea de șaiszeci și patru de mii de dolari se îndreptase direct înspre el. Inima a început să-i bată cu putere. Măinile i se contorsionaseră, împletindu-se. A deschis gura și apoi a închis-o la loc. După care a deschis-o din nou.

— Ăăăă... voi deveni tătic... a spus el nesigur.

Apoi a făcut o pauză care a părut că durează o veșnicie.

— Sincer să fiu, nu sunt sigur cum mă simt, a scăpat-o Hugo.

— Nu ești sigur?

Hugo a prins privirea disprețuitoare a lui Jake și pe aceea furioasă a Amandei. Lotti își așeza mai bine ochelarii și se uita la el ca și cum ar fi fost un specimen dintr-un laborator. Frica l-a cutremurat. De ce Dumnezeu spusese chestia asta?

— Vreau să spun că nu sunt sigur într-un sens grozav, s-a bâlbâit Hugo, disperat să recupereze din teritoriul pierdut.

Și poate că, în fond, *chiar așa* se și simțea. Poate că, după naștere, avea să îndrăgească

pruncul și poate că avea să ajungă să-l vadă ca pe o persoană, nu ca pe o formă de stânenire a stilului său de viață și ca pe o teorie costisitoare.

Lotti trecuse lejer mai departe. Și acum căuta următorul personaj pe care să-l chestioneze.

— Dar *tu*, Jake? *Tu* cum te simți?

De parcă, s-a gândit cu acreală Hugo, n-am fi în stare să ghicim.

Apoi s-a pregătit pentru ceea ce era inevitabil.

Jake strălucea de-ți lua ochii.

— Nu așteptăm nimic altceva cu mai mare nerăbdare decât să devenim părinți. Nu-i așa, draga mea?

A strâns mâna subțire a lui Alice, care se odihnea deja în palma lui.

— Abia așteptăm să-i urăm bine ai venit pe planetă micuțului nostru. Oricât de îngrozitor de exploatată și de abuzată este planeta în acest moment.

— Mulțumesc foarte mult, a mârâit Amanda către Hugo în secunda în care au ieșit afară. M-ai făcut de râs în fața întregii clase.

— Uite ce e! Îmi pare rău, bine? a spus Hugo îndreptându-se spre Toyota și apăsând pe butonul de deschidere automată cu mai multă putere decât ar fi fost necesar. N-am vrut să sune în felul ăla.

— Dar a sunat, l-a anunțat Amanda furioasă. De ce dracu' ai zis așa ceva?

Hugo s-a uitat la ea. Empatia nu se aflase niciodată în topul virtuților Amandei. Însă, așa cum presupunea Hugo, în meseria ei nici

nu se putea. Capacitatea de a-ți imagina cum se simt alți oameni era un adevărat handicap atunci când scriai genul de materiale-călău pe care Amanda le livra pe bandă rulantă revistei *Style*. Să caute la ea înțelegere pentru temerile lui legate de copil însemna, Hugo era conștient, să caute într-un loc greșit. Nu era neapărat vorba de faptul că Amanda refuza să vadă lucrurile asemenea lui. Realitatea era că ea nu putea să vadă nimic din alt punct de vedere decât din al ei/

Capitolul 7

Alice s-a îndrăgostit de Combe la prima vedere. Satul lui Jake era compus dintr-o biserică medievală, un bar cu acoperiș de stuf și niște căsuțe acoperite pe jumătate cu bârne de stejar – dintre care una îi aparținea lui – care răsăreau din verdeața peisajului.

Era, într-adevăr, ceva mai departe de Bath decât își închipuise Alice. Așa cum ea nu anticipase nici faptul că, din cauza obiecțiilor principiale ale lui Jake cu privire la mașini, nu putea să ajungă în oraș decât cu autobuzul. Sau cu autobuzele; ca să ajungă la cursurile prenatale trebuiau să ia două.

Și au mai fost și alte surprize. De pildă, gradul la care Jake ajunsese să-și respire și să-și trăiască, până și acasă, credințele legate de protecția mediului. Alice era uluită de modalitățile ingenioase în care Jake folosea o mulțime de articole pe care le pescuia din pubele, din containere sau chiar din propriul gunoi.

Nerăbdătoare să-l sprijine și să se doveadă o demnă consoartă ideologică, Alice a fost imediat de acord că vechile strecurători înșurubate în tavan reprezentau niște abajururi atrăgătoare și eficace. Cu toate că, în sinea ei, considera că strecurătorile din metal erau mai drăguțe decât cele din plastic.

Discurile cu partea din mijloc scoasă și transformate în rame de fotografii erau, la rândul lor, ceva impresionant, iar fostul televizor din sufragerie era un acvariu excelent. Așa cum zicea Jake :

— În casa asta, e mereu ceva la televizor și nici măcar nu avem nevoie de abonament.

În ciuda acestor emoții, lui Alice i se părea că viața la țară era mult mai liniștită decât se așteptase. Deși ea nu ar fi avut nimic de obiectat împotriva câte unui pahar de vin din an în Paște, Jake era îngrijorat din cauza unui posibil sindrom alcoolic fetal, așa că barul, care era singurul stimulent social pe care satul îl oferea, era mai mult sau mai puțin un teritoriu interzis. Dar întotdeauna erau o grămadă de lucruri de făcut pe-acasă.

De exemplu, să verifice șpalturile revistei *La Gunoi!*, înainte ca acestea să meargă la tipografie. În special secțiunea cu scrisori reprezenta o lectură fascinantă.

— I-auzi, i-a atras atenția Jake într-o seară când verificau paginile: „În zona mea din China, nu avem decât cam douăzeci și cinci de zile cu cer senin pe an. Cerul senin e bun pentru rufe ; când cerul se întuneacă, îmi spun : *Pantalonii ăștia n-o să se usuce până la apusul soarelui, așa că trebuie să aștept până mâine ca să spăl.* Eu așa simt degradarea mediului.“

Alice a izbucnit în râs. În schimb, chipul lui Jake a rămas perfect serios.

— Ce-ai găsit de râs ? a întrebat-o el. Omul e îngrijorat de schimbarea tiparelor meteorologice. Așa cum ar trebui să fim toți, dacă am avea puțină minte.

Serile în care nu corectau șpalturi erau ocupate cu alte întreprinderi. Scriau scrisori adresate companiilor multinaționale prin care se cereau practici care să respecte solul sau confectionarea de ambalaje biodegradabile. La chestia asta, ținând cont de flerul ei avocătesc pentru paragrafe amenințătoare, Alice s-a dovedit teribil de pricepută.

Altfel, ea și Jake stăteau la masa din bucătărie și reciclau obiecte găsite prin gunoaie. Lupta lui pentru descoperirea unor utilizări și mai inventive ale gunoiului din gospodărie — mândria lui Jake și a redacției *La Gunoi!* era să scoată afară un singur sac negru de gunoi pe lună — era, așa cum a descoperit Alice, o modalitate acaparatoare de a petrece liniștitele seri de la țară. Amândoi confectionau brelocuri din inelele vechi de la perdelele de duș sau îndreptau spiralele metalice de la caiete, transformându-le în umerase.

— Spiralele de la un caiet de dimensiuni normale au până la aproape trei metri lungime, îi spunea Jake în timp ce lucrau. Gândește-te, Al!

Alice se uita la fața lui frumoasă, aprinsă de pasiune, și se gândea.

Se gândea la Jake și la cauza lui nobilă. Convingerea că Jake dădea sens existenței ei era unul dintre numeroasele motive pentru care îl iubea. Și, sigur, tot Jake dăduse sens și trupului ei. Pregătindu-se să dea naștere unui copil, corpul lui Alice își împlinea potențialul. /

Singurul șarpe din Raiul lui Alice era faptul că mama ei și Jake nu se înțeleseseră

deloc, chiar mai rău, le-ar fi plăcut să se și pocnească. Prima vizită a doamnei Duffield la Combe nu a fost un succes.

Primul ei șoc a fost să descopere că numele căsuței lui Jake nu era nici Caprifoi, nici Floare de Măr, nici altul la fel de pitoresc, ci unul cu mult mai frapant: Vechea Morgă.

— Vrei să spui... că aici se depozitau cadavrele? i-a suflat ea fiică-sii.

Alice a ridicat din umeri.

— Și ce-i cu asta? Refolosim o clădire veche într-un fel inteligent. Cel puțin chiria e ieftină.

Maică-sa a privit-o îngrijorată.

— Sunt sigură că banii nu sunt o problemă pentru tine, draga mea, nu? Probabil că ai niște economii serioase, mai ales acum că ți-ai vândut apartamentul din New York.

Alice a tăcut. Era adevărat că în urma vânzării apartamentului rămăsese cu o sumă considerabilă și că partea ei din chiria plătită pentru Vechea Morgă abia se simțea. Pe de altă parte, împrumutul pe care i-l dăduse lui Jake, ca să susțină revista care se afla permanent în dificultăți financiare, îi făcuse o mică gaură în buget. Nu că treaba asta ar fi deranjat-o; în fond, ea fusese cea care insistase ca Jake să ia banii atunci când aflase cât de grea era situația la revistă. Deși, în teorie, *La Gunoi!* supraviețuia din abonamente, în perioada respectivă se părea că acestea nu erau prea multe.

Desigur, așa cum era de așteptat, inițial Jake se opusese.

— Nu pot să accept, insistase el.

— Dar eu vreau să ți-i dau. Vreau ca, în sfârșit, să fac cu ei ceva folositor.

Chipul lui Jake se luminase arborând o expresie extatică de acceptare.

— Al, ești un înger!

— Nu fi prostuț! Altfel ar sta de pomană. Și oricum, nu sunt numai banii mei. Acum suntem căsătoriți, îți amintești?

Deși ceremonia rapidă de la primăria din Manhattan se terminase cât ai clipi și era, într-adevăr, destul de dificil să-ți amintești ce se întâmplase. Mai greu de uitat fusese tristețea din vocea mamei ei atunci când aflatea vestea. Din fericire, informația adițională referitoare la certitudinea venirii pe lume a nepotului mai îndulcise situația. La fel ca și dezvăluirea că Alice se întorcea în Anglia.

Dar, așa cum o dovedise vizita doamnei Duffield, această nouă apropiere nu era lipsită de probleme.

— Draga mea, a exclamat mama lui Alice la întoarcere, după ce examinase grădina Vechii Morgi. La voi, în iarbă, e cel mai îngrozitor morman de gunoi putrezit din câte-am văzut vreodată. E chiar lângă ușa din spate și e plin de muște. Nu crezi că ar trebui mutat?

Alice a tras adânc aer în piept.

— De fapt, mamă, nu e o grămadă de gunoi. E, ăăă, crescătoria de viermi a lui Jake.

— Crescătorie de viermi?

Maică-sa arăta oripilată.

— Vrei să spui că... acolo, dedesubt sunt viermi?

— Da. Cam vreo trei mii. Ne-au fost livrați prin poștă...

— Prin poștă!

— ...și ne mănâncă resturile orga-
bucătărie. Reciclarea prin hrănirea

este una dintre cele mai sănătoase proceduri ecologice din câte există.

— Înțeleg.

Doamna Duffield și-a înghițit nodul din gât.

— Ei, dacă-mi dai voie să-ți spun, draga mea, mie nu mi se pare că au mâncat prea mult.

— Durează cam șase luni până când se pune pe picioare o crescătorie de viermi, a lămurit-o Alice cu o tonalitate defensivă. Le place ca hrana să fie puțin putrezită înainte să se apuce s-o devoreze. Trebuie să le dăm și multe alte delicatese.

Alice n-a mai adăugat faptul că și ei erau îngrijorați de aparenta lipsă de apetit a viermilor și că Jake sunase la Linia Directă a Viermilor ca să investigheze problema. Alice nu credea că mama ei era pregătită să afle că exista o asemenea linie telefonică. Și ea se străduia încă să accepte această realitate.

— Șase luni!

Chipul doamnei Duffield era o adevărată mască a groazei.

— Dar n-or să scape și n-or să se târască în bucătărie? N-or să atragă tot felul de insecte? N-or să *miroasă*? Și, draga mea, ce faci cu *copilul*? Sunt sigură că n-o să-i fie bine cu viermii învârtindu-se împrejurul lui.

Fața i s-a contorsionat oripilată.

— Jake spune că o să fie foarte educativ pentru copil, a zis răspicat Alice. Vrea să transforme grădina într-un mediu biodivers pentru toate creaturile sălbatice.

Următoarea criză s-a iscat din cauza veselei.

— Ce caută asta pe masă, draga mea? a șoptit doamna Duffield la vremea mesei, când Jake a ieșit din cameră.

Cu o mână flutura sub nasul fiicei ei centrul de carton al unei role de hârtie igienică.

— E un inel de șervet de masă, mamă, a spus Alice privindu-și mama cu seninătate pe deasupra porției de supă de linte. Este Sfatul Lunii în *La Gunoi!* — desigur, în sensul de recomandare utilă. Ca să nu mai umplem gropile de gunoi. E grozav, nu?

Apoi a rupt o bucată din pâinea tubulară pe care Jake o cōcea îndesând aluatul în cutii goale de fasole.

Mama lui Alice și-a îndreptat atenția asupra fostelor recipiente de brânză care serveau drept castroane de supă.

— Presupun că și asta e tot ideea lui Jake. Alice se simțea iritată.

— Haide, mamă! N-ai neapărat nevoie de porțelanuri. N-ai vrea mai bine să salvezi planeta?

Cu toate că Alice știa că o planetă unde fostele recipiente de plastic pentru lapte deveneau carafe de apă nu era o planetă pe care mama ei să fie interesată s-o salveze. În fond, era vorba despre femeia care, cu cea mai mare dragoste, își păstrase fiecare piesă din setul de masă Crown Derby pe care îl primise ca dar de nuntă în urmă cu patruzeci de ani. Doamna Duffield adora confortul. Și nu-i plăcea să doarmă pe saltele așezate direct pe podea pentru ca buștenii planetei să fie cruțați de la a fi transformați în ramă de pat. Așa cum nu agreea ideea să ia loc pe „scaune” făcute din lăzi de piersici reciclate.

Și, cu atât mai puțin, nu aprecia gestul de a face baie după Jake, în „sosul” lui, numai pentru că regulile din acea casă interziceau irosirea apei.

— Momentan, Jake face economie drastică la apă, i-a explicat Alice. Din cauza căzii de naștere.

Chipul doamnei Duffield a devenit rigid.

— Cadă de naștere?

— Exact, a intervenit Jake lăsând în jos exemplarul din *Numai Gunoi*, rivalul inveterat al lui *La Gunoi*! Face parte din planul de naștere.

— Plan de naștere?

— Scrii ce fel de naștere vrei să ai și arăți planul la spital, a luminat-o Alice.

— Nu cred că pe vremea mea exista așa ceva, a spus doamna Duffield. Din câte-mi amintesc, singurul plan era că te duceai la spital, iar copilul se năștea.

— Vrei să-l vezi? a întrebat-o Jake, ușor provocator.

Alice s-a uitat la el chinuită. O parte din ea sperase că subiectul ăsta nu avea să fie atins. Era sigură că maică-sa n-avea să fie de acord, mai ales că planul îi aparținea, în proporție covârșitoare, lui Jake. În final, date fiind evidentele lui convingeri referitoare la felul cum trebuia să se nască pruncul, Alice considerase că era mai simplu să-l lase pe el să pună la punct planul de naștere.

— Ți-l aduc imediat, mamă, a spus ea fără tragere de inimă.

Apoi s-a dus către un colț al camerei și a început să scotocească într-o cutie de carton care-i servea și de birou, și de dulap. I-a întins maică-sii foaia A4.

— „Ne dorim o naștere acasă și cât se poate de naturală“, a citit doamna Duffield cu voce tare, apoi a ridicat ochii către Alice.

Draga mea, ești sigură ? Să știi că prima naștere poate să ridice probleme.

— Suntem siguri, a răspuns Jake.

Doamna Duffield și-a aplecat din nou capul asupra hârtiei.

— „Vom asculta trupul lui Alice și vom răspunde nevoilor lui.“

Și-a aranjat ochelarii și a continuat :

— „Nu avem nevoie de anestezic, oxigen, petidină și, mai presus de orice, de rahi-anestezie. Alice își va petrece perioada de început a nașterii în propriul pat, apoi, când va sosi momentul, se va muta la perdeaua de duș...“ *Perdeaua de duș ?* Doamna Duffield a privit-o pe Alice îngrozită. Draga mea, doar n-o să naști în picioare, în baie !

— Sigur că nu, a zis Jake nerăbdător. Perdeaua de duș va fi lipită de podea ca să adune orice...

— Am înțeles, l-a întrerupt grăbită doamna Duffield, întorcându-se la planul de naștere. „Un fond sonor relaxant cu voci de balenă va crea o atmosferă de cocon și pe tot parcursul nașterii Alice va beneficia de avantajele unei căzi de naștere...“

— Pe care iat-o, a spus Jake triumfător, arătând către cutia lipită de unul din pereții sufrageriei, care conținea dispozitivul închiriat cu câteva săptămâni în urmă de la un centru de lifestyle ecologist.

Pe măsură ce vizita continua, evidentele rezerve ale maică-sii față de soțul ei și tatăl copilului ei au devenit din ce în ce mai greu de suportat pentru Alice. Oare maică-sa nu

era în stare să vadă că Jake avea dreptate să fie îngrijorat? Epuizarea planetei era cea mai elocventă dovadă de egoism; ducea la un dezastru care, în final, avea să-i afecteze pe toți oamenii.

— Da, draga mea, sunt de acord, a declarat pe neașteptate maică-sa în gară unde, după o lungă și extenuantă călătorie cu autobuzul, și-au luat la revedere. Numai că mă întreb dacă asta e metoda cea mai nimerită să salvezi planeta: să bei apă din foste recipiente de iaurt. Dar, a zămbit ea, trăgându-și fiica într-o îmbrățișare drăgăstoasă, hai să nu mai vorbim despre asta. E așa de bine că te-ai întors.

— Mamă, știi că întoarcerea asta ți-o datorez ție, a spus Alice strălucind, fericită că atmosfera se mai relaxase nițel. Tu ești motivul pentru care am revenit.

Trăsăturile fine ale chipului doamnei Duffield s-au contorsionat ușor din cauza nedumeririi.

— Ce vrei să spui?

— Păi, a zis Alice veselă, dacă n-ai fi întrebat-o pe mătușa Frances cum se poate da de Jake și dacă ea nu i-ar fi vorbit despre asta uneia dintre prietenele lui Sally, atunci se putea ca eu și Jake să nu mai fim împreună.

— Închipuie-ți, a replicat doamna Duffield cu precauție.

Hugo și-a dat seama dintr-o privire de ce proprietatea respectivă era așa de greu de vândut. Motivele pentru care zăcuse, mare parte din an, în catastifele de la Dunn și Dustard erau îngrozitor de evidente.

— Așa o să vedem ce-ți poate pielea, băiețuș de Londra ce ești, rânjise Neil, fluturând

către el colile cu detaliile casei. Dacă poți să scapi de asta, atunci o să cred într-adevăr că ești cel mai tare agent imobiliar din tot sud-estul.

Hugo luase foile A4 cu o încredere relaxată care-i masca totalmente iritarea. Cum de-și permitea nenorocitul să-i pună la îndoială răsunătorul palmares în materie de vânzări? Și nici nu era nevoie să-l creadă pe Hugo pe cuvânt: recomandările lui scrise străluceau cu o asemenea intensitate încât le puteai vedea practic și pe întuneric.

— Las-o în grija mea, a spus Hugo plin de încredere.

Acum, privind la casa în stil vagon care putrezea pe o linie veche, rezervată fiind deșeurilor nucleare sau celor provenite de la o industrie poluantă similară, Hugo nu se mai simțea la fel de sigur pe el. Cumpărătorul cu care trebuia să se întâlnească era primul interesat după luni de zile și de asta era imperativ ca Hugo să-l ducă de nas. Neil voia să scape definitiv de casa respectivă din vitrina agenției și din viețile lor. Ca să reușească treaba asta, Hugo își dădea seama că avea să fie nevoie să recurgă la toate trucurile, murdare sau de orice alt fel, pe care le învățase în vremea petrecută la J. Bond, Agent(ție Imobiliară) Special(ă), 007 Islington High Street. Însă el *chiar fusese* cel mai tare agent imobiliar din tot sud-estul și avea să i-o dovedească lui Neil, lua-l-ar dracu'! Chiar dacă, până în clipa aia, Neil fusese surd la toate sugestiile de îmbunătățire pe care i le făcuse, inclusiv aceea de a reboteza agenția Proprietățile Knightley, astfel încât să poată profita de pe urma legăturii cu Jane Austen.

Cum avea să i-o dovedească lui Neil, Hugo nu era încă foarte sigur. La o privire inițială, își închipuise că pereții dormitorului erau de un maro profund și bogat. Asta până când lumina unui spot căzuse pe ei, scoțând la iveală un alb imaculat. Maroul venea, de fapt, de la petele de nicotină. Când s-a uitat mai bine, Hugo a văzut două umbre ruginii, uriașe și fantomatice, impregnate în zidul unde ocupanții anteriori ai casei stătuseră în pat și fumaseră. Covoarele făceau parte din categoria celor care trebuiau mai curând tunse decât aspirate și, judecând după mâncărimile chinuitoare de pe gambe, tot locul era plin de purici. Hugo și-a dat seama cu amărăciune că era nevoie de un adevărat romantic sau de un om de la deratizare ca să realizeze care era potențialul unei astfel de proprietăți.

Clientul a venit. Era un bărbat mic de statură, cu aspect de nevăstuică, în jur de patruzeci de ani, care nu dădea semne să aibă un caracter prea romantic. Cincisprezece minute mai târziu, tehnica de vânzare a lui Hugo — detalii originale, atmosferă, interes istoric — se împotmolise. Potențialul cumpărător nu părea impresionat. În realitate, arăta din ce în ce mai puțin ca un potențial cumpărător.

— Eu căutam, de fapt, o proprietate în sens de investiție, a spus el privind de jur împrejur cu ochi neconvinși. O casă pe care s-o pot închiria pentru o sumă frumușică.

— Nici că se putea să veniți într-un loc mai potrivit, l-a asigurat Hugo mios.

Disperarea sa dădea întotdeauna cep celor mai mari resurse de persuasiune. Hugo a bătut cu mâna în cel mai apropiat zid și s-a făcut

că nu sesizează ploaia de tencuială umedă care a rezultat în urma acțiunii lui.

— Casa asta are un potențial de închiriere enorm. Gigantic.

Ochii omului-nevăstuică priveau cu atenție ferestrele sparte și crestele întărite de igrasie de pe pereți.

— Cine ar vrea să închirieze casa asta? Nu, îmi pare rău, nu cred că mă interesează.

— Păcat.

Hugo i-a întors un zâmbet compătimitor, genul de zâmbet pe care îl aruncă profesorul unui elev cam prostuț.

— Mai ales dacă e să luăm în considerare uriașa piață a celor care urmăresc trenurile, a spus el ca și cum ar fi fost ceva lipsit de importanță.

— Piața celor care urmăresc trenurile?

— Exact.

Hugo și-a scuturat un fulg imaginar de pe mânecă.

— Dacă o renoați puțin, n-o să aveți nici o problemă s-o închiriați tot timpul anului.

Omul l-a privit încercând să-l citească. O lumină – mică, dar clară – i se aprinsese în ochi.

— Piața celor care urmăresc trenurile, a repetat el. Vreți să spuneți...

— Cei care sunt înnebuniți după trenuri.

Speculându-și avantajul, Hugo și-a menținut atitudinea relaxată și aerul ușor amuzat. Era vital ca oamenii să nu creadă că se fac presiuni asupra lor. Altfel obțineai efectul vânzătorul-agasant-din-magazinul-de-pantofi, iar clienții votau cu picioarele.

— Știți cum sunt unii când vine vorba de vechile ciu-ciu-uri, a zâmbit Hugo. Le umblă locomotivele prin creieri. Transformați casa asta într-o proprietate de lux și-ați dat lovitura.

Ochii omului-nevăstuică străluceau de încântare.

— Aveți dreptate. Piața celor care urmăresc trenurile. Fir-aș al naibii! La asta nu mă gândisem.

Și-a frecat mâinile.

— Se poate face o avere, i-a spus el lui Hugo sclipind de fericire.

— Da-aa. Dar trebuie să vă mișcați repede dacă vreți să faceți avere, i-a replicat Hugo nonșalant. După cum desigur vă imaginați, de locul ăsta este interesată foarte multă lume.

Nu era nevoie să-i spună omului că felul în care se manifesta respectivul interes era dorința agenției să scape de casa cu pricina.

— Chiar așa? Da, pun pariu că e adevărat.

Omul-nevăstuică părea lovit de panică.

— S-a făcut, a declarat el din senin. Vreau s-o cumpăr.

Hugo a plecat cu mașina chicotind. Până la urmă, se dovedise că nu-și ieșise din mână — ba chiar era departe de situația asta. Și totuși, era de necrezut că prostul ăla nenorocit mușcase din momeala cu cei care urmăresc trenurile. O casă de lux pentru cei înnebuniți după trenuri! Pe dracu'! Cei cărora le plăcea să urmărească trenurile nu făceau parte din categoria persoanelor care cheltuiesc mult și pot fi convinse să locuiască în stabilimente de lux. Mai curând, tindeau să facă parte din categoria indivizilor care bântuie prin gări, tremurând, îmbrăcați numai în hanorace.

Nici unii dintre ei nu arătau ca și când ar fi avut mai mult de o pară chioară în buzunar. Dar asta nu mai era problema lui.

Hugo a ieșit pe autostradă, rulând cu Toyota pe banda de viteză.

Nenorocitul ăsta de jeep de familie pe care Amanda îl obligase să-l cumpere era ca un tanc prin comparație cu Aston Martinul. De care, pe termen mediu, era puțin probabil să se mai bucure. Neil nu era adeptul stimulențelor de vânzare de tip metropolitan.

— Să știi că aici nu dăm salarii ca la Londra, îl avertizase el.

Mai puțin atunci când vine vorba de tine, s-a gândit Hugo. Dumnezeuule, ce dor îi era de Londra. Dar aproape că merita plecarea din capitală ca să vadă fața lui Neil atunci când avea să-i spună că vânduse casa-vagon.

Când a intrat în oraș, mobilul lui Hugo a început să chițăie avertizându-l asupra apelurilor pierdute. Însă nimeni nu-i lăsase nici un mesaj; ceva și nimic, a presupus Hugo. Probabil că la birou exista măcar un mesaj, dar asta era a doua oprire pe lista lui. Mai întâi voia să facă popas la o cafenea, de unde să-și ia la pachet un sendviș cu șuncă.

Hugo murea de foame, dar în ultima vreme cam asta era starea lui permanentă. Tot felul de poftă gastronomice ciudate îl asaltau în cele mai stranii momente. El presupunea că era din cauza nervilor generați de iminenta apropiere a nașterii copilului. În săptămânile din urmă, el, și mai puțin Amanda, fusese cel care se trezise în mijlocul nopții ca să mănânce sendvișuri cu unt de arahide și banane, date pe gât cu lapte integral. Gesturi care aveau

un efect expansiv asupra siluetei lui de un metru și optzeci și nouă de centimetri, care era, de obicei, destul de subțire.

Hugo a parcat la cafenea, unde a descoperit coada de la ora prânzului în plină progresie. A ajuns la Dunn și Dustard, puțind a șuncă prăjită, abia douăzeci de minute mai târziu. De cum a intrat pe ușă, Neil a explodat:

— Unde pizda mă-tii ai fost? a vrut să știe directorul general.

Hugo, care ajunsese acum la propriul birou și mușca din sendvișul cu șuncă, l-a privit deloc surprins. Faptul că fiecare minut al zilei era investit cu cât mai mult caracter dramatic posibil făcea parte din sistemul lui Neil de subliniere a propriei importanțe. Hugo i-a zâmbit șefului. Ceea ce avea să-i anunțe trebuia să-i zgândăre propria importanță exact acolo unde îl durea mai tare.

— Te-am sunat pe mobil de vreo patru sute de ori, a urlat Neil. N-ai răspuns nici o dată.

— N-am putut. N-am avut semnal. Dacă-ți amintești, am fost să vând casa-vagon, a rostit Hugo cu gura plină cu o îmbucătură savuroasă din sendvișul cu șuncă și roșii.

Hugo simțea o profundă satisfacție. Oare în toată lumea asta exista o combinație de arome mai grozavă decât asta? A rânjit către Neil, pregătindu-se să scoată la lumină vestea cea mare. În mod normal, folosirea termenului „să vând“ fusese un indiciu.

— Peste-un minut n-o să mai râzi, a spus Neil mohorât. Au sunat cei de la Spitalul de Vest. Au zis că pe Amanda au apucat-o durerile facerii.

Undeva dedesubt, foarte jos, Hugo a auzit o bufnitură înăbușită. Era sendvișul cu șuncă

căruia-i dăduse drumul din mână și care căzuse pe masă.

— Durerile facerii? a repetat el. Amanda? Nu se poate. Amanda e acasă. Azi ni se instalează bucătăria cea nouă.

Hugo a pălit. Dacă era să fie sincer, gândul la bucătăria cea nouă era aproape la fel de înfricoșător ca acela referitor la naștere. Amanda insistase să cumpere cea mai scumpă bucătărie cunoscută omului. Bucătărie care fusese completată cu unități sculptate manual și candelabre. Și mai incredibil – în afară de preț – era faptul că pe Amanda gătitul o lăsa absolut rece.

— Sigur au zis că e vorba de Amanda.

Era limpede că Neil era încântat de impactul pe care-l aveau cuvintele lui. I-a întins lui Hugo un *post-it* pe care era mâzgălit numărul de telefon al spitalului.

— Nu se poate. Amandei o să i se facă o operație de cezariană electivă la Cavendish, și asta peste două săptămâni.

Hugo se străduia să pară ferm și să rămână calm. Neil a ridicat din umeri. Hugo a pus mâna pe telefon – pe care sendvișul cu șuncă aterizase parțial – și a format numărul spitalului. A durat ceva până când i s-a făcut legătura la departamentul necesar. Până la urmă, i-a răspuns o moașă, care a spus c-o să verifice, apoi a pus receptorul jos. Hugo i-a auzit pașii stingându-se în depărtare. După ceea ce lui i s-au părut ore, timp în care decojise roșia de pe receptor, femeia s-a întors.

— În momentul acesta, soția dumneavoastră e dilatată la trei centimetri.

Hugo și-a adus aminte de măsurătorul de paste al lui Lotti și a tresărit.

— Nu, e o greșeală, a insistat el. Ați încurcat persoanele.

— Numele soției dumneavoastră e Amanda Hardwick?

Un val de sânge cald i-a invadat chipul lui Hugo.

— Ăăăă, da. Da, ăsta e numele soției mele.

— Ei, atunci ea a fost adusă încoace spre prânz. Pe cale să nască.

— Dar copilul nu trebuia încă să se nască, s-a văitat Hugo.

Atunci, de la celălalt capăt al firului, s-a auzit ceva care semăna cu un chicotit răutăcios.

— Copiii nu fac întotdeauna ceea ce trebuie, a spus moașa. Așa cum probabil că sunteți pe punctul să aflați.

— Au, a murgit Amanda. Au. Au. AU!

Durerea pe care o simțea era incredibilă. Nimeni n-o avertizase că avea să fie așa de rău. Trebuisse să renunțe să mai ia notițe, la persoana întâi, pentru un articol de tipul „așa e” pe tema nașterii. *Vogue*, se gândise ea, trebuia să fie interesată.

Amanda intenționase ca articolul să fie amuzant și reușise să scrie primele rânduri.

— „Luând în considerare greșelile de concepție referitoare la confortul nașterii – mațe așezate sub copil, stomac în gât și așa mai departe – este aproape incredibil cum de rasa umană a supraviețuit atâta timp...” Au!

Amanda nu mai vedea nimic amuzant în situația dată. Și nu mai era prea sigură nici de partea cu supraviețuirea.

Aproape la fel de incredibil și de neamuzant ca durerea era și faptul că fetița, Carinthia,

venea pe lume cu două săptămâni mai devreme. Amanda detesta oamenii care veneau mai devreme. Era un gest grosolan și deloc la modă. Tu erai surprins în momente penibile și, în cel mai rău caz, sugera faptul că persoana respectivă nu avea nimic mai bun de făcut. Oamenii care erau admirați erau cei care aveau întotdeauna ceva mai bun de făcut. Erau puternici și ocupați și trebuiau să se ducă în multe locuri. Dacă, așa cum se părea că se intenționa, Carinthia avea să devină o astfel de persoană, atunci era cazul să înceapă să-și revizuiască atitudinea.

— AU!!! a urlat Amanda când un alt spasm de proporții cataclismice i-a sfâșiat pelvisul.

Era ca și când ar fi avut cel mai groaznic ciclu menstrual din lume sau, mai curând, ca și când toate ciclurile pe care le avusese în viața ei i-ar fi venit simultan.

— Ascultă, a găfăit ea către moașă cu ochii în lacrimi. Fă-mi o nenorocită de rahianestezie, da? Acum. În clipa asta.

Moașa chinezoaică, frumușică și placidă, verifica hârtia pe care se înregistra ritmul cardiac al copilului. Apoi s-a uitat calmă la Amanda.

— Trebuie să dilați patru centimetri. Până acum n-ai decât trei.

— TREI? a zbierat Amanda. Dar mă lupt de ore întregi. Mă rupe în două. Ce naiba ești tu? Vreo sadică?

— Nu putem să facem rahie înainte ca tu să dilați patru centimetri, a spus moașa al cărei nume, conform ecusonului, era Una.

— Ei, *se poate* ca acum să am patru, a murgit Amanda cuprinsă de un nou spasm. Dac-ai vrea să te deranjezi să te uiți.

Una s-a uitat la ceas.

— Eu uitat acum treizeci de secunde.

Apoi s-a îndreptat către uşă.

— Unde te duci? a urlat Amanda întinzându-se către ea într-un gest vag preventiv care aproape c-a făcut-o să cadă din pat. Şi cu nenorocita mea de cezariană cum rămâne?

Una şi-a pus braţele curate pe piept.

— Doctorul spus că cezariana nu necesară.

Amanda s-a ridicat în fund, atât cât îi permitea starea în care era.

— *Nu necesară?* a mugit ea consternată. Dar eu sunt mult prea elegantă ca să împing.

Seriosul argument n-a mişcat-o deloc pe Una.

— E operaţie periculoasă. Nu face decât dacă necesitate medicală.

— Dar asta e o necesitate medicală, a ţipat Amanda.

Oare mormanul ăla uriaş din stomac chiar avea să iasă la lumină prin partea din faţă? Era imposibil. Avea s-o ucidă.

— Sunt în *agonie*.

Una a clătinat din cap.

— Dar tu nu dilatat destul. Eu înapoi în zece minute. Atunci tu gata pentru rahie.

Când uşa s-a închis, Amanda a emis un urlet de frustrare care nu era generat, în totalitate, de durere, ci şi de maternitatea Cavendish.

Amanda se afla în holul de la Fitzherbert Place, zbierând la muncitorii care îi instalau noua şi luxoasa bucătărie, când au apucat-o junghiurile. Imediat ce au devenit mai profunde şi mai de durată, transformându-se în crampe, Amanda a alergat la telefon şi l-a sunat pe

Hugo. Când, furioasă până la apoplexie, a constatat că mobilul lui Hugo nu mergea, a telefonat la Cavendish.

Toți operatorii erau ocupați. După ce a ascultat de la cap la coadă cele *Patru Anotimpuri* ale lui Vivaldi, care păreau a fi interpretate la un soi de xilofon electronic așezat pe fundul unei pubele, Amanda continua să se holbeze la tastele telefonului. Pe la jumătatea piesei *Muzică pentru focurile de artificii*, o operatoare a intrat pe linie.

— Cum adică nu mă puteți interna azi? a urlat Amanda șaiszeci de secunde mai târziu. Eu trebuie să vin pentru o nenorocită de cezariană electivă.

— Da, doamnă, într-adevăr. Dar operația este programată peste două săptămâni.

— Și? a tunat Amanda. Copilul vrea să se nască mai devreme. O să trebuiască să mă operați astăzi. Asta-i tot.

— Mă tem că e imposibil, doamnă.

— Și eu ce dracului se presupune că trebuie să fac? a răcnit Amanda. Să mă operez singură cu niște foarfeci nenorocite de bucătărie?

— Doamnă, vă rog să vă calmați și să nu mai înjurați...

— Să mă calmez?

— Doamnă, sunt nevoită să vă rog să vă amintiți că emoțiile extreme nu sunt indicate în cazul femeilor gravide, a spus recepționista pe același ton fără culoare sau emoție. Ele pot grăbi nașterea.

— Păi, acum e deja cam târziu, a mârâit Amanda, gândindu-se cu jind la fotografiile din broșura de lux care înfățișau apartamentele private ale spitalului; la paturile cu

baldachin, ale căror draperii din damasc și magnifice paneluri sculptate ascundeau saltele ajustabile prin simpla apăsare a unui buton și multe alte echipamente de ultimă oră la care NASA abia dacă putea să viseze; la minibarurile retro umplute cu șampanie și la băile uriașe, ca de hotel de lux, dotate cu căzi și kilometri de marmură. Ascultă, a gâfâit ea când crampele au apucat-o din nou, trebuie să trimiteți încoace o ambulanță – adică, unul dintre șoferii voștri. Doar trimiteți șoferi, nu-i așa? Asta face parte din contract, așa-i? O limuzină de lux cu personal medical la bord, nu?

— Așa este, doamnă. Pentru cei care au încheiat asigurarea corectă.

— Asigurare? a spus Amanda suspicioasă. Ce vrei să zici?

— Doamnă, îmi dați voie să vă întreb dacă ați cumpărat Pachetul de Asigurare „Puiul grăbit” oferit de spitalul Cavendish?

— Ce să cumpăr? a urlat Amanda în mijlocul unui spasm.

— Am pe monitor detaliile dumneavoastră, doamnă, a continuat operatoarea pe aceeași tonalitate monotonă. Dar se pare că nu ați contractat decât Pachetul Standard de Naștere.

Amanda și-a adus aminte destul de vag că se certase cu Hugo pe tema asta. El îi atrăsese atenția că asigurarea „Puiul grăbit” însemna peste dublul sumei inițiale pe care o plăteau pentru îngrijirea ei la spitalul Cavendish. De vreme ce era evident că pruncul ei nu avea cum să se nască mai devreme decât era prevăzut, Amanda lăsase baltă ideea asta. Să-l ia dracu' pe Hugo! Ar fi trebuit să știe că avea să fie numai vina lui.

— Deci, tu spui că, în ciuda faptului că am o rezervare în spitalul vostru și că pentru asta am plătit o sumă obscenă, voi nu puteți – sau, mai curând, nu vreți – să-mi oferiți nici un fel de tratament? a zis rar Amanda.

— Pachetul Standard de Naștere nu oferă acoperire pacientei și în cazul unei nașteri înainte de termen, a confirmat recepționista. Aveți numărul spitalului din localitatea dumneavoastră?

Morocânoasă, stând acum întinsă pe patul fără damasc din spitalul aparținând Serviciului Național de Sănătate, Amanda s-a lăsat cotropită de un nou spasm și a încercat să uite ce urmasse. Călătoria până la Spitalul de Vest în microbuzul muncitorilor care-i montau bucătăria. Era destul că-i rugase s-o ducă la spital imediat după ce-i acuzase de incompetență și fraudă. Însă călătoria plină de zdruncinături, pe bancheta jengoasă a microbuzului, reprezenta a nouă dimensiune a noțiunii de disconfort. Nici nu se putea compara cu descinderea din limuzină pe care și-o imaginase ea. Și pe care o și plătise. Fir-ar al dracului!

— Au!!! a țipat Amanda, când cea mai cumplită durere de până atunci i-a străbătut trupul. AAUUUU!! OOOOFFFF!!

Hugo alerga grăbit prin intestinele Spitalului de Vest, strângând în pumn un buchet de flori din ce în ce mai ofilite, pe care îl cumpăraseră dintr-o benzinărie. De ce mama dracului, se întreba el, nu era Amanda la Cavendish? Doar făcuse atâta tămbălău în legătură cu locul ăla. Nu era deloc probabil ca pe Amanda s-o fi lovit vreun impuls economicos de ultimă oră.

Coridoarele cu linoleum cenușiu îi erau familiare și totuși necunoscute. Hugo lăsase de mult în urmă ultimele indicatoare care îl ghidaseră către centrul de nașteri.

— Uuuf!

Dintr-odată, însă, indubitabil, Hugo s-a blocat. A deschis larg ochii numai ca să-și dea seama că persoana peste care dăduse era pediatra cea frumoasă, doctorița Watson.

— Iar dumneavoastră, a spus ea glacial.

Hugo a privit în urmă disperat.

— Centrul de nașteri? a găfăit el.

Ca prin farmec, doctorița a devenit plină de o solicitudine profesională. A ridicat un deget elegant.

— Pe acolo. În sus, pe scări și după colț, la dreapta. E copilul dumneavoastră, nu?

Hugo a clătinat din cap.

Doctorița Watson a zâmbit.

— Mult noroc! Probabil că o să ne vedem mai târziu. Eu controlez toți nou-născuții.

Instantaneu, Hugo s-a simțit teribil de fericit că ea era cea care controla nou-născuții. Alergând în direcția indicată, a mai depășit încă un cot invadat de lumina crudă a unui neon, pentru ca apoi să descopere – în final, într-un glorios final – cuvintele „Sala de Nașteri Jane Austen” înscrise pe o plăcuță plasată deasupra unei uși duble. Repezindu-se către respectiva ușă, Hugo spera cu disperare că nu ratase momentul. Dar asta numai pentru că, dacă ajunsese prea târziu, Amanda avea să fie furioasă pe el. În adâncul inimii lui, Hugo nu avea deloc chef să fie martor la naștere. Cu atât mai puțin în zona carnagiului, așa cum Neil insistă s-o numească.

— Tu rămâi în zona burții. Țasta e sfatul meu, urlase el către Hugo când acesta părăsire biroul.

Hugo intenționa să procedeze întocmai. La ultima oră din cursul prenatal li se pusese casete cu nașteri adevărate: femei grase și păroase care urlau în agonie în timp ce se țineau agățate de niște bărbați cu bărbi uriașe. Una dintre femei — în mod interesant, patologicul de la Ministerul de Interne — începuse să plângă când văzuse ce-o aștepta. Lui Hugo îi venise să facă același lucru. Sincer vorbind, nașterea părea a fi o treabă îngrozitoare și urâtă. Și nu numai atât: părea și periculoasă.

Acum că, în sfârșit, ajunsese la locul faptei, Hugo s-a simțit cuprins de panică. Te rog, Doamne, s-a rugat el, deși nu se ruga prea des, fă ca totul să fie bine cu Amanda și cu copilul.

Apoi s-a repezit ca o ghiulea prin ușa dublă a sălii de nașteri Jane Austen. Paznicul cu ochi plictisiți din partea cealaltă a ridicat privirea speriat atunci când ceva înalt și agitat, îmbrăcat într-un costum cu dungi, a apărut în sală.

— Am venit să-mi văd soția, a chițăit Hugo din cauza gâtului care i se uscaseră de tensiune. O cheamă Amanda Hardwick. E aici și naște un copil.

Apoi s-a uitat la omul care însă nici nu l-a felicitat și nici n-a dat semne că ar fi înțeles cine e.

Paznicul, care ajunsese la capătul turei de douăsprezece ore, a căscat. A coborât cu degetul de-a lungul unui clipboard.

— A, da, a rostit el trăgănat într-un final, dar fără să ridice ochii. N-ai ajuns unde trebuie. Sunteți așteptat în Sala Tristeții.

De groază, lui Hugo i s-a oprit respirația.

Paznicul a ridicat privirea la timp ca să-l vadă pe bărbatul înalt, îmbrăcat în costum cu dungi, atârând, pentru o fracțiune de secundă, în aer înainte să se prăbușească la pământ ca un copac retezat.

Capitolul 8

Când Alice s-a trezit, afară era întuneric. Instinctiv, și-a dat imediat seama că durerile surde, asemănătoare cu cele din perioada ciclului menstrual, însemnau că pruncul voia să se nască. Cu o zi sau două mai devreme, dar era clar că asta voia. S-a simțit invadată de un val de emoție, apoi de unul de groază. Asta era momentul adevărului.

Pe măsură ce, încet, durerea a scăzut în intensitate, Alice se întreba cât era ceasul. În New York puteai să-ți dai seama după trafic. Care, până pe la două dimineața, alerga și tuna, apoi, timp de vreo oră, scădea gradat, pentru ca între trei și patru și jumătate dimineața să se instaleze o liniște totală. Faptul că orașul ăsta nu doarme niciodată nu era decât un mit. Apoi, de la patru și jumătate înainte, traficul începea din nou să prindă forță, într-un crescendo statornic, și ziua începea. Aici, în sat, însă, la ora nouă seara era la fel de liniște ca și douăsprezece ore mai târziu. Asta era unul dintre aspectele vieții la țară cu care îi venise cel mai greu să se obișnuiască.

Alice a continuat să stea în pat, deliberând. Oare trebuia să-l trezească pe Jake? A întors capul și s-a uitat cu dragoste la profilul lui frumos, nedorind să-l introducă încă în lumea

responsabilităților care-l așteptau. Mai bine să-l mai lase să viseze puțin.

Oricum, durerile erau slabe și la intervale mari. Alice și-a amintit de la cursurile prenatale că adevărata acțiune începea abia atunci când durerile deveneau puternice și frecvente. Ea spera că „puternic” nu era un eufemism pentru „dureros”. Nu c-ar fi fost o persoană slabă de înger. Era complet de acord cu Jake că anestezia era un gest egoist care, cu toate c-o făcea pe ea să se simtă mai bine, îi putea dăuna copilului. Dar acum că momentul crud și lipsit de asistență medicală venise, Alice se înfiora la gândul orelor de agonie fără sfârșit.

Naștere fără dureri prin puterea gândului; manualul la mână a doua pe care Jake i-l dăduse ca o alternativă la toți ceilalți „copaci iroșiți în van” pe care ea i-ar fi cumpărat, n-o ajutase prea mult la modul practic. Alice descoperise că-i era imposibil să închidă ochii, așa cum o îndemna cartea, și să-și imagineze că vaginul ei avea dimensiunile Căii Lactee. Poate dimensiunile unui baton de ciocolată Milky Way¹. Pe măsură ce clipa nașterii se apropia, Alice devenea din ce în ce mai conștientă de găurica prin care copilul trebuia să iasă în lume. A încercat să nu se gândească la instrumentul pe care li-l arătase Lotti: cel cu care se măsura gradul de dilatație.

Au! Con trac ția asta fusese mai ascuțită. Ochii lui Alice s-au umplut de lacrimi din

1. Joc de cuvinte intraductibil în limba română. În engleză, Calea Lactee se numește Milky Way, aceeași denumire pe care o poartă și o marcă de ciocolată comercializată sub formă de baton sau bomboane.

cauza durerii iscate din senin. Oare contracțiile începuseră să intervină ceva mai rapid?

— Jake! a șoptit ea. Cred că pruncul e pe drum.

— Ăă?

Jake s-a ridicat în capul oaselor.

— Nu se poate. N-a venit încă termenul.

— Ei, fie că ești pregătit, fie că nu, copilul vine, a replicat Alice mai calmă decât se simțea ea în interior.

Contracțiile deveniseră mai rapide. Și mai puternice. Ceea ce, din păcate, însemna mai dureroase.

— Fir-ar al dracului!

Jake și-a trecut ambele mâini prin părul răvășit de somn.

— N-am apucat încă să construiesc cada de naștere. Dar nu-ți face griji. O rezolv eu.

Acum începuse să țopăie prin cameră gol pușcă. Penisul și testiculele i se zbăteau agitate.

— Stai acolo, a rugat-o el. O să fie în regulă. Îți promit.

— Știu.

Alice i-a zâmbit, în timp ce el își trăgea un tricou și țopăia în jos, pe scara hodorogită.

Cinci minute mai târziu, Alice se chinuia să se ridice în picioare.

Se gândise că poate Jake avea nevoie de ajutor ca să înjghebe cada de naștere. Instrucțiunile de pe cutie păruseră a fi foarte complicate. Alice s-a ridicat în picioare și a reușit să coboare până în sufragerie unde, în lumina abia mijită a viitorului răsărit, l-a găsit pe Jake stând furios în mijlocul unui morman de cartoane, folii de protecție și bucăți de plastic lucitor.

— E dificil ? a întrebat ea cu teamă.

— Nu e numai asta, a pufnit Jake. Se presupune că e ecologică — și uită-te aici ! a spus el ridicând una dintre foliile de protecție. Cu ce crezi că poți să distrugi mai bine o pădure ecuatorială decât cu asta ?

Fiindcă durerile o apucaseră din nou și-o împungeau cu forță, Alice a închis ochii. Și-a arcuit spatele și-a lăsat să-i scape un geamăt agonic, prelung și profund. Apoi a simțit pe frunte mâna tremurătoare și transpirată a lui Jake.

— Of, Al, draga mea, nu-ți face griji...

— Ai chemat moașele ? a găfăit ea. Cred că ar fi timpul să vină încoace.

Jake a sărit în picioare și s-a repezit la telefon. În ochi i se citea îngrijorarea. Între timp, Alice a încercat să-și mai înmoaie durerile făcând un tur al micii lor bucătării. Chiuveta era plină de borcane și de cutii nespălate, care urmau să primească noi identități reciclate. De presupus că în zona gospodăriei. Alice a picurat niște Fairy peste ele și a dat drumul la apă caldă. Numai ca să descopere că pe țeavă nu curgea nici un pic de apă caldă. Groaza a pus stăpânire pe ea. Boilerul se hotărâse să se strice din nou tocmai în dimineața asta. Era imposibil așa ceva. Oare el nu era conștient că aveau de umplut o cadă de naștere ?

— Moașele or să ne sune înapoi, a anunțat Jake când Alice s-a întors în sufragerie.

Jake stătea în genunchi, printre bucățile căzii de naștere. Alice s-a cutremurat, imaginându-și cada construită și umplută cu apă rece ca gheața.

— Cum te simți? a întrebat-o Jake plin de solitudine.

Alice s-a forțat să zâmbească.

— Mai bine, a croncănit ea, respirând mai calm pe măsură ce contracția scădea în intensitate.

— Ești sigură?

— Da. Pot să te ajut cu ceva?

— Întinde-te pe canapea și stai calmă.

— Nu, mă refer la ceva practic, a insistat Alice.

Era hotărâtă să nu dea senzația că e preocupată numai de durerile ei. Ar fi fost ceva egoist și, așa cum Jake îi tot repetase, nici el și nici planeta nu aveau vreme de oameni egoiști.

Alice a luat, cu blândețe, pliantul cu instrucțiunile cazii de naștere din mâna lui Jake și s-a uitat pe el. Pliantul era plin cu desene complicate cu paneluri, săgeți și șuruburi. Pe ultima pagină, o femeie cu un abdomen uriaș, așezată în mijlocul unei construcții hexagonale terminate, contempla capul unui copil care ieșea dintre pulpele ei larg depărtate.

— Păi, dacă tu *chiar* vrei să te apuci de chestia asta, a spus Jake, evident ușurat, atunci eu mă duc să găsesc furtunul de grădină.

— Furtunul de grădină?

— Ca să umplu cada.

— Ăăăă, Jake, apa...

Dar Jake ieșise deja din cameră. Telefonul a sunat. Ținându-se de burtă, Alice s-a îndreptat legănat către el.

— Aici Centrul de Nașteri Jane Austen de la Spitalul de Vest.

A urmat un minut sau două de explicații.

— Înțeleg, a spus Alice rar. Și sunteți foarte siguri? Nu există șanse ca situația să se schimbe?

— Mă tem că nu, i-a confirmat persoana de la celălalt capăt al firului.

Alice s-a prăbușit disperată pe podea. Lacrimi de groază i-au inundat ochii. Dumnezeu! Oare coșmarul ăsta era chiar real?

Apoi i-a venit o idee.

— Vă simțiți bine, doamnă? a întrebat-o îngrijorată persoana de la celălalt capăt al firului.

Alice tăcea. Era ocupată cu procesarea uluitoarei, minunatei și salvatoarei posibilități care abia îi venise în minte.

— Ăăăă, așteptați o clipă, a murmurat ea.

Oare calculele ei erau corecte? Te rog, Doamne, fă să fie așa. Nu, era sigură că avea dreptate.

Sincer vorbind, avea tot interesul să aibă dreptate.

— De fapt, i-a spus Alice persoanei de la spital, nu vă faceți griji. Am un alt plan.

Apoi a închis telefonul și a format un alt număr înainte ca o nouă contracție s-o ia cu asalt.

Câteva minute mai târziu, Jake a revenit în sufragerie învârtind un furtun de grădină prăfuit.

— Am găsit și fondul sonor cu voci de balenă, a adăugat el triumfător fluturând o casetă.

— Fantastic, i-a zis Alice. Dar, a continuat ea cu blândețe, n-o să avem nevoie de ea.

Jake părea oripilat.

— De ce nu? Vrei să asculți altceva?

— N-o să am nevoie de ea pentru că mă duc la spital.

Jake a tras aer în piept cu un gest șfichiuitor și indignat.

— Dar, Al, am căzut de acord. Naștere acasă. Moașele vin aici. O să-ți ascultăm trupul și de aici o să decurgă totul.

— Dar trupul meu, a gemut Alice, spune că trebuie să fie într-un spital. Acum.

— În planul nostru de naștere nu există nici un spital, a zis Jake încăpățânat.

— Dă-l dracului de plan de naștere! a urlat dintr-odată Alice, dându-și seama că a fi rezonabilă, în timp ce durerile atinseseră gradul celor dintr-o cameră de tortură, era mai presus de puterile ei.

A închis ochii ca să nu mai vadă expresia șocată de pe chipul lui Jake.

— Spitalul nu poate să trimită nici o moașă, a adăugat ea pe un ton de scuză.

Fața lui Jake s-a întunecat din cauza furiei.

— Cum adică nu pot să trimită nici o nenorocită de moașă? Doar e un spital, nu?

Jake a sărit să ia telefonul care odihnea în poala lui Alice.

Mâna lui Alice s-a strâns în jurul receptorului.

— Uite ce e! Nu are nici un rost să te cerți cu ei, a bolborosit ea simțind cum transpirația începe să-i curgă pe frunte. Problema e că pentru o naștere acasă e nevoie de două moașe, iar spitalul nu ne poate trimite două în noaptea asta. Sunt prea ocupați. Așa că merg eu la spital.

— La Spitalul de Vest?

— Aș putea să merg acolo, dar n-o să fac asta, a găfăit Alice în timp ce agonia o cuprindea din nou. E clar că acum sunt supra-solicitați.

— Atunci unde?

— Într-un loc... au... care se numește Cavendish.

Chipul lui Jake a pălit.

— Spitalul privat? Ăla la care se duc nenorocitul ăla de agent imobiliar și nevastă-sa aia cu bățul în fund?

Cu pumnii bine strânși, Alice s-a uitat la Jake fără să înțeleagă nimic. Parcă-și amintea, așa vag, că Amanda Hardwick zisese ceva de Cavendish, dar acum Alice avea niște dureri mult prea mari ca să-i mai pese.

— Treaba stă așa, a gemut Alice adunându-și forțele pentru un ultim și uriaș efort explicativ. Asigurarea mea medicală privată de la Intercorp e valabilă până la sfârșitul anului. Ea acoperă toate cheltuielile. I-am sunat și mi-au recomandat să merg la Cavendish. E cea mai apropiată, cea mai nouă și cea mai bine utilată maternitate din zonă și-o să fiu primită imediat. Asigurarea mea acoperă chiar și un pachet pe care spitalul îl are și care se numește „Puiul grăbit“, destinat persoanelor ai căror copii se nasc înainte de termen.

Alice a căzut pe spate, epuizată de efortul făcut ca să vorbească. Asta înainte de o ultimă efortare.

— Au trimis după mine o limuzină-ambulanță.

Amanda s-a gândit că nașterea nu fusese deloc plăcută, deși, după rahianestezie, situația

se îmbunătățise în mod dramatic. Carinthia își făcuse apariția curând după acest moment. Și încă într-o manieră ca la carte. Plus-minus câteva copci. Nu-i convenea deloc să recunoască, dar Una avusese dreptate. Cezariana nu fusese necesară.

Singurul aspect neplăcut legat de nașterea Carinthei a fost faptul că, până la urmă, progenitura n-a fost Carinthia. Varianta micuță, frumoasă și flatantă a Amandei nu s-a materializat până la urmă.

— Băiețel, a spus Una, așezând pe stomacul Amandei un gogoloi plin de sânge.

Amanda s-a holbat la el.

Nu era heruvimul blond pe care și-l imaginase ea. Era brunet, plin de riduri și pliuri și cu o piele roșiatică neplăcută. În plus, ceva legat de trupul copilului îi amintea mamei de partea interioară a gâtului unei păsări, așa că Amanda a fost bucuroasă când Una a luat pruncul ca să-l curețe.

Femeia nu își făcea griji nejustificate legate de reacția ei. În toate cărțile scria că sentimentele materne intervin mai târziu. Așa că nu și-a constrâns deloc manifestarea principalului sentiment în calitate de proaspătă mămică, și anume acela de dezgust. Mai întâi, i-a dat frâu liber în salonul postnatal. Unde era oribil : pereții erau văruiți în roz, iar perdelele groaznice din jurul paturilor arătau asemenea celor dintr-un motel transilvănean din Iad. Și zgomotul ! Celelalte mame scânceau și se văitau mai tare decât copiii lor cei plângăcioși. Într-un final, totul a fost aproape de neîndurat.

Amanda încercase, în fază inițială, să pună mâna pe una dintre puținele rezerve private de recuperare, dar acestea erau alocate pe principiul primul născut-primul servit. Cum travaliul Amandei durase, până la urmă, douăsprezece ore, se trezise rămasă pe dinafară. Numai că cine râde la urmă, râde mai bine. Amanda a făcut așa un scandal, încât spitalul i-a oferit singura rezervă privată care mai era liberă. Care, la drept vorbind, era o cameră cu o cu totul altă destinație.

* * *

— A fost vorba doar de șocul pe care l-am avut când mi s-a spus să merg la Sala Tristeții, s-a lamentat Hugo în timp ce Una îi administra niște ceai fierbinte și dulce.

— Ei, și ce-i cu asta? a sărit Amanda. Să știi că am noroc că sunt aici. A trebuit să duc multă muncă de convingere până să-mi deschidă salonul ăsta.

Amanda era departe de a fi mulțumită. Era furioasă fiindcă Hugo nu ajunsese la timp ca să asiste la naștere. Sincer vorbind, să naști singură era o chestie jenantă. Ca și când ai fi o mamă singură sau ceva în genul ăsta. Pe de altă parte, însă, s-a gândit Amanda cu amărăciune, poate că asta era o situație de preferat celei în care ai un soț care se prezintă în starea în care se prezentase Hugo. În scaun cu roțile, cu capul bandajat și cu un castron din aluminiu pentru vomă așezat pe genunchi.

Se mai auzise de soți care să se șocheze în sala de naștere, dar Hugo era primul de care

auzea Amanda, care să leșine înainte să ajungă acolo.

— Dar am crezut că ați murit amândoi.

Prăbușit în scaunul cu roțile, Hugo retrăia groaza momentului prin care trecuse.

— Ei bine, n-am murit, i-a atras atenția Amanda, plină de energie. Dă-mi, te rog, mobilul! Vreau să sun la Cavendish.

— Nu ai voie să folosești telefonul mobil în spital...

Vocea lui Hugo s-a stins pe sfârșitul frazei. În starea în care era Amanda acum, nu avea nici un sens să se certe cu ea. De fapt, nu avea nici un sens să se certe cu ea, indiferent de starea în care se găsea Amanda.

Câteva ore mai târziu, satisfăcută, Amanda se uita la baldachinul unui pat din spitalul Cavendish. Convorbirea telefonică necesară ca să se ajungă la situația asta fusese, într-adevăr, lungă și nu prea civilizată. Amanda îl amenințase pe directorul de la Cavendish cu o menționare nefavorabilă în articolul pe tema nașterii pe care îl scria pentru *Vogue*, în cazul în care nu-i permitea să-și petreacă măcar perioada de convalescență acolo. Amanda nu înțelegea cum de tactica asta atât de evidentă și de simplă nu-i venise în minte mai devreme. Era clar că sarcina îi năclăia creierul. Slavă Domnului că acum nu mai era gravidă.

În timp ce Amanda ofta fericită și apăsa tastele laptopului conectat la Internet care făcea parte din serviciile oferite de Cavendish, Hugo, care stătea într-un fotoliu îmbrăcat într-un material cu aspect de tapiserie, poziționat în fața ferestrei uriașe care dădea înspre

terenul de golf, a lăsat în jos exemplarul din *The Times*.

— Ce faci ? a întrebat-o el pe Amanda. Doar nu muncești, nu-i așa ? Abia ai născut. Cum rămâne cu săltatul pe genunchi al copiilor angelici în lumina soarelui care pătrunde printre florile de măr ?

— Of, pentru numele lui Dumnezeu ! Vremea de-afară nu se pretează la așa ceva, a zis Amanda ridicând un braț nerăbdător în direcția geamului acoperit cu dâre de zăpadă aproape topită. Nu fac decât să-mi verific e-mail-ul, OK ? I-am trimis ideea mea cu tabăra de spermă lui Graydon, dar, aha, uite inbox-ul meu, îmmm, nu, să-l ia dracu', încă nu mi-a dat nici un răspuns. Iar cei de la *Vogue* tot nu s-au hotărât încă în legătură cu articolul ăla la persoana întâi, cu nașterea.

Amanda s-a încruntat.

— Dar dacă tot sunt pe Internet, atunci o să reconfirm data venirii asistentei Harris. Ar trebui să ajungă mâine. Mary-poppins.co.uk, a bolborosit Amanda numai pentru ea, tastând adresa de e-mail a agenției care o trimitea pe asistenta maternală.

Hugo a aruncat o privire temătoare către pătuțul copilului. Pruncul dormea, dar Hugo nu-și făcea prea mari speranțe că situația în curs avea să mai dureze mult timp. Doar după câteva ore de stat împreună, tatăl înțelesese că progenitura avea tendința să explodeze ca o bombă în orice secundă. Așa mamă, așa fiu, se gândea Hugo. Se întreba dacă și în ce fel copilul semăna cu el. Cel puțin momentan, la capitolul aspect exterior nu se observa nimic. Copilul avea fața contorsionată, pielea roșiatică

și o aparență terifiant de fragilă. Din câte reușea să-și dea seama Hugo, pruncul lui nu semăna cu altceva decât cu un copil.

Hugo era conștient că astfel de gânduri erau o mare greșeală. Se spunea că momentul în care deveneai tată era una dintre cele mai grozave experiențe ale vieții. Când își vedeau pentru prima dată progeniturile, bărbații izbucneau în lacrimi și se simțeau invadați de un copleșitor sentiment de uluire. Cu toate astea, principala senzație resimțită de Hugo în orele care urmaseră nașterii era aceea de inutilitate absolută.

Se părea că el nu putea să facă nimic, că nu avea de îndeplinit nici un rol. Când copilul era treaz, Amanda și cele două asistente care-i fuseseră atribuite de spitalul Cavendish erau atât de ocupate cu el încât Hugo nu prea avea șansa să facă nimic. Abia dacă reușea să arunce o privire la copil. Singura dată când încercase să se apropie de fiul lui o făcuse sub privirile personalului de asistență, iar el nu știuse ce să facă sau ce să spună. Tot timpul cât îl ținuse în brațe, copilul urlase. Ceea ce nu-l ajutase deloc. Mieunăturile și plânsul ca de pisică al băiețelului îl tulburaseră pe Hugo și-l făcuseră să-și dorească să bocească și el.

Așa că acum, Hugo stătea în fotoliu și se prefăcea că citește ziarul, dar în realitate își scruta toate cele patru colțuri ale inimii în căutarea unei urme de sentiment patern. Până în clipa aia, bucuria lui putea fi atribuită numai faptului că pe copil nu-l chema Carinthia. Se părea că Amanda cunoscuse cândva o persoană fermecătoare care purta

numele ăsta, dar adevărul era că aceasta era denumirea uneia dintre provinciile austriece și că era ridicol să botezi un copil cu numele Anta. Austriecii nu-și botezau progeniturile Numberside. Din fericire, copilul oferise chiar și soluția, dovedindu-se a fi băiat.

Ceea ce, desigur, iscase probleme legate de nume. Amanda citea cartea *Nume pentru conducători*, un volum în ediție de lux, care făcea parte din serviciile complementare oferite de spitalul Cavendish. Toate numele păreau imposibil de elaborate, iar Hugo bănuia că se potriveau ca o mânășă aspirațiilor clienților Cavendish-ului. De exemplu, secțiunea pentru băieți includea orori precum Merlin, Voringetorix și Ezekiel. Nume pe care Amanda le adora. Numele care-i plăceau lui, nume simple, specific englezești, precum James și John, nu erau de găsit.

Copilul a început să se foiască. În ciuda așteptărilor, nu a izbucnit într-un urlet. A fornăit puțin, după care a adormit la loc.

— Slavă Domnului, a mormăit Amanda din pat. Mi-a ronțăit sfârcurile de mi le-a făcut praf.

Amanda ajunsese deja să deteste alăptatul. Când una dintre asistente îi spusese Amandei „așezați-vă într-o poziție confortabilă”, din dorința de a-i explica acesteia cum se proceda corect, între cele două intervenise un schimb dur de replici.

— Într-o poziție confortabilă? zăbierase Amanda înfuriată. Am curul rupt în două, iar țâțele mi le simt ca două mingi de rugby. Nu există ceva care să poată fi descris ca o poziție confortabilă.

Hugo a ridicat ziarul smotocit și a început să cerceteze, din nou, ideea lipsei lui de sentimente ; cu toate că, totuși, exista un sentiment copleșitor pe care-l resimțea de la momentul nașterii încoace. Asta dacă nu lua în considerare durerea pricinuită de contactul pe care maxilarul lui îl avusese cu linoleumul spitalului. Sentimentul cel copleșitor era acela că avea nevoie de o băutură țeapănă.

Hugo știa că spitalul Cavendish pune la dispoziție și un bar cu băuturi gratis. Văzuse încă de la sosire salonul enorm de la parter. Hugo își amintea focul pâlpâitor, bârnele aparente, canapelele moi din piele și, indubitabil, atâtea pahare de whisky cu sifon câte reușeau să dai pe gât.

Hugo a împăturit ziarul în tăcere și a contemplat scena din fața lui.

Amanda clătina din cap în fața laptopului, iar Merlin-Vercingetorix-Ezekiel dormea – ei ! – ca un copil. Hugo s-a ridicat ușor din fotoliul lui cel confortabil. Nu avea să dispară decât zece minute. Și, oricum, nimeni n-avea să-i ducă dorul.

Hugo a coborât pe scara splendidă, lungă și largă, ajungând în salon. Printre odorizantele de cameră și mirosul de trabucuri era detectabil și acela, mai slab, de antiseptic. Hugo și-a dat seama că și trabucurile erau gratis, așa că s-a servit cu un minunat Romeo y Julieta. Cum era vorba aia ? Un copil e un copil, dar un trabuc bun e un adevărat balsam.

Hugo s-a așezat pe un scaun rotitor, și-a pus coatele pe blatul ca de cupru lustruit al barului și a început să se uite pe meniul cu

hături. A realizat că meniul avea o temă centrală, dar nu era sigur cât de potrivită era aceasta.

C-Breeze se afla în capul listei, urmat de Puerpal Haze, Forceps Flip, Dr. Tom Collins și Twin Martini¹. Poate că și mai groaznice erau cocteilurile care nu suferiseră modificări la nivelul denumirii, dar cărora contextul clinicii le oferea un nou și hidos înțeles. De exemplu, momentan, dacă lua în considerare descrierile ginecologice fruste cu privire la naștere, pe care i le furnizase Amanda, Slow Comfortable Screw² și Screaming Orgasm³ nu-l tentau deloc pe Hugo. Ce să mai zică de Bloody Mary⁴... cu fața schimonosită, Hugo a lăsat jos meniul și i-a cerut barmanului un whisky țeapăn cu sifon.

Când, plin de recunoștință, Hugo a luat prima gură din pahar, a realizat că lângă el a mai apărut o pereche de coate. Niște coate îmbrăcate într-o cămașă în carouri.

— Șampanie, tomnule? a pronunțat neclar barmanul cu ceea ce lui Hugo i s-a părut a fi un accent continental extrem de fals. Un cocteil, tomnule?

-
1. Joc de cuvinte intraductibil în limba română; astfel, „C-Breeze” se referă la termenul englezesc „C-section” care înseamnă „operație cezariană”, „Puerpal Haze” face referire la termenul „puerperal” care înseamnă „referitor la naștere”, „Forceps Flip” s-ar putea traduce prin „saltul forcepsului”, iar „Twin Martini” înseamnă, în traducere liberă, „Gemenii Martini”.
 2. În traducere liberă, „Regulare lentă și confortabilă”.
 3. În traducere liberă, „Orgasm cu urlete”.
 4. În traducere liberă, „Maria cea însângeraată”.

— Nu, mulțumesc. Aveți ceva de genul unui suc organic de morcovi? a întrebat o voce pe care Hugo a recunoscut-o.

Lui Hugo i s-a întors stomacul pe dos. Era *imposibil*. Doar ăștia aleseseră să nască acasă, nu? Și-atunci ce mama naibii căuta el aici? Hugo a continuat să fixeze cu încăpățănare fundul paharului de cristal în care i se servise whisky-ul.

— Suc de morcovi? a repetat barmanul surprins. Nu crid, tomnule.

— Păi, atunci apă?

Era limpede că mușteriu era pus pe harță.

— Evident, apă trecută prin filtru reciclabil.

— Crid că avem pe undeva o sticlă de apă, a spus barmanul nu prea convins.

După ce s-a aplecat și a scotocit pe sub bar, acesta a reapărut cu mâna goală.

— Îmi pare rău, tomnule. Majoritatea tomnilor care vin aici, vor alcool. Trabucuri. Înțelegeți, ca să sărbătorească.

Nou-venitul a început să dea energic din mâini ca să scape de fumul provenit de la trabucul lui Hugo.

— Ei bine, nu toți vrem să sărbătorim otrăvindu-ne ficatul și aprinzând simboluri falice în detrimentul atmosferei.

Hugo a simțit că vecinul se întorsese și se uita la el.

— Hei, a zis el. Ia uite-l pe Yogi!

— Bună, Jake, a răspuns Hugo cu o față rigidizată din cauza neplăcerii. Nu mi-am dat seama că ești aici. Ce s-a întâmplat cu nașterea acasă?

— Copilul s-a născut alaltăieri. Puțin înainte de termen.

Pentru o clipă, Jake a părut iritat.

— Dar, hei, asta e Mama Natură, nu? a adăugat el revenind la obișnuita lui voieșie.

— Cum adică „puțin înainte de termen“?

Hugo a simțit că era vorba despre ceva care nu-l prea predispunea pe Jake la discuții.

— Ăăăă... Cezariană de urgență. Lucrurile s-au complicat nițel.

— Cezariană de urgență? a exclamat Hugo.

Deci cuplul total natural, total organic avusese parte de cea mai tehnologizată și mai nenaturală naștere imaginabilă.

— Și voi ați avut cezariană, nu? a replicat în manieră defensivă Jake.

— Nu, de fapt Amanda a suportat o naștere vaginală.

Hugo și-a savurat senzația generată de faptul că marcase un punct.

— Domnule, veți suc de roșii? i-a întrerupt barmanul care, plin de speranță, agita către Jake o sticlă mică și roșie.

Jake l-a privit suspicios.

— Este GM¹?

— Îmi pare rău, nu știu. Este Schweppes.

Jake s-a mulțumit cu lapte. Barmanul i l-a oferit într-un pahar înalt, elaborat, decorat ca un cocteil de carnaval, cu atât de multe umbreluțe de hârtie roz, cireșe și bețișoare de plastic de amestecat încât chipul lui Jake devenea invizibil în spatele lor. Hugo se îndoaia că situația asta era doar un accident.

— Deci. Felicitări.

Jake și-a ridicat paharul supraîncărcat.

1. Modificat genetic (în engl. în orig.).

— Mulțumesc. Felicitări și ție.

— E fantastică, nu? Paternitatea?

Jake a împuns aerul cu unul dintre brațele lui bronzate și musculoase. Hugo a clătinat din cap abia perceptibil, amintindu-și, cu un sentiment de disconfort, de cataclismica ultimă oră din cursul prenatal.

— E cel mai grozav simțământ din lume, a adăugat Jake.

— Da.

— Nimic nu se compară cu asta, nu?

Vrând să ia un gât de lapte, Jake a dispărut în spatele umbreluțelor de cocteil.

— E absolut – incredibil. Așa de – emoționant. Așa de – uluitor.

Hugo i-a făcut semn din cap barmanului că mai vrea un whisky.

Era acum aproape sigur că Jake voia să-l scoată din pepeni în mod deliberat.

— Nu mi-e rușine să-ți spun că eu am plâns, a spus Jake.

Hugo n-a zis nimic. Săgeata lui Jake, dacă era într-adevăr vorba de-o săgeată, își atinsese ținta. Oare el de ce nu simțise așa? Singura scuză care îi venea în minte era că lovitura în bărbie care-l făcuse să leșine îi suspendase, temporar, toate emoțiile normale.

— Vreau să zic, clipa când a ieșit copilul... Jake și-a scuturat buclele minunându-se... a fost cel mai grozav moment din viața mea. Și tu ai fost acolo, nu?

— N-am reușit să ajung, a bolborosit Hugo în paharul cu whisky și sifon.

Din secunda în care a recunoscut acest fapt, Hugo a început să se întrebe de ce o făcuse. I-ar fi fost așa de simplu să mintă și să nu-i ofere lui Jake o țintă atât de facilă.

— N-ai reușit să ajungi?

Vocea lui Jake exprima o uluire triumfătoare.

— Dumnezeuule, eu n-aș fi ratat momentul ăsta pentru nimic în lume. Am fost acolo în fiecare secundă.

Defensiv și, în egală măsură, beat, Hugo a simțit dorința coplesitoare să-l pocnească pe Jake de să-l arunce de pe scaunul rotitor. În loc să facă asta, și-a împins din nou paharul către barman.

— E confortabil aici, nu? a observat el.

— Eu abia aștept să plec. Azi mergem acasă.

— Azi? E puțin cam devreme, nu, dacă zici că Alice a suferit abia alaltăieri o operație cezariană?

Jake a ridicat din umeri.

— Vrem să ducem copilul acasă, să ne reluăm viața de familie. Cu toții.

Ochii i-au sclipit și gura era deschisă într-un zâmbet de un entuziasm nerăbdător.

Hugo s-a gândit mohorât la viața de familie alături de Amanda și de Merlin-Vercingetorix. Nu-i era ușor să și-o imagineze.

— În orice caz, a adăugat Jake pe un ton dezaprobat, locul ăsta e nițel cam restrictiv, nu ți se pare?

— În ce sens?

— Păi, în primul rând, mă refer la placentă.

— Ce-i cu ea? a întrebat Hugo.

— Eu voiam s-o transform în pateu. Am găsit o rețetă grozavă on-line. Dar, când am cerut-o, mi s-a spus că e prea târziu. O arunca-seră deja.

Jake și-a încruntat sprâncenele.

— Ce vreau să zic e că eu sunt tatăl. Am drepturi asupra placentei ăleia.

— Presupun că da.

Hugo fusese mai mult decât fericit să renunțe la acest drept.

— Oricum.

Jake și-a terminat laptele, s-a prelins de pe scaun, apoi l-a pocnit în joacă pe umăr pe Hugo.

— Trebuie să mă car. Ne mai vedem, Yogi.

— Numele meu e Hugo.

Hugo a tresărit din cauza violenței loviturii.

— Nu și dacă te văd eu primul, a murmurat el cu dinții strânși.

Capitolul 9

Alice își adora fiica. Din prima secundă în care o ținuse în brațe pe Rosa, un val puternic de sentimente s-a revărsat asupra ei: iubire, ușurare, uluire și hotărârea de a proteja această creatură minusculă de a cărei existență ea și Jake erau complet responsabili. Primele ei impresii legate de maternitate erau exact așa cum își imaginase, dar încă și mai amplificate. Toate clișeele erau adevărate. Nu crezuse că se poate să iubești ceva cu atâta intensitate.

— Acum știi și tu ce simt eu când vine vorba de reciclare, a rânjit Jake de pe marginea patului când Alice i-a mărturisit acest lucru.

Alice a râs zgomotos. Oare cum de se putuse gândi, așa cum o făcuse din când în când, că lui Jake îi lipsea simțul umorului? Alice simțea că se îneacă de atâta fericire.

— Nu-mi vine să cred, a oftat ea plină de încântare către Jake, strângând la piept gră-măjoara caldă de hăinuțe de copil. Gândește-te! Aproape că era să ratez toată experiența asta.

— Așa cum ți-am mai spus, Al: toate se întâmplă dintr-un anumit motiv, a asigurat-o Jake cu un zâmbet blând.

— Draga mea!

Ușa de la rezerva privată s-a deschis larg. În cameră au intrat părinții lui Alice. O nano-sekundă mai târziu, Alice era cufundată în îmbrățișarea parfumată a mamei ei.

— Draga mea, ai primit trandafirii de la mine? a întrebat-o doamna Duffield, după ce scosese diverse exclamații încântate cu privire la nepoata ei. Și Frances ți-a trimis niște trandafiri.

Alice era surprinsă. Nu primise nici un fel de flori.

— Ce păcat, s-a lamentat ea. Trandafirii sunt florile mele preferate.

În plus, acesta era și motivul pentru care pe Rosa o chema Rosa.

Sau Ro, cum îi prescurta Jake numele, așa cum îl abreviase și pe cel al lui Alice, reducându-l la Al. Alice știa că obiceiul acesta o irita pe mama ei, care nu reușea să înțeleagă, așa cum explica ea, de ce Jake nu reușea să mai pronunțe și cealaltă silabă.

— Știu că-ți plac trandafirii, draga mea. De ce crezi că ți i-am trimis?

Mama lui Alice i-a aruncat o privire înveninată lui Jake, care, așezat pe marginea patului, răsfoia cel mai recent număr din *La Gunoi*!. Să-ți admiri propria publicație, în timp ce fiica ta nou-născută se află la numai câțiva metri depărtare, i se părea doamnei Duffield un gest de un egocentrism dus la extrem. Cui îi păsa că el „căuta greșeli“, așa cum îi șoptise repede Alice.

Mocnind sub sentimentul de indignare era bănuiala că Jake nu numai că nu-i oferise flori lui Alice, dar nu-i făcuse cadou nici un alt obiect care să marcheze venirea pe lume

„copilului. Doamna Duffield presupunea greșit, dar asta numai pentru că, deși fără prea multă tragere de inimă, Alice considerase că era mai bine să nu-i arate maică-sii periuța de dinți reciclată care, despuiată de perii din vârful, încovoiată cu ajutorul apei calde și pictată cu niște stele cam tremurate, devenise ceea ce Jake descrisese, atunci când i-o prezentase lui Alice, o „brătară de naștere“.

Mama lui Alice a decis să schimbe subiectul.

— În legătură cu botezul Rosei, a spus ea veselă. Dacă vreți, puteți să folosiți grădina noastră. E perfectă pe timp de vară — am putea să instalăm un bar de șampanie. Ba chiar și un cort de petrecere.

— Maică-ta moare de nerăbdare să-și cumpere o pălărie, a chicotit tatăl lui Alice.

Soția lui l-a bătut, în joacă, pe mână.

— Șșșșșșș. Da' vorbind serios, a continuat ea uitându-se la Jake și la Alice, sunt sigură că preotul de la biserica St. Enodoc ar fi încântat să se ocupe de slujbă. În fond, acolo a fost botezată și Alice.

Alice știa că era o ofertă foarte atrăgătoare. O petrecere în vasta și frumoasa grădină a părinților ei, care era încărcată de caprifoi și alte flori de vară. Plus o slujbă la superba biserică medievală din piatră cenușie de pe dealul de deasupra sătucului lor din Cornwall, acolo unde, ieșind pe verandă, te bucurai de priveliștea răpitoare a dealurilor care se pierdeau în marea cea îndepărtată. Alice știa că mama ei nutrise speranța că într-o zi și ea se va mărita acolo. Speranță pe care acum o transferase, legând-o de celălalt eveniment important din viața lor.

Speranță care, din nefericire, urma să primească o gravă lovitură.

— Ăăăă, mamă, ideea e că... a început ~~ea~~ cu greutate.

— Noi nu avem în vedere un botez în sensul clasic al cuvântului, a întrerupt-o Jake.

— Nu? a clipit doamna Duffield.

— Cu toate că nu respingem o anumită formă de ceremonie umanistă, a adăugat Jake vesel.

Părinții lui Alice arătau surprinși și nedumeriți.

— Umanistă? a repetat ca un ecou domnul Duffield. Dar copila nu e de religie anglicană?

— De fapt, i-a explicat Alice cu blândețe, când am completat rubrica referitoare la religia Rosei de pe formularul de la spital, nu am trecut credința anglicană.

— A!

Cu toate că era evident dezamăgită, mama lui Alice se străduia să pară veselă și interesată.

— Și-atunci ce *ați trecut*?

— Păgână, a spus Jake cu mândrie.

Mama lui Alice s-a înecat. Tatăl ei a clipit nedumerit. Conversația a trecut la subiectul vreme, dându-i astfel ocazia lui Jake să le anunțe tuturor cele mai recente informații deprimante legate de emisiile care generează efectul de seră.

— Haios, nu? s-a mirat Alice după ce părinții ei au plecat.

— Ce anume?

Din punctul de vedere al lui Jake, nu era nimic amuzant în legătură cu soții Duffield. Nici măcar pe departe.

— Florile. E haios că mama a trimis flori, dar mie nu mi-au fost livrate.

— Jake a lăsat în jos exemplarul din *La lunoi!* care purta pe spate înscrisul „NU-l aruncați. Folosiți-l ca să strângeți excrementele pisicii”.

Alice se întreba la ce trebuiau să folosească iarul oamenii care nu aveau pisici.

— Adevărul e, a spus el relaxat, că ți-au fost livrate.

— Da?

— Dar atunci când au sosit, tu dormeai, așa că m-am gândit să le duc la filiala locală a centrului Acțiune Împotriva Dependentei.

Alice a clipit neînțelegând.

— *Unde?* De ce? De ce ai făcut chestia asta?

— Fiindcă, pentru tine, florile alea n-ar fi însemnat nimic, dar pentru cei de-acolo ele ar fi însemnat totul.

— Ba ar fi însemnat ceva și pentru mine, a șoptit Alice, întrebându-se ce puteau însemna niște buchete de trandafiri pentru foștii drogați aflați în perioada de recuperare. Sau poate că nu erau neapărat foști. Cine putea să știe?

Jake i-a întors cel mai sclipitor zâmbet din arsenalul lui.

— Haide, Al! Tu ești aici în mijlocul luxului, dar ei ce au? Nimic. Orice altceva am fi făcut, ar fi fost o chestie egoistă.

Alice s-a simțit imediat vinovată. Jake era un spirit mult mai mare și mai generos decât era ea. Sentimentul că, prin comparație, era o persoană nedemnă îi devenise lui Alice familiar.

Cu toate astea, în mod secret, ea regreta pierderea trandafirilor. Alice iubea florile și își dorea să aibă flori și în grădina lor,

restricționate de culturile de legume organice ale lui Jake. Care, până acum, nu fuseseră deloc un succes. Așa cum nu fusese nici crescătoria de viermi. Cu toate asigurările celor de la Linia Directă a Viermilor, aceștia nu păreau să se fi decis să se liniștească și să se apuce să se hrănească. Alice se întreba dacă nu cumva lor le fusese vândută singura colonie de viermi anorexici cunoscută. ∩

Cum Amanda nu dădea semne c-ar fi vrut să părăsească spitalul Cavendish, a căzut în sarcina lui Hugo s-o întâmpine pe asistenta Harris la Fitzherbert Place, în ziua în care fusese hotărât ca aceasta să vină. Hugo a plecat de la spital într-o stare care, așa cum el însuși recunoștea cu vinovăție, implica mai multă emoție și speranță decât cele pe care reușise să le nutrească la nașterea copilului.

Cu toate acestea, femeia care aștepta în fața ușii încă nevopsite de la numărul patru nu semăna deloc cu blonda gen *Carry On* pe care și-o imaginase Hugo. Tipa nu avea nici uniformă strâmtă, nici ciorapi negri și nici un decolteu generos. Femeia cu pricina era mai curând solidă, lată în umeri și înaltă, cu gambe groase, cu mâini mari și cu o față, s-a gândit Hugo, ca ieșită dintr-un film despre o epocă istorică deosebit de întunecată.

— Dumneavoastră trebuie să fiți asistenta Harris, a spus Hugo, sperând că femeia o să-l contrazică și-o să se dovedească a fi cineva de la consiliul local sau de la biserica metodistă din zonă.

Cu toate astea, spre dezamăgirea lui, tipa a dat rapid din cap în semn de confirmare.

Pieptul asistentei Harris era, într-adevăr, uriaș, dar avea aspectul butucănos și lipsit de forme al unui braț de canapea. Altfel, în ordine descrescătoare, în funcție de cum săreau în ochii privitorului, veneau dinții lați, ochii rotunzi, exoftalmici, părul cenușiu, lins, și obrajii cărnoși și pământii.

Singura asemănare a asistentei Harris cu stereotipul din filmele *Carry On* era faptul că purta uniformă. Dar uniforma respectivă nu-ți stârnea absolut nici un fior. Rochia era lungă până la jumătatea gambei și cenușie, cureaua era neagră, ciorapii de culoarea piciorului, iar gulerul și boneta erau albe. Deși nemulțumit, lui Hugo îi era deja imposibil să și-o imagineze pe asistentă îmbrăcată în altceva. Asistenta Harris îți dădea senzația că se născuse în uniformă.

De asemenea, dădea senzația că era obișnuită cu lucruri mai bune. Când și-a văzut dormitorul de la Fitzherbert Place, cu crăpătura adâncă dintr-un zid și cu pata de igrasie de pe un altul, asistenta Harris a aruncat o privire de jur împrejur, dar fără să scoată nici un cuvânt, apoi a pufnit prelung și dezaprobat și a remarcat:

— La lordul Fairbourne nu era așa.

Hugo și-a dat seama că s-o întrebe cum era în casa lordului ar fi fost o adevărată nebunie. Dar întrebarea nu era necesară. La zece minute după sosirea asistentei Harris, Hugo știa deja că ea avusese la dispoziție un apartament luxos, complet autonom, în aripa de est de la Fairbourne Hall. Iar Fairbourne Hall era o proprietate grandioasă, văruiată în crem, care era așezată în mijlocul unui parc

întins pe dealuri. Adică nu era o casă detașată, cu o structură cam șubredă. Deși, datorită Amandei, casa detașată avea o bucătărie hollywoodiană, instalată de cei mai scumpi meșteri din Bath.

Dar oricum, se întreba Hugo, cine dracu' mai era și lordul Fairbourne ăsta? Își amintea că Amanda citise despre el într-o revistă și că fusese foarte impresionată. Așa că se hotărâse să dea de urma asistentei pediatre pe care o folosisese și lordul Fairbourne. Nu era prima dată când Hugo blestema obiceiul de a citi al neveste-sii.

— Nu e destul de întunecoasă, a fost verdictul asistentei Harris când a văzut camera copilului. Dacă vrei ca băiatul să doarmă așa cum trebuie, atunci trebuie să instalezi *imediat* storuri de camuflaj și perdele cu dublaje care să nu lase lumina să pătrundă în cameră.

— Aha, a zis Hugo întrebându-se de unde avea să facă rost de tot echipamentul respectiv.

Era clar că era imperios necesar.

— Nu mă deranjează să vă spun..., a început asistenta Harris ceea ce, în mod neașteptat, promitea a fi un minut încărcat cu sugestii constructive.

— Ce anume?

— Am avut *exact* aceeași problemă și când am ajuns la casa lui, îhîmm...

Pe un ton scăzut, asistenta Harris a rostit numele unei vedete rock.

— Nici *el* nu avea storuri de camuflaj.

Hugo s-a simțit încurajat de faptul că se afla într-o companie atât de strălucită, dar la fel de lipsită de storuri.

— Și el ce-a făcut?

— A sunat *imediat* la Harrods, a chemat pe cineva acasă și a instalat tot ce trebuia. În casa lor nu se făceau nici un fel de economii.

Ochii parcă fierți ai asistentei Harris s-au rotit de jur împrejur într-o manieră dezaprobatoare. Apoi s-au oprit asupra fundului în mare măsură dezgolit al lui Gary, pictorul pe care Amanda îl angajase de curând ca să picteze ceea ce ea numea „dormitorul cel mare” și scara în culori antichizante. Lui Hugo nu-i plăcea albastrul șters care era aplicat în acele clipe pe scară. După un efort de memorie considerabil, a realizat că era exact aceeași nuanță ca aceea a copertelor de la caietele de matematică pe care le folosisese în școală.

Nervos, Hugo și-a frecat mâinile între ele.
— Harrods.

Suna costisitor.

— Nu vă faceți griji, a spus Gary ridicând privirea. Am eu soluția, boierule.

Hugo era surprins că Gary ascultase. Atunci când primea instrucțiuni, părea să nu asculte niciodată.

— Ce ziceți dacă, s-a oferit Gary cu vocea lui straniu chițăită, vopsesc ferestrele copilului în negru? Un strat de vopsea neagră pe dinafară și te asigur, boierule, că n-o să mai vezi absolut nimic. Nu mai ai nevoie de nici o prostie din aia de camuflaj.

Hugo l-a privit uluit.

— Gary, e o idee excelentă.

Apoi s-a întors către asistenta pediateră.

— Dumneata ce părere ai, soră Harris?

Hugo și-a acompaniat întrebarea cu cel mai sclipitor zâmbet din arsenalul lui. Tipa putea să fie de piatră, dar el tot avea s-o

înmoaie. Hugo nu cunoscuse încă femeia care să fie imună la faimosul șarm marca Fine.

Se părea însă că asistenta Harris era tocmai acea femeie.

— Ei bine, cu siguranță că metoda nu e deloc ortodoxă. Dar dacă asta e cea mai bună soluție pe care o puteți găsi...

Buzele i s-au făcut pungă. Se înțelegea de la sine că așa ceva nu s-ar fi întâmplat niciodată în casa lordului Fairbourne.

— Și acum, o altă problemă, domnule Fine, a rostit cu seriozitate asistenta Harris. Am să vă explic care sunt obiceiurile mele. Este de o importanță vitală ca ele să-mi fie respectate. Eu impun ore clare pentru somn, pentru mese...

— Sună grozav, a întrerupt-o încurajator Hugo, mărimd la maxim doza de șarm.

Încă nu se dăduse bătut.

— Cu toții avem nevoie de puțină disciplină.

Asistenta Harris s-a încruntat.

— Domnule Fine, obiceiurile la care m-am referit se aplică doamnei Fine și copilului. Nu vă propun să supraveghez și alte persoane din familie.

Obiceiurile asistentei Harris, lipite cu viteza fulgerului pe pereții din camera copilui, îi dădeau dureri de cap lui Hugo de câte ori se uita la ele. Fiul lui trebuia să se trezească la ora 6:45 fix, să fie îmbrăiat, îmbrăcat, alăptat la sân de Amanda, să petreacă două ore jucându-se și apoi să se întoarcă în pat pentru patruzeci și cinci de minute. Următoarea masă avea loc la 10:30, după care copilul trebuia angajat într-o multitudine de activități până la ora somnului de după-amiază. Date fiind

angajamentele cărora trebuia să le facă față, Hugo era surprins că fiul lui nu avea propria asistentă personală. Poate că nu era o chestie așa de rea că omulețul era încă la Cavendish, cu maică-sa. Având în vedere programul care-l aștepta la externare, copilul avea nevoie de toată odihna de care putea să beneficieze.

Asemenea Amandei, nici Alice nu voia să plece de la Cavendish. Îi plăcea la nebunie să-i fie cald și să se simtă confortabil, într-un pat care nu era așezat direct pe podea, bând din pahare adevărate și mâncând din farfurii de porțelan. Alice nu-și dăduse seama cât de mult îi lipsiseră toate astea, dar nu voia încă să-i spună lui Jake. Era sigur că el n-avea să fie de acord cu astfel de răsfățuri – și pe bună dreptate.

Personal vorbind, lui Alice i-ar mai fi prins bine câteva zile de odihnă în lux. Dar Jake detesta locul ăla și era hotărât s-o ducă acasă. Jake îi explicase foarte clar că spitalul era împotriva principiilor lui.

Întoarsă în Vechea Morgă, Alice a încercat să nu bage în seamă contrastul. Sau mormanele de gunoi din bucătărie, cele mai recente rezultate ale „forărilor” lui Jake. S-a străduit, cu disperare, să nu-i pese atunci când, deschizând sertarul cu lenjerie de corp, un grup de musculițe de fructe, refugiate din crescătoria de viermi în stare de putrefacție avansată, au zburat afară.

În schimb, Alice s-a concentrat pe aspectele pozitive. Ca masa de schimbat scutece pe care Jake o construise din recipiente de lapte goale. De fiecare dată când era tentată să considere că masa era prea șubredă și un pic cam prea

joasă, imediat se întreba câți tați s-ar fi deranjat să construiască așa ceva primului lor născut. Era greu de imaginat o expresie mai emoționantă a devotamentului patern, combinată, desigur, cu devotamentul față de planetă.

— E cea mai ecologică masă de pe piață, a rânit Jake la ceremonia de dezvelire a construcției, săltând un prosop ca să-și prezinte capodopera. Materialul e căptușit cu cânepă. Tot acest echipament de schimbat scutece e un miracol ecologic!

Un alt miracol similar era hamacul Rosei, construit în autentic stil amerindian din pânză de sac, funii și bucăți de haine vechi pe care Jake le găsisese în curte. Alice nu și-a dezvăluit grija secretă: că hamacul era o înjghebare cam fragilă.

În ciuda acestor echipamente de calmare a spiritului, Rosa s-a dovedit a avea un somn destul de neliniștit. Noapte după noapte, Alice stătea în întuneric și o asculta scâncind înainte de a izbucni într-un urlet devastator, care-ți făcea nervii țândări. Târându-se afară din pat, Alice tresărea din cauza durerilor pricinuite de încă proaspăta cicatrice obținută în urma operației de cezariană.

— Totul e în regulă? a întrebat Jake somnoros când, în noaptea aceea, ca de obicei, Alice a traversat dormitorul îndreptându-se către hamac.

— E bine. Trebuie doar schimbată.

Alice și-a strâns fiica în brațe și a dus-o în baie, unde a așezat-o cu grijă pe recipientele de lapte reciclate.

Când tocmai se apucase să desfacă acele de siguranță și scutecul, Jake a apărut în spatele ei.

— Uită-te la ea cât clătesc ăsta, da? l-a rugat Alice.

Alice acceptase fără să comenteze propunerea lui Jake de a folosi scutece din bumbac în locul celor de unică folosință. Acceptase ideea că orice alt fel de a proceda ar fi fost un răsfăț personal monumental. Scutecele din bumbac erau greu de manevrat, dificile, prea groase și implicau prezența a trei găleți (sau cutii mari de margarină reciclate) destul de neplăcute care se găseau tot timpul în bucătărie. Dar, cel puțin, acestea nu contribuiau la muntele de gunoi care reprezenta patru la sută din totalul deșeurilor rezultate din gospodăriile din întreaga Anglie.

Alice repeta aceste statistici ca pe o mantră în timp ce stătea, ca acum, cu mâinile înroșite în apa înghețată care se revărsa din bazinul WC-ului, privind cum emanațiile verzi erau dislocate de pe țesătura cenușie, primitivă pe care o avea în palme. Uneori, ca acum, era nevoie să tragi apa de mai mult de două ori și de minute lungi petrecute așteptând ca temperamentalul bazin să se umple la loc. Într-un final, Alice i-a înmănat lui Jake scutecul parțial curățat pentru ca acesta să-l ducă jos și să-l pună în găleata de înmuiere, în timp ce ea începea neplăcuta acțiune de așezare a unui scutec nou pe copilul care continua să urle.

Cu toate că-i fusese schimbat scutecul, țipele Rosei deveneau din ce în ce mai asurzitoare și mai disperate. Era limpede că mai era ceva în neregulă.

— Cred că-i e foame, și-a dat cu presupusul Alice. O duc s-o hrănesc. Șșșșș, draga mea, a șoptit ea în capul călduț al copilului.

— Cobor și eu cu tine, s-a oferit Jake.

— Sincer, nu-i nevoie. N-are sens să stăm treji amândoi. Ar fi mai bine să te întorci în pat.

— Nu, vin și eu. Îți fac o cană de ceai.

Alice i-a zâmbit. Oare mai existase vreun tată care să fie atât de atent?

La parter, Jake a condus-o pe Alice la un fotoliu realizat dintr-o cutie portocalie. Alice s-a așezat cu grijă și a început să se chinuie să lipească fetița de sfârc.

— A priceput ce vrei să faci? a strigat Jake din bucătărie.

Alice a simțit cum îi crește inima de mândrie amestecată cu iubire. Câți alți tați nu numai că știau, dar și mai foloseau termenul corect?

— Da, a spus ea cu voce scăzută, încercând să-și ascundă fiorul.

Principalul era că se terminase cu plânsul. Cu toate că durerea din sânii ei abia începuse. Uneori, lui Alice i se părea că nașterea – sau, cel puțin, rezultatul ei imediat – însemna un tranzit constant de la o experiență plină de disconfort la alta.

— Fir-ar al dracului! Ni s-a terminat laptele, l-a auzit bolborosind pe Jake.

Alice s-a uitat în jos, la Rosa, sperând că ea nu pățise același lucru. Asta era problema cu alăptatul la sân; niciodată nu puteai să fii sigur. Chiar și după ce Rosa petrecuse ore întregi hrănindu-se sau măcar un interval care părea că se întinde pe ore întregi, deseori continua prin a plânge toată noaptea, aparent de foame. Alice spera ca în noaptea respectivă să nu se întâmple la fel.

— Știi, i-a spus ea pe un ton de conversație, lui Jake, care intrase în sufragerie cu două câni cu apă verzuie, fără lapte, am început să mă întreb dacă, pentru Rosa, n-ar fi o idee mai bună s-o alăptăm cu biberonul.

— Cu biberonul? a repetat Jake.

Alice a detectat în vocea lui o notă amenințătoare.

— A, evident, nu vreau să spun cu lapte praf, a adăugat ea repede. Tot cu lapte de la sân. Pot să-l pun în sticle cu o pompiță. Așa că pentru Rosa nu ar exista nici o diferență. Iar sânii mei amărâți și terciuiți și-ar putea reveni, a adăugat ea rânjind.

Jake s-a lăsat pe vine în fața lui Alice, luându-i mâinile într-ale lui.

— Al, a spus el persuasiv, nu vezi că asta ar fi începutul sfârșitului? Dacă începi să-i dai lui Ro un biberon cu lapte praf, foarte curând o să se ajungă la cinci pe zi.

Surprinsă, Alice a izbucnit într-un hohot de râs.

— Sigur că n-o să se ajungă la asta. Una dintre moașe a zis că e o idee bună ca după patru săptămâni să introduci biberonul. Dacă mai așteptăm, riscăm ca Rosa să-l respingă.

— Moașele! a exclamat Jake batjocoritor. Toate sunt plătite de companiile care produc lapte praf pentru copii.

— Of, Jake. Sunt sigură că nu-i adevărat. Și sunt la fel de sigură că un biberon, din când în când, nu i-ar face nici un rău, nu? Măcar așa aș ști și eu cât mănâncă.

Surâsul lui Jake era blând, dar ochii aveau o sclipire oțelită.

— Nu crezi că ești nițel cam egoistă punând confortul tău mai presus de binele lui Ro?

Alice s-a resemnat. Desigur, Jake avea dreptate. Evident, greșeala era a ei. Trebuia să se străduiască mai mult și să se lamenteze mai puțin.

— Sânul e cel mai bun.

Jake s-a aplecat și i-a sărutat sânul. Alice a găfâit ușor. Era uluitor: după câte traume îndurase trupul ei, Jake reușea totuși să-l umple de dorință. Cu cea mai ușoară atingere. Sau doar cu o privire.

— Întoarce-te în pat, a murmurat Alice.

Jake a tras-o de mână.

— Numai dacă mergi și tu cu mine.

Alice văzuse că Jake avea aceeași privire ca în New York. Înflăcărată, sugestivă și absolut excitantă.

— Nu pot, a spus Alice arătând-o pe Rosa cu mâna liberă. Încă n-a terminat.

— OK.

Jake și-a frecat nasul de gâtul ei. Alice s-a cutremurat de plăcere.

— Eu nu încerc decât să te sprijin. Știi asta, nu?

Alice a clătinat din cap, lacrimile izbucnindu-i din senin în ochii obosiți și dornici de somn.

— Ești fericită, nu-i așa, draga mea?

Jake se uita la ea cu atenție.

— Sigur că sunt fericită.

— Nu regreti că ai ieșit din cursa șobolanilor? Că ai venit să trăiești aici, cu mine?

O şuviță din părul lui lung și negru îi căzuse, absolut fermecător, peste ochi. Capătul îi atingeau buzele. Stomacul lui Alice se contracta de atâta dorință.

Femeia a clătinat din cap, și-a mai tras o dată nasul și a zâmbit.

— Sigur că nu.

A strâns-o și mai tare în brațe pe Rosa care sugea mulțumită.

— Cum aș putea să regret?

— Foarte bine. Și eu sunt fericit, draga mea. Jake i-a sărutat buzele prelung.

— Și, dacă o să te străduiești și mai tare cu alăptatul la sân, o să fiu și mai fericit.

* * *

În Fitzherbert Place, Hugo a deschis un ochi. Ceva se mișca în întunericul nopții. Era copilul. Sau Theo, așa cum ei – sau, mai curând, Amanda – se deciseră, în sfârșit, să-l boteze. Degeaba explicase Hugo că el avusese un coleg pe nume Theo, care, datorită lipsei vreunei străluciri academice, era poreclit Thicko¹. Cu toate că nici el nu fusese foarte bun la școală, Hugo se temea ca fiul lui să nu aibă parte de aceeași soartă.

A ciulit urechea în tăcerea din casă. Se părea că Theo adormise la loc. Intenționând să facă același lucru, Hugo s-a cuibărit recunoscător sub plapumă.

Lângă el, Amanda dormea buștean. Era ciudat cum el, mai curând decât ea, era întotdeauna cel care se trezea atunci când se deștepta copilul. Pe de altă parte, în ultima vreme Amanda nu mai dormea decât cu dopuri în urechi.

1. Joc de cuvinte: în limba engleză termenul „thick” înseamnă „prost, greu de cap”.

— Dar n-o să poți să-l auzi pe Theo plângând, obiectase Hugo.

— Exact, a replicat Amanda îndesându-și cilindrii de cauciuc în urechi. Asta e și ideea.

— Dar ești mama lui.

— Da, iar tu ești taică-su. Iar sora Harris e asistenta lui pediatră.

Și cu asta, Amanda se întorsese pe partea cealaltă și-și trăsesese plapuma peste cap.

Uaaaaahhhh! Urletul ascuțit și indignat începuse din nou. De fiecare dată, Hugo era uluit că un copil atât de mic era în stare să producă un zgomot atât de mare. Tatăl a sărit în capul oaselor și s-a uitat la ceas : 2 : 37 a.m. I-a dat un cot Amandei.

Amanda a scotocit într-o ureche scoțându-și unul dintre dopurile jengoase cu care Hugo începuse să se obișnuiască, deși era dezgustat când le găsea aruncate pe podeaua dormitorului sau prin pat.

— Ce s-a întâmplat? a mârâit ea.

— Theo. Plânge.

— Of, ce mama dracului, i-a sărit muștarul Amandei. Ce pizda mă-sii mai are *acum*?

— E un nenorocit de copil, Amanda. Asta are.

— Și hoașca aia ce face? a vrut să afle Amanda înfuriată. E obligată să aibă grijă de el pe timpul nopții.

— Cine dracu' știe, a mugit Hugo.

Oare hoașca măcar îl auzise pe Theo? Trebuia spus că de obicei îl auzea. În trecut, de fiecare dată când Theo o luase razna, așa cum descria Hugo situația, plânsetele încetaseră aproape imediat în mijlocul sunetelor înfundate, dar eficiente ale ușilor deschise și

închise. Dar poate că acum asistenta Harris era cufundată într-un somn deosebit de profund.

Fir-ar al dracului! 2:38 a.m. era o oră îngrozitoare ca să te ridici din pat. Și cum era limpede că Amanda nu avea să facă așa ceva, evident că Hugo trebuia să se scoale. Când, înfricoșat, a dat plapuma la o parte, frigul din dormitor i-a măturat pieptul, care era la fel de gol ca și restul trupului. Hugo dormise gol întotdeauna. Mereu gata pentru acțiune, cum le explicase de-a lungul anilor, în glumă, diverselor lui iubite. Deși acum, practic devenit celibatar într-un colț înghețat de țară, Hugo începea să se întrebe la ce bun se mai chinuia. Era clar că asigurările pe care Lotti i le dăduse Laurei, și anume că partidele de sex puteau fi reluate după câteva săptămâni, nu se aplicau și în cazul de față.

— Cândva eu aveam o viață sexuală sănătoasă, gemuse el către Amanda cu câteva seri înainte.

— A, da? Cu cine? îi dăduse ea replica.

— UAAAAHHHHHH!!!

În timp ce Amanda, sigilată auricular împotriva lumii, adormise la loc, Hugo și-a coborât picioarele din pat. Era ca și cum te-ai fi cufundat într-o mare agonizant de rece. Îmbrățișându-și pieptul ca să se încălzească, Hugo s-a prăvălit afară din dormitor și a început să urce scările către etajul al treilea. La ușa camerei copilului, a pus mâna pe clanță, a deschis ușa și a înghețat. A înghețat mai tare decât înghețase deja din cauza stării de totală goliciune în care se găsea.

Lumina din camera copilului era aprinsă. Peste pătuțul lui Theo, care era așezat într-unul

din colțurile camerei, era aplecat un spate lat absolut familiar. În timp ce Hugo se holba, împietrit în loc din cauza groazei, spatele s-a întors, iar Hugo s-a trezit fixat de o privire exoftalmică, oripilată, produsă de niște ochi care parcă erau fierți.

— Domnule Fine ! a gâfâit asistenta Harris ducând o palmă uriașă la piept.

Hugo s-a întors și a rupt-o la fugă. Dar nu înainte de a înregistra un fapt uluitor. Cu toate că era trei fără un sfert dimineața, asistenta Harris nu purta capot și bigudiuri, așa cum ar fi fost de așteptat, ci era îmbrăcată în uniforma completă de asistentă.

Alunecând în jos, pe scări, Hugo a auzit-o pe asistenta Harris scoțând tot felul de exclamații pe un ton dezgustat. N-a reușit să înțeleagă exact ce spunea. Dar era foarte probabil că lordul Fairbourne apărea și el în propoziție.

Capitolul 10

Crăciunul se apropia, iar Alice era la fel de nerăbdătoare ca un copil. Momentul acesta festiv o emoționase întotdeauna. Dar primul Crăciun petrecut cu copilul lor avea să fie așa de special încât ochii ei se umpleau de lacrimi numai când se gândea la asta.

„Special“ era unul dintre termenii care puteau descrie decorațiunile lor de Crăciun. Pomul de Crăciun reciclabil, nevopsit, făcut în casă, era împodobit cu becuri arse recuperate dintr-o ladă de gunoi în care fuseseră aruncate resturile dintr-un birou.

— Globuri ! anunțase Jake triumfător când se întorsese acasă cu o sacoșă de plastic burdușită.

Alice le luase imediat, închipuindu-și decorațiunile adevărate, fragile și sclipitoare. Îi fusese greu să-și mascheze dezamăgirea când își dăduse seama ce se găsea în sacoșă, dar, de dragul planetei, încercase să fie bucuroasă. Și oricum, după ce fuseseră agățate, becurile acopereau parțial urmele de grăsime de pe cartonul pomului.

Contribuția lui Alice la pomul de carton a fost să taie imagini de pe felicitări vechi de Crăciun care se pare că fuseseră recuperate din gunoaiele din anul precedent. Și, judecând

după mesajele scrise pe ele, nu numai din gunoiul lui Jake. Silitoare, Alice a legat diverse Moși Crăciun, prihori și clopoței cu fire de bumbac deșirate din haine vechi și a încercat să le atârne pe crengile de carton uleios. În timp ce lucrau, amândoi cântau versiuni reciclate ale colindelor tradiționale pe care Alice le învățase de la Jake. „Noaptea, când ciobanii împleteau ciorapi/Din lână reciclată...”

Alice nu se putea abține să nu compare cu caseta *Crăciun la King's College* și cu tradiționalele pahare de șampanie care acompaniau împodobirea bradului în casa părinților ei. Îi era teamă ca aceștia să nu vadă pomul lui Jake. Alice știa că ei n-ar fi înțeleș. Cu toate acestea, soții Duffield aveau să vadă pomul fiindcă, în ciuda eforturilor lui Alice de a-i descuraja, veneau să petreacă la ei seara de Crăciun.

— Draga mea, vrem să fim împreună cu nepoțica noastră, spusese doamna Duffield, părând supărată, dar în egală măsură hotărâtă atunci când Alice făcuse o nouă încercare de a respinge tentativa ei.

Și dacă pomul avea puține șanse să-i impresioneze, cadourile aveau să-i impresioneze și mai puțin. Pentru ea și Jake, cadourile erau niște lucruri frumoase ambalate în conformitate cu cele mai stricte principii ale reciclării, așa cum fuseseră ele expuse în numărul de sărbători al revistei *La Gunoi!*. Unele erau împachetate în foste cutii de fulgi de porumb, altele erau îndesate în rulourile de carton de la hârtia igienică pe care Jake le iubea așa de tare. Toate erau învelite în hârtie igienică și decorate cu panglici făcute din pungile sclipitoare de chipsuri.

Dar părinții ei *ar fi trebuit* să le aprecieze, se gândea Alice supărată. Era datoria lor morală. Oare ei nu realizau cât de egoiști erau perpetuând o cultură materialistă acaparatoare și fără sfârșit care sufoca încet planeta, ducând-o în pragul morții?

Alice s-a decis că atunci când va veni clipa să-și despacheteze cadoul se va bucura teribil la vederea brățării făcute din șireturi vechi, pe care soțul ei tocmai o terminase, și a sculpturii abstracte pe care Jake o realiza pe masa din bucătărie din măruntaiele nefolositoare ale vreunei mașinării. *Asta* avea să fie o lecție pentru ei. ✓

În foaierul hotelului din Bath, unde se oprișeră pentru o pauză din cursa cumpărăturilor de Crăciun, Hugo și Amanda stăteau și sorbeau câte-un cappuccino. Fără să vadă nimic, amândoi se uitau în depărtare, la merele aurite așezate morman într-o fructieră aurită și care reprezentau contribuția hotelului la sezonul sărbătorilor. Amândoi erau pierduți în propriile gânduri.

Amanda se gândea că viața era mult mai bună atunci când Theo era acasă, în siguranță, cu asistenta Harris. Noutatea maternității se epuizase cu săptămâni în urmă. Dacă era să fie cinstită, se epuizase în după-amiaza în care se născuse copilul.

Nu reușea să înțeleagă de ce se făcea atâta tam-tam pe tema asta. Să fii mamă era cea mai mare dezamăgire posibilă. Să se învârtă toată ziua prin casă așteptând ca sfârcurile să-i fie atacate era, pentru Amanda, un mod absolut plictisitor de a-și petrece timpul.

Femeia accepta acum ideea că fusese mult prea optimistă în ceea ce privea copiii. Progeniturile nu aveau nimic fascinant; la două zile după ce-l adusese pe Theo acasă, Amanda era deja plictisită de moarte. Poate că ar fi fost mai simplu dacă băiatul n-ar fi fost așa de urât și s-ar fi apropiat mai mult de imaginea heruvimului blond și cu ochii albaștri din închipuirea ei. Dar Theo era slăbuț și întunecat ca o maimuță. Chiar dacă acum părul începuse să i se mai deschidă la culoare, suvițele îi căpătaseră o îngrijorătoare nuanță roșiatică.

Amanda nu era plictisită numai de maternitate. Și Bath-ul o plictisea în egală măsură. Orașul nu avea nimic din sclipirea și splendoarea metropolei; un Ayckbourn resuscitat, cu Wendy Craig în rolul principal, jucat pe scena Teatrului Regal nu se putea compara cu premierele de pe Broadway cu Daniel Day Lewis. Și nici măcar cu bătrânul și tristul South Bank. Amanda nu se prea omorâse cu mersul la teatru, dar acesta fusese mereu acolo în caz că avea chef. Acum, însă, nu mai era. Standardele provinciale ale jurnalismului erau de neînchipuit – ziarele locale erau pline de știri de nimic, iar pe prima pagină foloseau titluri de genul „Un pensionar cade și moare încercând să omoare un păianjen cu papucul”.

Propriul ei jurnalism era și mai muribund. Maternitatea și provincia nu erau doar o cruce personală pe care Amanda trebuia să o care în spinare. Erau și o cruce profesională. Cariera ei avusese de suferit. Asta era indubitabil. Toate eforturile ei din ultima vreme de a trezi interesul diverselor persoane cu ideile ei de

articole nu avuseseră nici un rezultat. Imposibilul se întâmplase: Amanda alunecase sub limita de jos a radarului.

Trecuse aproape un an de când nu mai scrisese nimic important pentru nimeni. De fapt, ultimul ei articol de răsunet fusese cel pentru Janice Kittenburgen. Acela care îi adusesese toate necazurile cu Intercorp. Trebuia să se întoarcă în lumina reflectoarelor, să trimită niște scrisori, ba chiar să aplice pentru posturi. Trebuia să încingă puțin focul.

În fond, ce o oprea? Asistenta Harris avea grijă de Theo. Ea nici nu prea trebuia să fie pe-acolo – cu toate că fusese rugată să-și mângâie fiul mai des, Amanda prefera să riște viitoarea sănătate emoțională a lui Theo decât să-l lase să vomite pe una dintre hainele ei de firmă. Amanda detesta din tot sufletul faptul că nu putea să se mai îmbrace în negru fiindcă Theo îi regurgita tot timpul pe umăr. Alternativa – o garderobă în toate nuanțele laptelui praf pentru copii – nu-i surâdea deloc.

La alăptat renunțase de foarte multă vreme. Se pricepuse la chestia asta și i se păruse a fi o treabă relativ simplă, dar ura să se simtă ca o vacă de lapte. Se părea că a avea lapte din belșug era o chestie absolut comună și că era mult mai șic să te zbați fiindcă nu ai destul.

Asistenta Harris nu era de acord cu perspectiva asta.

— E păcat să vă opriți când atâția oameni au așa probleme, a remarcat ea. Când eram cu... și-a coborât vocea ca să pronunțe numele unei actrițe celebre – și o țâțoasă celebră –, ea a avut, aș putea spune, ceva dificultăți.

— Chiar așa?

Ochii Amandei au început să sclipească. Sfatul asistentei Harris putea fi luat în considerare sau nu, dar Amanda era mereu gata să asculte povești despre clienții faimoși ai asistentei.

— Ai fi zis că, la ce „lăptării“ are, tipa produce litri întregi.

Stând în barul hotelului și bându-și cafeaua, Amanda și-a adus aminte de revistele glossy pe care le citise în avion, la întoarcerea de la New York. De viziunile reprezentând splendoarea de a fi părinte cărora ea le răspunsese cu niște speranțe atât de mari. De casele uriașe. De grădinile fără sfârșit. De mamele fericite, fără nici o grijă și împlinite, care țineau în brațe copii superbi. Amanda își dădea acum seama că mamele respective erau, în cel mai bun caz, mai bogate decât ea și că aveau parte de mai mult ajutor. Și că, în cel mai rău caz, articolele alea erau pline de minciuni. Dar de ce era asta o surpriză? Ea ar fi trebuit să știe, mai bine decât oricine, că stilurile de viață promovate de reviste erau doar niște închipuiri. Ce cretină nenorocită fusese!

* * *

Și Hugo se gândea tot la serviciu. Neil tot bătea darabana că-l voia înapoi la Dunn și Dustard. Concediul de paternitate al lui Hugo se apropia de sfârșit și agenția avea nevoie de el. Erau foarte aglomerați; se părea că, în mod neașteptat, în perioada de dinaintea Crăciunului aveau parte de o goană după case.

În sufletul lui, Hugo era ușurat că perioada de stat acasă era aproape încheiată. Cu toate că nu ar fi recunoscut în fața nimănui, Hugo nu se simțea mai aproape de fiul lui decât atunci când se născuse. Situația asta se datora în mare parte faptului că asistenta Harris părea să domine fiecare clipă trează a copilului. Era mereu gata să preia controlul din mâinile nepricepute ale părinților. Într-una din rarele ocazii când Hugo l-a luat pe Theo, înfășurat într-o pătură, și l-a scos afară ca să-i arate zăpada de pe copaci, asistenta Harris a apărut în numai câteva secunde, a înșfăcat copilul și a dispărut la loc, în casă, bolborosind mohorâtă ceva legat de pneumonia la copii.

— Haide! Avem de făcut atâtea cumpărături de Crăciun și nu avem decât atât de puțin timp!

Amanda l-a înghiontit dureros pe Hugo în coapsă, cu tocul cel lung și ascuțit.

— Următoarea oprire e la centrul de frumusețe. Îmi fac programare pentru niște ședințe postnatale de destresare înainte de Crăciun.

Hugo se întreba, ținând cont de faptul că asistenta pediatră se ocupa de tot, cât de stresantă era cu-adevărat perioada postnatală a Amandei. Hugo presupunea c-ar fi trebuit să discute cu ea despre asistenta Harris. Șederea acesteia, care-i pedepsea lui portofelul, trebuie că se apropia de sfârșit. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Mai cu seamă după oripilanta situație din camera copilului. De atunci, Hugo abia dacă se mai uitase în ochii cotoaroanței. De fapt, nu se mai uitase niciodată. Era sigur că venise momentul ca

Amanda să preia conducerea operațiunii și să se ocupe cu săltatul pe genunchi al copiilor angelici în lumina filtrată a soarelui. Să-și facă marele număr, cel mai grozav număr de pe pământ.

Hugo observase că Amanda fusese deosebit de greu de convins să converseze pe subiectul asistenta Harris. Dar acum, stând, în fotoliul din fața lui, nu mai avea cum să evite discuția, dacă el o deschidea.

— Cred că asistenta Harris se descurcă foarte bine, i-a răspuns Amanda în timp ce din ochi îi ieșeau fulgere cu rol de avertizare.

— Da' nu numai că femeia asta e un adevărat balaur, dar e un balaur care costă șase sute pe săptămână.

— Theo pare c-o place. Asta e ceea ce e important, nu?

— Lui Theo îi place orice persoană care-i dă să mănânce. Opiniile lui nu sunt neapărat concludente.

Cu toate astea, Hugo era conștient că nevastă-sa nu mai era atentă. Atenția Amandei era acum concentrată asupra unei femei cu nasul mare, îmbrăcată într-un costum strâmt, fucsia, care stătea la recepția din holul hotelului. De entuziasm, trupul i s-a rigidizat, iar Amanda s-a ridicat pe jumătate. Cu o mână își ținea șervetul pe genunchi, iar pe cealaltă a început s-o agite frenetic.

— Laura! Aici!

Când și-a auzit numele, Laura s-a întors.

— Ei! Iată-i pe cei doi! a declarat ea cu o voce de sirenă de ceață, pe care Hugo și-o amintea de la cursul prenatal.

Când Laura a început să ȝopăie către ei, Hugo a observat că decolteul continua să fie trăsătura ei *cea mai* distinctivă. La fel de agresiv, ameninȝa să facă să sară toȝi nasturii costumului.

Laura a cuprins-o pe Amanda într-o îmbră-ȝisare parfumată. Când bărbia i s-a aȝezat pe umărul sacoului Amandei, Laura i-a făcut cu ochiul lui Hugo într-o manieră emfatică.

— Nu te-am mai văzut de ceva vreme, a rostit ea rar printre buzele rujate din abundenȝă și lăȝite într-un zâmbet. Unde te-ai ascuns, frumosule ?

— Am fost ocupat, i-a răspuns Hugo scurt.

— Cu copilul, presupun.

Laura s-a aȝezat încrucișându-ȝi picioarele îmbrăcate în ciorapi negri, a scos la iveală un pachet de ȝigări și ȝi-a aprins una.

— Să dea naiba, dar să ȝtii că te invidiez, i-a spus ea Amandei. Fergus n-ar face ceva pentru Django nici picat cu ceară.

— Django ? a repetat Hugo.

— Ce nume minunat ; eȝti foarte isteată, a exclamat Amanda. Oricât de straniu ar suna, ăsta a fost unul dintre numele pe care le-am avut în vedere pentru Theo.

Hugo s-a holbat la ea. Nu-ȝi dăduse seama că situaȝia fusese *atât* de aproape de dezastru.

Laura a expirat o coloană de fum.

— Fergus e așa un gentleman, a spus ea cu o ironie amară. Zilele trecute mi-a spus că să faci sex cu o femeie care a născut de curând e acelaȝi lucru cu a arunca o banană pe Oxford Street.

— Încântător, a zis Amanda.

— Vrea ca de Crăciun să-mi fac o liposucție la fund.

— Și mai încântător.

— Nu-i așa?

Laura și-a privit mohorâtă unghiile pictate tot fucsia. După care a ridicat ochii, i-a aruncat lui Hugo un zâmbet ispititor și și-a aranjat una din bretelele sutienului.

— În orice caz, măcar pentru câteva ore, am scăpat de-acolo. Scorpia de soacră-mea are grijă de Django, a continuat ea trăgând cu sete și dispreț din țigară. Indiferent ce fac, fac prost. Ei, dar Theo cum e? I s-a mai îmbunătățit culoarea părului?

Hugo s-a îmbățosat indignat. Ce zisese Amanda de părul lui Theo? Lui i se părea perfect în regulă.

— Încă mai e puțin roșiatic, s-a confesat Amanda. Dar l-am pus pe Charles Worthington în *stand-by* în caz că situația se înrăutățește.

— Dar nu e nimic în neregulă cu pă... a început Hugo, însă Amanda l-a întrerupt imediat.

— Deci, ai venit să faci cumpărături de Crăciun? a întrebat-o ea veselă pe Laura.

— Îmmm, nu neapărat.

Laura s-a ridicat în picioare cu țigara în gură și și-a aranjat decolteul mai bine. Apoi a rânjit enigmatică.

— Dar presupun că ai putea spune că e un cadou de Crăciun.

— Apropo, a sărit Amanda. Vreau să-mi fac programare pentru niște ședințe de destresare postnatală la centrul de frumusețe înainte de Crăciun. Vrei să-ți fac și ție?

— Da... grozav.

Laura s-a aplecat și și-a strivit țigara în scrumieră.

— Uite cum facem ! O să-ți dau un telefon. Acum trebuie să plec. Nu, nu, nu te ridica.

După care s-a întors pe călcăie, trăgând de fusta scurtă și strâmtă și a sărutat-o zgomotos pe Amanda.

— Ne mai vedem noi, superbule, i-a murmurat ea gutural lui Hugo, când l-a sărutat, aplecându-se atât de tare către el, încât acesta i-a văzut sfârcurile.

În timp ce Laura clicăia pe marmura holului, amândoi s-au uitat după ea : Hugo, ușurat s-o vadă dispărând, iar Amanda roasă de curiozitate.

— Se întâlnește cu cineva, a murmurat ea rupându-și gâtul ca să vadă mai bine. Cu un bărbat, a continuat ea incitată. Blonziu și masiv. Foarte arătos.

Un grup destul de mare de oameni umplea acum holul până atunci pustiu, așa că era dificil să-ți dai seama cu cine pleca Laura către lifturi. Însă, în lumina a ceea ce tocmai le spusese, era destul de puțin probabil că era vorba de Fergus.

Oricum, lui Hugo nu-i păsa. Avea pe cap probleme mult mai presante.

— Draga mea, a încercat el. Și cum ziceam. În legătură cu asistenta Harris...

— Asistenta Harris ?

Ochii Amandei s-au lărgit din cauza uimirii disprețuitoare.

— Doamne, Hugo, ești incredibil ! Suntem martorii unui scandal de primă clasă, iar tu vrei să vorbești despre nenorocita de asistentă Harris ?

— Dar trebuie să rezolvăm situația asta.

— Nu *acum*, i-a sărit muștarul Amandei, care a făcut un semn viguros să li se aducă nota. Nu putem să stăm aici toată ziua. Trebuie să facem cumpărăturile de Crăciun. E un magazin nou unde vreau să ajung. Am nevoie de un costum nou. Ceva elegant.

— Un costum nou?

Hugo era surprins. Amanda era sau, după plecarea asistentei Harris, avea să fie mama cu normă întreagă a unui bebeluș.

— Pentru ce? Pentru ziua de Crăciun?

Când, în sfârșit, Hugo a tras frâna de mână în față la Fitzherbert Place, era neobișnuit de ușurat să-și vadă casa. Ședința de cumpărături din după-amiaza aia fusese lungă, plictisitoare, aglomerată și, alternativ, când sufocantă, când înfrigurată, în funcție de insistențele Amandei de a intra sau de a ieși din toate magazinele existente în oraș. În acest răstimp, Hugo se decisese că urăște Crăciunul, că urăște Bath-ul și, cel mai tare, că urăște să fie omul care îi cară pachetele Amandei, ceea ce însemna că trebuia să te străduiești să te ții după ea, încărcat cu o vitrină întreagă de cadouri, și să nu te împiedici, deși absolut toți trecătorii păreau decisi să te dărâme.

În bucătărie, în mod cu totul neașteptat, se găsea un comitet de întâmpinare.

— Soră Harris! a exclamat Amanda în timp ce-și dădea mânușile jos. Vă e frig sau ce s-a întâmplat?

Haina asistentei Harris, legată corect cu cordonul peste uniformă, stătea pe unul dintre scaunele Maria Antoaneta de sub candelabru.

Hugo se gândea că severitatea aspectului asistentei nu făcea decât să accentueze opulența ridicolă a camerei. Bucătăriile trebuiau să fie niște spații funcționale. A lor arăta ca un salon de bal cu aragaz.

O valiză maro destul de mare, evident plină cu haine, se odihnea pe podea, lângă asistenta Harris.

— Nu, a răspuns ea scurt. Nu mi-e frig.

— Ei, e foarte bine că sunteți aici, a zis Amanda plină de energie, tropăind pe podeaua indiană cu tocurele ei înalte. Îl puteți ajuta pe Hugo să care pachetele.

Asistenta Harris și-a ridicat bărbia ofensată.

— Aștept taxiul.

Amanda s-a oprit din mers.

— Ce?

— Taxiul? a repetat ca un ecou Hugo. Vă duceți undeva, soră Harris?

— Părăsesc acest stabiliment, domnule Fine.

— Stați puțin, stați puțin, a sărit Hugo ridicând panicat ambele mâini. *De ce plecați, soră Harris?*

Asistenta Harris și-a întors ochii fierți și ofensați în direcția lui.

— Aș prefera să nu spun, domnule Fine. Oricum, nu în fața doamnei Fine.

— De ce nu puteți să spuneți în fața mea? a întrebat Amanda.

Hugo s-a înroșit până-n vârful urechilor. Of, Doamne! Ar fi trebuit să știe că, mai devreme sau mai târziu, Amanda avea să afle despre incidentul din camera copilului. Ar fi trebuit să-i spună imediat. Dar întreaga experiență fusese așa de groaznică, iar Hugo fusese sigur că Amanda n-ar fi făcut altceva decât să râdă.

Asistenta Harris n-a zis nimic. Dar a continuat să se uite cu o privire acuzatoare la fața roșie ca sfecla a lui Hugo.

În timp ce Amanda făcea tot felul de calcule, zâmbetul de pe chip i s-a topit.

— Tu ?

Se uita la Hugo consternată.

— *Și... ea ?*

— Nu e ceea ce crezi, a asigurat-o Hugo panicat.

— Nici unul dintre angajatorii mei, a tunat sora Harris, n-a avut proasta creștere să se arate gol în fața mea.

— *Gol ?!* a țipat Amanda.

Capul i s-a întors din direcția asistentei Harris în cea a lui Hugo.

— Fir-ar al dracului ! Chiar nu poți să ți-o ții în pantaloni, nu ?

— Ascultă, a implorat-o Hugo. Eu n-am avut nici o intenție. Ai înțeles greșit. Ceea ce s-a întâmplat a fost o greșeală.

— Asta e cea mai veche gogoasă din lume, i-a scuipat Amanda.

— M-am trezit noaptea ca să văd ce e cu Theo, a perseverat Hugo disperat. Copilul plângea. Eu, ăăă, nu mi-am găsit pijamaua. N-am știut că asistenta Harris era deja acolo.

— Ce poveste, a urlat Amanda. *Acum* înțeleg de ce țineai cu tot dinadinsul să scapi de ea. Pentru că a rezistat avansurilor tale. De-asta !

Din cauza frustrării, Hugo a început să scrâșnească din dinți. Să fi spus adevărul — că mai repede i-ar fi făcut avansuri sexuale lui Gary, pictorul — ar fi fost o mojie.

— Nu asta s-a întâmplat, a protestat el. Te rog, draga mea. Trebuie să mă crezi.

Scrâșnetul taxiului care se apropia se auzea din josul drumului.

Câteva secunde mai târziu, luminile farurilor au pătruns prin fereastră. Asistenta Harris s-a ridicat în picioare.

Amanda și-a încleștat mâinile pe spătarul unui scaun.

— Nu puteți să plecați, a informat-o ea pe asistenta Harris.

Asistenta Harris s-a aplecat și și-a împletit o mână uriașă, cu degete groase, în jurul mânerului valizei.

— Nu e nimic care v-ar putea convinge să rămâneți?

Din cauza emoției, vocea Amandei devenise răgușită. Hugo a realizat că nevastă-sa încerca să facă apel la latura sentimentală a asistentei Harris. Avea însă dubii că strategia avea să funcționeze. Asistenta Harris nu avea o latură sentimentală.

— Absolut nimic, i-a confirmat asistenta. Chiar azi, la ora prânzului, am acceptat un post oferit de... și-a coborât vocea ca să rostească numele unuia dintre membrii familiei regale. Doamnă Fine, eu sunt o femeie tolerantă...

— Va trebui să fiți dacă tot ceea ce se spune despre ei e adevărat, a sărit Amanda furioasă.

Apoi s-a întors amenințătoare către Hugo.

— Uite și tu ce-ai făcut *acum*, a răcnit ea. E numai vina ta.

— Și oricum, a continuat asistenta Harris uitându-se prin bucătărie cu o privire disprețuitoare, asta nu e *deloc* genul de situație cu

care sunt eu obișnuită. Vă pot spune că așa ceva nu s-ar fi...

—întâmpnat în casa lordului Fairbourne, a murgit Hugo în timp ce asistenta Harris și-a ridicat valiza, a deschis ușa și a dispărut în noapte.

Capitolul 11

— Crăciun fericit tuturor!

Jake a așezat pe masă un castron mare de plastic cu varză de Bruxelles aburindă.

Cele trei persoane așezate la masă au schimbat între ele priviri chinuite. În aer plutea o atmosferă stranie, dar care nu era generată, așa cum se temuse Alice, de cadouri. Acestea nu fuseseră încă despachetate.

Subiectul dezbătut acum era că la sosirea părinților lui Alice la hotelul din Bath, aceștia descoperiseră că rezervarea pentru camera pe care o doriseră ei fusese anulată și în locul ei le fusese rezervată o cameră mai mică și mai ieftină. Se descoperise că Jake fusese cel care se ocupase de noua rezervare.

— Dar de ce, Jake? protestase Alice cu urechea încă în flăcări în urma telefonului furios primit de la mama ei.

— Nu aveau nevoie de o cameră așa de mare, a spus Jake fără nici o urmă de remușcare. Iar diferența de preț am dat-o unui amărât fără adăpost.

Alice a oftat.

— Jake, înțeleg de ce ai făcut asta. Știu că motivul tău a fost unul întemeiat. Numai că mi-aș fi dorit să discuți întâi cu mine.

— Dar ție nu ți-ar fi plăcut ideea mea și-atunci amărâtul acela ar fi rămas fără nici un ban, i-a atras atenția Jake.

Cu oarecare dreptate, a realizat Alice.

— Nu ți-am spus pentru binele tău, Al. Ai fi fost împiedicată să faci ceea ce era corect.

Alice bănuia că înțelegea ce voia Jake să spună. Dar, de atunci, ceea ce era corect se schimbase. În ziua de Crăciun, să faci ceea ce era corect însemna să bucuri pe toată lumea și să previi apariția momentelor stânjenitoare. Din fericire, se părea că și părinții ei erau hotărâți să facă aceleași eforturi.

— Ce castron frumos, a remarcat mama lui Alice uitându-se la varza de Bruxelles.

Jake i-a zâmbit larg doamnei Duffield.

— Mă bucur că vă place. Înainte a fost partea din față a unei mașini de spălat.

— Câtă istețime din partea ta să te gândești să faci așa ceva cu vechea ta mașină de spălat!

— A, dar n-a fost mașina noastră, a răspuns Jake fericit și plin de încredere. Am găsit-o la groapa de gunoi și am adus-o acasă. Era păcat s-o las acolo.

— A făcut și niște sculpturi extraordinare cu piesele din interior, s-a alăturat Alice.

— Nu cu mașina de spălat, Al, a corectat-o Jake. Sculpturile le-am făcut din magnetofonul ăla zdrobit. Dar, într-un fel, ai dreptate – am adus magnetofonul de la groapa de gunoi în același timp.

— Ce interesant, a bolborosit doamna Duffield în șervetul cu care își ștergea cu delicatețe colțurile gurii și care, numai de-ar fi știut, era tăiat dintr-un tricou vechi de-al lui Jake.

A urmat un moment de tăcere atunci când varza a fost servită cu ajutorul capacului de la un termos, al cărui corp era așezat în mijlocul mesei pe post de vază în care se afla un buchet de ierburi.

Doamna Duffield s-a aplecat în față ca să-l inspecteze.

— Iertați-mă că întreb, a spus ea, dar asta nu e o buruiană? Troscot?

— E greșit să consideri că e o buruiană, a enunțat Jake. E o plantă foarte frumoasă.

Mama lui Alice a schițat un zâmbet chinuit.

— Ca să vezi! Și când te gândești că eu mi-am petrecut toată vara chinându-mă să scap de ea din grădină!

Toată lumea a luat în mâini cuțitele și furculițele de plastic pe care Jake le colecta, în mod regulat, de la orice fast-food pe lângă care trecea.

— Bere? i-a oferit Jake tatălui lui Alice.

— Mulțumesc.

Domnul Duffield a privit bănuitor la fosta canistră de motorină din care un firicel de lichid maroniu se scurgea în borcanul de gem de lângă farfuria lui. Tatăl lui Alice a luat apoi borcanul și a gustat cu grijă.

— E făcută în casă, nu?

Jake a clătinat viguros din cap.

— E cea mai bună metodă să le pui bețe-n roate multinaționalelor. Îți prepari berea în cadă.

Tatăl lui Alice n-a făcut nici un comentariu. Mai ales, n-a spus nimic legat de faptul că, mulți ani, lucrase ca avocat pentru o disprețuită companie multinațională producătoare de bere.

Alice i-a aruncat o privire recunoscătoare și totuși defensivă. Era limpede că părinții ei considerau că ginerele lor era un moșic. Dar ceea ce ei nu înțelegeau era că Jake era un idealist. Un vizionar. Aproape un profet. Iar profeții și vizionarii nu trebuiau să fie diplomați. Vorbind la modul general, nici nu prea aveau tendința să fie. Ei operau la un nivel mult mai ridicat și mai important, unde grijile banale legate, de pildă, de maniere sunt sacrificate pentru binele omenirii.

— În baie? a repetat oripilată doamna Duffield. Și pe biata Rosa unde o spălați când cada e plină de bere?

— Nu în cada *de la etaj*, a rânjit Jake către ea. Ci în cada din grădină. Cea pe care am găsit-o la groapa de gunoi.

Mama lui Alice era nedumerită.

— N-am văzut nici o cadă în grădină.

— E în spatele casei, a bolborosit Alice.

— Cu toate că trebuie să spun că aveți o grămadă de WC-uri vechi și de chiuvete în fața ușii de la intrare, a remarcat cu jovialitate doamna Duffield. Am numărat vreo cincisprezece în total. Le-ați depozitat acolo pentru cineva? Sau plănuți să vă mai construiți cincisăse băi?

Jake părea îngrozit de sugestia soacrei.

— Sunt reciclate.

— Jake folosește unele dintre WC-uri pe post de ghivece.

Masa a continuat în tăcere.

— Cum merge revista? l-a întrebat tatăl lui Alice pe Jake după o vreme. Cred că e o afacere înfloritoare. În ultimul timp toată lumea e interesată de natură.

Mușchii lui Alice s-au contractat instantaneu. Momentan, revista era un subiect delicat.

— Nu sunt nici pe departe atât de interesați de natură pe cât ar trebui, a răspuns acru Jake. Și tocmai din cauza asta, de vreme ce m-ați întrebat, revista nu merge atât de bine pe cât ar trebui. Oamenii încă nu au îmbrățișat opinia celor de la *La Gunoi!* în legătură cu responsabilitățile ecologiste.

— Înțeleg.

Tatăl lui Alice clătina din cap cu gravitate.

— Vrei să spui că trebuie să mai diluezi mesajul ca să le convină cititorilor? Îmi dau seama că asta ar fi ceva deranjant.

Din ochii lui Jake ieșeau fulgere.

— Sigur că nu diluez mesajul. Ba din contră. Oamenii trebuie să primească un șut în fund când vine vorba de planetă. Noi trebuie să arătăm calea, fie că oamenii vor s-o afle sau nu.

— Dar dacă revista ta nu se vinde...

Mama lui Alice nu și-a terminat propoziția.

— Atunci cum reușești să, ăăă... s-a bâlbâit tatăl lui Alice.

— Să supraviețuiesc? a întrebat Jake provocator. Și redacția, și tipografia?

— Păi... da.

Jake a înfipt cu forță o furculiță de plastic reciclată într-o varză de Bruxelles.

— Mă descurc. Mulțumesc.

Furculița s-a rupt.

Alice nu s-a uitat la el. Se gândea la contul ei care se micșora, astfel încât Jake să se descurce. Spera că părinții ei aveau să schimbe subiectul.

— Varza e delicioasă, a remarcat mama lui Alice.

— Varza? Mă bucur că vă place!

Jake își recăpătase veselia, așa că i-a dat înainte.

— E crescută de noi și e complet organică. Abia așteptăm ca Ro să treacă pe alimente solide, nu-i așa, Al? O să aibă o mâncare absolut fantastică.

— Așa e.

Alice s-a uitat la sferele verzi din farfuria ei. Sau, mai curând, la fostul disc de joacă care îi servea de farfurie. Culesul verzei pe un ger de crăpau pietrele fusese ceva înfiorător. Mai ales atunci când te mai gândeai și la modul în care fusese crescută varza cu pricina.

— Varza ați plantat-o chiar voi? Ce inteligent.

Doamna Duffield era hotărâtă să facă eforturi pentru a înveseli atmosfera.

— Cum mai e grădina voastră? Viermilor le merge bine?

Alice a oftat. Viermilor le mergea la fel de prost. Ea sperase că noua obsesie a lui Jake — un colț cu legume — avea să-l convingă să-i ducă la cel mai apropiat magazin care vindea momeală pentru pești. Dar Jake îi stricase planul în ultima secundă.

Lui Alice i s-a strâns inima când și-a auzit soțul începând să descrie colțul lui cu legume Yin și Yang.

— În partea Yin sunt mai mult legume albe: napi, ceapă și așa mai departe. În timp ce partea Yang e mai întunecată: sfeclă roșie și alte chestii de genul ăsta. Și, sigur, varză.

Varza fiind, de fapt, singura legumă care a crescut, s-a gândit Alice. Cu Yin și Yang cu tot.

Doamna Duffield clătina din cap. Alice aproape că vedea cum se ridica speranța în ea. În sfârșit, doamna Duffield și ginerele ei aveau despre ce să discute.

— Și ce fel de îngrășământ folosești? a întrebat ea.

Pe sub masă, lui Alice i s-au chircit degetele de la picioare. Te rog, a implorat ea orice zeitate care se găsea pe recepție. Te rog, fă ca Jake, idealist și profet cum e el, să nu fie sincer până la capăt. Măcar de data asta. Fă să fie diplomat.

— Îngrășământ? a rânjit Jake. Folosesc cel mai bun și mai original îngrășământ care se găsește pe piață.

— Ei, cum se numește? l-a îmboldit doamna Duffield. Eu sunt mereu în căutare de îngrășăminte de calitate. Deci nu folosești sânge, pești și oase?

— Excremente umane, a răspuns Jake, strălucind. E ieftin, ușor de obținut, accesibil și, sincer, nu există nimic mai bun. Și, evident, e și ecologic.

A urmat un zgomot ca de explozie. Tatăl lui Alice își scuipase varza de Bruxelles în servet. Fața i s-a înverzit de scârbă. Apoi a așezat ghemotocul pe suprafața de plastic a perdelei de duș care, dacă tot nu fusese folosită la nașterea Rosei, ținea acum loc de față de masă festivă.

Mama lui Alice și-a privit îngrozită fiica.

— Scuzați-mă, a bolborosit ea împingându-și scaunul și repezindu-se în sus, pe scări, către baie.

La Fitzherbert Place, lucrurile nu mergeau deloc bine pentru Hugo. De exemplu, în

dimineata de fața. Amanda intrase ca o furtună în baie și, Crăciun sau ne-Crăciun, făcuse o criză.

— Ce mama naibii ai tu impresia că faci? a întrebat ea.

— Îi schimb scutecul lui Theo, a răspuns Hugo supărat. Ție ce ți se pare că fac?

— Mi se pare că mi-ai luat nenorocita de cremă de față! a urlat Amanda înșfăcând tubulețul alb pe care Hugo îl ținea în mână.

Apoi a agitat tubul către el.

— Ai idee cât costă asta?

Hugo a oftat. Nu reușise să descopere crema normală de scutec și improvizase. Crema pe care o găsisese în sertarul comodei de lângă pat păruse a fi un substitut rezonabil. Oricum, avea dubii c-ar fi costat așa de mult; de când o cunoștea el, Amanda nu plătise niciodată pentru nici un produs cosmetic. Nu cu bună știință. „Numai oamenii mici plătesc“, o auzise Hugo de nenumărate ori spunând. „Oamenilor ca mine li se dau lucruri.“

— Asta, a mârâit Amanda continuând să agite tubul, e un tratament special de piele. Îndepărtează ridurile și dă strălucire feței.

— Ei, dacă te consolează, a ripostat Hugo, fundulețul lui Theo arată foarte strălucitor.

— Nu ești bun de nimic, a explodat Amanda.

— Râde ciob de oală spartă, i-a sărit muștarul lui Hugo.

Plecarea asistentei Harris scosese la iveală nu numai goliciunea lui Hugo. Mai dovedise și faptul că nici el, nici Amanda nu aveau nici cele mai rudimentare noțiuni legate de îngrijirea unui bebeluș. Nici unul nu știa cum se folosește un scutec și uitau în mod constant

câte măsuri de lapte praf pusese în biberon. Dar se părea că nu exista nici o diferență între a-l hrăni prea mult sau prea puțin pe Theo. Copilul plângea la fel. Și tot timpul.

Masa lor de Crăciun, la fel ca toate mesele, de vreme ce nici unul dintre ei nu știa să gătească, fusese constituită dintr-un semipreparat pregătit la microunde și consumat în companimentul unui zgomot scrâșnit, ca de motor, care se auzea de la etaj.

— Asta e plâns controlat, decretase Amanda din spatele buzei paharului de vin care fusese umplut în mod repetat.

Lui Hugo, însă, nu i se părea deloc controlat.

În urma tentativelor Amandei de a-i schimba scutecul după masă, Theo arăta traumatizat, îmbrăcat într-un Pampers care-i atârna într-o parte. Și așa a început povestea. Hugo primise de la nevastă-sa o carte intitulată *Copilul cu creier – cum părinții inteligenți pot crește copii inteligenți*. În timp ce Amanda primise de la Laura un roman care se numea *Pasul greșit*.

— E despre o fată care are probleme cu taică-su, a zis ea citind prezentarea de pe spatele cărții.

Hugo și-a făcut o notă mentală s-o citească și el. Și el avea ceva probleme paterne.

— Crăciun fericit! a spus el când dopul șampaniei a explodat cu o violență care aproape l-a făcut pe copil să sară din pat.

Buza de jos a început să-i tremure, după care a izbucnit în plâns.

— Of, fir-ar să fie, a zis Hugo impacientat, mai curând către el decât către Theo.

— Păi, nu e deloc vina lui, a subliniat Amanda cu sălbăticie. În prima lui zi de Crăciun i-a sărit inima din piept, nu-i așa?

Hugo a murmurat niște vorbe pline de afecțiune către fiul său, care însă l-a ignorat complet și a continuat să urle. Slavă Domnului, s-a gândit Hugo, că după Crăciun putea să scape ducându-se din nou la birou. Era adevărat că Neil era un idiot și că Dunn și Dustard nu era nici pe departe cea mai dinamică agenție din branșă, dar, cel puțin – și, de fapt, tocmai din acest motiv – era un refugiu pașnic și liniștit.

— O să-i duc dorul, a rânjit el ironic către Amanda, în timp ce Theo îi dădea înaintea cu răcnetele.

Amanda, care își turna din nou vin în pahar, a ridicat privirea.

— Ce vrei să spui?

— Mă refer la momentul când o să mă întorc înapoi în roata hamsterului, i-a explicat Hugo dând ochii peste cap și mimând dispariția. Când o să mă întorc înapoi în salină. La muncă!

— A, apropo!

Amanda i-a întors un zâmbet sclipitor.

Lui Hugo i s-a strâns stomacul în semn de avertisment.

— Ce?

— Am o slujbă.

Hugo a clipit. A ridicat o mână.

— Stai puțin! Stop! Înapoi. Cum adică, a rostit el rar, „ai o slujbă“?

— Anne Dexter a fost dată afară de la *Class* și m-au rugat pe mine să vin în locul ei. La început, temporar, apoi o să vadă cum merge treaba.

Amanda a împuns aerul cu un deget triumfător.

— Sunt editor!

— Dar nu mi-ai spus nimic de chestia asta !
a exclamat Hugo. Vreau să spun...

— Când s-a întâmplat? a sărit Amanda.
În Ajunul Crăciunului. Ieri.

— Nu, nu asta. Cât...

— Cu cât o să mă plătească? *Cu mult!* a
țipat Amanda.

Theo, care făcuse o pauză scurtă de plâns,
a început din nou să se lamenteze.

— Nu asta, a repetat Hugo cu mai multă
forță. Ce voiam eu să spun este — cine o să
aibă grijă de Theo?

Amanda a căscat ochii uluită.

— Sper că nu-ți imaginezi, a spus ea cu un
chicot batjocoritor, că *eu* o să stau la țară și-o
să schimb scutece? O femeie de calibrul meu?
Cu talentele pe care le am de oferit lumii?

— Dar ești mama lui Theo! a exclamat
Hugo. Cum rămâne...?

Cum rămânea, voia să spună, cu toate declarațiile cum că maternitatea e cea mai grozavă
carieră și că-ți oferă cea mai extraordinară
satisfacție profesională din lume? Dar, din
senin, Hugo s-a trezit fără grai. Pământul îi
fugise de sub picioare și se simțea tras pe
sfoară.

— Da, eu *sunt* mama lui.

Chipul Amandei semăna cu cel al unui
șoarece încolțit.

— Iar tu ești nenorocitul lui de tată.

— Dar, a urlat Hugo revenindu-și lejer, *eu*
trebuie să mă întorc la serviciu. Concediul de
paternitate mi se termină săptămâna viitoare.

Lui Hugo nu-i venea să creadă ce auzea.
În săptămâna care trecuse de la plecarea asis-
tentei Harris, Amanda abia îl îngrijise pe Theo,

și în plus el nu avusese nici cea mai vagă idee că nevastă-sa nutrea gânduri de-o asemenea natură. Cum dracu' să se ocupe el tot timpul de Theo? Hugo nu știa nimic despre copii. Nu știa nici măcar cu ce cremă să-i dea la fund.

— Ghinion, a zis Amanda liniștită când Hugo, panicat, i-a explicat toate astea.

Amanda a ridicat triumfătoare paharul de șampanie.

— Eu mi-am făcut treaba. L-am născut. Acum e rândul tău, amice!

Între timp, la Vechea Morgă, atmosfera mohorâtă, care se instalase odată cu rezervările de la hotel și care se adâncise cu prilejul discuției pe subiectul îngrășămintelor, nu dădea semne de risipire, acum că toată lumea se strânsese în jurul pomului de carton reciclat pentru desfacerea cadourilor. Evenimentul acesta intervenise mai devreme decât ar fi trebuit. Asta pentru că masa durase mai puțin decât ar fi trebuit. Brusc, apetitul părinților lui Alice intrase în declin din cauza verzei de Bruxelles.

Alice a privit tensionată cum mama ei a început să dea deoparte hârtia igienică de pe cadoul ei.

— Presupun, a spus ea veselă, că ar trebui să fim recunoscători că nici asta n-a mai fost folosită înainte!

Când tatăl ei a izbucnit în râs, Alice n-a îndrăznit să se uite la Jake.

— E făcut dintr-o tastatură veche de computer, i-a spus ea nerăbdătoare maică-sii, în timp ce aceasta scotea din pachet inelul butucănos pe care se vedeau inițialele ei.

— Ce drăguț, a spus pe un ton chinuit doamna Duffield.

Și-a strecurat inelul lângă diamantele Garrard și a întins mâna ca să admire efectul.

Între timp, tatăl lui Alice, care detesta grădinăritul, se holba nedumerit la suportul de picioare pentru grădină, rezistent la apă, care era realizat din fâșii vechi de tapet.

Ei îi cumpăraseră lui Jake niște romane de Umberto Eco.

— E o glumă, înțelegi? l-a îmboldit mama lui Alice. Eco – te-ai prins? Tu fiind ecologist și așa mai departe.

Dar Jake nu zâmbea. Sprânceana i s-a ridicat când a început să examineze hârtia albă pe care erau tipărite cărțile; Alice știa că tocmai calcula cantitatea exactă de lemn care fusese folosită.

Alice își avertizase părinții să nu-i aducă prea multe cadouri. Își dădea acum seama că soții Duffield găsiseră o portiță de scăpare: cumpăraseră un număr mic de cadouri, dar de mare valoare. De teamă să nu-l offenseze pe Jake, Alice s-a străduit să-și suprimе încântarea la vederea rochiei elegante din cașmir. Dar Jake era oricum ofensat din cauza Minnie Mouse-ului vorbitor cu becuțe pe care părinții lui Alice i-l aduseseră nepoatei lor și de care Rosa, trezită după somnul de după-amiază, se îndrăgostise la prima vedere.

Jake s-a repezit în bucătărie ca o furtună, mormăind furios tot felul de cuvinte legate de imperialismul cultural și de cadourile bunicii care compromit valorile părinților. Alice s-a dus după el și i-a pus o mână pe umăr.

— Dragul meu, e Crăciunul. Nu poți să te relaxezi puțin?

Jake a privit-o cu ochi scăpărători. Un mușchi i-a zvâcnit pe obraz.

— Dacă toți ne-am relaxa, atunci unde ar ajunge planeta?

Mai târziu, în baie, Alice o schimba pe Rosa, când mama ei s-a strecurat înăuntru.

— Draga mea, putem să vorbim puțin?

Lui Alice i s-a strâns inima. Își dăduse seama că momentul acesta avea să vină și toată după-amiaza încercase să evite discuția asta. Era imposibil ca subiectul să nu fie Jake, iar tonul să nu fie dojenitor.

— Draga mea, știu că el are intenții bune, a început doamna Duffield în mod previzibil.

— Nu numai că are intenții bune, a atacat imediat Alice. Dar și face lucruri bune. Trăiește în conformitate cu principiile lui.

Mama lui Alice a pus o mână liniștitoare – acum fără inelul din taste de calculator, a sesizat supărată Alice – pe mâna ei.

— Nu e nevoie să fii atât de defensivă. Sincer vorbind, draga mea, uneori te porți ca o adolescentă. Eu nu vreau să-ți pun decât o întrebare. Ai putea să mă ajuți să înțeleg.

— Care e întrebarea?

Morocănoasă, Alice a înfășurat scutecul peste piciorul Rosei mai strâns decât ar fi fost necesar. Copilul a chițăit în semn de protest.

— Căzile alea, WC-urile și chiuvetele din grădină. Și mașina de spălat. Și tot gunoiul din casă.

— Te referi la stațiile lui Jake de transferare a gunoiului? a spus Alice folosind, în mod conștient, eufemismul preferat al soțului ei.

— Mă întrebam.

— Ce te întrebai?

Doamna Duffield a respirat adânc.

— Sigur că e un lucru lăudabil. Să-ți reciclezi gunoiul din propria gospodărie. Majoritatea oamenilor încearcă să facă asta. Cu o limită. Dar, draga mea, nu e cu totul altceva atunci când mergi și aduni gunoiul din alte părți și-l aduci pe tot acasă la tine?

Alice a contrazis acuzația mamei imediat.

— Mamă, tu nu înțelegi. Jake conduce o revistă de reciclare și este obligat să...

— Da, draga mea. Să trăiască în conformitate cu principiile lui. Știu. Dar nu crezi că e puțin cam prea mult să aducă toate gunoaiile alea? Mă întrebam doar – a continuat mama lui Alice pe un ton blând – dacă Jake nu vrea cumva să recicleze nu numai propriul gunoi, ci și pe cel al întregii planete?

Alice a tăcut.

— Și unele dintre lucrurile pe care le reciclează, draga mea...

Doamna Duffield și-a clătinat părul grizonant, coafat cu grijă.

— Prăjitura aia de Crăciun...

Alice a devenit iritată. Era adevărat că nu erau prea frumoase zorzoanele neclare și neterminate pe care Jake le desenase pe prăjitura de Crăciun vegetariană, din cereale integrale, cu ajutorul unui fost tub de pastă de dinți, clătit cu apă, și cu capătul tăiat.

— Asta a fost pontul cel mai grozav din numărul pe decembrie al lui *La Gunoi!* a spus ea cu încăpățănare.

— Da, îmi închipui. Dar, draga mea, cum o să ajute asta la salvarea planetei? De câte ori pe an, în afară de Crăciun, folosim un aparat de glazurat? Nu merită să investești

într-unul bun, de metal, care te-ar ține mult timp și ar face o treabă ca lumea în loc să...

— Mamă, e de-ajuns!

Alice a luat-o pe Rosa în brațe și s-a îndreptat spre ușa băii. Înainte să apuce să iasă, doamna Duffield a prins-o de braț. Zâmbetul îi dispăruse de pe față.

— Alice, *nu* e de-ajuns.

Tonul blând devenise serios.

— Și nu poți să pleci ca o furtună în plină discuție. Nu numai că ești o femeie matură, dar ești și avocat. Un logician profesionist. Ai fost pregătită să asculți ambele versiuni ale faptelor. De ce nu vrei să mă asculți?

Alice a privit-o pe maică-sa jignită. Rosa a început să scâncească și să i se agite în brațe.

— Alice, eu și tatăl tău ne facem griji pentru tine.

— Griji? Nu aveți de ce să vă faceți griji. În toată viața mea n-am fost mai fericită decât acum, a răspuns Alice cu dispreț.

Mama ei și-a coborât privirea mușcându-și buza.

— Draga mea, sigur că noi ne bucurăm dacă tu ești, ăăă, așa de fericită. Nu e vorba decât de faptul că anumite lucruri ne fac – ei bine – să ne punem întrebări. Știi, tu erai o femeie de carieră – erai puternică, fericită...

— Nu eram fericită, a contrazis-o Alice cu vehemență. Atunci când l-am întâlnit pe Jake eram mai nefericită decât fusesem vreodată în toată viața mea. El m-a salvat de la o existență fără sens.

Doamna Duffield a ridicat o sprânceană.

— Dar atunci – îți purtai singură de grijă. Și o făceai foarte bine...

— Acum am un alt fel de carieră, a sărit Alice legănând-o pe Rosa. Una *mult* mai importantă și mai plină de satisfacții.

— Și asta e grozav, draga mea. Sincer. Rosa e adorabilă.

Bunica și-a privit nepoata cu afecțiune.

— Atunci care e problema? a întrebat Alice.

Doamna Duffield a ezitat. A întins o mână și a aranjat scutecul Rosei.

— Păi, în primul rând, genul ăsta de lucruri. Știu că scutecele din bumbac sunt ecologice, dar nu-ți fac viața mai ușoară. Crede-mă. Îmi aduc aminte. Iar pentru tine e și mai greu. Având numai patru.

— Ăăăă, de fapt, numai trei, a bolborosit Alice.

Jake decisese că mai multe ar fi fost o risipă.

Doamna Duffield a dat ochii peste cap.

— Să știi că nu ești obligată să folosești scutece de bumbac. De ce trebuie să faci maternitatea mai dificilă decât e ea oricum? Există o grămadă de chestii din astea ecologice. Am făcut cercetări.

Căutând prin buzunarul pantalonilor ei cocheți de culoare maro, mama lui Alice a scos la lumină un catalog pe care i l-a întins fiicei ei.

Gândul că mama ei făcuse cercetări – fără îndoială, cu enorme dificultăți – în zona necunoscută a produselor ecologice pentru fundulețul copiilor era înduioșător. Cu toate astea, Alice s-a lăsat condusă de indignare. A luat catalogul cu o mișcare violentă și l-a pus pe masa de schimbat scutece.

— Scutecele de bumbac sunt foarte bune, mamă. Nu creează atât de multe probleme.

— Și-apoi mai e și treaba cu alăptatul la sân, a spus doamna Duffield privindu-și fiica implorator. Draga mea, nu te supăra pe mine că îți spun asta, dar e limpede că te chinui. Un biberon, din când în când, te-ar ajuta *atât* de mult. Să știi că laptele praf pentru copii nu e otravă.

— Jake așa crede, a murmurat Alice.

— Ei bine, nu e. Tu ești dovada vie că am dreptate. Tu ai fost hrănită cu lapte praf de la două săptămâni.

Alice a ridicat privirea surprinsă.

— Da?

— Da, i-a răspuns mama ei cu hotărâre. Și ce a vrut să spună cu Rosa și alimentele solide? Doar n-o să te pună să muncești ca o sclavă ca să-i prepari tot ce mănâncă din... *grădină*?

Doamna Duffield a înghițit și și-a dus o mână la gât.

— Sigur că nu.

În realitate, Alice habar nu avea ce voise să spună Jake. Sau ce-ar fi putut să însemne alimente solide. Fusesse mult prea obosită ca să se gândească la asta. Dar nu puteau să fie mai rele decât chinul agonizant și fără sfârșit al alăptatului la sân.

Mama ei nu părea convinsă.

— Ei, să nu uiți că azi se găsesc borcane cu mâncare organică pentru copii. Draga mea, trebuie să faci tot ce se poate ca să-ți ușurezi viața. Arăți extenuată.

— *Nu* sunt extenuată.

Alice își simțea globii oculari grei și dureroși. Dar era hotărâtă să nu lase să-i scape nici

măcar un singur cuvânt care să nu-i fie loial lui Jake.

— Nu e nevoie să te prefaci, a spus mama ei cu blândețe. Crede-mă, înțeleg ce vezi la el. Jake e un bărbat superb.

Alice a schițat un zâmbet mândru.

— Așa e, nu?

— Cred că e unul dintre cei mai arătoși bărbați pe care i-am văzut în toată viața mea. Și are și o personalitate foarte puternică. Dar, draga mea, viața cu el pare un pic, ăăă, cam apăsătoare. Aproape represivă.

— Represivă! a repetat Alice jignită. *Represivă*? Cum ar putea să fie represivă? Jake e unul dintre cei mai avansați eco-gânditori din epoca noastră.

— Da, draga mea, dar uită-te la hainele tale.

— Ce legătură au hainele mele cu asta?

— Sunt de la mâna a doua. Sau chiar a treia.

— Asta nu înseamnă *represiv*, i-a replicat Alice. E un simplu refuz de a accepta cultura materialistă.

— Sau de a cumpăra orice e nou, vrei să spui? Tu aveai întotdeauna niște haine așa de frumoase.

Mama ei și-a lipit buzele strâns.

— Alice, nu crezi că stilul de viață al tău și al lui Jake e puțin cam, ei bine, extremist? Dragă mea, și eu sunt pentru reciclare – cine nu e? Dar cred cu tărie că Jake împinge lucrurile prea departe. Nimeni n-ar putea să trăiască așa cum vrea el, deși tu, într-adevăr, te străduiești.

Doamna Duffield s-a uitat cu tristețe la masa de schimbat scutece făcută din recipiente goale

de lapte, apoi și-a întors din nou privirea către Alice.

— Îmi pare rău că trebuie să spun asta, dar, draga mea, aproape că e ca și când ți s-ar fi spălat creierul.

Alice s-a albit de furie.

— Cum îndrăznești? E treaba mea cum îmi trăiesc viața. Nu a ta.

Doamna Duffield avea lacrimi în ochi.

— Știu. Și n-aș fi spus nimic. Numai că te iubesc. Și tatăl tău te iubește. Crede-mă, draga mea, aș fi preferat să nu fi spus nimic. Dar amândoi suntem îngrijorați de ceea ce se întâmplă cu tine.

— Ei, nu mai fiți îngrijorați! Mai bine să vă îngrijoreze planeta.

Strângând-o pe Rosa în brațe, Alice a ieșit din baie. Dacă mama ei nu era în stare să înțeleagă nuanțele cruciadei lui Jake împotriva gunoiului, atunci asta era problema ei. Nu a lui.

Capitolul 12

— Nu știu de ce urli, a bolborosit Hugo intrând împleticit în camera copilului la Dumnezeu știe ce oră din noapte.

Așa cum prevăzuse, copilul, întins pe spate în pătuț, parcă țopăia de furie. Ochii îi erau duri, negri și mereu deschiși.

Hugo se întreba de ce locul unde el își dorea cu disperare să se afle – în pat – îi era atât de odios fiului său? Ce era așa de rău să stai întins, să-ți fie cald și să te simți confortabil? Această lipsă de logică părea să adâncească prăpastia dintre ei.

După o jumătate de oră de plimbare prin frig, fără nici un rezultat, frustrat și epuizat, Hugo s-a decis să-l pună pe Theo înapoi în pătuț și să încerce să-i ignore văicărelile. Copilul avea însă alte planuri. Simțind ce i se pregătea, a ridicat, cât ai clipi, un braț grăsun și i-a smuls ochelarii lui Hugo.

În ultima vreme, asta devenise trucul preferat al lui Theo. Cu toate că nu putea să-l folosească decât atunci când tatăl lui nu purta lentile de contact. Copilul se pricepea însă la exploatarea șanselor, așa că acum, cu garda jos, Hugo a fost păcălit fără dificultate. Ochelarii s-au prăbușit pe podea. În lumina scăzută a veiozei de noapte, lui Hugo i-a fost imposibil

să-și dea seama unde căzuseră. În timp ce el se târa în patru labe pe scândurile dure, Theo, acum așezat în pătuț, continua să urle triumfător.

În timp ce ieșea din cameră în vârful picioarelor, Hugo, care, într-un final, își găsisese ochelarii, reflecta la faptul că toate aceste atenții nocturne, aceste demonstrații extreme și evidente ale spiritului de sacrificiu și devotament al tatălui aveau să fie exact acele detalii de care, mai târziu, Theo nu-și va mai aminti, așa că ele făceau parte din latura nedreaptă a calității de părinte. În schimb, copilul avea să-și amintească, până la ultimul cuvânt, toate conversațiile stânjenitoare, avea să-și aducă aminte, în cele mai infime detalii, fiecare moment dificil și avea să reconstruiască întreaga copilărie în funcție de exact aceste amintiri. Așa cum făcuse și Hugo cu părinții lui. Și mai exista un rău pe care el nu putea să-l îndrepte: faptul că amândoi erau morți însemna că nu mai exista nici o șansă ca să le spună că acum știa, din proprie experiență, prin ce trecuseră părinții lui.

— Fir-ar al dracului!

Becul veiozei se arsese. Din pricina feres-trelor vopsite în negru, lui Hugo îi era acum imposibil să mai vadă pe unde trebuia să iasă din cameră. A călcat pe o broască țestoasă din plastic, care-i aparținea fiului său, a alunecat pe podea cu o viteză înfricoșătoare și a nimerit cu capul în comoda lui Theo. Zgomotul asurzitor al impactului și urletul de durere al lui Hugo l-au îngrozit pe copilul care, într-un întuneric beznă, auzise ceea ce părea a fi sfârșitul lumii. Răspunsul lui, lucru de înțeles, au fost niște urlete sfâșietoare.

Cu capul bubuindu-i de durere, Hugo s-a târât pe podeaua camerei, pipăindu-și drumul printre capcanele reprezentate de jucăriile împrăștiate peste tot. A scos un țipăt scurt atunci când și-a lovit genunchiul de un cub de lemn și a înjurat atunci când s-a izbit de ceva mare, din plastic, care, instantaneu, a început să lumineze și să cânte o versiune electronică a melodiei „Daisy, Daisy“. Hugo a recunoscut „Șarpele caraghios“ al lui Theo, o monstruozitate multifuncțională pe care cineva – probabil una dintre puținele persoane cu care Amanda nu se certase – i-o trimisese din America.

După părerea lui, șarpele era urât și vulgar, însă, dată fiind situația, Hugo i-a recunoscut evidentele avantaje. Lumina se pornea prin apăsarea unui buton mare, localizat pe capul jucăriei. Așa că Hugo a înaintat pe podeaua camerei, pocnind șarpele la intervale regulate ca să-și lumineze drumul și gândindu-se cu jind la pat.

Theo, în schimb, îi dădea înainte cu urlatul. Era clar că nu avea de gând să adoarmă la loc. Hugo s-a uitat la ceasul de mână și a văzut că era șase fără un sfert. De vreme ce, în mod clar, copilul își începuse ziua, Hugo a acceptat nenorocit inevitabilul.

— E vremea pentru biberon și baie, Theo, a anunțat el cu toată veselia de care era în stare.

Care, la drept vorbind, nu era prea multă.

Hugo detesta să-i facă baie lui Theo. Copilul era la fel de ușor și de alunecos ca un pește și părea foarte încrezător în capacitatea lui de a înota, așa că încerca, în mod constant, să scape din mâinile lui taică-său. Hugo se chinuia să-l țină bine, cu toate că inima îi

bubuia în piept și-i era frică să nu-l înecce. Îl îngrozea până și să șamponeze căpșorul delicat ale cărui oase nu se sudaseră încă în totalitate.

Când trebuia să-l scoată din apă, parcă era și mai rău ; în contact cu aerul, copilul ud începea să urle de-ți spărga timpanele și așa o ținea tot timpul cât Hugo încerca să-l șteargă și să-i dea cu ulei pe corpul care se zbătea de moarte. La finalul acestei etape, ud learcă, uleios, sleit de puteri și asudând din cauza fricii și efortului, Hugo ar fi sărit și el în baie. Dar nu avea timp.

Trebuia să se ocupe de scutece. Oricât se străduia și cu toate că era conștient că milioane de alți părinți, unii mult mai cretini decât el, rezolvau zilnic, cu succes, problema scutecelor, Hugo pur și simplu nu înțelegea cum funcționau. Dintre cele două benzi adezive, fiecare așezată în câte-un lateral al scutecului, datorită foielii constante a lui Theo, numai una reușea să se lipească. Hugo se uita la pachetul cu scutece, studia ilustrațiile și încerca, în van, să priccapă care era mecanismul. Singurul lucru pe care-l știa cu siguranță despre scutece era că, imediat ce reușea să-l introducă pe Theo într-unul, copilul îl uda instantaneu. Și asta de fiecare dată.

Urma îmbrăcatul. Hugo ura etapa asta cel mai tare. Era limpede că băiețelul considera aceste manevre ca pe o tentativă de omor, așa că pe tot parcursul ei urla cât îl țineau plămânii. Lui Hugo i se părea ironic faptul că Theo, care era dispus să-i sară din brațe cu multă bucurie când era în apă, se considera cu adevărat în pericol abia atunci când taică-său îl îmbrăca.

Apoi hrănitul.

— Theo, micul dejun, gâfâia Hugo, abandonând lupta cu chingile scaunului.

Nu reușea să le fixeze decât până la jumătate. Spera să fie de-ajuns.

Momentul când trebuia să-l hrănească pe Theo îl înfricoșa pe Hugo aproape și mai tare decât toate celelalte ritualuri la un loc. Copilul, acum în vârstă de patru luni, trecuse pe mâncare solidă, ceea ce, pentru Hugo, era un mare ghinion. Nici Amanda, nici asistenta Harris nu fuseseră nevoite să-l vadă pe Theo aruncând cu orez pentru copii prin bucătărie. Orez care se întărea, aproape instantaneu, până când ajungea la duritatea cimentului. Și nici nu fuseseră martorele urletelor pe care le scotea Theo atunci când taică-său voia să-l lege în scaunul lui cel înalt. Din milă, Hugo i-a lăsat chingile mai slobode, numai ca să se întoarcă peste câteva secunde și să-și vadă copilul, tencuit cu mâncare, privind peste marginea scaunului cu intenția evidentă de a sări.

De multă vreme, Hugo renunțase să mai aștepte ajutor de la Amanda. Nevastă-sa se trezea la răsăritul soarelui și în scurt timp dispărea în BMW-ul strălucitor care-i fusese pus la dispoziție de revistă. Soția lui nu avea nici timp și nici nu era interesată să facă și altceva în afară de munca ei.

— Acum e rândul tău, îi spusese ea, cu răutate, lui Hugo. Tu trebuie să ai grijă de el. Tu singur.

Printre primele decizii pe care Hugo le-a luat de unul singur a fost și aceea că nu era în stare să aibă grijă de Theo. Nu fără să fie sprijinit de niște profesioniști și, în orice caz,

nu tot timpul. Hugo era mai decis ca niciodată să se întoarcă la serviciu. Și cum, în urma experienței cu asistenta Harris, ideea unui ajutor care să locuiască în casă cu ei îl îngrozea, s-a hotărât să caute sprijin într-o creșă.

Descoperirea celei mai potrivite creșe i-a luat însă ceva timp. Asta nu pentru că Hugo ar fi căutat perfecțiunea. El nu căuta decât o instituție unde să mai existe locuri libere. Chicklets a fost singura creșă din Bath care mai avea locuri libere pentru copii de vârsta lui Theo. Dar numai pe perioada dimineților.

Asta a fost o lovitură dată planurilor lui Hugo. Pentru că însemna că era obligat să lucreze pentru Dunn și Dustard numai cu jumătate de normă. Iar Hugo știa că nu avea să fie deloc simplu să aranjeze așa ceva. Principiile lui Neil în privința familiei fuseseră exprimate de mai multe ori la birou. Hugo a calculat că cea mai bună șansă a lui era să-și programeze o întâlnire cu șeful după prânz, când acesta era deja beat.

— N-are vreun moment liber după-amiază, nu-i așa? s-a gudurat Hugo, la telefon, pe lângă Shauna, folosind cel mai dulceag ton de care era capabil.

Se îndoia că strategia lui ar putea avea efect, dar a perseverat. La scurt timp după ce venise la Dunn și Dustard, Hugo își dăduse seama că Shauna, al cărei dispreț pentru rasa umană părea generalizat, nu-l putea suferi în mod deosebit. Ca și asistenta Harris, Shauna era o altă femeie imună la celebrul șarm al lui Fine. Hugo se întreba dacă acesta mai exista. Oare îl lăsase la Londra împreună cu toate celelalte lucruri pentru care merita să trăiești?

Ostilitatea Shaunei și-a găsit explicația după ce Neil i-a zis din greșeală că iubitul acesteia tânjise la postul lui Hugo.

— Ce tupeu, chicotise Neil. Deși, să nu uităm, ea are tupeu cât pentru doi oameni la un loc.

Hugo și-a spus că Neil avea dreptate. Tupeul Shaunei era vizibil în bărbia lată și agresivă. În plus, părul des, dar uscat avea aspectul blănii unui câine. Iar acum Shauna manifesta o încăpățănare de câine prin refuzul vădit de a-l ajuta pe Hugo să-l întâlnească pe Neil în cel mai prietenos moment al zilei.

— E liber mâine-dimineață, la nouă și jumătate, s-a stropșit ea. Dar asta e tot. Accepți sau refuzi.

— Accept. Mulțumesc, Shauna, a spus Hugo mimând perfect satisfacția.

În adâncul sufletului însă, era disperat. Prinsese tocmai perioada de mahmureală maximă. Mai mult, la nouă și jumătate dimineața, Theo era treaz în mod garantat. Chiar foarte treaz; de fapt, se urca pe pereți de treaz ce era. Ceea ce, din păcate, însemna că Theo trebuia să meargă și el la întâlnire. Hugo nu putea să-l lase singur în casă.

A doua zi, la ora nouă și jumătate fix, Hugo a ajuns la actualul și, spera el, viitorul său loc de muncă. Cu jumătate de normă. Sub braț ținea copilul care se zbătea. Pe reverele sacoului avea mai multe pete la care Shauna s-a holbat când Hugo a trecut prin fața biroului ei.

— Intră, a spus Neil morocănos.

Exact așa cum se temuse Hugo. Cu ochii injectați și șifonat, prăvălit peste birou, Neil s-a uitat îngrozit la Theo.

— N-o să urle, nu-i așa? Mă doare capu' al dracului de tare.

— Nu cred, a răspuns Hugo mult mai încrezător decât se simțea.

Din fericire, copilul amuțise, fascinat de locurile noi pe care le vedea și de mirosurile din primul birou în care intra. Nu-l interesa să creeze probleme. Era vrăjit de ficusul depri-mat din ghiveciul prăfuit de pe biroul lui Neil. Hugo a luat loc, străduindu-se să-și țină în poală fiul pus pe explorări, în timp ce el își descria planul pentru întoarcerea la serviciu.

— Deci, a încheiat el, numai diminețile ar fi fantastic.

Neil și-a frecat fața nerasă, nepărând prea convins.

— Eu nu țin oameni cu jumătate de normă, a zis el supărat. De fapt, ce e cu toată treaba asta? Credeam că ești un agent imobiliar de top, dotat cu un șarm letal, nu un bărbat de casă, cu puloverul plin de cereale integrale.

S-a uitat la Theo care se foia pe costumul în dungi al lui Hugo.

— Nu mi-am dat seama că ești un tip atât de corect politic, a adăugat el dezaprobat.

Hugo a oftat, prinzând copilul de mijloc în încercarea de a-l opri să se mai întindă după frunzele plantei pe care, era clar, tânjea să le rupă.

— N-are legătură cu corectitudinea politică, a spus el tare, ca să acopere protestele lui Theo. Și nici cu puloverele pline de cereale integrale. Are legătură cu faptul că Theo nu poate merge la creșă decât diminețile. Și cu faptul că Amanda e în Londra în fiecare zi, de dimineață până seara.

— Femeia asta șterge podelele cu tine. Ar trebui să i-o spui, Fine.

Hugo nu s-a mai deranjat să-i explice că, de fapt, el își manifestase îngrijorările față de Amanda. Și-a dat seama că nu ar fi crescut în ochii lui Neil dacă i-ar fi mărturisit că nevastă-sa nu fusese interesată să le asculte. În plus, era disperat să-l facă pe Theo să înceteze cu zgomotele. A început să scotocească printr-un buzunar în căutarea unei jucării, rugându-se să nu fi uitat să ia una. Nu uitase.

— Va trebui să mă mai gândesc, a spus Neil.

— Păi, poți să te gândești acum? Altfel, mă tem că va trebui să-mi caut un post în altă parte.

Disperarea îl făcea pe Hugo îndrăzneț. Cu toate că știa că nervii lui întinși la maximum n-ar mai fi făcut față unui alt interviu în compania lui Theo. Atras de strălucire, copilul se întindea acum în direcția prespapierului lui Neil.

Juca la noroc. Neil i-a aruncat o privire. Urechile lui Hugo au început să țiuie din cauza tensiunii. Și-a dat seama că Theo încetase să se mai foiască. Fața îi era acum de un roșu aprins și întreaga lui făptură era concentrată într-un efort uriaș și epuizant. Vai, Doamne, s-a gândit Hugo. Nu aici. Nu acum. Dar deja începuse să-i urce în nări mirosul familiar și pătrunzător. Hugo știa că peste câteva secunde întregul birou avea să pută. Așa că acum, din toate motivele astea, avea nevoie de o decizie rapidă din partea lui Neil.

Dar Neil nu părea să se grăbească deloc. Se ridicase în picioare și stătea cu mâinile la

spate, privind pe fereastră, în stradă. Când s-a întors în cele din urmă spre Hugo, fața lui de un roșu violent nu dădea semne că ar fi sesizat mirosul de scutec plin care inunda camera.

— *Presupun* c-am putea face o excepție, n-
zis Neil după ceea ce lui Hugo i s-a părut un
interval nesfârșit. Nu toate firmele ar accepta
așa ceva. De fapt, cele mai multe n-ar accepta.
Dar *presupun* că la noi ar putea funcționa.

Hugo a fost cuprins de un val puternic de
ușurare.

— Mulțumesc, Neil, a rostit el cu umilință,
căindu-se pentru gândurile urâte pe care le
avusese pentru acest om în trecut. Până la
urmă, Neil era un tip cumsecade.

— E grozav !

— Sigur că vei fi plătit cu mai puțin la oră.
Asta ca o reflectare a angajamentului tău mai
scăzut.

Pe fața șefului a apărut o expresie vicleană.
Hugo și-a sugrumat indignarea. *Ticălosul !* De
când era la Dunn și Dustard, Hugo vânduse
mai multe case decât era în stare să verifice
un evaluator. Angajament mai scăzut ? Cum
de-și *permitea* Neil, bețivul și leneșul și...

Cu toate astea, Hugo i-a mulțumit șefului
cu calm. Nu i se părea că avea de ales. Nu
numai că Hugo voia să mai țină legătura cu
viața lui de adult – chiar dacă *asta* era viața
lui de adult – dar, momentan, avea nevoie de
toți banii pe care îi putea produce. Facturile
pe care Amanda le acumulase pe adresa
Fitzherbert Place erau îngrozitoare. Asistenta
Harris nu fusese încă plătită, iar taxele pentru

ormă, chiar și numai pe perioada dimineților, erau considerabile. Mai mult, urma să mai treacă ceva timp până când noul salariu al Amandei avea să ajungă la Fitzherbert Place. Dacă avea să ajungă vreodată.

— Doamne, a zis Neil când Hugo și Theo se pregăteau să iasă din biroul lui. Ce e putoarea asta groaznică? Vine de la țevi sau ce?

— Așa se pare, a spus Hugo ieșind în grabă. În locul tău, aș chema pe cineva să se uite la ele.

În timp ce-i schimba, cu greutate, scutecul lui Theo pe bancheta din spate a mașinii, Hugo a rezistat tentației să trântescă scutecul plin de caca pe scaunul din față al Audi-ului decapotabil al Shaunei. Aceasta conducea mașina cu capota coborâtă indiferent de vreme. Hugo se gândea că asta era explicația pentru vinișoarele plesnite care-i acopereau fața.

În vreme ce se chinuia cu fundulețul copilului, Hugo a realizat că zilele în care tratase serviciul cu lejeritate apuseseră. Balanța puterii se înclinase în altă direcție. De unde, înainte, fusese într-adevăr superagentul imobiliar cu un șarm letal, sigur pe talentele și pe valoarea lui, capabil să părăsească Dunn și Dustard în orice secundă, pentru orice i-ar fi venit lui pe chelie, acum era obligat să rămână. Așa cum îi atrăsese atenția și Neil, alte firme n-ar fi fost deloc înclinate să trateze cu îngăduință educația, la nivel de creșă, a lui Theo.

— Fir-ar să fie! a exclamat Hugo când, cu o smucire plină de forță a trupului lui micuț, Theo a reușit, într-un final, să scape din scutec.

În timp ce copilul cu fundulețul gol se ro-togolea triumfător pe bancheta murdară a mașinii, taică-său s-a întins după el, izbutind să-i prindă unul din piciorușele grăsuțe. Urlând violent, Theo a fost astfel adus în poziția inițială.

— Hei, hei, *hei*, încet, da?

Vocea veselă și familiară a venit plutind de undeva, din spate.

— Nu fi așa de dur cu copilul!

Hugo, care se chinuia acum să-și țină fiul culcat pe spate, a închis strâns ochii. Jake. Dintre toți oamenii de pe pământ, el era ultima persoană pe care voia s-o vadă în secundă aia. De fapt, în orice secundă a vieții.

— Nu fac decât să-l schimb, s-a forțat să spună printre dinți.

— Mi-am dat seama. E o luptă, nu? Scutecele de unică folosință nu sunt atât de simplu de folosit pe cât ai crede, nu-i așa? Desigur, asta pe lângă faptul că sunt cea mai groaznică treabă în materie de eco-responsabilitate. Eu și Alice folosim scutece din bumbac.

Hugo se pregătea să remarce că era uluitor că nu foloseau ziare reciclate. Sau iarbă. Dar nu mai avea destulă energie. A rămas întors cu spatele, concentrându-se asupra lui Theo și sperând că Jake o să plece.

Dar era clar că Jake nu avea nici cea mai mică intenție să facă așa ceva. Și la fel de clar era că problema lui Hugo i se părea foarte distractivă.

— Cum îți merge? s-a interesat el. Lumea agentului imobiliar care profită fără rușine de pe urma clienților e înfloritoare, nu?

Tonul ironic al vocii nu reușea să ascundă împunsătura.

— Foarte bine.

Una dintre pulpele grăsuțe ale lui Theo a reușit să scape din scutec.

Hugo s-a muncit s-o bage la loc. În mod previzibil, Theo a început să urle.

— Văd că te distrează să fii tată, a remarcat Jake cu o nuanță zeflemitoare.

Hugo nu i-a dat satisfacția unui răspuns. Dar se părea că Jake nici nu aștepta unul.

— E un sentiment fantastic, nu? s-a entuziasmat el. Nimic de pe lumea asta nu se compară. Mie și lui Alice ne e acum literalmente imposibil să ne mai imaginăm viața fără Ro. Fetița ne-a completat relația. Tu nu te simți la fel?

Tonul lui Jake era ușor amuzat.

— Complet?

— A, absolut, a răspuns Hugo.

„Complet” e termenul corect, s-a gândit el. Relația lui cu Amanda era un dezastru complet. De fapt, lui Hugo nu-i era greu deloc să-și imagineze viața fără Theo. Aproape că-i venea să plângă atunci când se gândea la lumea stimulativă, stabilă din punct de vedere financiar, în care dormea cât avea nevoie în care trăise și care crezuse că i se cuvine.

Hugo a întors fața roșie și transpirată către Jake. Pentru că anticipase prezența unui copil calm și bine-crescut undeva în preajma lui Jake, Hugo a fost surprins să vadă că cel mai priceput tată din univers ieșise la plimbare prin Bath de unul singur. Poate că asta era sentimentul fantastic la care se referise Jake, și-a zis el cu acreală. Hugo i-a comunicat asta lui Jake, satisfăcut să vadă cum fața celui alt bărbat pălea de enervare.

— De fapt, a spus Jake supărat, am venit aici pentru o întâlnire importantă cu un arhitect care e foarte nerăbdător să-mi dezvolte ideile legate de casele ecologice. În special cele referitoare la complexul de apartamente subterane cu acoperișuri din iarbă.

— Vrei să spui ceva în genul casel Teletubbies¹? a zâmbit Hugo.

Jake părea enervat.

— Nu, nu seamănă cu casa Teletubbies. Cum o arăta ea. Noi nu ne uităm la televizor, a adăugat el cu îngâmfare.

Hugo se întorsese către Theo, iar acum îi puneă centura de siguranță. Copilul a început să urle.

— Hei, hei, l-a admonestat Jake pe Hugo. Ești puțin cam dur cu el, nu crezi? Copilul are nevoie să fie convins cu blândețe.

La auzul acestor vorbe, ceva din interiorul lui Hugo a plesnit.

Dorința de a-l pocni pe Jake cu putere peste gura aia convingătoare era aproape de nestăpânit. Dar ironia, cu toate că era o metodă mai plictisitoare, se dovedea totuși mult mai sigură.

— A, lui Theo îi plac constrângerile, a declarat el informativ. A trebuit să se obișnuiască. Noi suntem adepții hrănirii prin metoda „cutie“.

Jake a ridicat capul.

— Metoda „cutie“?

Hugo a mimat surpriza.

— Voi nu aveți așa ceva? E cea mai bună chestie ca să-i alunece mâncarea pe gât. E o

1 Păpuși animate dintr-un celebru program de televiziune englezesc pentru copii.

cutie din lemn, de dimensiunile unui minibar, care are o gaură în ușa. Copilul este legat înăuntru, iar ușa este închisă astfel încât nu l se mai vede decât capul. După care începi să-i îndeși mâncarea în gură.

Pe chipul lui Jake s-a întipărit o expresie disprețuitoare.

— Sună dezgustător.

— Nu e deloc dezgustător, i-a explicat Hugo cu seriozitate. Nu curge nimic. Nu se face nici un pic de murdărie. N-ai nici o durere de cap. Ar trebui să încercați și voi. Și apoi mai e și pătuțul cu cămașă de forță. Să știi că ăsta e un adevărat miracol. Theo n-a mai reușit să iasă de sub pătură după ce...

Hugo s-a trezit adresându-se spatelui lui Jake. Celălalt bărbat se îndepărta rapid.

Prima zi a lui Theo la Chicklets s-a dovedit a fi una deosebit de umedă. A plouat așa de tare încât, la Fitzherbert Place, aveai senzația că cineva bate cu ciocanul în ferestrele casei. În ciuda eforturilor de a nu întârzia, Hugo a plecat târziu de-acasă, dar se gândea recunoscător la parcare creșei, care era lipită de treptele de la intrarea în clădire. Teoretic, amândoi ar fi trebuit să scape de dușul ploii.

Cum precedentele lui vizite la Chicklets nu avuseseră loc atât de devreme, Hugo nu era pregătit pentru traficul infernal din zonă. În special, pentru divizia de blindate mari și sclipitoare ce transportau oameni, care l-au întâmpinat imediat după ce a intrat pe strada cu creșa. Era ca și când ai fi întâlnit un convoi militar ce se îndrepta într-o direcție greșită.

Accelerând agresiv, cu luminile de avarie aprinse, cu radiourile bubuind, manevrate de femeii cu ochii larg deschiși, a căror înălțime părea invers proporțională cu dimensiunile gigantice ale vehiculelor: Range Rover, Land Rover și SUV-uri de toate tipurile imaginabile, care blocau strada și trotuarele pe ceea ce părea cel puțin o jumătate de milă. Era clar că parcare creșei ieșea din discuție.

Hugo s-a uitat nehotărât la ploaia care curgea șiroaie. Dar apoi, aruncând o privire la ceasul de pe bord, toate ezitățile i-au dispărut. Întârziase cincisprezece minute la serviciu. Fie că îi plăcea sau nu, el și Theo trebuiau să înoate până la Chicklets.

Cuprins de ușurare, și-a amintit că, în urmă cu câteva zile, dintr-un acces de eficiență, pusese în portbagaj căruciorul pliant al copilului. Un mijloc de transport care venea echipat cu propria copertină de ploaie.

Lăsându-l pe Theo singur privind cu ochii mari ploaia de-afară, Hugo a sărit din mașină și a scos din portbagaj căruciorul copilului; o invenție cu care nu era destul de familiarizat. Așa că i-au trebuit mai multe minute bune, în timp ce ploaia i se scurgea pe gât, ca să înțeleagă cum se detașau diferitele părghii și clipsuri pentru a reuși să transforme ceea ce inițial arăta ca o geantă mică pentru cross de golf într-un scaun cu roți cu aspect recognoscibil. Odată etapa asta terminată cu bine, Hugo l-a pescuit pe Theo din mașină și i-a îndesat trupul agitat și urlător sub chingile căruciorului. Tatăl s-a oprit apoi să-și tragă sufletul, ștergându-și transpirația de pe frunte. Tot

ceea ce mai rămânea de dus la bun sfârșit era simplul proces de fixare a copertinei de plastic care apăra copilul de ploaie.

— Nu-ți face griji, l-a liniștit Hugo pe Theo care continua să se agite, iar acum începuse să protesteze zgomotos împotriva ploii care îi bătea în față. O să te acoperim cât ai clipi.

Scoțând bucățile de plastic din folia lor de protecție, Hugo le-a scuturat și s-a holbat la ele. Contrar așteptărilor, nu existau nici un fel de instrucțiuni care să-l lămurească unde venea fiecare bucată de plastic, arici sau capsă. Nu era pentru prima dată când Hugo bănuia că în producția materialelor pentru copii era implicat un sadic care ura bebelușii.

Cu cât ploua mai tare, cu atât creșteau în intensitate și urletele lui Theo. Îngenuncheat pe pavaj, cu apa inundându-i pantalonii, Hugo simțea că-i vine și lui să urle în timp ce se chinuia disperat cu aricii recalcitranți și cu capsele și perforațiile fără soț ale bucăților de plastic. Colac peste pupăză, copertina căruciorului, care, în teorie, ar fi trebuit să formeze un soi de acoperiș impermeabil deasupra capului copilului, se încăpățâna să cadă când de-o parte, când de cealaltă a legăturilor, atârânănd peste fața lui Theo.

Cum Hugo stătea pe un trotuar îngust, lângă mașină, o vastă procesiune de cărucioare de ultimă generație, împinse de mame elegante, și acoperite, desigur, cu copertine de plastic eficient atașate, trecea în șir constant pe lângă el, lovindu-l.

Hugo își închipuia ce tablou neinspirat reprezenta el pentru respectivele mame.

Băjbăind, mototolit, neavând habar de nimic, crud chiar, nerăbdător uneori cu Theo care urla ca lovit de streche din cauza ploii cu care nu era obișnuit. Aceasta era esența inutilității paterne. Un *bărbat*, pentru numele lui Dumnezeu. Încercând să aibă grijă singur de un copil. Ce dracu', se întrebau cu siguranță mamele care treceau pe lângă el, are impresia că face ?

Trăgând încă o dată de ariciul acoperișului impermeabil cu mâinile reci și dureroase ale unui pescar de la cercul polar, Hugo s-a gândit că era o întrebare bună.

— Pot să vă ajut ?

Vocea de deasupra capului său era la fel de sonoră ca aceea a Arhanghelului Gavriil. Hugo a ridicat privirea către chipul unei roșcate cu o față frumoasă, prelungă, dar necăjită. A sesizat, uimit, că femeia avea mai degrabă o expresie amuzată și înțelegătoare decât una ofensată și dezgustată.

— Știu cum e cu bucățile astea de plastic, a spus ea. Sunt dificile. Am și eu unele la fel, a adăugat ea arătând spre cutia pe roți acoperită cu plastic pe care o împingea.

Era un model identic cu cel al lui Hugo.

— Așa, a continuat ea. Dați-mi voie.

Femeia s-a aplecat.

— Mai întâi trebuie să treceți buclele astea peste mânere. Apoi nasturii din partea de jos se încheie aici. După care trageți copertina și... *voilà* !

În doar câteva secunde, Theo era înfodolit în plastic. Un val de recunoștință, mai substanțial chiar decât valul de apă izbucnit dintr-un duș, l-a inundat pe Hugo.

— Mergeți la Chicklets? l-a întrebat femeia. Și eu, a zâmbit ea când Hugo a dat din cap. Apoi i-a întins mâna.

— Eu sunt Barbara. Trebuie să recunosc că e grozav să vezi un bărbat făcând toate astea.

— Dar nu foarte bine, a răspuns Hugo în chip de scuză.

— Credeți-mă. Majoritatea bărbaților nu se obosesc.

Barbara i-a zâmbit tristă.

— Oricum, trebuie să fug. Serviciul, a explicat ea dând ochii peste cap. Mă bucur că v-am cunoscut, domnule... ăăă...

— Hugo. Și, ăăă, mulțumesc...

În timp ce își bâlbâia recunoștința către spatele femeii care se îndepărta, Hugo a realizat că ploaia începuse să se înmoaie. De fapt, aproape că se oprișe. Găuri zdrențuite apăruseră în norii cenușii, lăsând să se vadă cerul senin. Hugo simțea chiar și soarele mângâindu-l pe spate. Copertina fusese instalată la timp ca să fie strânsă.

Cu Theo transpirând sub apărătoarea de plastic, Hugo s-a îndreptat grăbit către Chicklets. Clădirea era plină de oameni; coridorul era sufocat cu mame care se grăbeau să-și lase copiii și să fugă la serviciu înainte de termenul limită: ora nouă. Nu numai că atmosfera era frenetică, aproape isteric, dar toată lumea trebuia să-și tragă peste încălțăminte niște galoși din plastic de un albastru electric înainte de a intra în camerele copiilor.

Hugo a înțeles din anunțul uriaș lipit pe ușa de la intrarea în camera bebelușilor că ideea era ca progeniturile să fie protejate prin

păstrarea curăteniei mediului înconjurător. Mult mai importantul potențial pericol pentru copii, acela care putea interveni în cazul în care părinții cădeau încercând să-și tragă galoșii cu copilul în brațe, nu părea să îngrijoreze personalul creșei.

Hugo i-a făcut cu mâna Barbarei când aceasta a trecut în goană pe lângă el îndreptându-se spre ieșire.

— Pot să-ți dau un sfat? a găfâit ea oprindu-se brusc.

— Da, te rog, a răspuns Hugo umil. Câte vrei. După cum vezi, n-am habar de nimic.

— Eu aș veni fie cu o jumătate de oră mai devreme, fie cu o jumătate de oră mai târziu. Asta dacă vii cu mașina. Altfel n-ai nici o șansă. Nu când ai de-a face cu mamele alea de gherilă cocoțate în carele lor de luptă.

Barbara a rânjit și a șters-o.

În camera copiilor, o asistentă de creșă cu aer capabil l-a luat pe Theo din brațele lui Hugo.

— Acum plecați și nu vă agitați, l-a instruit ea. Mai ales în prima zi.

Cu un amestec de ușurare și, în mod neașteptat, o senzație de sfâșiere lăuntrică, Hugo a întors spatele și a plecat. Pe treptele creșei, acolo unde lăsase căruciorul, s-a văzut silit să ducă o luptă crâncenă ca să plieze întreaga construcție la loc. Tocmai se felicita pentru rapiditatea remarcabilă cu care scosese coperțina și așezase totul în forma inițială de geantă de golf, când a realizat că prinsese mânerele în jurul propriilor glezne. A început să tragă de geantă, dar fără nici un rezultat. A ridicat un genunchi și a început să-l scuture.

Căruciorul era acum prins, fără putința de a fi clintit, de piciorul lui Hugo. Asta spre amuzamentul mamelor care coborau în grabă scările.

— Fir-ar al dracului! a bolborosit Hugo. Sunt un adevărat Mr. Bean al părinților.

— Bună, frumosule!

Ea. Complet echipată, cu decolteul adânc și machiajul elaborat, în ciuda orei matinale.

— Bună, Laura, a răspuns Hugo înțepat, scuturându-și agitat picioarele prinse în capcană. Ce mai faci?

— Mult mai bine acum că te văd pe *tine*, *sexosule*. Au trecut *secole*.

Laura și-a unduit șoldurile către el.

— Ce caută un tip superb ca *tine* într-un loc ca *ăsta*?

— Încearcă să plece, a zis Hugo enervat, scuturându-și din nou piciorul.

Laura s-a uitat în jos, apoi a izbucnit într-un hohot sonor de râs.

— Hugo! Te-ai înțepenit!

— Am observat.

Laura s-a lăsat în jos — cu dificultate, din cauza blugilor foarte strâmți. Respirând agitată prin decolteul adânc și lipindu-și, mai mult decât era nevoie, fața de prohabul lui Hugo, Laura a reușit să desfacă partea din spate a căruciorului și să-l elibereze. Țugându-și buzele și bătând din gene, s-a ridicat în picioare.

— Mulțumesc, a spus Hugo înșfăcând mânerul căruciorului. Acum ar cam trebui să plec.

Însă Laura părea decisă să-l țină pe loc.

— N-am știut că băiatul tău a început să vină *aici*, a rânjit ea, netezindu-și bluza de

training roz țipător trasă peste o pereche de blugi strâmți cu talia joasă, care stăteau să plesnească pe ea.

Hugo a observat că Laura avea un talent deosebit de a face ca și cea mai inocentă remarcă să pară a avea un dublu sens.

— Azi a început.

Hugo a tresărit când Laura s-a apucat să-l adune fulgii de Weetabix¹ de pe revere. Era un gest mult prea intim pentru ora aceea matinală – de fapt, pentru orice oră.

— Și Django e aici, a spus ea. Asta când nu stă acasă din cauza conjunctivitei.

Hugo habar n-avea ce era aia conjunctivită. I se părea că sună ca numele unui jucător de tenis est-european. Și-a privit ceasul.

— Uite ce e, Laura, oricât aș vrea să rămân aici toată ziua și să stau de vorbă...

— Trebuie să te duci la serviciu. Sigur.

— Da.

Hugo a început să coboare scările. Laura i s-a alăturat, strecurându-și brațul pe sub al lui.

— Ce zici de-o cafea? i-a propus ea. E un loc bun chiar după colț.

— Ăăă, cum am mai spus, trebuie să mă duc la serviciu. Îmi pare rău.

— Ei, *haide!* Doar una mică.

Hugo s-a uitat în ochii ei și era pe cale să refuze, dar a văzut ceva la care nu se aștepta. Ceva care trecea de granița unui simplu flirt. Ceva implorator și disperat. Din cauza surprizei, Hugo s-a oprit.

— Te rog? a spus Laura cu o voce slabă.

— Of, bine atunci.

1. Marcă de batoane de cereale integrale.

Cuvintele îi ieșiseră din gură înainte să le poată opri. Dar ce mama naibii? Întârziase deja destul de mult. Măcar s-o facă lată. În plus, era obligat față de ea. Datorită nenorocitului ăluia de cărucior sabotor. Iar dacă bea acum o cafea cu ea, însemna că nu mai trebuia să bea una în viitor.

— Dar numai una foarte mică. Trebuie să ajung la birou.

— Te-ai întors la agenția imobiliară? l-a întrebat Laura în timp ce coborau scările creșei.

— Da.

— La aceeași? Dunn și nu mai știu cum?

— Da.

— Amanda mi-a spus la ultima ședință de înfrumusețare că ai să devii un bărbat casnic. Am râs o grămadă închipuindu-mi-te gol, numai cu un șorțulet cu volănaș, ștergând praful cu un puf.

— Chiar așa? a zis Hugo înțepat.

Își imagina foarte bine scena. Cea de la centrul de înfrumusețare, adică. La cealaltă prefera să nu se gândească.

— A, da.

Laura i-a dat un ghiont sugestiv în coaste.

— Te și vedeam aspirând gol pușcă și dând peste cap pahare de Baileys. Îmi închipui, a adăugat ea, cu o voce joasă și guturală, că ai arăta de-a dreptul superb.

Hugo regreta acum cu amărăciune momentul de nebunie milostivă care-l determinase să accepte cafeaua. S-a decis să pună capăt întâlnirii cât de repede posibil.

— Când se întoarce Amanda?

Coatele Laurei erau așezate pe masă, iar între ele se odihnea decolteul. Destul de mulți

dintre clienții de sex masculin îi aruncaseră priviri piezișe.

— Să se întorcă? Ăăăă...

Ar fi trebuit să-și dea seama că Laura avea să-i pună cea mai grea întrebare. Cea fără răspuns. Dar de unde era să știe el? Amanda sunase în noaptea precedentă ca să-l anunțe că lucrase până târziu, la birou, așa că se ducea să se culce în apartamentul companiei din Soho. Apoi, îi dăduse de înțeles că existau șanse să procedeze la fel și în seara următoare. Și, posibil, și poimăine.

— Dar tu o să te descurci, nu? O să fii pe baricade cu Theo? ciripise ea. Sincer, dragul meu, ai face bine să te descurci. Va trebui să te obișnuiești cu situația asta. S-ar putea ca săptămâna viitoare să mă duc la New York.

— Dar..., protestase Hugo înspăimântat.

Prea târziu. Clic. Bârr. Amanda închisese.

— Spre sfârșitul săptămânii, i-a spus el Laurei cu hotărâre. E foarte ocupată la muncă.

Genele încărcate cu mascara ale Laurei au fluturat în jos.

— Muncă! Norocoasa. Trebuie să fie plăcut.

— De ce trebuie să fie plăcut? a întrebat-o Hugo mohorât, amintindu-și cât de mult întârziase.

— Pentru că ai un sens în viață.

Starea de spirit a Laurei se schimbase brusc. În glas i se simțea amărăciunea. Hugo nu era sigur ce voia să spună Laura. Și nici dacă el voia neapărat să știe. Intuind că problema era complicată, Hugo a luat ceașca și a înghițit cât a putut din apa neagră și ușor opărită. Era nerăbdător să scape cât de repede putea. Laura a ridicat bărbia și și-a tras nasul. Hugo a văzut că ochii îi înotau în lacrimi.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat fără prea multă tragere de inimă.

Ea a clătinat din cap.

— Nimic.

Hugo a fost tentat, preț de-o secundă, s-o creadă pe cuvânt. Să spună „A, da, bine atunci“, să se ridice și să plece. În schimb, s-a trezit bătând-o pe mână și zicând :

— Mie nu mi se pare că e nimic. Plângi. Haide! Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Nimeni nu mi-a zis c-o să fie așa, și-a înghițit Laura lacrimile.

— Dar am crezut că-ți place. Mi-am închipuit că vii aici des.

Laura i-a aruncat o privire nerăbdătoare.

— Nu cafeneaua, pentru numele lui Dumnezeu! Mă refeream la nenorocitul ăla de copil.

După care și-a mușcat buza. Fața i se boțise și i se înroșise.

Fir-ar al dracului! Nu se înșelase în privința problemei complicate. Of, de ce nu fugise atunci când avusese ocazia? Așezat pe scaunul minimalist din metal, Hugo a simțit mușchii fesieri încordându-i-se din cauza frustrării.

— La ce te referi? a întrebat scurt. Nu e chiar așa de rău, nu?

În fond, Laura era femeie. Trebuia să se descurce mai bine decât el.

Capul Laurei stătea acum prăbușit pe brațe. A vorbit pe un ton mohorât.

— Depinde ce înțelegi prin nu chiar așa de rău. Stau singură, îmbrăcată în halatul de baie, zile în sir. Sunt prea obosită să mă îmbrac fiindcă băiatul mă ține trează toată noaptea. Nu-l văd decât din când în când pe lăptar.

Ascult pe Radio Patru piese de rahat despre gospodine invizibile și submarine scoțiene în timp ce-l hrănesc pe Django ore și ore și ore întregi. Mă îndop cu ciocolate rămase de la Crăciun și intru în panică atunci când pierd cartea Ginei Ford. Sunt tot timpul furioasă. În concluzie, înnebunesc.

Laura a băgat mâna în buzunarul de la spate al pantalonilor și a scos un pachet de țigări.

— Dar Fergus? a întrebat-o Hugo.

Laura a început să chicotească.

— Ce-i cu el? *Acum am o campanie mare, da?* a zis ea, imitând ceea ce probabil că era vocea lui.

Chiar și numai din acele cuvinte, Hugo și-a dat seama că soțul Laurei era un bărbat dur, brutal și obișnuit să obțină tot ceea ce dorea. Laura a inhalat cu nesaț fumul țigării.

— La ce campanii lucrează?

Cu cât mai repede reveneau la discuțiile generale, mai superficiale, cu atât mai repede putea să scape.

Laura a expirat grăbită și furioasă.

— Produse împotriva rahatului de câine, produse pentru grădină. Toată ziua stă în birou și născocește denumiri ca Doo Nu, Viața e... cu rahat sau Udă-mi grădina.

Fără să vrea, Hugo a lăsat să-i scape o pufnitură. Laura l-a privit calmă.

— Da. Ha, ha. Numai că nu e așa de amuzant. Se pare că munca lui de cacao îi oferă mai multe satisfacții decât dacă și-ar petrece timpul cu mine și cu fiul lui. Nici măcar nu și-a luat nenorocitul ăla de concediu de paternitate.

Cu chipul contorsionat de furie, Laura a ținut țigara, strivind-o în scrumieră.

— Parc-aș fi părinte singur. Știi, cândva am avut și eu o viață. O slujbă. Prieteni. Toate astea.

— Nu poți să-ți iei o bonă care să te ajute? Ochiul lui Hugo au alunecat către ceas.

— Bonă? a pufnit Laura.

A pus mâna la frunte, zicând.

— M-am săturat deja de bone. Fumează pe ascuns, îți lovesc mașina, nu-ți spală rufe, le sare țandăra dacă Django vomită pe ele, unele și-o trag cu Fergus, în rarele ocazii când ajunge și el pe-acasă...

— Și-o trag cu Fergus?

Laura a clătinat din cap. Îi intrase fum în ochi.

— Fergus e unul dintre bărbații ăia care consideră că monogamia e o specie de copac.

Hugo și-a adus aminte de bărbatul cu care Laura fusese în holul hotelului de Crăciun. N-a făcut însă nici un comentariu.

— Așa că acum încerc cu Chicklets, a spus ea cu o voce nefericită. Îl bag câteva ore într-o creșă ca să încerc să-mi revin.

— Ce părere ai de creșă? a întrebat-o Hugo. E bună de ceva?

Laura a ridicat din umeri.

— E prea devreme ca să mă pronunț. Dar măcar mai am pe cineva cu care să vorbesc: asistentele de-acolo. Crede-mă. Am nevoie de asta. Am ajuns să mă tutuiesc cu casierele de la supermarket și mă bucur când primesc telefoane oficiale de la firmele de televiziune prin cablu.

Laura și-a șters nasul cu un șervețel de hârtie și i-a zâmbit lui Hugo. Dintr-odată, starea de spirit i se schimbase din nou.

— Hei ! Destul cu lamentările. De ce nu vii într-o zi pe la mine să bei ceva ? Am putea să ne distrăm.

Una dintre pleoape i-a coborât într-o clipire lascivă. De teamă, lui Hugo i s-a strâns stomacul. S-a ridicat de la masă, și-a terminat cafeaua și s-a scotocit prin buzunare după mărunțiș.

— Îmm, sigur, a zis el punând pe masă o bancnotă de cinci lire. Dar acum te rog să mă scuzi. Chiar trebuie să plec la serviciu.

Capitolul 13

— Al, e greșit s-o consideri o sarcină obligatorie, a spus Jake întorcându-i cel mai scilpitor, șarmant și convingător zâmbet al lui. E un privilegiu. O bucurie. Ar trebui să vrei să-i oferi lui Ro cel mai bun start nutrițional posibil în viață. Orice mamă bună ar vrea asta.

— Dar vreau, sigur că vreau, a răspuns Alice disperată, zâbind curajoasă deși i se strângea inima.

Ce nebunie fusese să-și închipuie că problemele ei de nutriție se sfârșiseră pentru că Rosa trecuse pe alimente solide. Patru sute optzeci de mililitri tot mai trebuiau storși zilnic. În plus, Jake insista că Rosa nu trebuie să mănânce nimic altceva decât mâncare pregătită în casă din legume organice. Pregătită de ea, de Alice.

Înnebunitor era faptul că întreaga situație corespundea perfect previziunilor maică-sii. Dar nu era nici pe departe la fel de dificil ca încercarea de a pregăti respectiva mâncare. Alice, care nu avusese în viața ei nici cea mai mică înclinație pentru gătit, ura fiecare minut pe care-l petrecea făcând mâncare. Și, în special, detesta felul în care arăta bucătăria în urma eforturilor ei: ca o explozie într-o

fabrică de supă. În chiuvetă se adunau mormane întărite de mâncare, iar pe podea și pe masă se întindeau tot felul de alte pete. Pe aragaz se înghesuiau o mulțime de tigăi cu bucățele lipite de dovlecei și morcovi.

Era un chin. Trebuiau să existe modalități mai simple prin care Rosa să-și primească vitaminele și mineralele.

— Sigur că există, a spus imediat Jake. Nu ai nevoie decât de o carte bună de bucate. Asta-i tot. Trebuie să existe o carte bună de bucate organice sau vegetariene pentru copii. *Cum să te distrezi pregătind cea mai bună mâncare organică pentru copil* sau ceva de genul ăsta. Da, ăsta e titlul. Avea niște rețete fantastice de sos bechamel preparat din lapte matern.

Alice a tras adânc aer în piept.

— Eu mă gândeam, a încercat Alice, amintindu-și ce spusese mama ei, mai repede la mâncare organică pentru copii la borcan.

Jake părea dezgustat.

— Rosa nu mănâncă piure de la supermarket.

— Nu vreau să zic tot timpul, a dat Alice un pas înapoi. Și, oricum, mă refeream la piureuri *organice*.

Chipul frumos al lui Jake părea acum de piatră.

— Nu înțeleg care e problema, a spus el. De ce nu poți să le prepari tu singură? Ai tot timpul în lume.

— De fapt, l-a corectat cu blândețe Alice, nu am *chiar* atât de mult timp.

— De ce nu?

— În primul rând, din cauza alăptatului, i-a atras atenția Alice. Asta continuă să-mi

ocupe ore întregi. Și schimbatul scutecelor de bumbac ale Rosei îmi ia timp. Apoi trebuie să corectez paginile pentru *La Gunoi*!. Ca să nu mai pun la socoteală și partea cu ținutul contabilității.

— Nu mi-am dat seama că nu vrei să mă ajuți, a replicat Jake țăfnos. Credeam că și tu crezi în reciclare la fel de mult ca și mine.

— Cred, sigur că da, și, sincer, nu mă deranjează să te ajut, a răspuns Alice serioasă. N-am spus decât că atunci când nu mă ocup de una din chestiile astea – ceea ce, sincer, îmi ia aproape toată ziua – aș prefera să mă joc cu Rosa, nu să mă spetesc gătind ca o sclavă.

Când a pomenit-o pe preaiubita ei fiică, vocea lui Alice s-a înmuiat. Pentru ea, paradisul însemna să-și lipească nasul de căpșorul ei calduț, cu păr mătăsos, și să privească fețișoara aceea serioasă, cu un năsturel de nas și cu ochi albaștri uriași, în timp ce Rosa se concentra asupra a ceea ce-i atrăsese atenția: cheile lui Alice de la casă, o monedă rătăcită pe podea. Trebuia spus că rareori se întâmpla ca Rosa să se uite la fostele cutii de margarină de soia, spălate acum, despre care, din nu se știe ce motiv, Jake crezuse că aveau să genereze ore întregi de joc plin de plăcere. Minnie Mouse-ul care lumina dispăruse de multă vreme; probabil că fusese dat unor drogați sau unor oameni fără adăpost. Alice nu îndrăznise niciodată să întrebe.

— Eu cred, a insistat ea, că Rosa n-ar păți nimic dacă, din când în când, ar primi mâncare de la borcan. Sau dacă i-aș prepara ceva care nu ne-ar obliga după aceea să redecorăm bucătăria.

— Ce anume, de pildă? a replicat Jake disprețuitor.

Alice a ridicat din umeri.

— Ouă fierte și soldăței?

— *Nu* soldăței, a muștrat-o Jake. Nu amesteca milităria în mâncarea lui Ro.

Alice a oftat. Doar cu o zi înainte, Jake o învățase pe Rosa o versiune a poezioarei „Purcelușul“, în care porcii se duceau la târgul fermierilor și mâncau chiftele cu nuci în loc de friptură de vită. Lui Alice i se păruse puțin cam mult.

— Vai, Jake, exclamase Alice. În curând, marele și bătrânul duce de York o să refuze să mai intre în rândurile armatei.

Jake a căzut pe gânduri.

— Să știi, i-a spus el, că nu e deloc o idee rea.

Acum, însă, Jake nu era deloc gânditor. Privirea lui era acuzatoare și avea doza corectă de dezamăgire care îi induce celuilalt un sentiment de vină. Dându-și seama că era leneșă și lipsită de etică, Alice și-a simțit umerii lăsându-i-se într-un gest de capitulare.

— Bine. O să mă duc să iau o carte de bucate.

Privind partea plină a paharului, o călătorie în oraș probabil c-avea să-i prindă bine. Statul în cușcă, în Vechea Morgă, încercând să producă mâncare vegetariană organică pentru copil o scosese din minți. În foarte multe sensuri.

A devenit curând limpede că Neil intenționa să câștige tot ce era de câștigat de pe urma noului aranjament referitor la programul

cu jumătate de normă. Șeful pretindea ca Hugo să rezolve în doar câteva ore tot ceea ce până atunci rezolva într-o zi întreagă. Inclusiv, ca și înainte, cele mai grele cazuri de la Dunn și Dustard. Ca, de exemplu, încântătoarea casă cu aspect de castel care arăta atât de atrăgător în vitrina agenției. Doar atunci când vizitau personal proprietatea cumpărătorii interesați de ea descopereau că era poziționată într-un cimitir de proporții. Hugo a observat că accentul pus pe faptul că zona era liniștită și că împrejurimile erau pline cu flori nu îi impresiona pe vizitatori. Într-un final, casa fusese cumpărată la un preț de nimic de un antreprenor de pompe funebre din Crewe, care ieșise la pensie și pentru care amplasamentul casei nu avea nimic extraordinar.

— Fine, uite o chestie deșteaptă pentru tine, l-a anunțat Neil într-o zi. Un cuplu care vrea să cumpere o casă în Bath.

— Și unde-i deșteptăciunea? l-a întrebat Hugo absent.

Se chinuia să-și dea seama cum avea să reușească să îngrămădească în programul aglomerat din dimineața următoare o vizită la o librărie. Hugo spera că manualele de creștere a copilului aveau să-i lumineze acest univers întunecat.

Neil a pus pe biroul lui o bucată de hârtie.

— Ne-au trimis câteva, ăăă, *condiții*. Refuză să cumpere casa de la cineva care a fost divorțat. Nu acceptă ca în adresă să existe cifra trei, iar casa nu trebuie să aibă ușa de la intrare vopsită în altă culoare decât verde.

Hugo și-a frecat ochii obosiți.

— E ridicol!

Neil s-a încruntat.

— Fine, eu nu-ți cer părerea. Eu îți cer să le găsești o casă.

— Sigur, Neil, a răspuns Hugo grăbit.

Își amintise că opiniile caustice și sentimentele personale erau un lux pe care nu și-l mai permitea.

Mai târziu, în cursul acelei dimineți, Hugo a arătat unui cuplu în vârstă un bungalow care, în mod incredibil, se numea „Osokozi”. Mai degrabă „Osourât”¹, s-a gândit Hugo când a observat inorogii hidoși, pictați cu vopsea maro, care tronau deasupra fiecărui stâlp al porții. În ciuda aspectului și a prețului exorbitant, cuplul părea realmente interesat de proprietate.

Bătrânica s-a întors către Hugo cu niște ochi apoși, dar încrezători.

— Dacă ați fi în locul nostru, credeți că dumneavoastră ați cumpăra casa?

Hugo a ezitat. Dacă-i făcea să cumpere casa respectivă, era clar că bătrânii își epuizau economiile de-o viață. Pe de altă parte, ce-i păsa lui? În meseria asta nu era loc de sentimente. Dacă începeai să te lași impresionat, erai pierdut.

— Pun pariu c-aș cumpăra-o, a răspuns arborând cel mai persuasiv rânjet. De fapt, chiar mă gândeam să fac și eu o ofertă.

Lui Hugo i s-a părut ciudat de dificil să-i mintă pe bătrânei. În orice caz, nu i-a fost la

1. Joc de cuvinte: în limba engleză, terminația „kozi” duce cu gândul la cuvântul „cosy”, care se traduce prin „plăcut, confortabil”.

fel de ușor așa cum îi era odată. Dar sarcina lui era să vândă. Nu-și putea permite să se lase impresionat de oameni tocmai în momentul în care venitul lui era mai necesar decât fusese vreodată. Hugo mai avea acum o gură de hrănit. Deși gura în cauză nu părea teribil de interesată să fie hrănită. Era clar că greșea undeva. Cu cât mai repede reușea să pună mâna pe o carte despre creșterea copilului, cu atât mai bine.

Una dintre puținele virtuți ale proprietății Osokozi era ușurința cu care se ajungea de la ea în centrul orașului. Hugo a intrat glonț în prima librărie care i-a ieșit în cale. Înăuntru, un vânzător palid, cu aspect prerafaelit, i-a explicat cum să ajungă la secțiunea Copii și Bebeluși. Hugo a luat-o pe după colțul indicat, dar ceea ce a văzut acolo l-a șocat. Era adevărat că se afla în căutarea unor sfaturi, dar nu într-o asemenea cantitate.

Sfaturile se întindeau de la tavan până la podea. Erau rafturi peste rafturi de doctori, psihologi și „specialiști în creșterea copiilor” de toate tipurile și toate culorile. Literalmente. Erau kilometri și kilometri întregi de cotoare roșietice și pastelate, dar nici unul dintre ele nu purta titlul pe care-l căuta Hugo. *Cum să pui un scutec, Cum să hrănești copilul și alte cunoștințe de bază pentru părintele care nu știe absolut nimic* nu părea să se afle în oferta de cărți a librăriei. Cărțile prezente păreau interesate de probleme mult mai elevate. De pildă: *Cum să crești copilul vegetarian, Cum să crești copilul întru dragoste, dreptate și adevăr și Cum să crești un copil într-o societate permisivă din punct de vedere sexual.*

Dumnezeule! La câte probleme aveau de rezolvat el și Theo, la asta nici măcar nu se gîndise.

La extrema cealaltă, *Douăzeci de jocuri simple pentru copilași* îi descria cum să amuze copilul transformând un șervețel într-un coif sau o pungă pentru vomă într-un avion ori într-o păpușică. Se presupune că înainte ca șervețelul și punga să fie folosite. Urma apoi *365 de metode prin care să-ți adormi copilul*. Hugo s-a holbat uluit la cartea în cauză. Oare existau într-adevăr 365 de metode? Atunci cum se făcea că el nu cunoștea nici măcar una?

Extrăgând din raft *Ce se întîmplă în primul an*, Hugo a descoperit că un copil de vârsta lui Theo „ar trebui să fie în stare să acorde atenție unei stafide” și „să scoată un sunet umed, amuzat”. Hugo a intrat în panică. Ce însemna cu exactitate un sunet umed, amuzat? Oare el se deranjase vreodată să-i prezinte lui Theo o stafidă căreia acesta să-i acorde atenție? Sau un alt fruct uscat? Pe dracu’! Era un părinte înfiorător. Cel mai groaznic.

Nefericit, Hugo a mai scos niște cărți despre ritualul hrănirii, s-a aruncat pe canapeaua din plastic negru și s-a pregătit să învețe. Auzind că în secțiunea pentru copii mai intrase cineva, Hugo a ridicat privirea. Spre surprinderea lui, a recunoscut-o pe nou-venită. Inițial, a simțit un puseu de neplăcere. Era Alice. Serioasa, curata Alice, soția dezgustătorului Jake și femeia care reușise să distrugă de una singură cariera americană a Amandei. Deși, Hugo trebuia să admită că în această ultimă privință nu mai era atât de indignat pe cât fusese cândva.

Alice nu s-a uitat la bărbatul din secțiunea pentru copii. A întors spatele rapid, sperând că ochii roșii nu-i fuseseră observați. În mod destul de neașteptat, în autobuz, Alice izbucnise în lacrimi din cauza frustrării și a epuizării. Și asta pentru că, atunci când ieșise din Vechea Morgă, Jake o întrebase dacă putea să cumpere niște bicarbonat de sodiu.

— De ce? întrebase Alice. Nu fac nici o prăjitură.

— Nu, dar e un foarte bun agent de curățare, îi răspunsese Jake zâmbind. A venit vremea să adoptăm o abordare mai etică în ceea ce privește gospodăria.

Alice îi aruncase o privire goală.

— Poți să-l combini cu oțet alb și să-l folosești ca să parfumezi covoarele, ca să desfunzi țevi sau ca să freci obiectele din oțel inoxidabil, și toate astea fără să produci suferințe planetei, așa cum fac produsele de curățat convenționale.

Apoi Jake se strâmbase.

— Pe tine nu te îngrijorează tot clorul ăla care curge prin țevile noastre?

Alice s-a gândit c-o îngrijora mult mai puțin decât gândul că urma să încerce să curețe baia cu oțet. Pentru că, evident, curățarea casei cu bicarbonat de sodiu și oțet cădea în sarcina ei. Tocmai situația asta nenorocită care o aștepta o făcuse să plângă în autobuz. Alice era epuizată după o noapte obositoare cu Rosa. Sâni tumefiați o săgetau la orice mișcare, iar oasele o dureau surd, de parcă era răcită, ceea ce, dată fiind abordarea din ce în ce mai restrictivă a lui Jake în ceea ce privește încălzirea casei, era foarte probabil.

Stând în partea din spate a autobuzului și ținând-o în brațe pe Rosa, acum liniștită, Alice a simțit cum lacrimile au început să-i curgă ușor pe obraz. A plâns pe tot drumul către oraș. Abia acum, ajunsă în fața librăriei, reușise să se calmeze.

Hugo a privit-o pe Alice pe furiș. A observat că un copil în portbebe îi dormea liniștit la piept. Indiferent de rezervele pe care le avea față de Alice, lui Hugo îi venea greu să nu fie impresionat de acest fapt.

Nici nu era în stare să-și închipuie pe lângă câte femei – și câți bărbați – cu copii în portbebeuri nu trecuse pe stradă fără să aibă habar că era martorul unei mari realizări. Primele lui eforturi, chiar de a asambla portbebeul, ca să nu mai amintească și de acelea de a-l așeza pe Theo în el, se soldaseră cu un copil urlând și cu el în pragul unui atac de apoplexie. Instrucțiunile erau imposibil de urmat; cel mai reușit efort al lui Hugo se încheiase cu Theo prins în chingi de-a-ndoa-selea, cu capul ieșindu-i prin una din găurile destinate picioarelor. Într-un final, Hugo decisese că întregul mecanism de producție suedeză era o altă glumă proastă și-l abandonase dezgustat.

Cu toate acestea, era limpede că Alice îi dăduse de cap. Și, din ceea ce vedea el, copilul era nu numai curat, dar nu avea nici suzetă și era pieptănat. Și asta i s-a părut lui Hugo o chestie uluitoare. Înainte să fie nevoit să aibă grijă de Theo, nu se gândise că femeile cu copii liniștiți erau altfel decât așa cum trebuiau să fie. Dar acum Hugo știa de ce efort era nevoie ca să speli un copil, ca să-l

Îmbraci, să-l schimbi, apoi, invariabil, să-l mai schimbi o dată, să-l hrănești, să-l îmbraci din nou după ce l-ai hrănit și abia apoi să fii gata de plecare, fără să mai pui la socoteală și pregătutul propriei persoane în același timp.

Dar apoi și-a amintit că, dacă exista cineva care să reușească în mod uimitor, atunci aceasta *trebuia* să fie Alice cea serioasă și nesuferită. Alice cea serioasă, cu mâna ei de fier – asta dacă poveștile înveninate ale Amandei erau adevărate: cum că femeia asta ținuse sub control nu numai întregul departament juridic de la Intercorp, dar și majoritatea ziaristilor din companie, în felul ei pedant, profesionist, menit să înăbușe creativitatea.

Era adevărat, și-a spus Hugo, fixând profilul nemișcat al lui Alice, că aspectul megalomaniac nu era evident. Dar, indubitabil, tocmai din cauza asta femeia era și mai periculoasă. Desigur, la fel ca și soțul ei cel execrabil, tipa dădea senzația de stăpânire desăvârșită de sine, încredere în propria persoană și pricepere. Și-acum iat-o răsfoind – pentru numele lui Dumnezeu – *Cum să te distrezi pregătind cea mai bună mâncare organică pentru copil.*

Hugo a fost cuprins de un sentiment zdrobitor de inutilitate. El abia era în stare să încălzească mâncarea pentru copii din borcan fără s-o ardă. Deprimat, Hugo a coborât privirea asupra cărților risipite pe genunchi.

Apoi, a auzit un sunet înăbușit. Un nas tras. A ridicat imediat ochii către Alice. Dumnezeu, da, umerii îi tremurau. Alice cea serioasă, buna, dar nesuferita Alice *plângea*. Lăcrima peste *Cum să te distrezi pregătind cea mai bună mâncare organică pentru copil.*

În mod evident, nu era chiar așa de distractiv. Hugo a sărit în picioare îngrijorat. Cărțile s-au prăbușit pe podea.

— Ești bine?

Ce întrebare cretină. Femeia n-ar fi hohotit în văzul lumii într-o librărie dacă ar fi fost bine.

— Poftim. Ia asta.

Hugo i-a întins o grămăjoară mototolită de material, care fusese cândva o batistă cu monogramă foarte șic. I-o făcuse cadou Amanda.

— E curată, a adăugat el.

De-acum se prinsese cum funcționa mașina de spălat. Dar faza cu călcatul era încă la ani-lumină de el.

Politicos, Hugo a întors privirea când Alice și-a suflat nasul. Era nedumerit. Comportamentul femeii nu era deloc în acord cu ceea ce știa despre ea. Oamenii răi nu izbucnesc în lacrimi. Și nici fetele bune, dar îngâmfate.

— Stai jos, a îndemnat-o el, împingând grăbit restul de cărți către capătul canapelei negre și uzate.

Alice și-a dat la o parte o șuviță de păr și l-a privit cu ochi înlăcrimați și jenați.

— Te rog să mă ierți, a spus Hugo, dar cred că ne-am mai întâlnit. N-ai fost la cursul prenatal de la Spitalul de Vest?

Alice a dat din cap, surprinsă. Nu-l recunoscuse pe Hugo și era mirată că el o recunoscuse pe ea. În ultima vreme, abia dacă se mai recunoștea ea însăși. Cum nu mai văzuse interiorul unui coafor de luni de zile, părul ei blond prezenta acum niște rădăcini maro lungi și de aceea își petrecea majoritatea timpului prins într-o coadă de cal. Și trecuseră luni de zile de când Alice nu-și mai văzuse

trusa de machiaj ; fără îndoială că până acum aceasta ajunsese deja la azilul de drogați. La început, lui Alice i se păruse ciudat să umble nemachiată. Dar, după ce Jake insistase că-i place mai mult cum îi stă așa, naturală, Alice nu mai văzuse de ce să se mai deranjeze să-și picteze întreaga mască de război.

— Hugo, a zis el ridicând o mână. Hugo Fine.

— A, îmi amintesc, a spus ea dându-și seama, dezamăgită, că acest cavaler cu vorbe blânde și batistă curată era agentul imobiliar și soțul detestabilei Amanda Hardwick.

După dezamăgire, a urmat sentimentul de uimire. Bărbatul arăta cu totul altfel decât își aducea ea aminte. Cândva atrăgător, acum ar fi trebuit să se bărbierească. Fosta lui spicuială era acum mototolită. Ochii îi erau injectați, iar dedesubt aveau niște săculeți roșietici uriași, care trădau oboseală. Pielea îi era uscată, barba îi era crescută, iar privirea îi era hăituită și disperată.

Alice și-a amintit că Jake spusese despre el că e un „ticălos uns cu toate alifiile“ și că-l detestase din prima clipă din motive pe care ea nu le înțelesese. În fond, el nu suferise din cauza Amandei Hardwick.

Dar singura alifie prezentă acum era cea „întinsă“ pe părul în mod evident nespălat al lui Hugo. Costumul lui altădată elegant era acum mototolit și pătat ; în special în zona umerilor și a reverelor. Clar, era vorba de un copil. Alice știa că Amanda născuse ; Jake se întâlnise cu el, din greșeală, tocmai la barul spitalului Cavendish. „Își bea propria greutate în whisky și fuma ca un crematoriu“, îi raportase Jake disprețuitor.

Recunoscând în Hugo toate semnele părintelui epuizat, Alice nu și-a putut reprima un val de simpatie. Pe care, însă, l-a înăbușit imediat. Faptul că era un părinte hărțuit nu-l făcea mai puțin neplăcut. Așa cum probabil că și era; oricine trăia cu Amanda Hardwick trebuia să fie așa. Cu cât mai repede pleca de lângă el, cu atât mai bine. Numai că, s-a gândit Alice privind-și pumnul strâns, conținutul nasului ei se afla în batista lui.

Ce piele minunată, se gândea Hugo. Maternitatea nu adăugase nici un surplus siluetei grațioase care se ghicea pe sub haina umflată. Iar lacrimile îi făceau ochii ăia albaștri să pară mai mari și mai limpezi ca niciodată. Și, văzută de-aproape, fața prelungă și ovală avea seninătatea unui îngel medieval. Alice nu arăta ca o femeie rea. Nici pe departe.

Dar, trebuia spus, Alice părea suspicioasă. Hugo presupunea că asta era ceva de înțeles. În fond, el era domnul Amanda Hardwick și nu exista nici un motiv pentru care ar fi putut să presupună că Alice avea față de Amanda altfel de sentimente decât acelea pe care le avea Amanda față de ea. Sau decât cele pe care le avea el față de Jake și viceversa. Cuprins de un val de furie, Hugo și-a amintit de ultima lor întâlnire petrecută în timp ce el se afla în plină sesiune de schimbare a scutecului lui Theo pe bancheta din spate a mașinii.

Chiar și așa, dorința ca el și Alice să devină prieteni creștea în el cu rapiditate. Motivul din spatele acestei dorințe a lui Hugo nu era mila pe care i-o treziseră lacrimile ei și nici măcar faptul că aprecia felul în care arăta Alice. Era vorba de faptul că, în mod clar,

Alice știa cum să aibă grijă de un copil. Iar el, pe de altă parte, habar nu avea. Oare Alice n-ar fi putut să-l ajute?

— Ar cam trebui să plec, a spus ea.

Alice a pus mâna, protector, peste copilul din portbebe.

Hugo își storcea creierii în căutarea unui pretext ca s-o oprească.

— Deci, ai născut, a spus el pe un ton de conversație.

— Da.

Alice părea surprinsă.

Hugo a simțit că roșește. Oricum, ce fel de ajutor voia să-i ceară? De unde să înceapă?

— Ăăăă... cât are băiatul?

— Fata, i-a tăiat-o Alice imediat, vrând să pună capăt discuției.

Spre deosebire de Hugo, ea nu avea nici un interes ascuns pentru care să-și dorească să mai stea și să mai vorbească.

— Vai, scuze. Ce prost sunt! Ăăă. Deci cât are *fata*?

— Patru luni.

— La fel ca al meu. Al meu e *băiețel*. Îl cheamă, ăăă, Theo.

Ochii lui Alice au alunecat către mormanul de cărți de lângă Hugo.

— M-am apucat de studiu, a mărturisit Hugo spăsit. Soția mea e, ăăă, plecată momentan. Eu am rămas la cârmă și, sincer să fiu, nu mă descurc prea bine.

Fir-ar al dracului! De ce naiba pomenise de Amanda? Fața lui Alice s-a crispat.

— Trebuie să plec, a spus ea tăios.

— Și eu.

Ei bine, Hugo încercase. Dar era limpede că Alice nu voia ca ei doi să fie prieteni și, în fond, de ce-ar fi vrut așa ceva? Date fiind relațiile ei cu Amanda, era surprinzător că încă mai era acolo.

Hugo a arătat cu mâna spre cărți.

— *Tu* pe care ai cumpăra-o? Dacă ai fi un părinte de rahat, care n-are habar de nimic, e complet deznădăjduit și greșește înfiorător în tot ceea ce face?

Când a terminat fraza, zâmbetul lui Hugo aproape că se stinsese.

Nefericirea, confuzia, teama și lipsa de somn din ultimele zile și nopți îl ajunseseră. Spre groaza lui, Hugo a simțit că buza de jos începe să-i tremure, iar ochii să i se umple cu lacrimi.

Alice, care fusese pe punctul să se întoarcă pe tocurile ei vegetariene, a avut un moment de ezitare. Îi stătuse pe limbă să i-o trântască lui Hugo că nu e problema ei ce carte ar trebui să cumpere el. Dar simțise deja ceva în felul în care el îi mărturisise că se ocupă de copil. Bărbatul păruse, în mod sincer, neajutorat. Iar acum, incredibil, dar s-ar fi zis că era pe punctul să izbucnească în plâns. Ceea ce nu era un lucru la care te puteai aștepta din partea unei persoane apropiate de Amanda Hardwick. Alice s-a uitat la el nedumerită.

— Pentru că, și-a tras Hugo nasul, lăsându-se complet la mila ei, sincer să fiu, sunt pierdut.

A înșfăcat cartea care se găsea în vârful mormanului și a deschis-o la nimereală.

— „Oare ne ascultăm *cu-adevărat* copiii?” a citit, apoi a ridicat ochii umezi către Alice.

În cuvânt că eu îl ascult. Ore întregi, în fiecare noapte, ca să fiu mai precis.

Spre surprinderea lui, Alice a început să chicotească. Era un chicot absolut diferit de obișnuita hlizeală a Amandei. Era un hohot pornit din gât, cald, care făcea ca lumea să pară, dintr-odată, un loc mai bun și mai luminos.

— Ce problemă ai exact? l-a întrebat ea.

— Îmmm, păi, e dificil să fiu pre...

— Vrei să spui că totul e o problemă?

Hugo s-a foit pe canapea. Nu-i plăcea să-și mărturisească măsura reală a incompetenței. Mai ales în fața unui om care-i era, în fond, străin și care părea a fi întruchiparea părintelui perfect. Dar acum, că amândoi plânseseră în librăria Waterstone's, Hugo se simțea mai aproape de Alice.

— Se poate spune că există câteva, ăăă, provocări.

— Băiatul nu doarme? a ghicit Alice.

— Ăăă, da.

Desigur, starea aproape insomniacă a lui Theo era una dintre probleme. Dar era un bun început.

— Ceea ce trebuie să faci, a spus Alice, este să te străduiești ca pe parcursul zilei să-l ții, cât se poate de mult, treaz. Eu așa am făcut, a continuat mângâind spatele port-bebeului, și se pare că metoda funcționează. În felul ăsta, noaptea o să doarmă. De fapt, presupun că e o chestie evidentă.

Hugo a clătinat din cap.

— Mi se pare logic. E adevărat că Theo tinde să sforăie toată ziua și să petreacă toată noaptea. Deși acum în timpul dimineții merge la creșă.

— Ei, asta ar trebui să-l țină treaz.

Alice și-a îndesat sub braț *Cum să te distrezi pregătind cea mai bună mâncare organică pentru copil.*

— Oricum, mult noroc. Eu trebuie să plec.

Lui Hugo nu i-a mai venit în minte nici o întrebare ca s-o mai rețină,

Capitolul 14

Era clar că noutatea mersului la Chicklets se epuizase pentru Theo. În dimineața de față, ca și ieri, și alaltăieri, copilul se încordase și începuse să scâncească de cum văzuse clădirea creșei.

— Teama de separare, a spus scurt una din angajatele creșei. O să-i treacă.

Hugo își dorea să poată crede lucrul ăsta. Dacă Theo voia, la modul serios, să stea cu tatăl său, asta însemna că într-adevăr ura creșa. Nu se putea spune că împreună cu Hugo se distra prea tare. Theo părea să-și petreacă majoritatea timpului plângând, în timp ce Hugo se chinuia să înțeleagă de ce fiul lui plângea.

— Hai, dragul meu, i-a murmurat el băiatului care urla cât îl țineau plămânii. Nu mai fi așa. Cel puțin, nu azi.

Hugo avea programată o întâlnire importantă la o jumătate de oră după ce ajungea la serviciu. Era vorba de niște clienți care voiau să vândă portofoliul de clădiri al unei berării din perioada victoriană și organizaseră un concurs de frumusețe printre agenții imobiliari locali. În dimineața asta era rândul celor de la Dunn și Dustard să se prezinte. Hugo știa că Neil își dorea cu disperare să fie numit agent unic pentru respectiva vânzare. Exact

tipul ăsta de clădiri industriale de patrimoniu era la mare căutare printre noile companii de media și tehnologie care începuseră să înflorească în Bath precum ciupercile după ploaie. Nu era vorba de un nou fenomen de genul exploziei imobiliare din zona King's Cross, dar probabil că era varianta cea mai apropiată care se putea întâmpla în Bath, iar Hugo simțea, la gândul ăsta, ceva din vechiul lui entuziasm.

Nu-și putea permite să întârzie la întâlnire.

— Mă bazez pe tine să-i impresionezi, îl avertizase Neil. Le-am spus c-o să-l pun pe cel mai grozav agent al nostru, fost jucător pe piața londoneză, să stoarcă tot ce se poate storce din orice potențial cumpărător. I-am înnebunit cu șarmul tău și cu puterea ta de convingere. Așa că trebuie să te duci și să-i dai pe spate.

Așa că acum, când urcau treptele creșei, iar Theo a înțepenit ca un bloc de stâncă și-a început să protesteze urlând, Hugo a mugeț disperat. Cum dracu' să poată cineva să facă față unei asemenea situații și să se mai gândească și la muncă în același timp?

Hugo a observat-o pe una dintre mame împleticindu-se către intrare. A recunoscut-o: era Sue. Barbara, femeia care îl ajutase cu copertina căruciorului, le făcuse cunoștință cu câteva zile în urmă. Ca și Theo, copilul pe care Sue îl căra se zbătea și urla de parcă cineva încerca să-l ucidă.

— Bună, a strigat Hugo ca să acopere zbiețele.

A observat că trăsăturile de obicei vesele ale lui Sue erau acum prelungi și de un verde pregnant.

— Te simți bine? a adăugat el.

Sue a dat din cap.

— Limbrici, a zis arătând copilul. Hamish mi i-a dat și mie. Dar el e bine acum, nu-ți face griji, a continuat ea repede, uitându-se la Theo. Numai că eu am vomat toată noaptea.

— Ar trebui să stai în pat, i-a spus Hugo în timp ce intrau în clădire.

Sue a izbucnit într-un hohot de râs care nu părea deloc voios.

— Sigur c-ar trebui. Dar dacă eu rămâneam în pat, cine-l mai aducea pe Hamish la creșă? Și nici nu pot să lipsesc de la serviciu. În ultima vreme mi-am luat atâtea zile libere, din cauza diferitelor lui boli, încât, dacă mai lipsesc o dată, or să mă dea afară.

— Biata de tine, a spus Hugo.

Și-a dat seama, plin de vinovăție, că nu era singurul părinte cu probleme. Până și Alice, cu toată eficiența ei, avusese un motiv să plângă. De multe ori, după întâlnirea aceea, Hugo se întrebase care fusese motivul.

— Să ai un copil și să-ți ții și serviciul e un adevărat coșmar, a zis Sue când au ajuns la intrarea în camera copiilor.

— Mie-mi spui, a fost de acord Hugo așezându-l la subțioară pe Theo, care continua să se zbată, și trăgându-și peste pantofi galoșii albaștri regulamentari.

— Dacă ai un copil, angajatorii nu sunt deloc înțelegători, s-a lamentat Sue în vreme ce îl preda pe Hamish. Tot timpul mă întreb dacă merită. Oricum, din salariu, abia dacă reușesc să acopăr toate taxele.

— E dificil, a încuviințat Hugo.

Sentimentul de camaraderie pe care îl simțea în legătură cu celelalte mame cu serviciu de

la Chicklets nu era ceva la care se așteptase. Și totuși, senzația asta era plăcută. Într-un fel cumplit. Cu toții erau în aceeași barcă, iar barca naviga pe o mare în furtună. Lui Sue îi venea deja să vomite.

— Ar cam trebui să plec, a zis ea respirând cu greutate. Dacă am noroc, o s-ajung la toaletă înainte să mi se facă din nou rău.

* * *

Conducând, în sfârșit, către birou, Hugo s-a frecat la ochi. Spiritul de familie de la creșă se evaporase, iar acum bărbatul se simțea epuizat și nenorocit. Teama de separare a lui Theo era un coșmar, scoțând astfel la lumină sentimentul de vină și, în general, de incompetență, care pândea sub suprafața formată din tentativele de comportament parental. Unde greșea? Hugo își dorea s-o poată întreba pe Alice. Oare nu era în stare să născocească nici o metodă prin care s-o poată revedea? Erau atâtea lucruri pe care nu le știa.

Privirea aruncată asupra ceasului de la bordul mașinii a fost urmată de apăsarea furioasă a pedalei de accelerație. Avea să întârzie mai mult decât crezuse la nenorocita aia de întâlnire.

— Au început acum cinci minute, i-a raportat Shauna plină de satisfacție când a trecut prin fața biroului ei.

Hugo a ignorat-o, a bătut în ușa închisă de la biroul lui Neil și a intrat. O femeie îmbrăcată în bej și un bărbat într-un costum gri, cu un aer enervat, de Oswald Mosley, stăteau unul lângă celălalt în fața biroului lui Neil.

Fața roșie a lui Neil avea acum o aură albăstruie din cauza ecranului laptopului la care acesta se holba, probabil ca să dea senzația unei eficiențe de ultimă generație. Când Hugo a intrat pe ușă, Neil a ridicat privirea către el.

— ...depinde, în totalitate, de omul care face vânzarea, explica Oswald Mosley cu o voce găjăită. Acesta e un proiect foarte special, care cere un tip special de om. Cineva care să se simtă în largul lui în preajma genului de client pe care ne dorim să-l atragem — în majoritate, persoane preocupate de modă, care migrează din Londra înspre provincie. Căutăm pe cineva care să combine cunoștințele și talentul cu o doză de șarm, persuasiune și rafinament. Aspectul fizic e de o importanță capitală...

— Nu e nevoie să mai căutați, a bubuit Neil. Iată-l pe omul momentului. A picat la țanc. Ei, Hugo, ai fost cu noaptea-n cap să zgâlțâi piața imobiliară?

Hugo a înțeles că ăsta era momentul să intre în acțiune.

— Ăăă, da. Da. Absolut.

— Vedeți? El e omul vostru. Nu doarme niciodată, a rânjit Neil către cuplul din fața lui. Mănâncă, respiră, ba chiar și cacă vânzări.

Femeia în bej părea surprinsă. Însă Neil era de neoprit. Hugo se întreba dacă nu cumva, în ciuda orei matinale, nu luase deja ceva la bord.

— Domnule și doamnă Pinchett, faceți cunoștință cu Hugo Fine. Domnul Șarm Legendar și Domnul Rafinament în persoană. E cel mai bun agent imobiliar din zonă, dacă nu chiar din întreaga țară. Omul ale cărui servicii nu

vi le puteți asigura *decât* dacă numiți agenția Dunn și Dustard ca unic agent al dumneavoastră.

Hugo a arborat pe buze cel mai încrezător și mai convingător zâmbet din arsenal. Cu toate astea, privindu-i pe cei doi Pinchett, și-a dat seama că aceștia nu se uitau la zâmbetul lui. Dintr-un motiv misterios, erau focalizați asupra picioarelor lui.

Neil se uita în același loc. Hugo a simțit cum îi îngheață șira spinării. Oare uitase să-și curețe pantofii sau ce?

Când a coborât și el privirea a observat că fiecare dintre pantofii marca Church, mărirea patruzeci și patru, era parțial acoperit cu o glugă din plastic de un albastru electric. Hugo era în continuare încălțat cu galoșii de la creșă.

— Mulțumesc că mi-ai spus, a mârâit el către Shauna când a trecut prin fața biroului ei, după ce ieșise în goană din biroul lui Neil.

Shauna a aruncat o privire spre picioarele lui.

— A, a fost o greșeală? Nu mi-am dat seama. Poate din cauza aerului de mare agent imobiliar de Londra pe care-l aveai atunci.

— Ha, ha, ai fost al dracului de haioasă!

Hugo și-a smuls pungile de plastic și le-a aruncat în coșul de gunoi. Curând după asta, soții Pinchett au trecut pe lângă biroul lui. Nici unul nu s-a uitat la el. Erau urmați de un Neil implorator, care continua să-și ceară scuze și care i-a aruncat lui Hugo o privire furioasă înainte să iasă el însuși din birou, probabil ca să se ducă să-și înece necazul într-o cârciumă.

La douăsprezece și jumătate, Hugo s-a uitat la ceas. Neil nu se întorsese încă, ceea ce era bine. Hugo trebuia să facă urgent o vizită la Sainsbury înainte să se ducă să-l ia pe Theo de la Chicklets. În dulap nu mai era nici un borcan, iar cutiuțele cu lapte pentru copii deja preparat – Hugo încetase de mult să mai numere măsurile din varianta sub formă de praf – se terminaseră și ele.

O, Doamne, și mai trebuia cumpărat și tortul pentru creșă. Așa cum le aminteau tuturor afișele încă de acum câteva săptămâni, Chicklets urma să organizeze o licitație de prăjituri, la care toți părinții erau așteptați să contribuie. Hugo avea senzația pregnantă că dacă el s-ar fi abținut, copilul avea s-o pătească.

Când a intrat în parcare a supermarketului, ploaia a început să se rostogolească pe parbriz. Ultimul loc din zona Părinți și Copii de lângă intrare tocmai fusese ocupat. Hugo a privit furios cum o familie cu greutate, formată din patru membri, a coborât din Fordul Escort. Ambii fii, care erau îngrozitor de grași, aveau în jur de douăzeci de ani. Hugo s-a gândit la fiul lui cel micuț și la cum avea să-l poarte în brațe prin ploaie din celălalt capăt al parării și a-nceput să vadă roșu în fața ochilor.

— *Scuzați-mă*, a strigat el lăsând geamul în jos. Locul ăla e pentru persoane cu *copii mici*.

Mama, o femeie cu fața rotundă, îmbrăcată în trening, s-a întors către el.

— Și ce-i cu asta? a țipat la rândul ei. Eu am copiii cu mine, nu?

— Nu vi se pare că sunteți puțin cam nepăsătoare? a provocat-o Hugo. Locurile astea au fost gândite pentru ca oamenii care au

copii mici în cărucioarele de supermarket, să-l poată transfera în mașină mai ușor. De asta și sunt mai aproape de intrare.

Pentru o clipă, lui Hugo aproape că nu i-a venit să creadă ce spunea. Hugo Fine, fostul băiat de oraș, se transformase într-un militant cu gura mare împotriva celor care abuzau de spațiile de parcare de lângă supermarketuri. Devenise un părinte cu atitudine. Dar de ce nu? Genul ăsta de egoism era pur și simplu intolerabil. Mai ales dacă Theo trebuia să sufere din cauza lui.

— Da, și ce-ți pasă ție? a urlat soțul cel gras și slinos al femeii. Nu văd nici un copil în mașina ta.

Hugo s-a întors să se uite la scaunul de mașină al lui Theo. Acesta era gol. Panica l-a sufocat până când și-a amintit că, desigur, așa și trebuia să fie. Theo era încă la Chicklets și aștepta să fie luat acasă.

În timp ce el ridica geamul și pleca în căutarea unui alt loc de parcare, familia cea grasă a început să facă mișto de el și să-i arate tot felul de degete. Hugo spera să nu-i întâlnească în supermarket. Nu trebuia decât să evite standul cu chipsuri și prăjituri cu frișcă.

Înăuntrul magazinului, Hugo s-a holbat la zidul de scutece și-a simțit cum îl apucă depri-marea la gândul că urma să cumpere o nouă colecție, mare și costisitoare, din obiectele imposibil de așezat pe trup. Încercarea din dimineața respectivă, chiar și după propriile lui standarde, fusese rușinoasă. Theo se agitase imposibil de tare și, cu toate că Hugo făcuse tot ce îi stătuse în putință, nici una dintre părțile adezive ale scutecului nu se lipise, așa

că, în final, fusese obligat să lege pantalonașii deasupra și cu asta basta.

Hugo a aruncat niște pampersi în coș și s-a mutat în zona cu mâncare pentru copii. Ca de obicei, ca să nu mai piardă timp alegând produsele, a început să înainteze de-a lungul raftului, luând fiecare al doilea borcan din șir.

Când a ajuns la capătul rândului, o femeie a trecut prin fața lui. Era înaltă, slabă și blondă, cu o față prelungă, gânditoare și ochi mari, care scrutau îngrijorați lista de cumpărături. Un copil bine crescut se ȳtea din port-bebeul care atârna pe pieptul femeii.

— Alice! a exclamat Hugo absolut încântat.

Coșul lui Alice, așa cum a observat Hugo, gema sub greutatea numeroaselor legume proaspete. Fără îndoială că totul avea legătură cu *Cum să te distrezi pregătind cea mai bună mâncare organică pentru copil*. Hugo s-a uitat la coșul lui, care gema sub greutatea borcanelor, și i-a aruncat lui Alice o privire vinovată.

— Mă faci să-mi fie rușine.

— Poftim? a întrebat Alice zăpăcită.

— Gătești toate legumele alea pentru copil. Sunt impresionat.

— De fapt, nu toate sunt pentru Rosa. Unele sunt pentru petrecerea de diseară.

Hugo s-a uitat la ea admirativ și uluit. Femeia asta nu numai că-și ținea copilul sub control, dar mai dădea și petreceri.

— O petrecere. Ce distractiv! a exclamat nu prea convingător.

Hugo abia dacă-și mai amintea ultima petrecere la care fusese. Rămăsese undeva, în negura timpului, într-o perioadă în care trăise

în acel loc mitic numit Londra, în vremea când el avusese un soi de viață.

— Așa ar trebui, a zâmbit Alice. Jake i-a invitat la noi pe câțiva dintre cei care lucrează pentru *La Gunoi!*. Revista lui, a adăugat ea văzând privirea goală a lui Hugo.

Hugo și-a amintit de ultraimportantul organ de reciclare pe care Jake pretindea că-l conduce.

— Grozav, a clătinat el din cap sperând că părase sincer.

Și-a dat seama că irosea o șansă. Aici, în fața lui, era Alice, cel mai capabil părinte de pe pământ și o adevărată fântână a cunoașterii în ceea ce privea copiii. Și el despre ce vorbea cu ea? Despre un festival plictisitor al fasolei ecologice în care era implicat evanghelistul nebun de bărbată-su.

— Ăăă...

Hugo s-a uitat către cafeneaua de lângă intrarea supermarketului.

— Ai vrea... ăăă... să bei o cafea?

Mintea lui obosită s-a umplut, dintr-odată, de o multitudine de posibilități. O putea întreba din nou pe Alice despre problema cu somnul; ba chiar putea să treacă la cea cu scutecele.

— Mi-ar face plăcere, a răspuns Alice politicos. Dar nu prea am timp.

— Aș putea să-ți ofer și-o prăjitură, s-a milogit Hugo.

Alice nu s-a putut împiedica să nu râdă.

— Îmi pare rău, a spus ea ridicându-și coșul la nivelul șoldului. Cu altă ocazie.

Hugo și-a reprimat urletul de durere care amenința să-i scape. Și-a dat seama că nu avea nici un sens să mai insiste. Sau să-i ceară numărul de telefon. Alice putea să presupună

„Ă e nebun, poate chiar periculos. Și poate că așa și era.

Nenorocit, s-a uitat după Alice care plecase. Apoi, i-a venit inima la loc când a văzut cum, pe neașteptate, aceasta s-a oprit din mers și s-a întors. Oare se răzgândise? Până la urmă, gândul la o doză de cafeină, băută înainte de a se apuca să fiarbă fasolea, fusese mai puternic?

— Ai idee unde e piureul organic de soia? l-a întrebat Alice.

— Îmi pare rău, i-a răspuns Hugo clătind din cap.

Și chiar că-i părea rău. Îi părea rău că trebuia să se resemneze și să accepte toți anii care aveau să urmeze și în care el n-avea să aibă habar cum să se descurce cu Theo. Îi părea rău că trebuia să accepte o viață de nopți nedormite, de teamă de separare și, desigur, de încercări rizibile de a schimba scutecele copilului.

Apoi Hugo a observat ceva mic și maro pe linoleumul din fața lui. Părea a fi un portofel. Portofelul lui Alice?

Hugo s-a repezit asupra lui așa cum s-ar fi repezit un om lihnit de foame asupra unei farfurii cu pește și cartofi prăjiți. Portofelul lui Alice! Trebuia să fie portofelul lui Alice. Cel puțin acum, prin demonstrația asta de cinste și bune intenții, putea să-i ceară numărul de telefon.

Fluturând micul și prețiosul obiect din piele, Hugo a fugit către capătul culoarului, înspre case. Alice era la coada destinată exclusiv coșurilor. Stătea lângă un festival al recoltei compus dintr-un morman de legume așezate pe banda rulantă și-și pipăia buzunarele panicată.

Conform obiceiului breslei în astfel de ocazii, casiera se uita la ea cu o privire care nu exprima nimic, în afară de lipsa sentimentului de milă.

— Cred, a strigat Hugo apropiindu-se, că ai nevoie de asta.

A ridicat portofelul — rugându-se din tot sufletul să fie al lui Alice — pe deasupra capului persoanei din spatele ei.

— Vreți să nu mai țipați, s-a răstit persoana respectivă la Hugo.

Era o femeie mică de statură, cu o față supărată și cu un coș cu mâncare pentru pisici.

— Să știți că e periculos în spațiile restrânse.

Înainte ca Hugo să poată răspunde, a simțit cum cineva îl trage ușor de mână întinsă. Alice își luase portofelul. Ba mai mult: îl privea fericită, cu lacrimi în ochi.

— O, Doamne, mulțumesc, a răsuflat ea vizibil ușurată, în timp ce-i întindea casierei cardul de credit. Mi-ai salvat viața.

— Plăcerea a fost de partea mea, i-a zâmbit Hugo. Arăți de parcă ai suferit un mic șoc. Ești sigură că tot nu vrei să bei o cafea?

Pe fața lui Alice a trecut o umbră de îndoială.

— Având în vedere că ți-am salvat viața, a îmboldit-o Hugo.

Nu-i plăcea deloc să-i forțeze mâna, dar scopul scuză mijloacele.

Alice i-a surâs. Era un surâs deschis, sincer. Prins în raza lui catifelată, Hugo a simțit un fior în prohab.

— Mi-ar face plăcere, a spus Alice. Dar nu pot acum. Însă, dacă vrei, ne-am putea întâlni peste câteva zile. Vineri?

Capitolul 15

- Ce bem noi aici e apă deionizată prin osmoză inversă?

— Redactorul-șef al revistei *La Gunoi!* își flutura borcanul de jem într-un gest de comandă. Spre surprinderea ei, Alice și-a dat seama că el flutura borcanul în direcția ei. Tonul lui era neașteptat de brutal; de fapt, de-a dreptul bătărănesc. Mai ales dacă luai în considerare faptul că era musafir în casa lui Alice și că abia făcuseră cunoștință. În calitate de soție a directorului, Alice se așteptase la mai mult respect, dar poate că în această eco-comunitate toată lumea era egală. Cu toate astea, Alice s-a decis să nu dea impresia că s-a simțit jignită. În seara respectivă, rolul ei era să-l ajute pe Jake să găzduiască petrecerea și s-o transforme într-un mare succes.

— Nu sunt sigură la ce te referi, a zis ea apropo de apă. Dar dacă te ajută, pot să-ți spun că e apă de la robinet.

Redactorul-șef, pe care-l chema Joss, a ridicat din sprâncene neimpresionat.

— Ei, dacă nu e DOI, atunci nu e, a remarcat el mitocănește. Dar mai e ceva apă în robinetu' ăla?

— Ia-o-ncet, a glumit un lingău.

Alice și-a amintit că era persoana care se ocupa de tehnoredactare.

— Nivelul rezervoarelor e și așa periculos de scăzut.

La auzul acestei replici, unii au izbucnit în râs. Alice a râs și ea, dornică să facă dovada bunăvoinței. Voia să se simtă bine la petrecere. În ciuda grijilor ei secrete legate de mâncare și de faptul că Jake îi dăduse ridicol de puțin timp ca să pregătească totul. Kebaburile din tofu, salata de fasole și plăcinta de mazăre îi împinseseră anemicele talente culinare la limită. Alice avea dubii în special în legătură cu plăcinta de mazăre. Însă ea ar fi avut dubii în legătură cu plăcinta de mazăre și dacă aceasta ar fi fost pregătită de Delia Smith¹.

O mișcare i-a atras atenția. Jake flutura înspre ea fostul bidon de benzină devenit acum carafă de apă. Era clar că se aștepta ca Alice să se ducă și să-l umple. Alice s-a uitat la el deranjată, dar încercând să nu lase să se vadă. De ce nu se ocupa el de apă? Ea își făcuse treaba: făcuse cumpărăturile și gătise. Acum că invitații sosiseră și se întrețineau în sufragerie sorbind vin organic fiert, servit în borcane de gem și sticle de apă de gură reciclate, Alice abia aștepta să aibă parte de puțină stimulare socială. Nu să facă tot pe servitoarea.

Așa că Alice l-a ignorat pe Jake și i-a zâmbit lui Joss.

— Ai vreun plan de vacanță pe anul ăsta? l-a întrebat ea apelând la o formulă, într-adevăr deloc originală, de deschidere a conversației.

1. Cea mai cunoscută femeie-bucătar din Marea Britanie.

Dar trebuia să înceapă de undeva.

— OGFO, a răspuns Joss.

— Poftim?

Alice a tresărit. De ce lătrase Joss?

— Oportunități Globale la Ferme Organice, a lămurit-o Joss nerăbdător cu aceeași tonalitate scâncit-nazală. M-am înscris în '95. Am lucrat în vacanțe în Bosnia, Tibet, Slovenia, în Țara Galilor și-n Albania. Pot să spun „Trebuie să scapi de salteaua de paie“ în șapte limbi diferite.

— Îmmm, a spus Alice, încercând să dea senzația că e impresionată. Dar nu ai niciodată, ăăă, chef de ceva mai puțin... extenuant? N-ai chef să zbori undeva, pe o plajă sau ceva de genul ăsta?

Nările lui Joss s-au umflat în semn de dezgust. Alice s-a gândit că arătau de parcă erau pe cale să explodeze.

— Știi, a întrebat-o Joss, că emisiile de carbon de la avioanele transatlantice anulează toate eforturile tale de reciclare?

— Ăăă..., a început Alice care habar nu avea.

— Înainte de OGFO, a întrerupt-o Joss, petreceam vacanțe în care mergeam pe jos. Și chiar și atunci când nu luam decât trenul tot trebuia să plantez măcar *un* copac într-o pădure tânără ca să pot să neutralizez tot dioxidul de carbon pe care îl produseam...

— Te rog să mă scuzi, a sărit Alice. Cred că Jake vrea să mă duc să mai aduc niște apă.

— Da, dar ai destulă voință să te uiți la reclamele de la televizor și să nu le lași să-ți pervertească obiceiurile de la cumpărături? îi spunea cineva unei alte persoane când Alice a trecut pe lângă ei în drum către bucătărie.

Părea imposibil ca toți colegii lui Jake să fie întotdeauna așa de serioși pe orice subiect. Însă poate că aveau nevoie de mai mult timp ca să se dezmoștească. Ceea ce n-ar fi fost surprinzător, dată fiind temperatura din Vechea Morgă. Iar Jake îi spusese că și în redacția *La Gunoi!* căldura era distribuită cu porția.

În afara lui Joss, invitați erau tehnoredactorul ăla lingău, redactorul-șef adjunct și Jessamy, un băț mostrofocit cu părul roșu-movuliu. Alice fusese surprinsă când Jessamy intrase în casă târșâindu-și picioarele. Nu știuse că Jake avea și femei în redacție. Nu pomenise nici una. S-a dovedit că Jessamy își suplimenta salariul de la revista *La Gunoi!* lucrând ca psiholog de capre.

— *Ce fascinant!* a exclamat Alice neștiind ce altceva ar fi putut să spună.

Jessamy a măsurat-o din cap până-n picioare. Era limpede c-o suspecta pe Alice că-și bate joc de ea.

— *Și tu ce faci?* a întrebat-o ea.

Pentru o clipă, Alice s-a fâstăcit. Era pentru prima dată, de când demisionase din postul ei cel cu greutate de la Intercorp, când i se punea întrebarea asta într-o conversație. Și ce dacă? Slujba ei de acum era de un milion de ori mai importantă.

— Sunt mamă, a răspuns ea mândră.

Buza de sus a lui Jessamy s-a ridicat puțin în semn de dispreț.

— *Asta știu. Evident.* Dar Jake e tată și reușește să mai fie și director, a spus ea aruncându-i lui Jake o privire care nu putea fi descrisă decât ca adoratoare.

Ceea ce pe Alice n-a surprins-o. Era normal ca Jessamy să-l placă. Jake era teribil de arătos. Însă, liniștitor pentru Alice, Jessamy nu era deloc frumoasă.

— Dar ce mai faci în afară de faptul că ești mamă? a insistat Jessamy.

Alice și-a păstrat calmul. Era o chestie recunoscută că oamenii nu reușesc să-și imagineze ce fac mamele toată ziua. Jake era un exemplu elocvent. Iar el era tatăl Rosei. Alice l-a zâmbit lui Jessamy.

— Păi, evident, fac diverse chestii pentru *La Gunoi!*.

— Asta nu poate să-ți ocupe tot timpul.

Alice se cam enervase, dar a încercat să-și păstreze calmul.

— Ai fi surprinsă. Sinceră să fiu, nu mai am timp să fac nimic altceva.

Jessamy a ridicat bărbia.

— Probabil e o chestie de proastă organizare.

Alice fixa podeaua furioasă. Cum de-și permitea femeia asta să-i vorbească așa? Oare era conștientă că avea o slujbă doar datorită subvențiilor ei? Dacă n-ar fi fost banii obținuți de Alice în urma vânzării apartamentului din New York, venit care acum era erodat în mod sever, *La Gunoi!* nici n-ar mai fi existat.

— Scuză-mă, a spus ea sugrumată. Mi se pare c-am auzit-o pe Rosa plângând sus.

Sigur că nu auzise nimic. Dar avea nevoie de un pretext ca să se strecoare în baie și să-și revină. Închizând ușa în spatele ei, Alice a simțit că i se întoarce stomacul pe dos din cauza mirosului de oțet și bicarbonat cu care curăța toată casa. Locul ăla putea ca o dugheană în care se vindea pește și cartofi prăjiți.

Alice a tras adânc aer în piept și s-a privit în oglindă, concluzionând posomorâtă că regimul ecologic asupra căruia insista Jake nu-i făcea pielea feței să arate mai frumoasă. După ce, atâția ani, se scăldase în produse Clarins, pielea lui Alice ridica obiecții serioase împotriva noii diete de săpun vegetal și apă. Recenta interdicție impusă de Jake la capitolul deodorant era o nouă provocare; Alice detesta ideea că alți oameni ar putea s-o miroasă. Dar, în ultima vreme, nu prea mai întâlnea oameni, așa că probabil că nici nu mai conta. Iar grupul de la parter era oricum format din niște împuțiți.

Alice și-a privit hainele. Își purtase blugii cei vechi până când se rupseseră, așa că acum îi înlocuise cu o pereche de pantaloni de trening găuriți, pe care Jake îi găsisese într-un coș de gunoi. Vocea mamei ei a plutit către ea: „Înainte aveai niște haine așa de frumoase...”

Când s-a întors în sufragerie, Alice a descoperit că personalul lui Jake se strânsese în jurul lui. Se dezbătea care ar fi trebuit să fie Pontul Lunii din *La Gunoi!*.

— Deodorantele alea cu bilă, a sugerat Jessamy. Trebuie să fie și ele bune la ceva.

Alice s-a alăturat grupului plină de zel. O discuție creativă era un lux de care nu se mai bucurase de ceva vreme.

— Dacă le-ai vopsi, ar putea deveni niște popice grozave pentru bowling, a propus ea.

Pe bune, dacă te gândeai mai bine, ideea era de-a dreptul strălucită. Plus că era mult mai simplă și mai distractivă decât majoritatea ponturilor pe care Alice le citise în *La Gunoi!*.

Joss i-a aruncat o privire piezișă.

— Nu prea cred.

— De ce nu? a spus Alice zâmbindu-i lui Jake, de la care aștepta o formă de încurajare.

Însă, spre surprinderea ei, chipul acestuia purta semnele inconfundabile ale jenei.

— Al, nu sunt sigur c-ai priceput, a zis el.

— Ce să pricep?

— *La Gunoi!*, vezi tu, e mai mult decât o revistă. E un mod de gândire.

— Un mod de *viață*, a accentuat Jessamy.

— Uite ce e, a zis Joss cu vocea lui nazală. Haideți să trecem mai departe, da? Celălalt lucru pe care voiam să-l discutăm era dacă s-o luăm sau nu pe panta celebrităților. Dacă să avem interviuri cu vedete.

Jessamy a arborat o mină dezgustată.

— Cum? Adică să fim ca toată lumea? Noi ne ocupăm de probleme reale. Noi trăim în lumea reală. Și avem niște principii reale. Niște credințe reale.

— Sunt de acord cu Jessamy, a declarat Jake.

Alice a observat că, pentru asta, soțul ei a mai primit o privire adoratoare de la redactorul-șef adjunct.

— Celebritățile ar însemna să ne coborâm sub propriile standarde. Noi existăm ca să trezim conștiințele adormite ale celorlalți oameni, nu ca să le hrănim punctele comune cele mai josnice.

Joss părea deranjat.

— Eu n-am spus că *vreau* celebritați, s-a stropșit el. Am atras doar atenția că ne pot ajuta la difuzare. Pot face să ne crească vânzările.

— Așa e, a intervenit Alice cu curaj.

De ce să nu spună și ea ce gândește? În fond, ea era cea care plătea aproape toate costurile revistei. Poate că nu i se permitea o opinie legată de Pontul Lunii, dar cu siguranță că în zona asta avea voie să se exprime.

— Ar putea fi ceva benefic să existe o fațadă celebră pe copertă.

Jake părea iritat.

— Chiar așa? Și pe cine ai propune tu?

Alice s-a uitat la el, nedumerită și jignită, până când a înțeles motivul acestei agresiuni. Desigur, Jake era soțul ei. Asta era o discuție profesională serioasă, iar el nu putea fi acuzat de favoritism de către personalul revistei.

— Avem nevoie, a zis Joss, de o celebritate care e asociată, în mod deosebit, cu gunoiul.

— Asta e simplu! a sărit Alice bătând din palme.

— Da? a întrebat-o Jessamy cu răceală.

— Sigur că da, a confirmat Alice veselă. Nu se poate să existe vreo celebritate care, într-un punct sau altul al vieții, să nu fi fost îngropată în gunoaie până peste cap.

Membrii echipei redacționale de la *La Gunoi!* și-au aruncat priviri unii altora.

— Aici nu e loc de sarcasme, a zis Jessamy supărată.

— Ascultă, Al, asta e o ședință de redacție, a adăugat Jake pe un ton detașat. Cred că, momentan, ți-ar fi mai bine în bucătărie.

Alice a fost așa de șocată că abia dacă-a putut să rostească ceva.

— Îmi pare foarte rău, a zis ea cu o politețe glacială. Eu credeam că e o petrecere.

— Este o petrecere, i-a răspuns relaxat Jake. Doar că restul invitaților n-au sosit încă. I-am chemat pe ei mai devreme ca să schimbăm

avea idei la un pahar de vin. Nu mai avem vin fiert, nu?

În bucătărie, nervoasă, Alice a mai pus niște vin la încălzit. A ales în mod special o sticlă de vin pe care o adusese tatăl ei la Crăciun și pe care Jake o băgase sub chiuvetă, pe motiv că nu era vin organic. Era, totuși, un Bordeaux de primă clasă, care ar fi fost păcat să fie stricat cu ierburi de vin fiert. Dar încântarea ușor răutăcioasă de a-i privi pe toți bând acel vin avea să compenseze stricăciunea. În plus, ea putea să se bucure de un pahar sau două din licoarea originală în timp ce restul se încălzea.

Când a auzit pe cineva bătând în ușa de la intrare, Alice s-a întrebat cine erau ceilalți oaspeți. Spera ca nou-veniții să fie persoane mai de calitate. Însă speranțele astea s-au risipit din secunda în care Alice a dat cu ochii de ei. Nici unul dintre nou-veniți nu părea mai breaz.

Alice a înțeles că noul lot de invitați era format din ceea ce soțul ei a numit cu grandilocvență „grupul de consilieri editoriali”.

— Acesta este doctorul Enoch Scarthin, a anunțat Jake cu mândrie. El e expertul nostru în eroziunea solului.

Alice și-a spus că doctorul Scarthin părea el însuși cam erodat. Era o fantomă mioapă și ridată, cu o piele gălbejită, ciupită parcă de vărsat.

— Iar acesta, a zis Jake bătându-l pe spate pe un broscoi cu ochi bulbucăți, este J. Larry Tabasco. El e profetul nostru în materie de încălzire globală.

Când, într-un final, Alice s-a așezat și ea la masă, s-a trezit, ca și când ar fi fost

inevitabil, între domnul Tabasco și doctorul Scarthin.

— Sunt între ciocan și nicovală, a glumit ea.

Amândoi au privit-o cu ochi goi. Alice fusese rănită, dar nu se dăduse bătută. În meseria ei de avocat, fusese deseori obligată să ia masa cu tipi dinăștia cu bățul în fund; în plus, în copilărie i se spusese că nici un om nu e plictisitor. Și că e numai vina ta dacă nu găsești un subiect de discuție de interes comun.

Poate că și ea avea mai multe defecte decât își închipuise. Cu toate eforturile ei, toate semințele conversaționale pe care Alice le-a aruncat au căzut pe teren infertil. Toate mânușile care provocau la discuție au rămas neridicate. Se părea că Scarthin și Tabasco nu erau deloc interesați de o conversație. Majoritatea replicilor pe care și le-au adresat unul celuilalt constau în paragrafe din statistici, pe care le citau, aparent, din memorie. Ceea ce aveau comun cu restul persoanelor de la masă era faptul că păreau să nu se plictisească absolut deloc.

Bând cantități copioase de vin, Alice și-a îngăduit să-și lase atenția să zburde de la o discuție la alta. Nimeni nu părea să asculte pe nimeni.

— ...da, dar știm că stilul de viață vestit, mare consumator, generează volume uriase de gunoi menajer – 28,2 tone anual în Anglia, 1,2 tone de fiecare casă..., a strigat cineva.

— ...metodele tradiționale de distrugere a gunoaielor trebuie restricționate – adică incinerarea și depozitarea în gropi de gunoi – din cauza efectelor adverse pe care le au asupra mediului înconjurător, a urlat altcineva.

— Gunoiul organic menajer ar trebui transformat în îngrășământ, în loc să fie lăsat să putrezească în gropile de gunoi unde generează gaze de seră precum metanul... a tunat un altul.

Pe măsură ce petrecerea continua, Alice a realizat că se grăbise atunci când o condamnase pe Jessamy fiindcă o întrebase ce face toată ziua. Asta a fost singura întrebare care i-a fost adresată toată seara, singura indicație că ceilalți o considerau ca făcând parte din grupul de petrecere. Altfel, toată lumea, inclusiv Jake, părea să aibă senzația că se afla acolo în calitate de chelneriță.

— ...trebuie să depășim înfierarea gunoiului.

Această ultimă remarcă fusese rostită de Joss, ai cărui ochi ardeau cu o flacără mesianică.

— Gunoiul este o responsabilitate individuală, a tunat la rândul ei Jessamy. Trebuie urmat mottoul celor trei R – Reduceți, Refolosiți, Reciclați...

Cam pe la ora budincii de alge, Alice a început să vadă dublu și să se legene în scaunul ei făcut dintr-o cutie portocalie. Peste masă, Jake o asculta cu atenție pe Jessamy care declama o listă de cantități anuale, privindul cu ochi adoratori. Alături de ea, analistul de sol expunea teorii legate de eroziune, în timp ce Joss se scobea în dinți și se uita la el fascinat. Alice și-a dus mâna la gură ca să-și reprime hohotul de râs care simțea că stă să izbucnească. Toți păreau așa de serioși.

De partea cealaltă a mesei, tipul cu încălzirea globală începuse să se înfierbânte.

— Poziția, declara el cu ochii pe jumătate închiși, e mult, mult mai periculoasă decât ar vrea cineva să creadă.

Alice a început să sughită. Apoi i-a întors profetului un rânjet fără expresie.

— Chiar așa? a rostit ea destul de neclar. De fapt, *de fapt*, eu aș vrea să cred că pericolul iminent e mult mai periculos decât cel mai periculos lucru la care cineva s-ar putea gândi... *hâc*.

A întins mâna după bidonul de petrol, acum plin cu apă, și i l-a fluturat pe sub nas.

— Domnule profesor, mai vreți niște rahat deionizat prin metoda reacției inverse?

Apoi, incitată, fără să vrea, de fața ultragiată a expertului, Alice s-a dezlănțuit într-un hohot de râs isteric.

A urmat o tăcere șocată.

— Al! a tunat Jake.

În tăcerea care a urmat s-a auzit un plânsel ascuțit care venea de undeva, de deasupra. Rosa se trezise și cerea să i se acorde atenție.

— Al, a repetat Jake.

Alice i-a întâlnit privirea, dar nu s-a mișcat din loc. Simțea că-i venea să strige sfidător că el ar trebui să se ducă la Rosa, fiindcă Rosa e și fiica lui. Dar apoi ochii lui Alice au căzut pe plăcinta cu mazăre și s-a răzgândit. S-a ridicat de la masă și a părăsit încăperea.

În timp ce urca scările, a auzit murmurul conversației.

— Îmi cer scuze, a murmurat Jake.

Apoi și-a coborât și mai tare vocea.

— ...nu te poți aștepta la mai mult... a lucrat pentru o revistă glossy..., a fost tot ceea ce Alice a putut să audă.

Dar i-a fost de-ajuns. În dormitor, și-a luat fatița în brațe. Ardea de indignare. Cum naiba îți permitea ? Nu putea să se scuze pretinzând că trebuia să salveze aparențele în fața colegilor. El era soțul ei și trebuia să-i fie loial, în primul rând, ei. Și Rosei.

Teama de separare de azi e mai rea decât oricând, s-a gândit Hugo mohorât în timp ce extrăgea din scaunul din mașină un Theo care urla de zor. Iar el știa că situația avea să se înrăutățească. În ultimele zile, când pleca de la creșă, Hugo era din ce în ce mai copleșit de imagini, de mult îngropate, cu copilul de opt ani care fusese cândva și care privise mașina tatălui său dispărând pe alea internatului. Când ieșea în drumul principal, Hugo își amintea sentimentele de pierdere, de teamă și de lipsă de valoare care amenințau să-l strivească asemenea unui val uriaș. Oare Theo putea să se simtă la fel la nici un an ?

Hugo și-a purtat fiul care protesta pe scări și a intrat în clădire, pentru ca apoi să treacă prin fața biroului directoarei creșei.

— Vreau să vă spun ceva, domnule Fine.

Biroul directoarei, înalt cât un coteț, era plasat lângă intrarea în clădire, ceea ce-i permitea femeii să sară din spatele lui, ca un Rottweiler, fără nici un avertisment. Și, în ciuda faptului că era micuță de înălțime și blondă și că nu semăna cu un câine de pază decât la capitolul ferocitate, Hugo ajunsese să se gândească la directoare ca la un Rottweiler.

Hugo a observat că Rottweilerul ținea în mână un tort care i se părea cunoscut. Apoi Hugo a realizat de ce. Era tortul lui, cel pe care-l adusese pentru licitația de prăjituri.

— Tortul acesta, domnule Fine, a tunat Rottweilerul, întinzându-i produsul în chestiune.

— Da? a spus Hugo deschis.

Se întreba ce era în neregulă cu el. În fond, era cel mai mare, mai colorat și mai scump din oferta supermarketului. Judecând după expresia dezaprobatoare de pe chipul Rottweilerului, multe erau în neregulă cu el.

— Să înțeleg că nu l-ați pregătit nici dumneavoastră, nici doamna Fine?

Distras, temporar, de ideea de a o vedea pe Amanda în fața unui cuptor pentru orice alt scop în afară de acela de a-i stabili calitățile estetice, Hugo a tăcut. Pentru a reduce din aspectul de prăjitură cumpărată, scosese tortul din cutie. Dar personajele Disney imprimată în zahăr pe suprafața prăjiturii și aerul de comercial sinistru îl dăduseră probabil de gol.

— Ăăă, nu, a mărturisit Hugo. A fost cumpărat.

— Nuci¹, domnule Fine.

— Așa e, s-a milogit Hugo. De la Sainsbury. Mai am încă bonul pe undeva, a spus el pipăindu-și buzunarele în căutarea portofelului.

Expresia Rottweilerului trecuse de la dezaprobare la exasperare.

— Ceea ce am vrut să spun, domnule Fine, este că de vreme ce tortul nu e făcut în casă, nu aveți de unde să știți dacă are în el nuci sau nu.

— A! Ăăă. Nu.

— Sunteți conștient, domnule Fine, de discuțiile legate de nuci și copii?

— Îmmm, da, sigur.

1. *Nuts* înseamnă în limba engleză „nuci” sau „ce prostie”!

Hugo parcă auzise ceva pe tema asta.

— Atunci sunteți conștient că nucile le pot cauza unora dintre copii *moartea*?

— O, Doamne! Da, așa e. Dumnezeu!

— Atunci o să înțelegeți rugămintea mea de a vă lua tortul de aici. Regret că trebuie să vă spun, dar prăjitura dumneavoastră nu este potrivită pentru licitația organizată de Chicklets.

— A, înțeleg. Da. În ordine.

Mâhnit, Hugo a luat tortul. Cu dificultate, fiindcă îl avea încă în brațe pe Theo. În mod previzibil, Theo a devenit interesat de prăjitura refuzată și imediat a început să facă tot posibilul să pună mâna pe ea. Tatăl lui, convins acum că ceea ce păruse inițial un sendviș spongios inofensiv era, de fapt, de o sută de ori mai letal decât cucuta, s-a luptat cu disperare să țină tortul departe de mâna pusă pe treabă a copilului. Totuși acesta părea măcar să-l fi făcut să uite de teama de separare.

Când, într-un final, a ajuns la serviciu, Hugo se simțea de parcă s-ar fi trezit în urmă cu mai multe zile și ar fi trecut prin mai multe provocări decât Frăția Inelului. S-a gândit cu nostalgie la zilele în care cea mai presantă întâlnire de dimineață era o lungă sesiune pe budă, cu ziarele din ziua precedentă în poală.

Și, Hugo știa, urmau și alte provocări. Văzându-l pe Neil uitându-se la el prin lateralele din sticlă ale biroului, și-a amintit ce spusese Sue despre angajatorii lipsiți de înțelegere. Incidentul cu galoșii fusese dezastruos. Hugo avea mult de recuperat. În climatul actual, numai o vânzare spectaculoasă, precum cea a casei-vagon, îl mai putea aduce pe linia de plutire.

Hugo a răscolit prin mormanul cu dosare în lucru. Ceea ce era o treabă deprimantă, dat fiind numărul de cazuri-problemă pe care Neil i le pusese în brațe în ultima vreme. Undeva, la suprafața mormanului, zăcea lista cuplului plin de pretenții care nu voia să cumpere o casă fără ușă verde la intrare sau care să aibă numărul 3 în adresă. Iar casa trebuia să provină de la o persoană care, în mod garantat, nu fusese divorțată.

Hugo a oftat și a început să bată cu pixul în birou. Trebuia să existe o soluție. Partea cu lipsa garantată a divorțului era cea mai dificilă. Cum putea cineva să scotocească prin epavele vieților personale ale clienților ca să afle așa ceva?

Hugo a mai scos și alte hârtii din mormanul cu probleme. Printre ele se afla și Firth House, o proprietate într-una dintre cele mai prestigioase case în stil georgian din Bath, care se dovedea greu de vândut datorită prețului colosal cerut de posesor. Acesta era un arhitect pe nume Tarquin, care era cel mai flamboiant homosexual pe care Hugo îl văzuse vreodată. Motivul mutării era, se pare, faptul că Tarquin se despărțise recent de iubitul lui de cursă lungă și nu mai voia să stea, așa cum spunea el oftând, într-o casă „așa de plină de amintiri. Cred că ne-am certat la cuțite în fiecare colț din fiecare cameră“.

Hugo a schițat un zâmbet, amintindu-și-l pe Tarquin plimbându-se cu o delicatețe teatrală prin casă, în timpul evaluării. Zâmbetul lui Hugo s-a lărgit. În minte începuse să i se contureze o idee. Oare nu putea el să împuște doi iepuri dintr-un singur foc? Hugo a luat telefonul.

— Tarquin ?

— C'est moi¹, *dulceață*. Cine e la telefon ? A, *divinul* Hugo. Ce absolut minunat ! Spune-mi, dragul meu, mi-ai vândut ascunzătoarea sau nu ?

— Păi, am pe cineva care ar putea fi interesat. Dar mai întâi trebuie să-ți pun câteva întrebări.

— Ce nespus de incitant. Dă-i drumul, colo-
mulule !

— Firth House. Are vreun număr ?

— A avut, dragul meu, dar mie mi s-a părut că numerele sunt așa de banale. În consecință, am botezat-o după *divinul* Colin și fundulețul lui cel delicios din *Mândrie și Prejudecată*. O chestie isteată, nu crezi ? Având în vedere că suntem în Bath și așa mai departe.

— Ce număr era ? a întrebat Hugo ținând pumnii strânși.

— Dulcele meu, va trebui să verific. De fapt, cred că era șaptezeci și opt sau ceva la fel de incredibil de adormitor. Oricum, șaptezeci și ceva.

Hugo a plasat un upercut în aer. Două din trei.

— Tarquin ?

— Da, o, zeule ?

— Ce-ai zice să-ți vopsești ușa de la intrare în verde ?

S-a dovedit că Tarquin nu avea nimic împotriva. Hugo a închis telefonul simțindu-se mai bine. Imediat însă telefonul a sunat din nou.

— Domnul Fine ? a întrebat o voce melo-
dioasă de păsărică.

1. Eu sunt. (în fr. în orig.)

— Da.

— Eu sunt doamna Grimbley.

— Grimbley, *Grimbley*... a, *da*. Cuplul cel năzuos ieșit la vânătoare de case. Sau, mă rog, jumătate din el. Incitat, Hugo s-a îndreptat de spate.

— Bună ziua, doamnă Grimbley, a salutat-o el vesel. Ați ales un moment foarte potrivit ca să sunați. Cred că v-am găsit exact proprietatea pe care o doriți. Are ușă verde, nici un trei în număr, iar proprietarul e *in mod clar* și garantat nedivorțat.

— Ce minunat, domnule Fine, a exclamat doamna Grimley. Deoarece cred că și noi am ajuns destul de aproape.

— Ce vreți să spuneți? a întrebat-o Hugo prudent.

— Azi-noapte am avut un vis. Casa pe care trebuie s-o avem e micuță, izolată, cu ușa de la intrare roșie. Are numărul patruzeci și doi și un măr în grădină. V-ar plăcea să știți. Ne-am gândit că v-ar ușura *foarte* mult munca.

Închizând telefonul, Hugo a încercat, plin de curaj, să se concentreze pe singurul lucru îmbucurător care se profila momentan la orizont. Adică întâlnirea cu Alice, de la ora prânzului, la supermarket. /

Capitolul 16

Totuși Alice nu avea nici cea mai mică intenție să se mai vadă cu Hugo. E adevărat că-și permisesese să se lase sedusă atât în librărie, cât și în supermarket. Dar, imediat cum plecase, își amintise că Hugo era soțul îngrozitoarei Amanda Hardwick, deci o persoană cu care nu putea să se împrietenească.

Alice s-a străduit să uite chipul obosit și învins al lui Hugo din librărie, să uite cum îi înapoiase portofelul în supermarket și emoționanta disperare cu care o invitase la o cafea. Nu se întâlnea cu el. Cu toate că promisese, iar ea se ținea întotdeauna de promisiune. Dar, în cazul de față, era imposibil.

Și-așa, pe măsură ce dimineța din ziua întâlnirii se scurgea, Alice s-a apucat, plină de hotărâre, să paseze legumele pentru Rosa. Și-a jurat să nu se miște din Vechea Morgă. Din când în când, ridica ochii de la obligația ei cea detestabilă și se uita pe fereastra bucătăriei, ca să vadă că ploaia de dimineată se oprișe, iar norii se risipeau, dând la iveală cerul de un albastru sclipitor.

Avea să fie o zi numai bună pentru o ieșire. Iar Rosa, care momentan scâncea pe podeaua bucătăriei, evident nemulțumită de sticla de Evian plină cu nisip pe care i-o dăduse Jake, *adora* călătoriile cu autobuzul...

Dar, și-a spus Alice ținându-se sub control, nu mai conta. Factorul Amanda nu era singurul pentru care întâlnirea cu Hugo era imposibil de realizat. Mai era și factorul Jake; deși motivul exact pentru care Jake îl detesta pe Hugo rămânea un mister, Alice bănuia că, în esență, era vorba de faptul că Hugo era personificarea tuturor principiilor în care Jake nu credea. Într-adevăr, era greu să ți-l imaginezi pe Hugo insistând asupra corectitudinii politice a cântecelor de grădiniță. Sau crescând varză cu excremente umane. Sau făcându-și de râs soția în public... Alice s-a forțat să se lepede de aceste gânduri. Ideea era că o întâlnire cu Hugo fără știrea lui Jake, ar fi reprezentat o formă de trădare. Ca soție a lui Jake, un astfel de gest ieșea din discuție.

Sau ieșise din discuție până la petrecerea revistei *La Gunoi*!. Gândurile lui Alice s-au întors rapid și cu nemulțumire la ceea ce-l auzise pe Jake spunând în timp ce ea urca scările. De atunci, soțul ei nu rostise nici un cuvânt – nici de scuză, nici de alt fel. Nici măcar a doua zi dimineață, când făcuseră curățenie. Dar pe Alice amintirea aceea continua să o roadă, dându-i o senzație de arsură la stomac, de parcă s-ar fi luptat cu plăcintă cu mază nedigerată. Deși era conștientă că nici ea nu se comportase tocmai ireproșabil, lui Alice îi venea greu să uite felul în care o tratase Jake.

Alice s-a uitat din nou pe fereastra bucătăriei. Era o zi cu cer senin și soare. O ieșire era o tentație aproape de neîndurat. Dar, dacă Jake afla că s-a întâlnit cu Hugo, s-ar fi înfuriat. Cu toate astea, ținând cont de recentul lui comportament, ce drept avea el să se înfurie, indiferent de motiv?

Pe de altă parte, oare putea Alice să lase o supărare meschină să devină motivul ieșirii la o cafea cu soțul Amandei Hardwick?

Câteva secunde mai târziu, Alice se ștergea pe mâini și lua din cuier haina ei și a Rosei.

Hugo stătea temător lângă intrarea în cafeneaua supermarketului. Era acolo de cincisprezece minute, iar Alice nu se vedea pe nicăieri.

Toaletele și camera de schimbat scutecele copiilor se găseau chiar vizavi de locul unde stătea el. Femei cu copii în brațe împingeau ușa pline de încredere. Hugo deschisese, la rândul lui, ușa pentru câteva dintre ele, dar nu văzuse prea mult din ceea ce se petrecea înăuntru. I-ar fi plăcut ca încăperea de schimbat copiii să fi avut o fereastră din sticlă transparentă, ca să vadă și el cum se proceda. Câte ar fi avut de învățat și el, și ceilalți tați care habar nu aveau de nimic! Ar fi trebuit poate să scrie o sugestie în acest sens pe unul din fluturașii pentru propuneri de la intrarea în magazin; pe de altă parte, își dorea într-adevăr o vizită din partea poliției și a serviciilor sociale?

Starea inițială de optimism a lui Hugo era înlocuită treptat de un sentiment covârșitor de dezamăgire. Fără să se gândească, crezuse că Alice avea să vină, dar acum asta i se părea din ce în ce mai puțin probabil. Alice era căsătorită cu Jake, care îl detesta în mod vehement, iar el era căsătorit cu Amanda, pe care Alice se părea că o percepe într-o lumină similară.

Hugo era pe punctul să se întoarcă și să plece, târșâindu-și picioarele, către parcare

supermarketului când a observat o persoană înaltă și blondă îndreptându-se în grabă către el. Era o femeie cu un copil în brațe. Alice.

Zece minute mai târziu, stând în fața ei la o ceașcă de cappuccino, Hugo și-a dat seama că lucrurile nu mergeau așa de bine pe cât sperase el. Conversația era, în cel mai bun caz, poticnită.

Copilul lui Alice, Rosa – sau o chema Rosie? – îl fixa cu niște ochi care îi dădeau fiori pe șira spinării. Hugo a ridicat din sprâncene, a scos limba și-a dat din urechi. Copilul a început să plângă. În timp ce o legăna pe Rosa, încercând s-o liniștească, Alice i-a zâmbit stânjenită.

Îngrozit, Hugo a încetat să se mai maimuțarească.

— Deci, aaa, Rosie are patru luni, așa ai spus, nu?

— Rosa, l-a corectat Alice privindu-l pe deasupra buzei largi și groase a ceștii de cafea. Iar acum are deja cinci.

— O, Doamne, sigur, e de-o vârstă cu Theo, a exclamat Hugo pocnindu-se cu palma peste frunte.

Cafeaua din ceașca pe care o ținea în cealaltă mână s-a vărsat direct pe încheietura lui. Hugo a simțit lichidul maro și calduț prelingându-i-se până la cot. Fir-ar al dracului! Altă cămașă distrusă, iar el nu avea nici cea mai vagă idee cum se scot petele.

S-a lăsat din nou tăcerea. Alice a început să-și tragă mai aproape haina și geanta.

— Ei, mulțumesc pentru cafea, a zâmbit ea. Trebuie să plec.

Pe sub masă, Hugo și-a frânt mâinile disperat. Chiar în fața lui stătea rezolvarea

tuturor problemelor. Dar el nu era în stare să formuleze nici o întrebare. Felul încrezător în care trata cu femeile și pentru care nu făcea nici un efort dispăruse. Hugo se întreba ce dracu' se întâmplase cu el.

Și totuși, asta era unica lui șansă. Odată plecată, n-avea s-o mai vadă niciodată pe Alice. Hugo s-a ridicat, ținând mâinile depărtate, într-un gest implorator, pe blatul mesei de un albastru țipător.

— Nu pleca. Te rog. Aș vrea... ăăă... aș vrea să te întreb ceva.

— Ce?

Hugo i-a aruncat o privire de nebun.

— Mă întrebam, a continuat el cu o voce răgușită, dacă nu știi cumva cum se...

— Ce să știi?

— Cum se... ăăă.

Hugo și-a dres glasul.

— Cum se pune un scutec.

Alice, care începuse să se ridice în picioare, s-a așezat brusc la loc. Ochii ei, deja mari, s-au lărgit și s-au rotunjit și mai tare, ajungând să se holbeze la Hugo.

— Un scutec? Mă întrebi cum se pune un scutec?

— ăăă, da. Exact. Cum se pune pe un copil, a adăugat repede Hugo, pentru ca imediat să-și dorească să nu mai fi spus nimic.

Dacă până acum Alice nu crezuse despre el că e un pervers, atunci probabil că-și schimbase părerea.

— Ai un copil de cinci luni și nu știi cum se pune un scutec? a zis Alice clătinând uluită din cap.

— Știu că sună ridicol, a răspuns Hugo jenat. Chestia e că am avut o asistentă pediatră, așa că n-am reușit să învăț cum se procedează. Și nici Amanda.

— Și asistenta pediatră? l-a întrebat Alice fără prea multă milă. Ea nu vă poate ajuta? N-o puteți chema înapoi pentru câteva săptămâni ca să vă învețe ce și cum? *Din nou?*

— Ăăă, asistenta nu mai e prin zonă. A plecat în, ăăă, în grabă. Familia regală avea nevoie de ea sau ceva în genul ăsta.

În ciuda sentimentului dezaprobator pe care-l avea, Alice a izbucnit în râs.

— Familia regală? a repetat ea neîncrezătoare.

— Sincer, cred că a fost fericită să scape de noi.

Încurajat, Hugo s-a apucat și i-a relatat lui Alice întreaga poveste a sosirii asistentei Harris și a nesfârșitelor ei referiri la lordul Fairbourne. Când Alice a chicotit din nou, Hugo a simțit, așa din senin, că ar fi în stare să facă orice numai ca s-o mai audă chicotind.

— Pare o femeie înspăimântătoare, a râs Alice, întrebându-se ce era cu senzația aia ciudată care-i invadase trupul.

Câteva secunde mai târziu, și-a dat seama că era vorba de sentimentul pe care îl ai atunci când te simți bine. Sentiment cu care ea nu mai era obișnuită.

— Era înspăimântătoare, a încuviințat Hugo. Dar ai dreptate. A fost o prostie din partea mea să nu învăț nimic de la ea.

Hugo a oftat gândindu-se cum se așteptase ca asistenta Harris și apoi Amanda să aibă grijă de Theo, cu puțin sau nici un pic de

ajutor din partea lui. Acum i se părea ceva incredibil.

Dar oare fusese numai vina lui? Hugo și-a adus din nou aminte de strălucitele discursuri ale Amandei despre cum nu există nici o bucurie mai mare decât să ai grijă de un copil. Desigur, asta până când Amanda fusese nevoită să aibă grijă de unul la modul real.

Încruntându-se, Hugo și-a dat seama că era imposibil să explice toate astea fără să pară că vrea să se scuze. Dar, ținând cont de felul în care Alice se uita la el – pe jumătate disprețuitoare, pe jumătate amuzată – Hugo trebuia să spună *ceva* în apărarea lui.

— Amanda a insistat că vrea să stea acasă și să aibă grijă de copil, a început el. A spus c-ar fi o plăcere, că asta e cea mai importantă slujbă din lume și că nimic din tot ceea ce a făcut în cariera ei nu a fost nici pe departe...

Hugo a tăcut. Alice a ridicat dintr-o sprânceană.

— Continuă, a zis ea.

Hugo a continuat. I-a explicat că realitatea se impusese. Amanda și-a dat seama că bebelușii se trezesc la toate orele din zi și din noapte, că urlă fără nici un motiv și, încă mai îngrijorător, din toate motivele. Că vomită, murdăresc scutecele, mușcă, zgârie, dau vânturi și că sunt departe de a fi niște ființe docile și adorabile. Că seamănă, mai curând, cu niște animale sălbatice. Punct în care, Amanda și-a pierdut abrupt și complet interesul.

— Așa că a acceptat primul post care i s-a oferit și acum, sincer să fiu, e mai mult plecată, a încheiat Hugo.

Alice n-a spus nimic. Nu-și dădea seama de ce era surprinsă, dar era. I se părea incredibil că Amanda Hardwick era o mamă egoistă, pe care nu te puteai baza deloc. Exact așa cum era și ca jurnalist. Oare fusese într-adevăr în stare să-și lase de izbeliște și fiul, și soțul fără să arunce nici măcar o privire înapoi?

Alice și-a dat seama că ea și Hugo, ca să nu mai spună de Theo, erau victimele spectaculosului egocentrism al Amandei.

— Așa că, vezi tu, a încheiat Hugo încercând să nu dea senzația că-și plânge singur de milă, asta este poziția în care mă aflu. Soția mea e plecată tot timpul, iar eu m-am trezit, dintr-odată, responsabil de acest copil și sincer..., a făcut o pauză, trecându-și prin părul negru și neîngrijit o mână lipicioasă din cauza cafelei,... sincer, nu am nici cea mai vagă idee ce să fac cu el. Toată ziua doarme și toată noaptea urlă și..., Hugo s-a frecat la ochi,... de la baie până la culcare, inclusiv tot ceea ce se întâmplă în aceste două momente, totul e un dezastru. Nu vreau să dau impresia că nu-mi iubesc fiul, pentru că îl iubesc. Sau, cel puțin, *presupun* că-l iubesc...

— Doar *presupui*? l-a întrebat Alice șocată.

Mâna i s-a întins ca să mângâie căpșorul Rosei. Hugo a ridicat neajutorat din umeri.

— Știi că sună îngrozitor, dar lui Theo nu-i place așa de mult să fie numai cu mine și..., Hugo a clipit disperat, ...presupun că dacă aș ști ce să fac cu el, am avea o relație mai bună. În primul rând, e situația asta îngrozitoare cu creșa.

Și Hugo i-a explicat lui Alice problema fricii de separare.

Alice a dat din cap.

— Dar ce spun cei de-acolo când îi suni?

— Când îi sun?

Hugo a căscat ochii.

— Cum adică, să-i sun?

— Păi, în timpul zilei. Ca să vezi ce mai face.

Lui Hugo nu-i venea să creadă cât de relaxat vorbea Alice. Să sune la Rottweiler? Își dădea seama ce spunea?

— N-am sunat niciodată, a zis el cutremurându-se. Nu cred c-aș îndrăzni.

— De ce nu? Ești un părinte. Un client care plătește. Ai dreptul să pui întrebări.

— Presupun că da.

Ideea asta revoluționară nu-i trecuse niciodată prin minte lui Hugo.

— Eu bănuiesc, a spus Alice jucându-se cu cafeaua de pe fundul ceștii, că Theo e foarte bine din secunda în care tu ieși din camera copiilor. Nu face decât să încerce să te manipuleze. Asta fac toți copiii.

— Da?

— Păi, când te duci să-l iei, cum e? Plânge?

Hugo a clătinat din cap.

— Vezi, a zis Alice cu vioiciune. Eu pun pariu că atunci când tu nu ești de față e perfect în regulă.

— Chiar crezi asta?

Hugo s-a simțit teribil de ușurat. Alice a observat, înfiorată, că ochii îi străluceau din cauza emoției.

— De ce nu-i întrebi pe cei de-acolo când te duci să-l iei acasă? i-a sugerat ea.

Prin trupul lui Alice se răspândea acum o senzație minunată. Și-a dat seama că trecuse

foarte multă vreme de când nu mai simțise că un om are nevoie de ea, că sfatul și părerea ei contează pentru cineva.

— Fir-ar al naibii! a sărit ea dintr-odată. Hugo a clătinat din cap resemnat.

— Nu te pot condamna că spui asta. O merit.

— Nu, vreau să spun *fir-ar al naibii, uite cât e ceasul!* a zis ea arătându-i încheietura. Trebuie să plec. Îmi ia o veșnicie ca să mă întorc cu autobuzul.

— Cu autobuzul?

Hugo era uluit.

— A, da, sigur. Voi nu mergeți decât cu transportul în comun, a spus el, încercând să nu pară ironic. Îmi aduc aminte. De la cursul prenatal. Dar *acum* cred că e logic ca tu să ai o mașină, nu? Ai un copil și stai la kilometri de oraș.

— Mașinile dăunează ecosistemului, a murmurat Alice.

— Da, dar am văzut și autobuzul care trece prin Combe ca să ajungă în Bath, i-a răspuns Hugo. Toba de eșapament care-i atârână în spate e la fel de dăunătoare pentru ecosistem. Și sunt sigur că-i dăunează și spatelui tău, mai ales că trebuie să-ți cari toate cumpărăturile și copilul.

Alice își dorea ca Hugo să înceteze cu argumentația asta. Părerile mamei ei pe acest subiect erau identice cu ale lui și era greu să demonstrezi că nu aveau logică. Totuși expresia lui Hugo se schimbase. Se uita la ea înspăimântat.

— Scutecele! s-a bâlbâit el. Mi-ai spus că-mi arăți cum se pun.

— Scutecele. Da, a zis Alice mușcându-și buza. Ăăă, cred c-aș putea să-ți fac o demonstrație pe Rosa. Singura problemă e că nu prea am timp. Asta dacă vreau să prind autobuzul.

— Ascultă ! De ce să nu te duc eu cu mașina ? Mă întorc oricum în Bath. Pot să te duc până în stația de autobuz. Sau până acasă, dacă vrei. Oriunde, a implorat-o el cu ochii măriți de disperare.

— La stația de autobuz e bine, a spus Alice zâmbindu-i liniștitor. Haide, atunci !

Dar lui Hugo îi căzuse din nou fața.

— Ce s-a întâmplat ? l-a întrebat Alice.

— Mi-am adus aminte, a răspuns Hugo parcă amorțit. Ultima dată când l-am întâlnit pe Jake.

S-a forțat ca vocea să-i rămână neutră.

— Mi-a zis că voi nu folosiți decât scutece de bumbac. Eu n-aș putea s-o scot la capăt cu-așa ceva. Chiar și alea de unică folosință sunt prea mult pentru mine.

Spre surprinderea lui, chipul lui Alice a fost invadat de o îmbujorare vinovată.

— Ăăă, păi, a zis ea. De fapt, am început și eu să folosesc, din când în când, scutece de unică folosință.

Și-a dres glasul, apoi :

— Sigur, numai în cazuri de urgență.

— Desigur.

Hugo a clătinat din cap cu gravitate. Alice i-a întors un zâmbet conspirativ.

— Așa că hai să mergem în camera de schimbat scutece.

După ce a lăsat-o pe Alice la stația de autobuz, Hugo a plecat înapoi parcă plutind.

Ajunsesse, în sfârșit, să fie inițiat în cultul punerii corecte a scutecului. Sigur, trebuia să mai exerseze, dar oportunități avea destule. Și în caz că dădea într-adevăr de greu, reușise să facă rost de numărul de telefon al lui Alice.

— Sunt sigur că n-o să fie nevoie să te sun, o convinsese el. Dar ar fi minunat. Pentru orice eventualitate.

— OK.

În realitate, Alice era mult mai încântată să-i dea numărul de telefon decât îl lăsase pe el să vadă. Era încântată că cineva îi lua în considerare sfaturile. Era limpede că redactorii de la revista *La Gunoi!* considerau că se puteau dispensa de ele.

— Vezi tu, a adăugat Hugo în timp ce scria numărul, știu că sună nebunește și patetic.

A râs scurt, disperat.

— Dar când vine vorba de Theo, nu am pe nimeni altcineva pe care să pot să-l întreb.

Nu am pe nimeni altcineva pe care pot să-l întreb. Alice a simțit că i se pune un nod în gât. Și-a dat seama că Hugo era singur și fără nici un ajutor. Exact ca ea. Hugo i-a îndesat în mână o carte de vizită.

— Uite numărul meu. Ai făcut așa de mult pentru mine! Dacă pot să te ajut și eu cu ceva, vreodată, nu știu... să-ți curăț streșinile sau ceva de genul ăsta, să-ți golesc colectorul de apă de la mașină... a, scuze, sigur, tu nu ai mașină, ha-ha, o, Doamne, uite ce tâmpenii vorbesc, oricum, eu sunt aici. Ai și numărul de mobil acolo.

Când a demarat, Hugo s-a uitat, în oglinda retrovizoare, la silueta subțire a lui Alice care se îndepărta. Cu toate că se simțea foarte

bine pentru că putea s-o sune în legătură cu Theo, Hugo era conștient că voia mai mult decât atât. Persoana asupra căreia își dorea ca Alice să se concentreze era nu numai fiul lui, ci și el.

Hugo abia dacă vedea drumul care i se întindea înainte. În schimb, în fața ochilor îi pluteau zâmbetul ei leneș, părul blond, ochii albaștri, mari și surprinși. S-a întrebat dacă autobuzul lui Alice sosise. S-a întrebat, atât de pe negândite încât a tresărit, trăgând de volan, cum ar fi s-o sărute pe Alice, cum ar fi să-i dea la o parte părul acela superb și să apropie de el fața aceea de înger.

La Chicklets, Hugo a avut mai multe motive ca niciodată să-i mulțumească. Când i-a întrebat, cei din personalul din camera copiilor, i-au confirmat că teama de separare a lui Theo lua sfârșit la câteva minute de la plecarea tatălui: lacrimile îi secau imediat și se apuca să mănânce Weetabix. Povara vinei și a nefericirii s-a ridicat de pe umerii lui Hugo ca un balon cu aer cald.

Când să plece de la creșă cu Theo, Hugo a văzut-o pe Barbara, femeia cu părul roșu care-l salvase în problema cu copertina de ploaie. Se rezema de zid. Ținea în mână telefonul mobil și purta o conversație care părea extraordinar de dură. Și ea arăta extraordinar: eficientă, plină de energie, îmbrăcată într-un costum negru elegant, cu o bluză albă scrobită și o servietă mare și lucioasă. Hugo s-a gândit invidios, pierzându-și puțin din entuziasm, că unele mame erau atât de bine organizate.

Când a trecut pe lângă ea, cu Theo în brațe, Hugo a auzit o parte din ceea ce Barbara spunea. Spre surpriza lui, tonul ei era imperativ și tensionat.

— Îmi pare rău, James, dar e, pur și simplu, imposibil. Va trebui să reprogramăm. Azi nu mă pot întoarce sub nici o formă la tribunal.

Barbara a făcut o pauză și a ascultat. S-a albit la față. Când a răspuns, vocea îi devenise tăioasă din cauza șocului.

— Cum? Dai dosarul unui alt avocat?

Hugo a auzit telefonul închizându-se. Apoi s-a făcut liniște. După care, spre uluirea lui, Hugo a auzit în spatele lui un plâns înfundat, dar clar. S-a întors ca s-o vadă pe Barbara lipită de zid, cu fața roșie și boțită: era întruchiparea disperării. Hugo a ajuns lângă ea în câteva secunde.

— Ce s-a întâmplat?

Barbara și-a dus mâna la nas.

— Of, nimic. Nimic altceva decât de obicei.

— De obicei? a îndemnat-o Hugo.

Barbara i-a zâmbit înlăcrimată.

— Nu dorm, n-am timp, muncesc prea mult și nimeni *de la* serviciu n-a avut milă de mine când mi s-a telefonat de la creșă că Isabel este bolnavă și că trebuie să mă duc s-o iau acasă. A trebuit să anulez o întâlnire importantă.

Barbara a făcut o pauză. A continuat cu o grimasă.

— Dar ce poți să faci? Ești între ciocan și nicovală, între casă și carieră...

A înghițit cu greutate.

— Ce vrei să spui, i-a zis Hugo cu blândețe.

— Nu mă înțelege greșit, i-a dat înainte Barbara, cu ceva mai multă energie. Îmi place mîlajba mea — mă rog, în general. Și, sincer, cu încă unul pe drum — s-a mîngâiat pe abdomen — nu-mi pot permite să-mi dau demisia.

Plictisit de conversație, Theo a început să se foiască și să se agite. Barbara l-a ciupit de sub bărbie.

— Ei, mulțumesc pentru înțelegere, i-a spus ea lui Hugo.

— N-ai pentru ce.

— Ba da, am. Ceea ce te face să mergi înainte e tocmai gândul că nu ești singurul părinte de pe lume care se zbate. Faptul că știi că mai sunt și alți oameni care înțeleg ce simți tu.

L-a bătut ușor pe braț.

— Noi, părinții care mai și muncim, trebuie să fim uniți, trebuie să ne susținem unii pe ceilalți.

— Da, a spus Hugo, aducându-și aminte de discuția similară pe care o avusese cu Sue.

I-a zâmbit Barbarei, conștient de o senzație care, deși îl făcea să simtă satisfacție, era complet diferită de tot ceea ce simțise în mediul imobiliar. Senzația asta venea din camaraderia generată de necazurile comune, nu din prosperitatea câștigată pe spinarea unui prost credul sau a altuia. I-a zâmbit Barbarei. Ei erau camarazi de arme. Cu bebeluși în brațe.

Barbara scosese de undeva o oglinjoară și își cerceta imaginea.

— Dumnezeuule! Uită-te la mine! Ei, ce mama naibii mai contează! Mă duc înăuntru s-o iau pe Isabel.

— Sper să se simtă mai bine.

Hugo a continuat să meargă pe coridor, strălucind din cauza sentimentului de camaraderie. Chiar când să ajungă la ușa de la intrare, Rottweilerul a ieșit glonț din biroul ei. Sclipirea lui Hugo a pierit instantaneu.

— Domnule Fine? Putem să vorbim puțin?

Hugo a înghețat. După bomba cu tortul din ziua precedentă, nu se așteptase la o nouă întâlnire atât de curând.

— Ăăă... da. Sigur.

Rottweilerul, a cărui haină de un roșu beligerant îi scotea în evidență roșeața ochilor, a topăit energic până în locul unde stătea Hugo pe coridor. L-a cercetat pe Theo, care începuse să scâncească. Colțurile gurii micuțe s-au lăsat în jos, în semn de dezaprobare. Apoi a clătinat din cap.

— Domnule Fine, e inacceptabil.

— Ce anume? a găfăit Hugo. Uitați ce e: copilul nu se poate abține. E vorba de teama de separare... momentan e destul de sensibil.

— Nu asta. Mă refer la *asta*, a spus Rottweilerul trăgând de pantalonii lui Theo. Așa l-ați îmbrăcat de dimineață. În primul rând că pantalonii sunt cu spatele în față.

Hugo și-a dat seama că așa era. Buzunarele erau așezate invers. Dar, oricum, la ce le trebuie buzunare bebelușilor? Hugo a arborat cel mai seducător zâmbet al lui. Era momentul să scoată de la naftalină renumita vrăjeală marca Fine și să scape de hoască.

— Sincer să fiu, a zis el luându-și cea mai șarmantă expresie, e un miracol că are pantalonii pe el. Să încerci să-l îmbraci pe Theo este, ei bine, ca și cum te-ai lupta cu o caracatiță, ha, ha...

Rottweilerul a ridicat o mână.

— Domnule Fine! Vă rog. Eu conduc o creșă care este folosită de peste cincizeci de părinți de copii mici. Toți reușesc să-i îmbrace în mod adecvat.

Hugo s-a simțit înțepat de nedreptatea afirmației. El era un bărbat care se chinuia de unul singur. Așa că ar fi putut și ea să-l mai slăbească nițel, nu? A privit agitat cum Rottweilerul a pipăit cămașa de pe pieptul lui Theo sau, ca să fie mai precis, capătul care avea doi nasturi desperecheați. Și care corespundea cu capătul de sus, unde erau două butoniere vacante.

— Am fost puțin pe fugă și..., a tunat Hugo.

— Nu numai că nu v-ați deranjat s-o încheiați cum trebuie, l-a acuzat Rottweilerul, dar și piesa aceasta e cu spatele în față. Ar trebui să se încheie la spate.

Of, pentru numele lui Dumnezeu! De unde ar fi se așteptau să știe el așa ceva? Nenorocita ala de cămașă nu-i fusese livrată cu tot cu hartă. Oare femeia asta nu-și dădea seama cât a durat ca să-i încheie nasturii, oricât de prost ar fi fost încheiați?

— Domnule Fine.

Rottweilerul și-a încrucișat brațele pe piept și l-a privit direct în ochi.

— Una dintre regulile de bază de la Chicklets este ca bebelușii să fie aduși de părinți curați și îmbrăcați așa cum trebuie. Dacă ați citit prospectul, știți și dumneavoastră.

Hugo a lăsat umerii în jos. Adevărul era că nu citise prospectul. Cu siguranță că acesta zăcea undeva, într-unul din mormanele de hârtii care creșteau, precum zgârie-norii din

Manhattan, în toate camerele din Fitzherbert Place.

— Îmi pare rău, a bolborosit el.

Dar Rottweilerul nu terminase încă.

— Domnule Fine, regula aceasta are un motiv. Ea încurajază aspectul îngrijit și curățenia, precum și respectul față de ceilalți și față de instituție. Atunci când dumneavoastră apăreți cu copilul neîngrijit nu numai că sugerați opusul, dar acest fapt ne face să ne întrebăm ce grijă aveți dumneavoastră față de el.

Valul de furie care l-a cuprins pe Hugo l-a suprins și pe el prin violența cu care s-a manifestat.

— Vreți să spuneți că-mi neglijez fiul?

Rottweilerul și-a strâns buzele.

— Eu nu fac decât să vă avertizez că alte încălcări ale regulilor Chicklets vor fi privite în cea mai sumbră lumină.

Furia lui Hugo a fost înlocuită de un val instantaneu de groază. Și-a adus aminte că deja ajunsese să se bazeze în totalitate pe obiceiul mersului la creșă ca să introducă în viața lui Theo o structură și o formă de stimulare, iar lui să-i permită să meargă la serviciu.

— Și mai este ceva, a spus Rottweilerul.

Lui Hugo i s-a strâns inima în piept.

— Mai este?

Rottweilerul s-a uitat la el cu seriozitate.

— Theo e la zi cu vaccinurile?

Hugo a fost ușurat știind că putea să clatine din cap sigur pe el. Acesta fusese unul dintre aspectele legate de creșterea copilului pe care avusese mare grijă să-l respecte. Fusese ajutat de biletele de notificare primite de la asistentul de sănătate.

— Absolut. Următorul e programat foarte curând.

Rottweilerul a părut satisfăcut.

— Bine. În creșă au apărut vreo câteva cazuri de erupții urâte. Dar, în cazul ăsta, Theo n-ar trebui să aibă nici un fel de problemă.

Când au plecat de la creșă, copilul și-a manifestat frustrarea prin intermediul unor vaiete susținute și asurzitoare. Hugo nu l-a condamnat absolut deloc. Din contră! Îi venea să i se alăture. Zgomotul s-a intensificat când Hugo a încercat să-și convingă copilul, care îi opunea rezistență, să stea în scaunul lui din mașină.

— Sunt sigură că eu nu aş scoate sunetele astea dacă m-ai ține în brațe *pe mine*, a gângurit cineva din spatele lor.

Laura se strecura prin parcare de parcă și-ar fi făcut intrarea pe scena Moulin Rouge-ului. În mod destul de neașteptat, Theo s-a oprit imediat din urlat și-a început să se holbeze la ea uluit. Hugo s-a gândit că era probabil din cauza faptului că băiețelul nu mai văzuse niciodată o cantitate așa de mare de ruj la nimeni, nicăieri în lume. Nici măcar la mama lui. Care, oricum, probabil că de-acum începuse să devină o amintire îndepărtată.

— Amanda e pe-aici?

Ca prin miracol, Laura i-a prins din zbor firul gândurilor.

— Ăăă...

Hugo a simțit că i se ridică sângele la cap și asta nu numai din cauza chinurilor cu scaunul de mașină.

— Nu, și nici nu sunt sigur când se întoarce.
Ochii Laurei au prins viață.

— Deci, te-a lăsat singur-singurel? a spus ea plimbându-și limba peste dinți într-un gest sugestiv.

Să-l ia dracu' de scaun de mașină, l-a înjurat Hugo în gând, chinuindu-se în continuare. Cât timp chingile scaunului rămâneau nelegate, el n-avea cum să scape de femeia asta terifiantă, cu aspect de animal de pradă. Hugo era conștient că, așa de agitat, înfierbântat și cu fundul ieșit din mașină cum era, nu avea o poziție tocmai demnă.

— Ultima dată când ne-am întâlnit am vrut să-ți spun...

Laura s-a aplecat peste spatele lui, apropiindu-se, dintr-odată, foarte tare. Hugo i-a simțit răsuflarea caldă pe obraz și i s-a părut că miroase și a ceva alcool.

— Fergus e și el plecat destul de mult timp.

Laura bătea din gene așa de tare că Hugo aproape că simțea o pală de vânt.

— Deci, amândoi suntem în același vapor, cum spunea femeia aia de la cursul prenatal, a râs ea zgomotos.

Clic! Copilul era acum prins în chingi. Hugo tânjea după o scuză ca să poată să plece. Ce bine ar fi fost ca Theo să mai facă o criză! Dar băiatul, care se uita din scaunul lui, avea ochii încă lipiți de buzele roșii ale Laurei. Hugo observase că, în ultima vreme, copilul dezvoltase o fascinație pentru guri și dinți.

— Așa că de ce nu vii odată pe la mine să bem ceva?

Hugo a realizat că Laura era hotărâtă să iasă învingătoare.

— Ești foarte amabilă, a zis el uitându-se, cu subînțeleas, prin ușa din spate a mașinii, la flul lui.

O criză din teama de separare n-ar fi fost nicidecum mai bine-venită. Dar copilul continua să se holbeze, în tăcere, la Laura.

— Cred că mă place.

Laura s-a lipit și mai tare de Hugo în timp ce-i făcea cu mâna copilului.

— Dar, în fond, și el e tot bărbat. Majoritatea bărbaților mă plac. Sigur, cu excepția nenorocitului de Fergus, a adăugat ea înveninată.

Spre groaza lui Hugo, Theo începuse acum să râdă și să gângurească spre Laura. Ba își flutura și mânuțele grăsuțe. Pe Hugo începuse să-l cuprindă enervarea. El nu beneficia niciodată de un astfel de tratament, și îl hrănea și-l îmbrăca pe nenorocitul ăsta de copil. Ca să nu mai spună că se și trezea de mai multe ori pe noapte ca să-i satisfacă dorințele.

Laura și-a întors înspre el ochii machiați cu mult sclipici.

— Ei, haide, l-a îndemnat ea. Hai să stabilim o întâlnire.

Hugo s-a tras mai în spate, căutând o scuză.

— Aăă, ideea e...

A făcut o pauză și s-a aplecat spre bancheta din spate a mașinii. Cerându-și scuze, în tăcere, de la Theo, a ciupit copilul de pulpă.

— Îmi pare rău, a gâfâit el când băiatul a emis un urlet de protest. Dar e foarte obosit. Chiar trebuie să-l duc acasă. ♪

Capitolul 17

Stând în fața casei, Hugo și-a amintit de instrucțiunile lui Neil.

— Ar trebui să fie destul de simplu, Fine. Vizitatorii – îi cheamă Buckley – sunt mai mult sau mai puțin decizi să cumpere locul, după ce l-au văzut pe website-ul nostru. Tot ceea ce trebuie să faci tu e să-i plimbi pe-acolo și să închei afacerea.

Website-ul nostru, a sesizat Hugo. Dacă el n-ar fi insistat ca Dunn și Dustard să se lanseze în cyberspace, pe motiv că altfel ar pierde în fața competitorilor, Neil – care inițial opusese o rezistență dură – ar fi continuat să-și închi- puie că internetul e un soi de plasă de prins pești. Cu toate astea, Hugo nu primise nici un fel de premiu pentru că-i atrăsese atenția în problema asta.

Acum, uitându-se la fațada casei, Hugo a fost, pentru prima dată, de acord cu șeful lui. Părea absurd de simplu de vândut. Casele aflate la capăt de stradă erau întotdeauna căutate, iar asta mai avea și alte avantaje. Cel mai important fiind arhitectura tradițională din zona Bath-ului : era o casă înaltă, cu ferestre mari, construită dintr-o piatră de culoarea miezului unui baton Crunchie.

Cu toate că la exterior era puțin cam pono-
mială – luminatorul avea o ușoară crăpătură, iar
plantele din jardiniere erau de mult ofilite –,
aspectul acesta având o corespondență și în
interior, existau tot felul de trucuri de agent
imobiliar la care Hugo putea să apeleze. Deși
modelul standard, dat de agenția din Londra la
care lucrase Hugo, era ca noii proprietari să
împrăstie genți Gucci și Prada ca să dea stră-
lucire locului, iar acest sfat nu se potrivea în
noastre circumstanțe, mai existau și alte posibi-
lități. De exemplu, petele de igrasie sau crăpă-
turile erau ușor de camuflat cu tablouri sau
plese de mobilier. Asta atâta vreme cât cei
care vindeau nu scosese ră toată mobila ca să
facă locul să pară mai mare.

Hugo s-a uitat la ceas. Mai avea zece minute
până la ora la care potențialii cumpărători
trebuiau să sosească ; timp destul ca să intre
în casă și să mai aranjeze una-alta.

Înăuntru era liniște și o atmosferă moho-
râtă. Perdelele din sufragerie erau trase ; mare
greșeală, s-a gândit Hugo impacientat. Ceea ce-i
împingea pe cumpărători să ia decizia corectă
era o atmosferă frumoasă. O iluminare isteată,
ghivece cu plante cu frunze lucioase și abun-
dente, mirosul delicios de pâine proaspătă sau
florile puteau face minuni. Aici, însă, dat fiind
că timpul și circumstanțele scoteau din joc
aceste artificii, Hugo trebuia să se descurce
folosindu-se de posibilitățile care-i rămăseseră
la dispoziție.

Trăgând perdelele din sufragerie, Hugo a
observat imediat crăpătura din zid. Aproape
simultan a văzut pata mare de vin roșu de pe
covor. Dar înainte să sară să tragă canapeaua

peste pată sau să pună mâna pe mini-ciocanul lui de încredere, care, la vremea lui, mutase nenumărate oglinzi peste defectele din ziduri, Hugo s-a oprit. Din nou s-a trezit întrebându-se, așa cum făcuse și în bungalow-ul Osokoni, dacă astfel de gesturi, cândva firești, erau, strict vorbind, *corecte*.

Hugo s-a încruntat. Era ciudat cum gânduri de genul ăsta îi tot dădeau târcoale în această perioadă. Și mai ciudat era cum, printr-o conexiune ascunsă, aceste gânduri îl făceau să-și amintească de Alice. Aproape că era ca și cum Alice devenise conștiința lui. Desigur, după cursul de schimbat scutece din supermarket, Hugo o vedea aproape ca pe un înger. Și chiar semăna foarte tare cu unul.

Femeia asta fusese uimitor de răbdătoare și-l ajutase incredibil de mult în camera de schimbat scutece. Îi arătase de o mie de ori cum se lipesc benzile autoadezive, până când, în sfârșit, Hugo înțelesese. Ba chiar, pentru orice eventualitate, îi mai arătase și câteva trucuri pentru momentele în care trebuia să îmbrace bebelușul. Lui Hugo nu-i trecuse niciodată prin minte să trateze trasul pantalonilor ca pe un joc – de obicei, el și Theo se luptau, printre urlete, cu diversele găuri și mâneci. Cât despre ridicatul copilului în picioare și distragerea atenției cu o jucărie în clipa când venea rândul pantalonilor, asta era o mișcare de geniu! Hugo s-a gândit fericit că, de-acum înainte, Rottweilerul avea să aibă parte de surprize.

Și, cu toate astea, stând în casa aceea cu ciocanul în mână, pe Hugo îl rodea ideea că Alice n-ar fi de acord cu aspectele mai puțin

inocente ale meseriei lui. Bărbatul a gemut. Asta era cel mai nepotrivit moment ca să-și lincă scrupule. Mai ales având în vedere situația lui curentă de la Dunn și Dustard. Incidentul cu galoșii nu fusese uitat, așa că, pentru binele lui Theo, dar și pentru al său propriu, în după-amiaza asta Hugo trebuia să-i convingă pe cumpărători să bată palma. S-a îndreptat înspre zid cu ciocanul în mână.

Dar, dintr-odată, s-a oprit din mers. Nu era vorba de o nouă Alice dezaprobatore. Motivul era un sunet straniu, destul de gros, care semăna cu un mârâit. Dar așa ceva era imposibil. În casă nu era nimeni.

Abia atunci Hugo a văzut câinele care pân-dea în întunericul din colțul cu șemineul. Blana de un alb-cenușiu se pierdea în culoarea deschisă a pereților. De asta nu-l observase mai devreme. Hugo a văzut că animalul era mic de statură, dar arăta teribil de feroce; bărbatul s-a gândit neliniștit că era unul din acei câini care, din când în când, ajungeau pe prima pagină a ziarelor pentru că atacaseră vreun copil sau uciseseră vreun alt câine mai slab. Hugo a bănuیت că era un bull terrier de Staffordshire. Mult mai important însă era ce căuta câinele acolo. Nimeni nu-i spusese că în casă era un câine. Ba încă un câine cu înfățișare feroce, pus pe mâncat oameni, ca ăsta!

Hugo i-a zâmbit animalului cu inima strânsă.

— Ce câine cuminte, a zis el încercând să îmbuneze bestia.

Câinele l-a privit cu ochii lui mici și răi și a mârâit din nou, de data asta mai gros și mai sonor decât prima oară.

— Ce câine minunat, i-a comunicat Hugo cu voce tremurândă tocmai când clopoțelul din la intrare a început să sune.

Grăbindu-se pe hol, Hugo și-a trecut o mână peste fruntea care-i era acoperită de transpirație. A deschis ușa și le-a zâmbit crispat celor două persoane – un bărbat vesel și o femeie care stăteau în prag.

— Bună, noi suntem Sarah și Steve Buckley... ooo... vă simțiți bine? l-a întrebat femeia privindu-l îngrijorată.

— Fine¹! a spus Hugo cu hotărâre, încercând să-și țină sub control nervii zdruncinați. Adică, ha-ha, ăsta e numele meu.

— Care? l-a întrebat bărbatul.

— Fine. Hugo Fine. Ăăă... intrați, a spus el, întinzând brațul într-un gest care știa că e mult prea viguros, dar care avea semnificația de a-i invita în hol.

Soții Buckley a, pășit peste prag, schimbând între ei priviri nedumerite.

— Mai întâi, haideți să mergem la etaj, le-a propus Hugo aproape țipând, în încercarea de a acoperi mârâiturile care veneau din sufragerie.

— Ce-a fost asta? a întrebat Sarah Buckley uitându-se speriată în timp ce Hugo o împingea în sus, pe scara elegantă în stil georgian.

Hugo i-a răspuns cu un zâmbet senin.

— Ce anume?

— Un soi de muget, i-a explicat Steve Buckley privindu-l întrebător pe Hugo.

1. Joc de cuvinte: numele personajului – *Fine* – înseamnă „bine“.

-- *Muget?* a repetat Hugo cu un zâmbet
clopătat.

Căinele din sufragerie a mârâit din nou de
a te bage în sperieți.

-- *A, mugetul ăla?* E doar unul dintre ani-
malele de casă ale proprietarului. Un câine
foarte drăguț. Nu e nici o problemă.

-- *Drăguț? Animalul ăla?*

Steve Buckley s-a oprit brusc din urcat.
Hugo a văzut cu inima strânsă că bărbatul se
lulba la bestia iadului care făcea ture, cu
intenții letale, între sufragerie și hol. Zgâriind
parchetul cu ghearele, animalul s-a uitat în
sus, pe scară, la Hugo și a mârâit.

-- E superb, nu? a bolborosit Hugo. E fetiță
și o cheamă Elsie, a adăugat el rapid când
animalul a sărit pe treptele de jos ale scării.
Elsie e fată *bună*, s-a milogit el când ochii
criminali ai câinelui s-au pironit asupra lui.

-- Elsie? a repetat ca un ecou Steve Buckley,
incrunțându-se către animal. Căinele ăsta e
mascul.

-- Dar e foarte conștient de latura lui femi-
nină, l-a asigurat Hugo.

-- E un bull terrier de Staffordshire, nu?
a zis nervoasă Sarah Buckley.

-- Ceva în genul ăsta, i-a răspuns Hugo
făcând eforturi să pară vesel. Sunt niște ani-
male de companie minunate. Sunt foarte loiali
și... iubitori.

Căinele a mai urcat o treaptă. Ochii îi scă-
părau. Cei trei oameni s-au mutat și ei mai
în sus.

-- Iubitor, ăă? a zis Steve Buckley neîncre-
zător. E clar că ar fi încântat să ne mănânce
pe toți trei dintr-o singură îmbucătură.

— Așa își manifestă el afecțiunea, a spus Hugo tremurând.

Steve Buckley părea sceptic.

— Draga mea, nu știu ce simți tu, a remarcat el, dar eu nu sunt sigur că mă mai pot concentra pe prezentarea casei cu un animal ca ăsta prin preajmă.

Hugo i-a întors un zâmbet sclipitor.

— Cred că înțeleg ce vreți să spuneți.

Steve Buckley s-a uitat la Hugo suspicios.

— Aveți senzația că sunteți amuzant sau ce? Eu vorbeam cu Sarah, nu cu dumneavoastră. Haide, draga mea. Să plecăm de-aici.

Și cu asta, soții Buckley au coborât scările, pășind cu grijă pe lângă câine și, înainte ca Hugo să apuce să protesteze, au dispărut.

Când sunetul ușii trântite a reverberat în holul pustiu, Hugo, aflat încă la jumătatea scărilor, s-a uitat la câine cu ură.

— Ticălosule, i-a spus el.

Câinele și-a dezvelit colții, a mârâit și a mai urcat încă trei trepte.

Hugo și-a dat seama că, din înțeleștarea asta, o singură ființă avea să iasă câștigătoare. Făcându-și socoteala că elementul surpriză era singura lui armă, Hugo a așteptat ca animalul să mai urce încă două trepte, apoi a sărit dintr-odată în sus, a scos un urlet de să-ți plesnească timpanele și s-a repezit pe scări, în jos, pe lângă animalul șocat.

În următoarele câteva secunde Hugo a alergat pe parchetul din hol, alunecând și, din când în când, împiedicându-se, mai-mai să cadă, în timp ce câinele lătra de-ți îngheța sângele în vine. Când câinele l-a prins din urmă, Hugo a simțit pe coapsă atingerea agonizantă a

ghearelor ascuțite ale acestuia, apoi colții animalului i s-au înfipt în fund. După care, Hugo a început să bâjbâie înnebunit la ușa de la intrare, pentru ca apoi, în mod miraculos, să rușesească s-o trântască în spatele lui. Îndepărându-se împleticit, cu capul vâjâindu-i și inima bătându-i să-i sară din piept, Hugo l-a auzit pe criminalul frustrat lătrând plin de furie.

Hugo și-a căutat mobilul.

— Dă-mi-l pe Neil, i-a ordonat el Shaunei, pentru prima dată nemaiobservând și nemai-păsându-i de tonul morocănos al acesteia.

Câteva secunde mai târziu, vocea lui Neil a plutit senină prin receptor.

— S-a aranjat, ă? a întrebat el.

— Nu prea, dar era să ajung *eu* aranjat, a izbucnit Hugo. În casa aia e un câine nebun. De ce dracu' nu mi-ai spus de chestia asta?

— Un *câine*?

Neil părea surprins.

— A, da, a zis el, evident, după un moment de gândire. Proprietarul mi-a spus că animalul o să fie pe-acolo. A zis că-i o chestie micuță, pe care o cheamă Chou Chou, iubește oamenii și nu creează nici un fel de problemă.

Tonul lui Neil a devenit amenințător.

— Nu l-ai supărat, nu-i așa, Fine?

— Haide, draga mea, a rugat-o Alice pe Rosa, împingând o lingură de piure de sfeclă, ardei și cartofi către gura fiică-sii.

Buzele roșii ale Rosei erau, însă, închise cu hotărâre în fața materiei roz-cenușii, iar Alice bănuia că așa aveau să și rămână.

— Numai o guriță. Nu e așa de rea pe cât se pare. *Nu poate să fie*, a murmurat ea, doar

pentru sine, prinzând scaunul înalt care, pentru a mia oară, amenința să se rostogolească în pământ.

Scaunul înalt al Rosei era un cărucior de membrat de supermarket, pe care Jake îl „recuperase” dintr-un canal.

— Are și o grămadă de spații de depozitare, se bucurase el, arătând cu mâna partea din spatele scăunelului pliant al copilului. Închipuiește-ți ce util o să fie. O să fie de un milion de ori mai bun decât un scaun normal.

În practică, Alice descoperise că scaunul era oricum, numai util nu : era urât și greu de manevrat, plus că, la capitolul roți, prezenta toate caracteristicile normale ale unui cărucior de supermarket. Adică refuza să se deplaseze cu ușurință, indiferent de direcție, și era predispus la diverse modificări de poziție. Hrănitul Rosei era și așa o provocare. Alice nu mai avea nevoie s-o și vadă plecând cu scaunul.

Acum însă Alice s-a decis să-i dea drumul din chingi și să pună capăt chinurilor copilului, care s-a târât imediat către sufragerie. Unde lucra Jake.

Birourile revistei *La Gunoi !* erau, temporar, neutilizabile datorită a ceea ce directorul revistei descrisese ca fiind „o mare cantitate de materiale cu potențială valoare, care urmau să fie reciclate”. Materialele respective ocupau acum redacția. Alice se bucurase că soțul ei stătea acasă. Văzuse în asta o ocazie de a repara fisurile dintre ei. Cu cât se gândise mai mult, cu atât mai tare o făcuseră să sufere cuvintele mușcătoare, lipsite de loialitate, rostite de Jake la petrecere. Perspectiva flatantă și

identificată din care Alice îl percepupe pe Jake
evaporase. Ea spera ca, în timp, golul dintre
ele se umple. La fel ca găurile din stratul
de ozon despre care tot bătea câmpii Jake.

Alice presupunea că atracția copleșitoare
înăl de Jake, cea care-o făcea să-i bată inima de
să i sară din piept și să i se strângă stomacul,
mai era acolo. Dar, momentan, era adormită
și, în orice caz, nu mai avea intensitatea de
altădată. Recentele ei tentative de a face sex
nu avuseseră succes. Iar momentele de comu-
nicare erau rare; în timpul zilei, Jake muncea
prea mult ca să mai discute cu Alice, iar serile
legea deseori. De multe ori cu Jessamy. Din câte
și-a dat seama Alice. Deși inițial a încercat
să ignore suspiciunile crescânde, într-un
final, Alice n-a reușit să le mai suprime.

— Dar ce faceți? a întrebat ea într-o zi,
când Jake se pregătea din nou să plece ca s-o
întâlnească pe colega sa.

— Lucrăm, a răspuns el scurt.

— Unde lucrați? La ce lucrați?

În ziua respectivă, s-a dovedit că Jake și
Jessamy pichetau ceva ce se numea Conferința
Coaforilor din Vestul Angliei. Auzind că scopul
lor era reciclarea cantităților de păr pe care
coaforii le lăsau, în mod normal, pe podea,
Alice și-a simțit temerile risipindu-se. Totul
suna așa de ridicol încât, pur și simplu, trebuia
să fie adevărat.

În plus, oare Jake mai avea timp, în viața
lui, de o aventură? Lui Alice i se părea că nu.
Așa cum nici căsuța lor nu mai avea loc pentru
alte materiale de reciclat, extrase de prin gu-
noaie. Vechea Morgă începuse să semene din
ce în ce mai tare cu tomberoanele de unde

proveneau majoritatea obiectelor care se aflau în ea. În casă era o mare de borcane, cutii, casetofoane și multe alte feluri, imaginabile și inimaginabile, de lucruri inutile. Între timp, afară, WC-uri, chiuvete și căzi de baie acopereau fiecare centimetru al grădinii. Și, contrar a ceea ce Alice îi spusese cândva mamei ei, nici unul dintre obiectele respective nu devenise un frumos ghiveci.

Apoi mai erau și clopoțeli de vânt, care erau făcuți din cutii goale de fasole. Toată noaptea zăngăneau și o înnebuneau pe Alice. Zidurile exterioare ale casei gemeau de pantofi vechi atârnați de sfori și îndesați cu pământ - „sunt niște jardiniere grozave“, se entuziasma Jake. Alice considera că singurul aspect fantastic era faptul că ea trăia înconjurată de milioane de obiecte din astea hidoase. Dar măcar scăpase de teama că Vechea Morgă ar fi bântuită. Simpla cantitate de gunoaie adunate în locul ăla însemna că singurul suflet neliniștit pentru care mai era loc era al ei.

Și nu numai ceea ce o înconjura pe Alice se deteriorase. În prezent, și standardele ei de igienă erau amenințate. În seara precedentă, la cină, Jake ridicase privirea și spusese:

— Știi, Al, nu e nevoie să tragi apa de fiecare dată când te duci la WC.

— Ba da!

Măinile lui Alice zburaseră către gură oripilate.

— Jake, nu se poate să vorbești serios.

Dar Jake vorbea serios. După asta, supa de morcovi și-a pierdut și stropul de savoare pe care-l avusese înainte. Deși Alice continuase,

plină de curaj, să tragă apa de fiecare când Jake nu era acasă, teama de ce ar fi putut să găsească sub capac atunci când soțul ei era acolo a făcut-o ca, pentru prima dată în viața ei, să înceapă să sufere de constipație. Alice nu măcar mulțumită că mama ei nu avea nici o intenție s-o viziteze; după cearta cu epularea creierului, relațiile cu părinții ei deveniseră mai încordate.

Dar, cu toate că doamna Duffield evitase, cu grijă și diplomatie, să mai discute despre Jake în timpul convorbirilor telefonice ulterioare, Alice se trezise cu sentimentul incomfortabil, și care creștea în intensitate, că mama ei avusese dreptate. Oare de ce entuziasmul perfect admirabil al lui Jake privind conservarea și reciclarea se transformase în obsesia de a scotoci prin tomberoane în căutarea gunoarelor altor oameni?

— Hei, Al!

Vocea enervată a lui Jake s-a auzit dinspre sufragerie.

— Vino s-o iei pe Ro, da? Nu pot să fac nimic dacă se învâрте pe-aici.

Alice a plecat în căutarea fiică-sii.

— A cam venit timpul să tragă un pui de somn, a zis ea legănând fetița în brațe.

— Bine.

Jake, care era cufundat în paginile revistei, nici măcar n-a ridicat privirea.

Alice a dus-o pe Rosa în dormitor și a așezat-o în pat. Deși, din fericire, copilul era acum mult prea mare ca să mai încapă în hamac, Alice nu era prea încântată nici de substitutul acestuia: un pat pe care Jake îl obținuse scoțând capacul unei canapele vechi

pe care o găsisse – unde altundeva? – la grupul de gunoi. Alice frecase cutia respectivă de mai multe ori, dar continua să i se pară, când o mirosea îngrijorată, că emana un lămucesc.

Totuși Rosa părea fericită, așa că Alice a mers în baie să-și spele niște piure de legume de pe haine. A încercat să nu se uite la capacul canapelei. Acesta, cu suprafața lui hidoasă, căptușită cu un material plastic de un roșu prăfuit, era folosit ca întăritură pentru mătase de schimbat scutece, care de-acum era evident că stătea să se prăbușească, iar iminența acestei situații nu putuse să fie ignorată nici măcar de Jake. Alice se enerva de fiecare dată când se uita la capacul ăla și-și imagina câte insecte trăiau probabil sub suprafața lui roșu prăfuită. Și nu rezista să nu se gândească și de cât timp o fi zăcut canapeaua la groapa de gunoi înainte ca Jake s-o „găsească”.

Ochii lui Alice au căzut pe dulapul din baie. Sau, mai curând, pe fostul set de rafturi de lemn pentru păstrat vinul, care fusese suspendat de zid și acum îndeplinea rolul de dulap. Acesta era plin, în principal, de prostiile lui Jake. Dintre care unele datau de dinainte de mutarea ei în casă. Din când în când, lui Alice îi trecuse prin minte să facă ordine, dar de fiecare dată abandonase ideea în favoarea a ceva mult mai presant. Acum, însă, părea a fi momentul potrivit. Alice a deschis ușa, care a căzut cu promptitudine, și a privit rafturile ticsite. A tras coșul de gunoi – o fostă cutie de vopsea – și a început să curețe locul.

Alice era absorbită de această treabă când cineva din spatele ei a zis:

— Hei! cu un mârâit sugestiv, scos pe o voce joasă.

Alice a tresărit când Jake i-a înconjurat talia cu brațele lui musculoase, pentru ca apoi să înceapă să urce cu mâinile ca să-i mângâie umerii. Când Jake i-a întors capul către el, Alice a încremenit.

— Îmi pare rău, Jake. Nu prea am chef.

— Cândva aveai chef tot timpul, i-a amintit el morocănos.

— Știu. Probabil c-o să am mai târziu.

— Fir-ar al dracului! a exclamat Jake.

Alice și-a dat seama că nu era o exclamație determinată de gândul la ceea ce avea să se întâmple. Jake nu mai vorbea despre sex. Ochii i se fixaseră pe coșul de gunoi și pe ceea ce Alice aruncase în el.

— Toate chestiile astea sunt foarte bune! a zis el scoțând un tub cu cremă de față pe buză de castraveți.

— Jake, nu sunt deloc bune. Crema asta am cumpărat-o într-o situație de urgență, dintr-un magazinăș din Țara Galilor, acum vreo cinci ani. Întotdeauna a fost un rahat, iar acum a venit momentul să scăpăm de ea.

— Dar nu poți s-o folosești la altceva?

Ochii lui Jake se măriseră de panică.

— E cu castravete, nu? Nu putem s-o folosim la... nu știu... pe post de sos de salată?

— Jake, asta e cremă de față. Nu poți s-o mănânci.

Dar Jake n-o mai asculta. Plonjase în coșul de gunoi și scosese la suprafață, cu o expresie torturată, un pachetel pe jumătate deschis.

— Doar nu vrei să le arunci și pe astea, nu?

Alice a înghițit în sec. „Astea” nu fuseseră o descoperire tocmai plăcută.

— Jake, astea sunt prezervative.

— Și?

— Prezervative folosite.

Alice se gândise că probabil Jake le pusese la loc, în cutie, dintr-o greșeală îngrozitoare.

Expresia lui Jake nu a suferit modificări.

— Da?

— Dar au fost puse la loc în *dulap*.

Alice a început să simtă în picioare un sol de zbârnâială, ca atunci când pornești motorul la mașină.

— Jake, doar nu vrei să-mi spui că păstrezi prezervativele folosite. Că le reciclezi?

— Nu e nimic rău în asta, a răspuns el pe un ton defensiv. Sunt curate. Le clătești și sunt ca noi.

— Sunt ca noi ca să faci ce cu ele? a croncănit Alice.

Apoi tensiunea din stomac i-a dispărut, fiindcă și-a dat seama că – desigur – Jake se referea la sculpturile lui din gunoaie reciclate. Probabil că, la un moment dat, folosisese prezervativele în scop artistic. Ca frații Jake și Dinos Chapman.

— Mă întrebi la ce sunt bune?

Un zâmbet larg și sugestiv s-a lătit pe chipul lui Jake.

— Tu la ce crezi că sunt bune?

— Cred că glumești!

Alice a simțit c-o lasă picioarele, așa că a început să pipăie cu mâinile în spatele ei, în căutarea peretelui.

Jake arborase o expresie sfidătoare.

— Nu glumesc deloc. E foarte logic. Industria prezervativelor e vinovată de multe. Bieții nepaci trec prin niște chinuri îngrozitoare când sunt tăiați pentru cauciuc.

— Ai folosit un prezervativ reciclat și când... Când m-ai cunoscut pe mine?

Lui Alice îi bătea așa de tare inima în piept că abia dacă-și mai auzea propria voce.

— Îmmm, da, probabil.

— Cum? a zis Alice cu glas hârâit.

Ceea ce a șocat-o a fost felul vesel și relaxat în care Jake a răspuns. Lacrimi fierbinți ardeau în ochii lui Alice.

— Nu e imposibil, a adăugat el.

Vocea lui Jake era zglobie, era aproape ca și cum s-ar fi autofelicitat. Ca și cum s-ar fi năsteptat să fie lăudat pentru acest gest de admirabilă economie. Alice era pe punctul să explodeze. Viața ei se schimbase totalmente din acest motiv. Alice renunțase la tot atunci când fusese pusă în fața faptului împlinit care era sarcina. Și cu toate că gestul renunțării fusese făcut cu bucurie, cine putea spune care i-ar fi fost reacția dacă ar fi avut posibilitatea să aleagă? Era foarte posibil să fi considerat că un copil, apărut în urma unei întâlniri sexuale petrecute la o nuntă, nu era neapărat răspunsul la problemele ei. Sigur că se săturase de Intercorp. Dar, așa cum îi spusese la vremea respectivă șefa de la Resurse Umane, o săptămână de vacanță și un alt post ar fi putut fi foarte bine soluția perfectă.

Alice nu înțelesese cu-adevărat niciodată cum de rămăsese însărcinată când Jake folosisese prezervativ. Acum însă înțelegea. Sigur că prezervativele nu erau sigure în procent de

sută la sută. Însă cele noi erau cu mult mai eficiente decât cele clătite și de o vechime suspectă, care aveau probabil mai multe găuri decât strecurătorile alea nenorocite pe care Jake le atârnase de toate tavanele din casă.

Accidente puteau să se petreacă – Alice accepta această realitate. Orice om trăiește cu ele. Dar ceea ce i se întâmplase ei nu fusese un accident. Jake știuse la fel de bine, pe cât de neștiutoare fusese ea, că protecția folosită pe parcursul acelei prime și pasionale întâlniri era aproape cu siguranță neadecvată. Jake îi sacrificase dreptul de a-și decide propriul viitor în favoarea obsesiei lui de a recicla până și lucrurile nereciclabile, lucruri ridicole și nerecomandate pentru un astfel de proces.

Alice își auzea, din amintiri, propria voce, întrebându-se de nenumărate ori cum de maternitatea survenise atât de neașteptat, și-apoi invariabilul răspuns al lui Jake: „Lucrurile astea se întâmplă dintr-un motiv“.

Alice a strâns din pumni. Acum sigur că știa care era respectivul motiv. Jake pusese interesele unui grup de copaci – unui grup nenorocit de copaci – mai presus de interesul ei.

Într-un final, Alice a ridicat ochii și l-a privit pe Jake.

— Ticălosule! a spus ea simplu. *Ticălos* nenorocit, cretin și iresponsabil ce ești!

Capitolul 18

lui Hugo i se părea că acum, deoarece lui Theo îi crescuseră patru dinți, băiețelul avea cel mai adorabil surâs. Tatăl s-a uitat la el hipnotizat, incapabil, preț de-o secundă, să-și vadă de treburile zilnice de dinainte de a pleca la creșă și la serviciu.

Și-a privit fiul târându-se rapid și a sărit în capul scărilor înaintea lui. Câtă forță era în piciorușele alea solide! În ritmul ăsta, copilul avea să meargă în curând. Hugo a simțit că ochii încep să i se umezească când și-a imaginat fiul deplasându-se către el, în felul acela clătinat în care merg copiii, cu picioarele crăcănate de parc-ar fi urcat în șa. Și închipuindu-și-l pe Theo vorbind cu el. Ceea ce avea să se întâmple mai devreme sau mai târziu.

— Haide!

Când și-a ridicat fiul în brațe, a simțit cum piciorușele grăsuțe se agață de coapsa lui. În ultimul timp, se simțeau bine împreună, el și Theo. Mult mai bine decât înainte. Ținându-și copilul strâns în brațe, Hugo a mai simțit ceva. Ceva moale în zona fundulețului. Fără prea mult chef, Hugo s-a întors în baie, la masa de schimbat scutece.

În timp ce-l ștergea pe Theo la popou, Hugo a început să fredoneze o melodie. Știa că de

vină era creșa. Chicklets se mândrea că le servea copiilor numai mâncare organică, ceea ce, desigur, era un lucru admirabil. Partea proastă era că mâncarea organică producea și-un căcățel organic, care era mult mai rău decât tipul normal.

În mod bizar, până și situația asta l-a făcut pe Hugo să se gândească la Alice. Amintindu-și manualul de mâncare organică pentru copii pe care Alice îl răsfoia în librărie, Hugo și-a închipuit că sindromul acesta îi era și ei familiar. Mai ales dată fiind aplecarea ei către bucătăria vegetariană; așa cum o dovediseră ingredientele pentru meniul vegetarian fundamentalist de la petrecerea dată pentru revista lui Jake, pe care Hugo le văzuse în coșul de cumpărături al lui Alice. Ciudat era că, atunci când o dusesese cu mașina până în stația de autobuz și o întrebase cum fusese petrecerea, Alice fusese neașteptat de zgârcită la vorbă. *A fost*, a zis ea scurt.

Când Hugo a terminat de pus scutecul nou, a sunat telefonul.

Bărbatul s-a dus să răspundă, întorcându-se apoi în bucătărie cu receptorul fără fir și trecându-l pe speaker, ca să pună niște pâine la prăjit.

— Vorbești cu el prin semne? a întrebat o voce feminină țâfnoasă.

— Amanda?

Și Hugo, și Theo s-au holbat uluiți la receptor.

— Ei, nu fi așa de surprins. Totuși, sunt mama lui.

— Chiar începusem să uit, a șoptit Hugo în timp ce Theo a aruncat o bucată de pâine tartinată care l-a lovit pe Hugo direct pe sacou.

Tatăl a întins mâna după un pachet de gervetele pentru copii, de care era plină toată masa, și a început să-și frece pata cu frenezie.

— Ce-ai zis?

— Nimic. Nu se-aude bine. Ce-ai întrebat? Dacă-i *cânt* copilului? Ei, cred că-i cânt din când în când. Deși Theo îl preferă pe Elvis.

— Idiotule, am zis dacă *vorbești cu el prin semne*, nu dacă-i cânti. Copiii care vorbesc prin semne au, până la șapte ani, un IQ cu douăsprezece până la paisprezece puncte mai mare decât copiii care nu fac asta și...

— Amanda? Tu unde ești? Și ce naiba tot zici acolo?

Hugo s-a uitat la zidul din fața lui, de parcă asta l-ar fi ajutat să audă mai bine.

— Sunt în New York. Și am sunat să aflu dacă fiului mei i se oferă posibilitatea să-și dezvolte creierul folosind cea mai recentă, puternică și eficientă tehnică, adică vorbitul prin semne.

Hugo a tras adânc aer în piept realizând că Amanda, care dispăruse și fusese imposibil de contactat timp de mai multe săptămâni la rând, dăduse telefon ca să-i ofere sfaturi pentru creșterea copilului.

Hugo știa că era vital să nu-și exprime în fața lui Theo furia care-l cuprinsese. A-ți asculta părinții certându-se era o altă formă de influențare a copilului, numai că efectul era diferit.

— Ce e cu vorbitul ăsta prin semne? a întrebat Hugo printre dinți, frecându-și sacoul cu și mai multă putere ca să-și verse nervii.

— Nu-mi vine să cred că n-ai auzit de chestia asta, a sărit Amanda. Pentru numele

lui Dumnezeu, la creșă nu face așa ceva? Tu și copiii de aici asta fac. Doamne, Anglia e așa de rămasă în urmă. OK, păi, semnul pentru lapte e ca și cum ai mulge o vacă, da? Strângi pumnul și faci semnul ăsta înainte să-i dai laptele lui Theo, după care, atunci când o să mai vrea lapte, și el o să-ți facă același semn..

— Iartă-mă, a întrerupt-o Hugo cu o polițete glacială, dar dacă Theo vrea lapte, crede-mă că știu. Nu trebuie să-mi facă nici un semn. E suficient să înceapă să urle.

— Asta se întâmplă fiindcă e frustrat, l-a întrerupt Amanda. Nu are nici un fel de putere, pentru că se află în perioada preverbală.

— Poftim?

— Copiii foarte mici nu au abilitățile motorii care să le permită să vorbească, dar au capacitatea să dialogheze prin semne.

Lui Hugo i s-a părut că nevastă-sa vorbea de parc-ar fi citit un text de pe spatele unei cutii.

— Nu se pune problema c-ai începe prea devreme... în general, fetele îi depășesc pe băieți la școală.

— Amanda. Stai puțin. Theo are cinci luni.

— Da. Exact. Așa că pune-te pe treabă și începeți să vorbiți prin semne ca băiatul să poată să ajungă la *Concursul Universitar*.

— Cum?

— Stai puțin.

La celălalt capăt al firului s-a auzit o conversație înfundată.

— Trebuie să închid, a zis Amanda pe un ton imperativ. Trebuie să plec să discut despre Estée Lauder. Apropo, ai primit?

— Ce să primesc? a zis Hugo mirosind aerul.

Se simțea, foarte clar, un miros de ars. Panicată, Hugo s-a uitat la prăjitorul de pâine. Un fum negru ieșea din el.

— Ce ți-am trimis. Ascultă, vorbim mai târziu.

— Ce...?

Amanda închisese. În timp ce Hugo scotea la lumină pâinea incinerată, în ușa de la intrare s-a auzit o bubuitură, însoțită de sunetul unei mașini date în marșarier. Știind, din trecut, cât de periculos era să lași copilul în scaunul cel înalt, Hugo a aruncat și prăjitorul și pâinea în chiuvetă, l-a luat pe Theo și l-a așezat rapid pe podea, i-a dat cheile de la mașină ca să aibă cu ce să se joace, după care s-a repezit pe hol.

— Aici e numărul patru? a mugit bărbatul îmbrăcat în uniforma United Parcels Service. Avem o livrare.

— Dar nu aștept nimic, a zis Hugo aruncând o privire îngrijorată peste umăr, către hol.

Oare Theo era tot unde-l lăsase?

Curierul s-a dus în spatele microbuzului și a deschis ușile.

— Ajută-mă să-l dau jos, da?

— Nu pot. Am un copil înăuntru.

Probabil că de-acum copilul ajunsese deja înăuntrul cuptorului ăluia nenorocit. Sau își băga limba în vreo priză.

— Nu durează decât o secundă. Poftim, boierule.

— Ufff!

Hugo s-a clătinat sub greutatea cutiilor de carton imense și foarte grele care au fost aruncate în direcția lui.

— Ascultă, e o greșeală.

Curierul și-a consultat notițele.

— Nu. Nici o greșeală. Aici scrie că livrarea se face la Fitzherbert Place, nr. 4.

— Dar ce-i aici?

Curierul a aruncat o privire pe tabel.

— Problema cu hârtiile astea e că nici odată nu înțelegi scrisul... a, ia uite! E o Scorbură Ascunsă.

— O ce?

— Habar n-am. O Scorbură Ascunsă. Dar ce-o fi asta...

Hugo încerca să-l audă pe Theo. Dar nu auzea nimic. Cu siguranță că fii-su ajunseser deja la jumătatea scării. Sau zăcea în capătul lor sub forma unui morman mototolit. Hugo s-a uitat disperat pe etichetele cutiilor.

— Aici scrie că e o căsuță de pus în copac, a zis el înnebunit. E o căsuță de pus în copac.

— Ei, atunci asta e, a spus bărbatul în maro. E o căsuță de pus în copac.

— Dar eu n-am comandat nici o căsuță de pus în copac... of, fir-ar al dracului! Las-o baltă! Unde semnez?

În timp ce microbuzul se îndepărta, Hugo a zbughit-o înăuntru. Spre marea lui ușurare, Theo era tot pe podea. Rodea fericit cheile Toyotei. După ce l-a luat în brațe, Hugo a ieșit și a încercat, cu o singură mână, să târască pe asfalt și apoi în sus, pe scările de la intrare, cutiile grele din carton. Cine naiba mai trimisese și drăcia asta ridicolă și, mai exact, de ce?

Deschizând primul pachet, Hugo a găsit un pliculeț auriu, pe care era imprimat, cu niște caractere străine, buclate, cuvântul

„Theo“. Înăuntru era un bilet de la Amanda. Era parfumat și imprimat cu baloane pastel.

Dragul meu Theo, *a citit* Hugo nevenindu-i
„Mă creadă, acesta este un mic cadou pentru
tine! Scorbura ta Ascunsă! Sper că-ți place.
Brooklyn, băiatul soților Beckham, are una
exact la fel – costă 8 000 de lire și e făcută din
lemn adevărat, nu din plastic din acela urât!
Ne pare că e lemn de Sequoia scandinav! Pun
pariu că nici unul dintre prietenii tăi nu are
așa ceva! Nu se găsește decât la Harrods.
Pune-l pe tati să ți-o monteze. Și să te ajute
să-i scrii o scrisoare de mulțumire minuna-
tului domn Fayed. Ne vedem curând, dragul
meu. Mămica ta iubitoare.

După căsuță, a urmat o întreagă serie de
cadouri din ce în ce mai bizare. Într-o săptă-
mână, a venit o jucărie sub formă de câine
uriaș, care lătra, în următoarea săptămână a
ajuns un mini-costum, din acela care se folo-
sește în caz de atac cu agenți biologici infec-
țioși, costum care fusese cumpărat de la un
magazin de lângă Punctul Zero¹. „Pentru că
nu se știe niciodată“, scria pe bilețelul atașat
de costum.

Hugo s-a gândit că nu știa un singur lucru :
când se întorcea Amanda. Sau dacă se mai
întorcea vreodată. Absențele ei se întindeau
de la o săptămână la alta, fără să existe vreo
dată fixă pentru întoarcere. Fără îndoială că

1. „Ground Zero“, adică „Punctul Zero“, este denu-
mirea locului unde s-au înălțat celebrii zgârie-
nori newyorkezi, „Turnurile gemene“.

toate cadourile alea stupide și extravagante erau trimise cu intenția de a fi considerate de Theo ca o compensație pentru absența mamei. Așa că, între timp, și-a spus Hugo supărat, Amanda se aștepta ca el, tatăl, să-și vadă înaintea de treabă.

Iritarea lui Hugo a atins apogeul în dimineața în care a deschis ușa ca să plece la creșă și, când colo, s-a trezit în fața ochilor cu un bărbat bine făcut, cu pumnul ridicat în sus.

— Ce mama naibii..., a început Hugo.

— Scuze, amice, a spus bărbatul cu un accent Cockney pronunțat. Tocmai mă pregăteam să bat la ușă.

În spatele lui, așezat numai pe jumătate pe trotuar, era un microbuz vopsit în roz și roșu, cu un logo înstelat pe scria „Twinkle-dreams”¹.

— Am venit să fac tavanu’, l-a informat bărbatul pe Hugo.

Hugo s-a holbat la el.

— Nu înțeleg. Care tavan?

— Îți bați joc de mine? Ăla din camera copilului, normal. Ascultă, eu am bătut drumu’ tocmai din Kensin’ton. Dacă asta e o glumă idioată...

— Uite ce e, l-a întrerupt Hugo. Nu știu la ce te referi. Și mă grăbesc, așa că...

Era pe punctul să dispară înapoi, în casă, și să închidă ușa în spatele lui, când a început să-i sune mobilul.

Pe care l-a pescuit cu dificultate, pentru ca apoi să-l oprească pe Theo, cu și mai multă dificultate, să pună mâna pe el. *Amanda*.

1. În traducere liberă, „vise scânteietoare”.

— Am vrut doar să verific dac-a venit.

Hugo a expirat furios pe nas.

— Ce dracu' ai mai trimis acu'?

— Un tavan „Twinkledreams“.

Deci asta era. O altă moșternire idioată de peste Atlantic.

— Nu vrem un nenorocit de tavan „Twinkledreams“. Indiferent ce-o fi ăla.

— Nu-mi vine să cred că n-ai auzit de ele. Sau poate că-mi vine să cred, a oftat Amanda ca un martir. În orice caz, sunt foarte la modă. Proiectoarele încastrate în ziduri schimbă culoarea cerului de la răsărit la apus, în timp ce copilul doarme. A, și stelele scânteiază.

— Dar ce sens au toate astea dacă totul se întâmplă în timp ce Theo doarme?

— Theo nu doarme niciodată, a spus Amanda pe un ton autoritar.

— Acum doarme, i-a replicat Hugo triumfător.

— Ei, nu contează, i-a sărit muștarul Amandei. Toții copiii de vedete au un tavan din ăsta. Costă douăzeci de mii de lire. Nu crezi că e minunat?

— Douăzeci de mii?

De la celălalt capăt al firului s-a auzit un hohot de râs.

— Doar nu-ți închipui că eu îl plătesc, nu? O femeie în poziția mea? Nici nu se pune problema, dragule. Apropo, fotografia n-a ajuns încă, nu?

— *Fotografia?* Amanda, vrei, te rog, să-mi explici ce dracu' se întâmplă?

Se părea că dormitorul lui Theo, echipat cu noul tavan cu fibră optică, urma să apară într-o celebră revistă americană de design

interior. Firma cu tavanul pusese la dispoziție instalația pe gratis, în schimbul publicității. Cum a terminat de explicat situația, Amanda a închis. Hugo s-a uitat neajutorat cum reprezentantul celor de la „Twinkledreams” și-a luat geanta cu scule și a trecut pe lângă el, intrând în hol.

Apoi mobilul lui Hugo a sunat din nou. El a răspuns supărat, așteptându-se să fie tot Amanda. La început, nu a recunoscut vocea femeii de la celălalt capăt al firului. Era o voce nazală, înfundată, ca și cum vorbitorul ar fi fost foarte răcit.

— Hugo? a pufnit vocea.

— Alice?

Hugo a uitat instantaneu de toată povestea cu „Twinkledreams”. Zeița maternității, cu chipul ei senin și ochi albaștrii, visători, îl telefonase... *lui*? Ce noroc extraordinar!

— Putem să ne întâlnim să bem ceva? l-a întrebat Alice. Am niște, ăăă, vești proaste.

— Ăăă, Dumnezeu, sigur, nici o problemă, când?

— Acum?

— Da. Grozav.

O întâlnire cu Alice! Era ceva incredibil. Dimineața devenise, dintr-odată, foarte frumoasă. Așa cum avea să i se pară și lui Theo foarte curând: atunci când avea să-și privească, deși nedumerit, tavanul.

— Nici nu se putea mai bine. Nu trebuie decât să-l las pe Theo la creșă, după care sunt numai al tău.

— Nu trebuie să te duci la serviciu?

— Ei, ba da. Dar nu imediat.

Ceea ce nu era adevărat. În urma dezastuosului incident cu câinele, situația lui

Hugo de la Dunn și Dustard era mai proastă cu oricând. Azi avea posibilitatea să se revanșeze; peste o jumătate de oră, trebuia să prezinte o casă, în cealaltă parte a Bath-ului. Dar Hugo și-a spus că, până la urmă nu..., era vorba decât de doi cretini, care conduceau un Saab și-și căutau o casă de vacanță la țară. Putea, foarte ușor, să-i sune și să reprogrameze vizionarea.

— Unde vrei să ne întâlnim? E o cafenea lângă...

— Cafenea? a zis Alice disprețuitoare. Nu vreau *cafea*. Știu că nu e decât opt și jumătate', dar vreau o *băutură*. Și una a naibii de tare, dacă nu te deranjează.

* * *

— *Glumești*, a găfâit Hugo după o oră și mai multe pahare de băutură, când Alice a ajuns la punctul culminant al poveștii. Și-a recitat *prezervativele*?

— Nu... nu... , l-a implorat Alice cu chipul încruntat de parc-ar fi durut-o capul.

Deși lui Alice i se părea că era pe punctul să-o apuce și-o migrenă. Își simțea capul greu din cauza alcoolului. Ceea ce nu era deloc surprinzător. Pierduse numărul paharelor de gin și apă tonică pe care le băuse.

Hugo era uluit. Opinia lui proastă despre Jake se dovedise a fi supraestimare flatantă.

— Nu-mi vine să cred, a spus el într-un final, clătinând încet din cap. Parcă e ieșit dintr-una din sectele alea ciudate din Statele Unite, în care femeile se supun bărbatului, indiferent cât de reacționar sau represiv ar fi. Știi la ce mă refer?

— Am o idee, a răspuns Alice printre dinți.

— O, Doamne, sigur că ai. Ce prost sunt !
Alice și-a acoperit fața.

— Ce proastă sunt *eu*, vrei să spui. Nu-mi vine să cred câte am înghițit. Acum totul e atât de limpede. Mama a avut perfectă dreptate. Mi-a zis că Jake mi-a spălat creierul, a mărturisit Alice clătinând din cap. De ce am suportat toate astea ? *De ce ?*

Hugo a ridicat din umeri.

— Din dragoste ? a sugerat el îmbujorându-se ușor. Evident, e cea mai veche scuză de pe fața pământului. Dar e totuși cea mai bună. Adică, uită-te la mine ! Am crezut c-o iubesc pe Amanda...

Hugo s-a oprit îngrozit. Menționarea numelui Amandei în fața lui Alice nu era niciodată o idee bună.

Dar Alice medita.

— Din dragoste.

A zâmbit tristă.

— Da, *am fost* îndrăgostită. Foarte îndrăgostită.

Chipul i s-a îndulcit când s-a uitat la copilul care-i dormea în poală.

— Și încă mai sunt, a adăugat ea întinzând un deget ca să atingă obrăjorul frumos al Rosei.

— De *Jake* ?

Hugo era îngrozit.

— Mă refeream la Rosa. Pentru Jake, nu știu ce simt acum.

— Ei, eu știu, i-a declarat Hugo indignat. Sigur, nu că m-ar privi pe mine, a adăugat el o secundă mai târziu.

A urmat o tăcere stânjenită, cum Hugo își amintea că mai intervenise și în cafeneaua

din supermarket. Bărbatul a căutat o metodă să iasă din ea.

— Ar trebui să mâncăm ceva, a propus el. Să scăpăm de toată băutura asta. De ce-ai vrea chef? a spus el uitându-se pe meniu.

— Nu-mi pasă, a răspuns Alice.

Apoi o lumină sfidătoare i s-a aprins în ochi.

— A, de fapt, îmi pasă. Măcar acum, aş vrea un hamburger produs de cea mai mare corporație internațională imaginabilă, un hamburger cu un morman de brânză din plastic și cu ketchup, servit într-o chiflă pufoasă, făcută din făină albită într-un container de plastic care distruge stratul de ozon.

— Vine imediat, a rânjit Hugo făcându-i semn chelnerului. Mai vrei ceva de băut?

— Ești sigur că ai timp?

Alice a răspuns zâmbetului lui Hugo cu un surâs timid.

— Îți mulțumesc că m-ai ascultat, a adăugat ea. Faptul că ți-am povestit totul m-a făcut să mă simt — ăăă — *mai bine*. Vezi, eu sunt cam cum ești tu cu Theo. Nu am cu cine altcineva să vorbesc cu-adevărat.

Privind chipul trist și sincer al lui Alice, Hugo s-a simțit ca o înghețată pe trotuar într-un august torid. Salvarea reputației lui la Dunn și Dustard nu putea să i se pară mai lipsită de importanță.

— Întâlnirea mea poate să aștepte, s-a auzind singur spunând.

Chelnerul a venit cu băuturile.

— Cum e să fii agent imobiliar? l-a întrebat Alice, prinzând din zbor și paharul cu gin și ocazia de a schimba subiectul.

Hugo a ridicat din umeri.

— Presupun că e OK. Te descurci.

Alice l-a privit amuzată.

— Jake spune că agenții imobiliari își petrec tot timpul mințind. Că forțează oamenii să semneze contracte care îi bagă în datorii și totul de dragul unor case în care nu merită să locuiești.

— Tipu' e chiar o rază de soare, nu-i așa? a zis Hugo supărat.

Alice a luat o bucățică dintr-un castron cu chipsuri vegetale. Până în clipa aia, Hugo crezuse că era un bol cu pot-pourri.

— Mă întreb dacă astea sunt organice, a meditat Alice cu voce tare.

— N-aș prea crede.

— Grozav, a zis Alice luând încă o mână de chipsuri și surâzându-i lui Hugo. Da, dar lăsând la o parte ce spune Jake, tu crezi, cu sinceritate, că fiecare casă pe care o vinzi e chiar atât de minunată pe cât o faci tu să pară?

— Multe dintre casele din zona asta sunt foarte drăguțe, a insistat Hugo.

— Deci, în profesia de agent imobiliar nu se minte? l-a tachinat Alice.

— Deloc – ei, presupun că uneori se mai și minte, a mărturisit Hugo, gândindu-se, cu vinovăție, la cuplul Osokozi.

Și-a amintit, cu un sentiment de disconfort, cum doamna cea bătrână îl întrebase dacă el ar cumpăra bungalow-ul ăla hidos și cum el o asigurase că l-ar cumpăra.

Apoi mai erau și diversele trucuri pe care voise să le folosească înainte de incidentul cu câinele. Hugo s-a perpelit puțin sub privirea lui Alice.

— A, ia uite, a exclamat el recunoscător.
Vine mâncarea!

Și asta nu e totul, s-a gândit el îngrozit o secundă mai târziu, când o femeie cu nas mare și tocuri înalte a venit înspre ei, clămpănind pe podeaua holului.

— Huuuuuugoooooooo! a exclamat Laura, învăluindu-l într-un sărut elaborat.

Hugo mai curând simțea decât vedea uluirea lui Alice.

— Bună, Laura, a murmurat el extrăgându-se din decolteul femeii. Ce surpriză să te întâlnesc aici!

Ochii strălucitori, încărcăți cu mascara, au clipit întrebător de la Hugo la Alice. Gura rujată gros a desenat un zâmbet conspirativ. Hugo și-a amintit, cu un sentiment de disconfort, că acesta era același hotel în care Laura îl întâlnise pe acel bărbat misterios de Crăciun.

— Ea este Alice, a zis el grăbit, întrebându-se de ce avea o stare atât de defensivă.

Nu se punea problema că el și Alice ar fi fost acolo din același motiv pentru care fusese Laura. Și pentru care, din câte bănuia Hugo, era și acum.

— A fost la același curs prenatal cu noi, a adăugat el.

— Da?

Laura a examinat-o pe Alice cu atenție, în timp ce continua să-l țină pe Hugo de-un umăr cu o mână de proprietar.

— N-aș putea spune că-mi aduc aminte.

Alice s-a ridicat în picioare, ușor nesigură.

— Trebuie să plec.

— Dar nu ți-ai mâncat hamburgerul, în
atras atenția Hugo în stare de disperare.

— Nu mai am timp. Rosa o să se trezească
din minut în minut.

— Nu-ți face griji. N-o să se irosească.

Laura luase chifla mânjită cu ketchup și
și-o îndesa în gură.

— Mmmm. Delicios.

— Atunci, la revedere.

Ochii lui Hugo îi transmiteau mesaje lui
Alice, dar se părea că nici unul nu era recep-
ționat. Privirile ei erau goale.

— Ce-i asta? a țipat Laura dintr-odată,
arătând mânerul căruciorului Rosei.

Și, mai exact, indicând geanta albă care
era prinsă de ele.

— Știu că pare greu de crezut și că pro-
babil asta e cea mai șic gentuță de pe piață,
dar arată exact ca o pereche de chiloți de
gravidă cu cracii cusuți.

— Exact asta și e, a murmurat Alice roșind.
Sunt niște chiloți reciclați.

Laura s-a încruntat preț de-o secundă, apoi
a început să fluture hamburgerul, încântată.

— A, da, desigur! Acum îmi aduc aminte
de tine. Tu ești ecologista aia nebună care
urma să nască acasă, pe o perdea de duș.

Stând pe marginea drumului, așa cum fusese
înțelegerea, Hugo a oftat ușurat când cretinii
ăia cu Saab și-au făcut, în sfârșit, apariția.
Evident, erau niște persoane îngrozitoare. Dar,
cel puțin, puseseră capăt nesfârșitei discuții
inițiate de Laura, care voia să afle cum de
ieșise să bea ceva cu Alice.

Nefericit, Hugo și-a amintit cu câtă grabă traversase Alice holul. Apoi, cum Laura cea cu ruj roșu și un decolteu cât o prăpastie se așezase în locul lui Alice, terminase de devorat hamburgerul și se apucase să-i relateze, în cele mai mici, mai amare și mai sonore detalii, cele mai recente odioșenii comise de Fergus. Hugo plecase cât putuse de repede.

Iar acum îi aștepta pe mohorâții vânători de case de vacanță. Când aceștia s-au apropiat, Hugo a observat că mașina lor nu semăna deloc cu un Saab decapotabil. Semăna mai mult cu un Polo prăbușit. Cuplul slăbănog care s-a dat jos din vehicul nu arăta nici el ca un cuplu de cretini cu bani. Hugo și-a dat seama că erau reprezentanții arhetipului Tânăr și Fără un Sfant. Bărbatul avea în jur de douăzeci și cinci de ani, era agitat și foarte muncit, în timp ce femeia avea un păr lins și ochi încercănați.

— Noi nu ne putem permite realmente o casă în zona asta, s-a confesat femeia uitându-se la Hugo cu niște ochi căprui, îngrijorați. Dar ne-am gândit că am putea să cumpărăm un hambar și să-l transformăm.

— Sigur că da, i-a răspuns Hugo vioi privind-i cum pășeau cu grijă printre dărâmături.

Cei doi discutau cu voce scăzută, surâzându-și nesiguri unul altuia.

Hugo s-a uitat la ei cu un dispreț compătimitor. Era limpede că nu aveau habar de nimic.

— Aici am putea să facem bucătăria, a zis fata plină de speranță la un moment dat, arătând cu mâna un petic de pământ stâncos, despre care Hugo știa cu siguranță că ascundea o gură de mină.

— Nu știu, tot zicea băbatul. Probabil că e un chilipir. Eu nu mă pricep deloc la proprietăți.

Într-un final, fata și-a croit drum, printre pietre, către Hugo.

— E minunat, sincer, a zâmbit ea. Dar hambarul ăsta e un pic cam..., vocea i-a scăzut, ... scump.

Ochii fetei au continuat să-i fixeze pe cei ai lui Hugo într-un fel foarte atrăgător.

— Mă întrebam... oare ar trebui să-l cumpărăm? Vreau să spun: e un chilipir? Dacă ați fi în locul nostru..., vocea i se transformase într-o șoptă, ...dumneavoastră l-ați cumpăra?

Hugo și-a dres glasul. Dumnezeu! Detesta întrebările de genul ăsta! Era însă limpede ce trebuia să facă. Să-și facă datoria de profesionist. Să le spună că mormanul ăla de lemne nu numai că avea potențial să devină o casă de familie, dar că reprezenta și o investiție serioasă pentru viitor. După care să se suie în mașină, cu contractul semnat și, mai important, cu comisionul în buzunar. Hugo se întreba de ce mai ezita. Situația lui de la Dunn și Dustard era de așa natură, încât orice alt gest însemna sinucidere profesională.

Dar atunci Hugo și-a adus aminte de Osokozi și de cuplul de bătrânei. De ochii plini de încredere ai bătrânei. Hugo s-a uitat în ochii întrebători ai tinerei din fața lui și și-a amintit de Alice.

A ezitat, luptându-se cu ideea că singura posibilitate ca „Hambarul Paradisului“, așa cum fermierul insistase să fie numit în pliant, să devină o minunată casă de familie era dacă familia în cauză era una de șoareci de câmp.

— Dumneavoastră l-ați cumpăra, dacă ați fi în locul nostru? l-a presat femeia, uitându-se îngrijorată la bolovanii din fața ei.

Hugo a continuat să tacă. Era clar că oamenii nu aveau nici cea mai vagă idee ce însemna să transformi un hambar și câte cheltuieli, eforturi și stres implica. Chiar și atunci când era vorba de un hambar care era chiar hambar, nu cum era ăsta – un morman de pietroaie inutile așezate pe un câmp în pantă, unde vântul de nord te pocnea direct în față. Nu era imposibil ca procesul de descoperire a ceea ce însemna o astfel de întreprindere să-i facă să se despartă. Hugo a simțit dintr-odată o dorință nebună să-i protejeze.

— Cred, a zis el cu voce blândă, că probabil eu nu l-aș cumpăra.

Fata i-a zâmbit, glorioasă.

— Mulțumesc, i-a spus ea cu o voce catifelată.

Hugo i-a privit plecând la braț. Și imediat i-a venit să-și dea un șut în fund. Își pierdea toate calitățile de agent imobiliar. Pe bune! În cazul în care continua în stilul ăsta, avea să ajungă șomer.

Capitolul 19

În dimineața următoare, Hugo l-a dus pe Theo în Bath, la centrul de sănătate. Cu toate că nu aștepta cu nerăbdare să-și vadă fiul înțepat cu un ac, lui Hugo îi venea greu să nu fie vesel. *Era* o zi absolut superbă.

După ce a parcat, în timp ce-l căra pe Theo, Hugo s-a trezit admirând clădirile georgiene de pe drum. A înregistrat, puțin surprins, că a existat o perioadă de câteva minute bună până când a început să calculeze cât valora fiecare structură. Și, în cazul în care el ar fi fost agentul vânzător, cam cât ar fi putut să obțină din comisioane. Oare obiceiul lui de-o viață începuse să-și piardă din forță? Oare ajunsese, în sfârșit, să aprecieze arhitectura doar din punct de vedere estetic?

Desigur, în ultima vreme, Hugo se trezise admirând până și contururile de la Fitzherbert Place. Casa era, într-adevăr, grațioasă, în ciuda volumului enorm de reparații de care avea nevoie. Însă de-acum Hugo abandonase, pe tăcute, planurile de renovare ale Amandei. Care, pentru a fi duse la bun sfârșit, cereau nu numai timp și bani, dar și dispoziția de a te apuca de treabă. Or nici lui, nici lui Theo nu le păsa că, atunci când urcau scara interioară, erau acompaniați de o pată de igrasie care creștea de la o zi la alta.

Hugo ajunsese la centrul de sănătate. A deschis ușa verde de la intrare, pătrunzând în interiorul luminos și aerisit. Din toate lucrurile din Bath pe care începuse să le aprecieze, un cabinet medical curat, modern, ce funcționa pe baza unui sistem de programări era unul dintre cele mai elocvente.

Cabinetul unde mersese el în Londra era tocmai invers. Toată lumea, indiferent de boală, aștepta în fața ușii, la gramadă, ca să poată intra înăuntru. După care se buluceau la recepție, unde managerul încerca, în van, să stabilească cine era primul. Întotdeauna se aștepta cel puțin o oră, timp în care, datorită paletei exotice de pacienți și boli, te puteai căptuși cu absolut orice, de la TBC la gripă aviară. De fiecare dată când mersese acolo, Hugo plecase simțindu-se mai rău decât când venise.

În timp ce îl înregistra pe Theo la recepție, a început să-i sune mobilul. Posibilitatea ca persoana care-l căuta să fie Alice i-a răsărit imediat în minte, numai pentru a fi îndepărtată rapid și cu cruzime de descoperirea că apelantul era Neil. Care părea foarte supărat. Ducându-și copilul care se foia de zor către salonul de așteptare, Hugo a simțit că buna dispoziție i se risipește.

— A, hambarul care trebuia transformat. Da.

— Ce s-a întâmplat? a vrut să știe Neil. Nu te-ai mai întors la birou. L-au cumpărat?

— Ăă, nu prea.

A urmat o tăcere de rău augur. După care s-a dezlănțuit furtuna.

— Nu-mi vine să cred, a tunat Neil. Ția doi erau ținte sigure. Nu aveau habar de nimic. Ar fi cumpărat absolut orice.

— Ei, în final, s-a dovedit că nu era ceea ce căutau.

— Pe dracu'! Ai făcut-o de oaie, Fine. Mi unde pizda mă-tii ești acum, dacă-mi permitti să te întreb?

— La centrul de sănătate. Îl vaccinez pe Theo.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! Nu nu te deranjezi să ne spui și nouă, da? De ce nu te faci tu bonă cu normă întreagă și lașă baltă cu toate celelalte?!

— Ba ți-am spus. Sau, cel puțin, i-am spus Shaunei. A făcut o notă în agendă.

— Ai știut de chestia asta, Shauna? a urlat Neil la secretară. Că Fine își vaccinează nenorocitul ăla de copil? N-ai scris în agendă... Nu? Nu ți-a spus? Nu i-ai spus, Fine, a anunțat Neil întorcându-se la telefon.

Hugo s-a străduit să-și păstreze calmul.

— Păi, e limpede că a uitat.

Hugo a auzit că doctorul anunța numele lui Theo prin intercom.

— Trebuie să închid. O să ajung la birou mai târziu. După ce las copilul la creșă.

— Creșă? Creșă?

Când Hugo a închis telefonul, Neil continua să protesteze. Grație unui biscuit folosit cu talent, vaccinarea lui Theo s-a realizat fără nici un incident. După care cei doi s-au îndreptat către Chicklets, unde, în timp ce-și urca fiul pe trepte cu mare grijă, Hugo le-a văzut coborând pe Barbara și pe Sue. Amândouă erau mult prea absorbite în discuție ca să-l mai observe.

— Eu nu mai pot să continui în felul ăsta, spunea Sue disperată. E, pur și simplu, imposibil. Azi-noapte s-a trezit de patru ori, iar

„Cum am venit să-l iau acasă pentru că i-au apărut câteva nenorocite de pete roșii. Nici nu mi crede ce scandal mi-a făcut șeful că plec — și chiar în dimineața asta o trimisese pe una dintre celelalte fete acasă pentru că era *mahmură*. Adică suferea de ceva ce-și făcuse cu mâna ei, pentru numele lui Dumnezeu! Cât de cinstită ți se pare chestia asta?”

— Mie-mi spui, a oftat Barbara, care, judecând după hainele de pe ea, venise direct de la tribunal.

Hugo a ajuns la Dunn și Dustard cu frica în sân. Și totuși, în mod neașteptat, când a intrat pe ușă, Neil i-a zâmbit. A reieșit că, în urmă cu o oră, primiseră o cerere de evaluare de la cineva dintr-una din cele mai șic zone din Bath. Persoana respectivă îl ceruse pe Hugo în mod special.

— A zis c-au auzit că ești foarte bun, a adăugat Neil ridicând o sprânceană.

— Așa cum și sunt, a replicat imediat Hugo. Nu-ți aduci aminte de casa-vagon?

— Eu îmi aduc aminte de câinele ăla. De nenorociții ăia de galoși. Și de hambarul care trebuia vândut fără nici o problemă.

Shauna, care trăgea cu urechea ca de obicei, a început să rânjească. Hugo i-a ignorat și și-a concentrat atenția asupra notelor care se refereau la evaluarea casei. A fluierat.

— Uau!

— E ceva, nu, Fine? a mormăit Neil.

— Într-adevăr. E construcția de cel mai prost gust pe care am văzut-o vreodată. „Casa se numește Piele, după clubul de noapte în care s-au cunoscut proprietarii”, a citat Hugo din notițe.

— Da, dar prețul de catalog e de două milioane. Dacă reușești s-o bagi în portofoliu, „să facem bani frumoși. Iar tu o să te reabilitezi. Fine. Apropo, proprietarul te așteaptă mâine.

A doua zi, Hugo și-a parcat mașina în fața casei numite Piele. Deși, în ultima vreme, îl aducea aminte destul de rar, și-a verificat aspectul în oglindă. Și-a fost mulțumit că a făcut asta. Avea nevoie de niște retușuri.

Pe umăr avea o dără prelungă de muci, iar la modelul cravatei se adăugaseră câțiva stropi întăriți din terciul de ovăz al lui Theo. Călcările de sub ochi erau mari și purpurii și serveau drept mărturie elocventă a unei nopți petrecute în infernul paternității.

Hugo și-a șters petele cât de bine a putut, și-a trecut mâinile prin păr ca să-l mai domolească și și-a netezit sprâncenele cu degetele mari de la mâini. După care a coborât din mașină, și-a îndreptat umerii și a pornit către casă.

Hugo era conștient că de data asta nu mai trebuia să dea greș. Și nici nu mai era loc pentru crize de conștiință prost plasate. Ideea nu mai era ce părere și-ar fi făcut Alice despre comportamentul lui, ci ce părere avea să-și facă Neil, patronul care controla linia de credit a lui Theo. Indiferent cât de mare ar fi fost tentația de a proceda altfel, Hugo trebuia să evalueze Pielea la cel mai mare preț posibil. Ba chiar la mai mult.

În deplin contrast – sau poate în semn de sfidare – față de casele georgiene grațioase dimprejur, Piele era genul de construcție care putea fi descrisă cel mai bine prin termenul „contemporană”. Zidul enorm care o înconjura

era făcut dintr-o piatră nouă, aurie. Așa cum era de așteptat, porțile erau acționate electronic și, pe măsură ce se deschideau, lăsau să se vadă casa masivă, cu pereți din sticlă, din capătul aleii care făcea un rond în fața intrării. Hugo s-a oprit preț de-o clipă, uluit. În realitate, casa era și mai groaznică decât păruse pe hârtie. Până și Londra, cu cele mai sinistre clădiri ale ei, tot nu se putea compara cu Pielea.

Hugo a călcat pe pietrișul de un portocaliu melipitor al aleii până în fața ușii de la intrare. Melodia care a început să se audă când a apăsat pe butonul soneriei i-a adus aminte, în mod neplăcut, de o piesă rock banală numită „The Wind Beneath My Wings”¹. Dar cu siguranță că asta era o exagerare. Chiar și pentru o casă care se numea Piele.

Silueta, care se apropia și putea fi distinsă prin geamul de la intrare, cânta ceva.

— Tu ești vântul din aripile mele, a declarat ea cu o voce răgușită și ușor tremurată când a deschis ușa.

— Laura!

Alarmat, Hugo și-a încleștat mâna pe dosarele pe care le ținea sub braț.

— Bună, sexosule! Ai o ruletă în buzunar sau ești doar bucuros că mă vezi?

Nu doar replica era de prost gust. Nici hainele femeii nu erau mai de Doamne ajută. Laura s-a lipit de cadrul ușii într-un neglijeu din șifon roșu, aproape transparent, ale cărui poale erau garnisite cu pene de struț.

1. În traducere liberă „Vântul din aripi”.

Hugo s-a străduit din toate puterile să se relaxeze, în loc să intre în panică. Laura se îmbrăca în mod normal ca un transsexual din Bangkok, așa că probabil veșmintele ei de acum nu reprezentau nimic ieșit din comun.

— N-am știut că asta e casa ta, a remarcă Hugo cât de firesc a putut.

Deși era de presupus că, dacă exista o persoană în tot Bath-ul pe care să și-o închipuie locuind în Piele, atunci aceasta trebuia să fie Laura.

— Ce coincidență! a adăugat el, știind foarte bine că nu era deloc vorba de așa ceva.

Deci ea fusese cea care îi solicitase serviciile în mod special. Oare era o simplă scuză ca să-l vadă? Sau exista totuși o mică șansă ca Laura să se gândească serios să vândă casa?

— Nu-i așa? a strălucit Laura.

— Mai ales că, a spus Hugo cu amabilitate, atunci când ne-am întâlnit la creșă n-ai pomenit c-ai vrea să scoți casa la vânzare.

— Probabil că mi-a scăpat.

Laura s-a întors și i-a făcut semn s-o urmeze printr-un hol unde un Boeing 747 ar fi putut să parcheze confortabil. Destinația era o bucătărie plină de spoturi luminoase, de un alb orbitor, strălucind din cauza numeroaselor suprafețe metalice. Hugo s-a gândit că arată mai curând a sală de operații pe cord decât a spațiu în care să mănânci și să-ți întreții oaspeții.

Hugo s-a uitat împrejur cât a putut de mult înainte de a-și întoarce ochii către Laura. Pe lângă stratul de farduri obișnuit, femeia purta papuci din satin roșu cu tocuri înalte, asortate cu neglijoul.

— Îți place?

Laura și-a pus mâinile în șolduri și și-a împins sânii înaintea. Hugo a tăcut, pradă unei dileme. Dacă spunea da, era clar că dădea de belea, în timp ce, dacă spunea nu, era evident c-ar fi supărat-o pe Laura. Totuși, nu putea rata nici cea mai mică șansă ca stabilimentul să fie de vânzare. Hugo s-a decis și a emis o mârâială care spera să fie un răspuns politic, dar care să nu-l angajeze în nici un fel.

— Vrei ceva de băut? i-a șoptit Laura.

— Da, te rog.

Hugo s-a hotărât să profite de ocazia de a injecta o doză de normalitate în scenariu.

— O cafea ar fi grozavă.

Laura s-a aplecat ca să deschidă frigiderul, cu toate că mânerul acestuia se afla la același nivel cu cotul ei. Neglijența în care era îmbrăcată îi dezvelea toate detaliile corpului. Se vedea totul, până la amigdale. Hugo și-a mutat privirea. După câteva secunde, a întors ochii către Laura, care ținea în mână nu cutia de lapte la care se aștepta el, ci o sticlă de șampanie. Înainte ca Hugo să apuce să spună ceva, Laura apucase sticla și începuse să manevreze dopul într-o manieră foarte sugestivă.

— A!

Hugo a zâmbit nesigur.

— La genul ăsta de băutură te gândeai tu.

Ochii bărbatului au alunecat către ceasul din bucătărie. Nu era nici măcar ora zece.

Cu toate astea, Hugo a acceptat paharul gros, din cristal, pe care i l-a oferit Laura plină de zâmbete.

— Soțul tău e acasă? a întrebat-o el pe un ton lejer de conversație, sperând cu disperare să fie.

Fergus părea a fi un om îngrozitor, dar nu mai îngrozitor decât ideea ca Hugo să fie singur cu nevastă-sa.

Laurei i-a sărit țandăra.

— *El?* a scuipat ea. Organizează un casting pentru o reclamă în Suedia. *Dacă* înțelegi ce vreau să spun.

— A, așa deci.

— Nu se mai simte atras de mine.

Buzele Laurei au început să tremure, iar capul să i se clatine. Apoi l-a prins de braț pe Hugo. Ungھیile femeii își făceau loc prin materialul hainei lui.

— Hugo, *tu* nu ești atras de mine? l-a întrebat ea pe un ton plângăcios. Nu sunt atrăgătoare?

Hugo a oftat. Încă o fundătură tactică din care trebuia să se extragă.

— Nu se poate ca Fergus să vorbească serios, a răspuns el evaziv. Probabil că așa înțelege el să glumească.

— *Să glumească!* a exclamat Laura furioasă. Știi ce mi-a spus seara trecută?

Hugo a observat că paharul ei de șampanie era deja aproape gol.

— Eram întinși în pat, iar el făcea ce face el de obicei...

— Ei, vezi, a întrerupt-o Hugo triumfător. Făcea ce face el de obicei. Ce altă dovadă mai vrei ca să înțelegi că se simte atras de tine?

— Când zic asta – ochii Laurei au scăpărat peste buza paharului – mă refer la faptul că bătea câmpii, ca de obicei, despre cât de important e el. Așa că i-am zis: „Păi, sigur că n-am decât *puțină* treabă. Mă ocup de Django și toate celelalte“. Numai ca să văd ce-mi răspunde.

— Și ce ți-a răspuns?

— A răspuns „îmm“. *A fost de acord.*

— Îmm, a zis și Hugo.

S-a corectat însă rapid.

— Vreau să spun : vai de mine!

Laura s-a dus la fereastra bucătăriei și s-a urlat afară supărată.

— Dacă n-aș sta să-i cresc nenorocitul lui de copil, aș câștiga o avere, a mârâit ea. Înainte n-asta făceam. Să știi că, odată, am avut și eu o carieră.

A tăcut și, din senin, a izbucnit într-un hohot isteric de plâns.

— Of, Doamne, a urlat ea. Ce s-a întâmplat cu mine? Ce-am făcut cu viața mea?

Hugo și-a spus că toanele Laurei erau mai variate decât parcul de joacă preferat de Theo. Lacrimile femeii începuseră deja să se usuce, iar expresia furioasă de pe chip să se îndulcească.

— Știi, uneori îmi vine să-l omor, a spus ea cu o voce scăzută, adresându-se podelei din marmură a bucătăriei.

După care a izbucnit din nou în lacrimi și, trăgându-și nasul, s-a aruncat la pieptul lui Hugo. Acesta a simțit cum lacrimile Laurei se îmbibă în cămașa lui cea albă, așa cum îi simțea și răsuflarea fierbinte, găfâită, și pielea umedă. Capul a început să i se învârtă de la parfumul cu care se dăduse de Laura. Tuberoze. Un parfum pe care când îl simțea avea întotdeauna senzația că se sufocă. Gândurile lui Hugo au fugit, o fracțiune de secundă, la Alice, despre care își închipuia că nu miroase nici odată a altceva decât a săpun.

— Pe cine îți vine să omori? Pe Fergus?

Laura l-a privit cu niște ochi îndurerați, mânjiți cu mascara.

— Nu, a găfăit ea. Pe Django.

Hugo s-a cutremurat. Voia să-și omoare propriul copil? În ciuda șocului, a simțit un val de simpatie. Era clar că vorbele Laurei veneau din disperare. Femeia era, așa cum ea însăși recunoscuse, neglijată, plictisită, deprimată, singură și nu avea deloc o părere bună despre ea. Hugo a prins-o ferm de umeri și a tîntuit-o la o distanță de-un metru.

— Ăă, Laura. Ascultă, chestia asta sună un pic cam serios. Nu ai cu cine să vorbești? N-ai nici o prietenă?

Laura și-a ridicat înspre el chipul brăzdat de lacrimi, cu ochi îndurerați.

— N-am nici o prietenă în Bath. Sigur, în afară de Amanda. Dar și ea a dispărut și m-a părăsit, a spus femeia ștergându-și nasul cu dosul palmei.

Și eu sunt în aceeași situație, s-a gândit Hugo.

Dintr-odată, zâmbetul de un milion de wați a reintrat în scenă.

Laura s-a tras foarte aproape de Hugo. Bărbatul a înțepenit.

— Totuși, a șoptit ea mângâindu-și soldurile, nu m-am neglijat. Nu-i așa, Hugo?

Bărbatul a înghițit în sec.

— Ăăă, nu. Nu, deloc.

— Nu ca hipiota aia de la cursul prenatal cu care erai zilele trecute, a chicotit Laura. Cum își închipuie ea că arată? N-are nici o țoală mai elegantă și părul parcă e din paie. Păcat, însă. Dacă și-ar da interesul, probabil c-ar arăta bine.

Un val de indignare a trecut peste Hugo. Cum de-și permitea Laura să vorbească așa de Alice?

— Te-am văzut din partea cealaltă a foaierului, i-a explicat Laura dându-i un cot cu subînțeles. Și m-am gândit: hei, ce pune la cale nebunaticul de Hugo? Dar trebuie să spun că am fost dezamăgită când te-am văzut cu ea. Sau poate... ușurată?

— Nu te înțeleg, i-a replicat Hugo tăios.

— Trebuie să-ți desenez? Am crezut că vrei să – ei, *știi tu* – dar după aceea, când am văzut-o pe ea, mi-am dat seama că era imposibil! Adică, tu ești căsătorit cu Amanda. Doamna cea mai aranjată și mai strălucitoare din 2005. Nu ai aventuri cu vagaboande.

— *Vagaboande!* Dacă cineva era vagaboandă... Hugo și-a reprimat un discurs furios în apărarea lui Alice și și-a scos carnețelul. Cu cât mai repede făcea evaluarea, cu atât mai repede putea să plece.

— Ce faci? a șuierat Laura mângâindu-i linia obrazului cu degetul.

— Iau notițe pentru detaliile legate de casă. Pentru broșură, știi.

— De ce?

Laura îi răvășea acum părul.

— Păi, de obicei, când se vinde o casă ca asta, se tipărește o broșură.

— Da? a chicotit ea.

— Da.

Blând, dar hotărât, Hugo i-a luat mâna de pe cap. S-a luptat cu instinctul de a se întoarce pe călcâie și de-a o lua la goană. Avea nevoie de comisionul ăsta.

— Deci, a zis el voios, asta e bucătăria. Mi restul casei?

— *Obsedat de muncă ce ești*, a spus ea împingându-și în față buza de jos, într-un gest provocator. Mai vrei un pahar? I-a întrebat fluturând sticla de șampanie.

— Nu, e suficient. Mulțumesc.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! Trăiește și tu puțin, l-a îndemnat ea turnând câteva picături de șampanie în paharul lui aproape plin și mult mai multe în paharul ei, care era deja gol.

Apoi s-a uitat întrebătoare la Hugo.

— Bine, atunci, a spus ea resemnată. Po aici.

Hugo a urmat-o în hol.

— Uuups! a exclamat ea, oprindu-se în loc și luând o telecomandă micuță și neagră care zăcea pe o comodă cu oglindă.

Apoi Laura a îndreptat telecomanda către colțul camerei.

— Mai bine să dezactivăm CCTV-ul, nu?

— Deci CCTV în toată casa, a zis Hugo cu voce tare, luând notițe într-un stil profesionist.

Laura a început să-și legene fundul în timp ce urca o scară înclinată, din plexiglas, despre care Hugo și-a spus că arăta ca o combinație între *Pe aripile vântului* și *Războiul stelelor*. Oare putea să treacă chestia asta în broșură? În ciuda tocurilor, Laura a ajuns sus remarcabil de repede. Când Hugo a terminat de urcat, nu se mai vedea nici urmă de Laura.

— Laura? a strigat el.

— Vino să mă găsești! s-a auzit răspunsul rostit pe un ton provocator.

Hugo s-a luat după voce, mergând pe un coridor vopsit în alb și acoperit cu un covor crem, din care se deschideau vreo șase uși identice: toate erau albe și mari și aveau câte un glob Perspex pe post de clanță. Numai una dintre uși era întredeschisă.

— Laura? a repetat el în fața respectivei uși.

— Aiiiici! a ciripit ea.

După ceva vreme, când Hugo a reușit să se gândească la scena care a urmat, și-a spus că, de fapt, o căutase cu lumânarea. Dat fiind întreg scenariul dimineții și comportamentul general al Laurei, ar fi trebuit să-și dea seama ce se ascundea în dormitorul din spatele acelei uși. Ar fi trebuit să conștientizeze ceea ce era atât de evident că-ți sărea în ochi: motivul pentru care Laura îl chemase acasă nu avea nici o legătură cu vânzarea proprietății. În ultimă instanță, ar fi trebuit să mimeze un telefon de la birou și să bată rapid în retragere.

Dar el n-a făcut nimic din toate astea. În schimb, a deschis ușa dormitorului.

Era mai rău decât se temuse. Laura, goală pușcă, în afara papucilor din satin roșu, stătea întinsă în centrul unui pat cu baldachin, mare, cu așternuturi mototolite. Genunchii îi erau ridicați, iar picioarele îi erau larg depărtate, într-o atitudine care îi aducea aminte lui Hugo, la modul neplăcut, de poziția de naștere din casetele video prezentate de Lotti. Carnea albă a sânilor se revărsa peste mâinile care o împingeau ritmic în sus și în față, către el. Laura își rotea pelvisul și gema.

— Vino și ia-ți-o, armăsarule, a murmurat ea. Știi c-o vrei.

Of, pizda mă-sii, s-a gândit Hugo. Sau, mai curând, invers. Niciodată, în toată viața lui, nu mai văzuse ceva mai puțin erotic. Atmosfera din cameră era sufocantă. Draperiile erau trase, căldura era dogoritoare, iar parfumul de tuberoze, copleșitor.

Disperat, Hugo a încercat să recapete controlul asupra situației.

— Ăăă, ascultă, Laura! Vreau să spun, o foarte drăguț din partea ta că vrei să-mi oferi... dar ideea e că...

Laura s-a rostogolit către capul patului, târându-se apoi către una din coloanele baldachinului. Pe care a înșfăcat-o, trăgându-se în sus, pentru ca apoi să înceapă să se lege sugestiv în sus și-n jos. Hugo a realizat că Laura dansa la bară, deși, dată fiind cantitatea de alcool pe care o băuse, o descriere mai apropiată de realitate era aceea că se agăța de stâlp.

Laura și-a lins unul dintre degetele arătătoare și apoi și l-a lipit de clitoris. A scos un sunet șuierat.

— Ssssss! a șoptit ea. Sunt *fierbinte*. Fierbinte, fierbinte, *fierbinte*. Haide! Știi că mă vrei. M-ai vrut întotdeauna. Am văzut-o în ochii tăi.

Asta e ceva, s-a gândit Hugo. În ultima vreme, tot ce reușea să mai vadă el în propriii ochi erau niște vene roșii. Cum Hugo continua să rămână pe loc, de parc-ar fi prins rădăcini, privirea seducătoare a Laurei s-a întunecat. De supărare.

— Ei! Ce mai aștepti?

— Ăăă, sunt, știi, păi, e Amanda...

— Amanda!

Laura s-a lăsat să alunece de pe coloana baldachinului, s-a rostogolit peste pat și s-a prelins în capăt, către el. Gura i se schimonosise într-un rânjet larg și roșu.

— N-o doare nici în cur de tine. Altfel ar fi aici?

Acesta era un rezumat corect al situației lui Hugo. Nici el n-ar fi putut s-o exprime mai bine.

— Ăăă, păi, chiar și așa, cel puțin teoretic, sunt un bărbat însurat.

— Și ce-i cu asta? i-a replicat Laura. Și eu sunt o femeie măritată.

— Eu sunt tată, a adăugat Hugo.

— Și eu mamă, a contracarat ea.

Hugo a făcut un pas înapoi.

— Laura, chiar nu cred că e o idee bună.

— De ce nu? a mârâit ea, apropiindu-se de el cum se apropie leoaica de pradă.

Părul neșesălat îi căzuse peste față, iar sâni grei i se bălângăneau dintr-o parte în alta a trupului.

— Nu te excit? Ai zis că sunt atrăgătoare.

— Ești atrăgătoare. Dar...

Capul Laurei s-a ridicat fulgerător, dislocându-i părul.

— Vrei să spui, l-a acuzat ea, că nu ești atras de mine?

— Ăăă... stai puțin. Țsta e telefonul meu.

Niciodată Hugo nu-și căutase telefonul cu mai multă nerăbdare.

— Lasă-l! i-a comandat Laura.

— Nu pot.

Hugo văzuse pe ecran numărul de la Chicklets.

— E creșa lui Theo. Ar putea fi orice.

— O să fie ceva și n-o să fie nimic. Întotdeauna e câte ceva. Pe Django îl trimit tot timpul acasă din cauza conjunctivitei. Eu îl curăț, îi dau cu pudră albă peste petele roșii din jurul ochilor și-l trimit înapoi.

Apăsând pe butonașul verde al telefonului, Hugo s-a gândit că niciodată nu fusese mai încântat să primească vești de la Rottweiler. Sentimentul lui de ușurare n-a durat însă decât aproximativ trei secunde. Ca de fiecare dată, Rottweilerul trecea direct la subiect și era țepoasă și terifiantă.

— Domnule Fine, v-aș fi recunoscătoare dacă ați veni și l-ați lua pe Theo imediat. Are o erupție suspectă pe piept.

— Dar când l-am lăsat eu nu avea nimic.

— Se poate. Dar acum are ceva.

— Bine, da' nu știți ce e cu erupția aia? Ieri a făcut un vaccin. Probabil că a făcut o reacție la el.

— Domnule Fine, noi suntem o creșă, nu departamentul de urgență al unui spital.

Simpla mențiune a unui astfel de loc i-a dat fiori lui Hugo.

— Dar nu aveți pe cineva care se pricepe... la chestii din astea?

La ce taxe încasau! Era uluitor că puteau să dea doar un telefon și, instantaneu, toată responsabilitatea se transfera în cărca părintelui.

— Domnule Fine, vă repet: noi suntem o creșă. Nu un sanatoriu. Și v-am fi recunoscători dacă ați veni și v-ați lua fiul. Acum.

Clic. Bârr.

Hugo a rămas holbându-se la telefon. Consternarea pe care o resimțea era amestecată

cu un sentiment de groază care creștea cu fiecare secundă.

— Huuuuugooooo! a mieunat Laura la el de pe pat.

Iar începuse să se frece de coloana baldachinului. Cu una dintre mâini își împingea mâinii către el.

— *Am nevoie* de tine, a mugit ea printre buzele bosumflate.

Neatent, Hugo se uita fix la ea. În lumina a ceea ce tocmai auzise, situația în care se găsea părea mai ireală și mai absurdă ca niciodată.

— N-ai nevoie de *mine*, Laura, a spus el rar. Tu ai nevoie de... nu știi. De terapie sau ceva în genul ăsta.

— Terapie?

Ochii Laurei scoteau flăcări.

— Cum pizda mă-tii îți permiți?

— ăsta e adevărul, i-a răspuns Hugo calm, ieșind din cameră.

Urletul ei ultragiat l-a urmat în jos, pe scările alunecoase, din sticlă.

— Terapie? Eu? Eu nu sunt genul de femeie care are nevoie de terapie. Nu e nimic în neregulă cu mine. O să-ți pară rău că ai spus asta. *Ticdlosule!*

Capitolul 20

La Chicklets, Theo plângea.

— Nu e în apele lui, a remarcat educatoarea ridicând salopeta lui Theo ca să lase să se vadă câteva pete de un roșu palid.

La vederea lor, lui Hugo i-a venit să leșine de ușurare. Abia acum a realizat că se așteptase să vadă ceva similar cu ciuma bubonică.

— Nu arată așa de rău, a zis el.

— Cu erupțiile nu se știe niciodată, i-a replicat ambiguu educatoarea.

— Da, dar nu arată a meningită sau ceva în genul ăsta, nu?

Hugo știa că asta era adevărata temere. Chiar în dimineața aia văzuse în cabinetul medical postere cu pete în culori aprinse, care reprezentau rapidul și nemilosul ucigaș.

— Oricum, eu aș fi atentă, l-a sfătuit educatoarea. Dacă se agravează, chemați un doctor să-l consulte.

Din câte vedea Hugo, petele copilului nu s-au intensificat toată după-amiaza. La ora culcării, ca de obicei, el și Theo au ascultat casetele cu cântecele pentru copii. Țăsta era singurul sfat al lui Alice pe care Hugo regreta că-l pusese în practică.

Deși recunoștea că nu era în totalitate vinovată. Recomandarea ei — ca Hugo să facă aceleași lucruri, în fiecare seară, înainte să-l culce pe

Theo – fusese cu final deschis. Tot ceea ce spusese Alice fusese „copiilor le place repetiția“. Și se dovedise că avusese dreptate. Numai că Hugo își dorea, în fiecare seară, să fi ales să repete altceva decât casetele cu cântece.

Melodiile stupide și aranjamentele orchestrale îngrozitoare îl înnebuneau. Hugo își făcea griji pentru viațile interioare ale oamenilor forțați să intre în studiouri și să cânte „Roțile autobuzului“ pe niște voci anormal de pițigăiate și de vesele.

Unele dintre versuri erau de-a dreptul ciudate atunci când le ascultai cu atenție – așa cum făcea Hugo în fiecare seară. De exemplu, „Nevăstuica face poc“ era, în esență, un imn închinat târârii către cârciumă: „În sus și-n jos pe șosea/Vulturul intră și iese/Asta-i calea banilor/Nevăstuica face poc“. Și Hugo intrase și ieșise de multe ori de la Vulturul. Mai ales în timpul exploziei imobiliare din zona Clerkenwell. Iar banii chiar că se duseseră pe mâncarea de acolo. Din câte-și amintea, Vulturul fusese unul dintre primele gastro-baruri din Londra.

— Destul, Theo, a spus Hugo când o versiune deosebit de oribilă a lui „Michael Finnegan“ se apropia cu chiu, cu vai de final. E timpul să dormim.

Foarte neobișnuit, dar Theo n-a protestat nici când Hugo l-a cărat în sus, pe scări, nici când l-a depus pe masa de schimbat scutece, ca să-l îmbrace în pijama și să-i pună un pampers proaspăt pentru somn. Nici măcar n-a urlat după păpușică. Chestie care l-a bucurat teribil pe Hugo. Cu toate că, inițial, atunci când Amanda plecase pentru prima dată, păpușelele fuseseră o parte esențială din existența

lui, iar acum continuau să fie vitale la momentul mersului la culcare, personalul de la Chicklet nu era de acord cu ele, iar Hugo le privea cu sentimente împărțite – deși le era recunoscător pentru liniștea pe care o aduceau în casă, detesta faptul că-l făceau pe Theo să arate ca un Hannibal Lecter cu aripioare de plastic întinse de-o parte și de alta a feței.

Dar, când Hugo l-a dezbrăcat pe Theo, motivul care determina cuminența complet necaracteristică a copilului s-a revelat instantaneu, în toată hidoșenia sa. Petele de un roșu pal care erupseseră pe pieptul și pe stomacul lui Theo își schimbaseră aspectul. Se multiplicaseră de câteva sute de ori, căpătaseră o culoare purpurie bătând în negru furios și ieșiseră în relief. Hugo s-a gândit că arătau ca un tapet cu modele pufoase. Posterul cu meningita din cabinetul medical i-a răsărit în minte îngrozindu-l.

Preț de câteva secunde, Hugo a fost mult prea speriat ca să facă vreo mișcare. De parcă, dacă rămânea nemișcat, putea să țină situația sub control. Înțepenit în loc cu șervețelul cu care voise să-l șteargă pe Theo în mână, nu știa ce să facă. Apoi, a intrat dintr-odată în acțiune: l-a luat pe Theo sub braț și a fugit pe scări în jos, către telefon. Cu mâna tremurândă, a sunat la cabinetul medical.

Vocea înregistrată a recepționerei l-a anunțat, pe un ton cald, cu accent vestic, că la ora aceea centrul de sănătate era închis. I se recomanda să sune la linia directă a NHS-ului. Tulburat de această turnură neașteptată a evenimentelor, Hugo a trebuit să sune înapoi de două ori ca să noteze corect numărul pe

care, după aceea, l-a format cu o mână tremurătoare. Într-un final, cineva i-a răspuns și i-a cerut adresa.

— Copilul meu are o erupție, a croncănit Hugo.

Ce legătură avea adresa lui cu asta?

— Ajungem și la asta. Îmi spuneți, vă rog, codul poștal? Și data nașterii dumneavoastră?

— Dar s-ar putea să aibă meningită, a urlat Hugo.

Theo a început să plângă la subsoara lui.

— Domnule, cu cât mai repede îmi dați detaliile dumneavoastră, cu atât mai repede cineva va putea să vă sune înapoi.

Hugo era consternat.

— Să mă sune înapoi? Nu pot să vorbesc cu dumneavoastră despre asta?

— Eu sunt una dintre operatoare. O asistentă sau un doctor o să vă sune înapoi.

— În cât timp o să mă sune?

— Să sperăm că peste nu mai mult de zece minute. Acum, vă rog să-mi spuneți codul dumneavoastră poștal...

Panicat, Hugo a trântit receptorul. Zece minute! Nu era sigur cât de repede acționa meningita, dar știa că boala asta nu stătea să doarmă în papuci. Până când sunau ăia, viața lui Theo putea fi în pericol. Hugo și-a strâns la piept fiul care de-acum începuse să urle în toată regula, învelindu-l cu sacoul cu care era îmbrăcat încă de dimineață. Și lui îi venea să plângă și-a reușit să se abțină numai printr-un efort supraomenesc.

În loc să plângă, Hugo a început să se plimbe în sus și-n jos, luptându-se să-și calmeze revoluția din creier. Știa că ar trebui s-o sune

pe Amanda. Era mama lui Theo. Avea dreptul să știe ce se întâmplă. Înfigându-și degetele în telecomandă, Hugo se gândea, cu speranță, că poate Amanda știa ce-ar trebui să facă el.

— Bună, sunt Amanda Hardwick, a zis robu-
tul de pe mobilul ei. Îmi pare rău că nu pot să
vă răspund acum, dar dacă-mi lăsați un mesaj.

Panica din creierul lui Hugo se transfor-
mase într-o adevărată furtună. Bărbatul volu-
s-o ia razna și să țipe. Dar nu putea. Trebuia
să se țină în frâu. De dragul lui Theo. Viața
copilului putea să depindă de deciziile pe care
le lua el acum. Hugo a inspirat profund – atât
de profund că l-a luat cu amețală. După care
ideea i s-a năzărit în minte. Alice. Desigur.
Putea s-o sune pe Alice.

Alice era la etaj când a auzit telefonul
sunând. O culca pe Rosa. Jake, care era tot
acasă, din pricină că gunoaiele continuau să-l
ocupe biroul, s-a dus să răspundă.

— Alice? l-a auzit ea spunând suspicios.
Da, e acasă.

Cu toate că știe c-ar fi mai înțelept să nu
mai fie acasă, s-a gândit Alice mohorâtă. În
criza de furie inițială, după ce aflase de treaba
cu prezervativul, Alice fusese gata să plece și
s-o ia și pe Rosa cu ea. După umilința pe care
o îndurase la petrecere, asta fusese picătura
care umpluse paharul. După care, însă, bunul
ei simț nativ intrase în acțiune. Gesturile
emoționale grandioase, oricât de tentante ar
fi fost, erau deseori urmate de o grămadă de
regrete. Alice nu mai lua decizii care o vizau
exclusiv pe ea; cel mai important lucru era ca
interesele Rosei să fie luate în calcul.

Un factor minor, dar nu insignifiant în decizia lui Alice de a rămâne a fost și acela că Jake părea să-și regrete gesturile în mod sincer. Era pentru prima dată când Alice îl iuzise cerându-și scuze sau recunoscând că a greșit.

— A fost o prostie din partea mea. Știu, amuse Jake, în vreme ce chipul i se moto-
tolise din cauza regretelor. Dar chiar n-am crezut că prezervativul e găurit. Sincer, nu-l folosisem de prea multe ori înainte.

Alice a tresărit. Jake a încercat o altă tactică.

— Și sigur că drepturile tale umane sunt mai importante decât cele ale copacilor de cauciuc.

— Jake, copacii oricum nu au drepturi umane. Ei sunt *copaci*.

Jake și-a trecut o mână agitată prin părul lung și negru. Apoi și-a întors ochii frumoși și alunghiți către Alice, uitându-se la ea cu cea mai imploratoare și înduioșătoare dintre priviri.

— Of, fir-ar al dracului, Al! Îmi pare rău. Te rog. N-am făcut-o decât pentru că, nu știu...

Și-a răvășit, din nou, pletele, părând real-
mente disperat.

— Pentru că, probabil, îmi pasă prea mult. Haide, Al! Nu e cea mai gravă chestie din lume. Mai dă-mi o șansă. De dragul Rosei, dacă nu din alt motiv.

Alice s-a încruntat. Argumentul cu Rosa era unul puternic. În orele întunecate ale nopții, atunci când marea întrebare a existenței a început să-i dea târcoale, Alice a încercat să-și aducă aminte că, indiferent care a fost comportamentul lui Jake și indiferent prin ce truc s-a ajuns la asta, bărbatul ăsta i-o adusese pe

adorata Rosa. Oare chiar ar fi vrut să mai trăiască fără ea?

Pe de altă parte, oare era corect să mai rămână cu Jake? Cu siguranță că mama ei era de părere că nu.

Ca să-și mascheze furia legată de felul în care fusese tratată fiica ei, doamna Duffield făcuse niște eforturi considerabile. Iar ca să reziste dorinței de a zice „Ți-am spus eu“ trebuise să facă niște eforturi și mai mari.

— *Sigur* că ai vrea s-o ai pe Rosa, a fost ea de acord. E absolut adorabilă. Dar idealul ar fi fost să ai posibilitatea să decizi dacă vrei s-o concepi sau nu. Așa cum știi, în rest, nu ai prea mult control când vine vorba de maternitate.

— Mie-mi spui, a zis Alice mânănită.

— Dar majoritatea femeilor au ocazia să ia măcar acea decizie inițială.

— Ei, asta a fost, a răspuns Alice vioaie. Jake a fost un idiot. Recunosc. Dar o să-i mai dau o șansă.

— Am înțeles. Dar ești foarte sigură că vrei să stai cu — temporar, maică-sa și-a pierdut stăpânirea de sine — *fanaticul ăla*?

— Mamă, i-a replicat Alice cu hotărâre. Trebuie să încercăm să facem relația asta să funcționeze, de dragul Rosei. Până la urmă, Jake e tatăl ei, iar eu vreau ca fiica mea să se simtă în siguranță, așa cum m-am simțit și eu, lângă doi părinți iubitori. Nici nu știi ce norocoasă ești că niciodată n-a trebuit să te cerți cu tata.

— Dar dacă mi-ați spune cine o caută... a plutit de la parter vocea iritată a lui Jake.

E încă la telefon, a realizat Alice revenindu-și din visare. Dar oricine era la telefon n-o căuta pe ea? Indignată, s-a dus în capul scărilor să asculte.

— Da, ați spus că sunteți un prieten de-al ei, zicea Jake. Dar *cine să-i spun c-o caută?*

La celălalt capăt al firului, Hugo nu se așteptase să fie nevoit să treacă întâi de filtrul de securitate al lui Alice. În plus, faptul că, după incredibilul incident cu prezervativul, Jake mai făcea încă parte din peisaj era o surpriză neplăcută.

— Spuneți-i că este un prieten, a repetat el cu încăpăținare.

— Da, dar *care* prieten?

Vocea nepăsătoare, ușor plângăcioasă avea o nuanță de încăpăținare de neclintit. Hugo era conștient că, dacă ar fi știut cine era, Jake ar fi închis telefonul instantaneu. Gândul la această posibilitate, cu Theo eventual murind pe fundal, l-a adus pe Hugo în pragul unei agitații criminale. Cu un efort supraomenesc, a încercat să rămână calm.

— Doar dă-mi-o la telefon, da? E o urgență.

A urmat o tăcere neîncrezătoare. Hugo a simțit că era pe punctul să i se taie macaroana. Apoi, în mod miraculos, în fundal a auzit vocea lui Alice. Probabil că tocmai intrase în cameră. Hugo a simțit că-i vine să urle ca să-i atragă atenția, dar și-a dat seama că ar fi fost un gest inutil.

— E cineva pentru mine, nu? a auzit-o întrebând.

A urmat o bubuială, semn că Jake predase receptorul.

— Alo?

— Vai, Alice, a găfăit Hugo, slavă Domnului că ești acolo. Trebuie să mă ajuți, nu știu ce e cu el, e...

Alice s-a încruntat.

— Cine e la telefon?

— Sunt Hugo.

— Hugo?

Alice a simțit că-î ia foc fața. Inima i-a luat-o la trap sub impulsul amintirii ultimei lor întâlniri. Ce lucruri spusese. Cât băuse. Ce părere trebuie să-și fi făcut el despre ea.

În celălalt colț al camerei, Jake a înțepenit într-o atitudine ostilă la auzul numelui.

— *El!* Ce vrea?

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Alice, străduindu-se din răputeri să-și ignore soțul.

Simțise imediat că asta nu era un telefon de curtoazie.

— Theo. Are o erupție, a scâncit Hugo. Alice, arată rău.

— Cât de rău? Ai făcut testul cu sticla?

— Testul cu sticla?

— *Ce se întâmplă?* a întrebat Jake agitat, apropiindu-se de Alice și de telefon.

— Aplici o sticlă transparentă peste pete, l-a instruit Alice în timp ce încerca să-l îndepărteze pe Jake. Dacă petele se estompează, nu e meningită. Dacă nu se estompează, atunci e meningită. Încearcă. Te aștept la telefon până termini.

La capătul de fir al lui Hugo, telefonul s-a prăbușit pe podea. Alice l-a auzit căutând prin dulapuri, înjurând, apoi a auzit mai multe pahare căzând. În tot acest timp, pe fundal, se auzea plânsetul ascuțit al copilului. Alice și-a mușcat buza.

Jake îi apăruse din nou în față și gesticula furios. Din nou, Alice a încercat să-l facă să plece.

— Are probleme, a șuierat ea. Copilul e bolnav...

Femeia a tăcut. La celălalt capăt al firului, o bufnitură și un zgomot răcâit au anunțat că Hugo revenise la telefon.

— Toate paharele noastre sunt din cristal cu modele, a urlat el. Se pare că Amanda n-a cumpărat nimic altceva, lua-o-ar naiba!

— Dar trebuie să ai *ceva*. Măcar un borcan gol de gem?

Privirea lui Alice a măturat sufrageria. Peste tot nu vedea decât borcane de gem — folosite pe post de sfeșnice, umplute cu pământ și folosite ca piedică de ușă, așezate pe șemineu pe post de pușculițe sau pline cu dopuri și bucățele de hârtie.

— Al, îți pierzi timpul cu el! a mârâit Jake.

Dintr-odată, bărbatul s-a repezit să-i înșface telefonul. Furioasă, Alice i-a dat o palmă și l-a îndepărtat.

— Nu m-ai auzit? ϵ mimat ea cu buzele. Copilul e bolnav.

Jake s-a uitat la ea neîncrezător.

— Tușește? a zis el în zeflemea. De ce nu-și cheamă escadronul de asistente în ajutor? Zgâtie răzgâiată.

— Am găsit unul, a găfâit Hugo întorcându-se la telefon. A avut în el o lumânare cu un parfum îngrozitor, a adăugat el fără nici un sens, vorbind sub influența panicii. Așa. Ce-ai zis că trebuie să fac cu el?

— Lipește-l de pete. Dacă, la contact, petele se estompează, atunci nu e meningită.

În fundal, plânsetul lui Theo a trecut într-o altă cheie devenind mai intens și mai disperat. Alice a strâns din pumni din cauza tensiunii. Când Hugo s-a întors la telefon, vocea îi suna spart și abia dacă-l mai puteai auzi. Era clar că era pe cale să izbucnească în plâns.

— Alice, nu reușesc să-mi dau seama dacă se estompează sau nu. Am încercat, dar nu pot. Sunt prea speriat ca să mai gândesc limpede.

— Hugo, calmează-te, i-a spus Alice cu blândețe. E greu de făcut, știu, dar e important. Ai chemat un doctor?

— Am sunat și la doctor și la linia directă a NHS-ului. Cabinetul era închis, iar linia directă nu m-a ajutat cu nimic.

— Cu nimic?

Alice era surprinsă.

— Mie mi s-au părut întotdeauna foarte buni.

— Of, nu știu, a răspuns Hugo disperat. Probabil că nu le-am dat destul timp. Era numai o recepționeră, nici măcar o asistentă. Intrasem în panică, Alice.

Hugo a tras aer în piept, luptându-se în van să-și mențină controlul.

— Alice, s-a smiorcăit el, nu știu ce să fac. Sunt îngrozit.

Alice s-a gândit preț de exact o jumătate de secundă.

— Bine. Uite ce faci tu. Cheamă chiar acum o ambulanță. Apoi învelește-l pe Theo ca să-i fie cald. Și dă-mi adresa ta. Vin imediat.

Alice a lăsat receptorul. L-a văzut pe Jake ai cărui ochi scoteau flăcări de indignare.

— Adresa lui? Te duci acolo?

— Da, și înainte să mă întrebi tu, nu, n-o să aștept autobuzul. O să mă duc la bar. Cineva

de-acolo o să mă ducă până la el. E o urgență. Hugo e singur, cu un copil bolnav și are nevoie de ajutor.

— Păi, tocmai i-ai spus să cheme o ambulanță, a sărit Jake. O să primească destul ajutor de la ei. Și, în același timp, o să fure ajutorul respectiv de la cineva care are într-adevăr nevoie de el.

— Ce vrea să-nsemne asta?

Alice își încheia haina cu degete grăbite.

— Ambulanța se cheamă numai în cazul unei urgențe *reale*, i-a răspuns Jake cu pioșenie.

— Și ce te face să crezi că asta nu e o urgență reală? l-a întrebat Alice pe un ton glacial când a pus mâna pe clanța ușii. Se pare că băiețelul are o erupție urâtă. Dacă are meningită și nu merge repede la spital, poate să moară.

În așteptarea ambulanței, Hugo avea senzația că timpul abia se târăște, dar și că zboară cu viteza fulgerului. I s-a părut că au trecut ore până când a auzit motorul de-afară. Cu toate astea, ceasul din bucătărie, în stil rococo, arăta că nu trecuseră decât opt minute de când sunase la 999 și până când un bărbat în costum verde-boiler și o femeie i-au sunat la ușă.

— Asta e micuțul? a întrebat cu bunătate bărbatul cel solid, uitându-se la Theo.

Țipetele copilului se domoliseră, transformându-se în niște gemete epuizate. Hugo a clătinat din cap. Ochii îi înotau în lacrimi, iar în interiorul nasului avea o senzație dureroasă.

— Bine, a zis paramedicul. Ia să ne uităm la el.

Hugo i-a înmănat băiețelul și a închis ușa de la Fitzherbert Place cu mâini tremurătoare. S-a suit în spatele ambulanței. Acolo, bărbatul cel solid examina pieptul lui Theo.

— Are o erupție de toată frumusețea, a remarcat el referindu-se vesel la tapetul cu model pufos.

— E grav? l-a întrebat Hugo agitat.

Bărbatul cel solid n-a ridicat privirea.

— Cu erupțiile astea nu se știe niciodată, a răspuns el evaziv. Nici cu copiii. Mai bine să fim siguri.

Bărbatul i-a culcat pe Hugo și pe Theo în pat, i-a învelit cu o pătură și i-a legat pe amândoi cu chingile de siguranță. Apoi a prins un cârlig din plastic cenușiu de degetul arător al lui Theo.

— Ca să-i supraveghem pulsul, a explicat el.

Copilul fixa, lipsit de expresie, luminița roșie de la capătul cârligului. Calmul acesta necaracteristic îl făcea pe Hugo să fie mai panicat ca niciodată.

— Așa! Haideți să mergem la spital.

Paramedicul a bătut cu degetul în geamul care despărțea spatele ambulanței de partea unde stătea șoferul. Hugo a realizat, surprins, că femeia era cea care conducea. El își închipuise întotdeauna că ambulanțele gonind cu viteză maximă și cu sirena pornită erau conduse de bărbați.

Chiar când bărbatul cel solid a închis ușile mașinii, pe dinafară s-a auzit un bubuit puternic. Omul a deschis din nou și descoperit-o pe Alice cu ochii lărgiți, ciufulită și gâfâind.

— Așteptați-mă, a bolborosit ea urcându-se în mașină. Theo e bine? l-a întrebat ea pe Hugo, punând o mână înghețată pe mâna lui.

— Ăăă...

Hugo s-a uitat cu teamă la paramedic. Pe chipul larg al acestuia nu se citea nimic.

— Nu sunt sigur.

— Îl ducem la spital, a zis paramedicul. E mai bine să verificăm.

— Și tu cum te simți?

Alice s-a uitat îngrijorată la Hugo. El a încercat să zâmbească, cu toate că buzele îi tremurau, inima îi bubuia în piept, iar un val de lacrimi isterice stătea să i se reverse din ochi.

— Să înțeleg că dumneavoastră sunteți mama copilului, i-a spus paramedicul lui Alice.

— Nu, sunt doar o..., ăăă, prietenă.

Alice i-a surâs stânjenită lui Hugo. El i-a strâns mâna, recunoscător. Nu îndrăznea nici să vorbească. Era conștient, mai mult ca niciodată, de vulnerabilitatea și de complexitatea trupușorului care zăcea, ușor ca un fulg, pe corpul lui, și de completa lui inutilitate în fața bolii lui Theo. Bărbatul nu reușea să se detașeze de centrul întunecat al senzației lui chinuitoare și intense: posibilitatea ca fiul lui să moară. Hugo vedea totul foarte clar: sicriul mic și alb, pătuțul gol, scaunul cel înalt abandonat, dar încă plin, la fel ca și restul bucătăriei, de stropi de piure din piureul de banană la ora ceaiului. Hainele lui Theo încă murdare și aruncate în coșul de rufe; chiar și ultimul scutec murdar în găleata de gunoi. Hugo a închis ochii, și-a strâns și mai tare fiul în brațe și-a simțit că și el o să moară.

Dar și-a dat seama că Alice înțelegea prin ce trecea. Mâna ei a rămas pe a lui în timp ce ea îl chestiona pe paramedic în legătură cu slujba acestuia.

— ...Ce considerăm noi că e o mare pierdere de timp? Păi, cea mai mare irosire a resurselor se petrece atunci când culegem bețivi de pe drum, spunea paramedicul. Nici n-ai crede! Oamenii ăștia ies din cârciumă, cad pe jos și ne sună pe noi.

Hugo continua să zacă învăluit în coșmarul lui. Toate gândurile lui conștiente erau concentrate pe silueta micuță și tăcută care se odihnea pe pieptul lui, îndemnându-l pe Theo să se lupte cu indiferent ce boală avea. În timp ce ambulanța alerga în continuare, Hugo își închipuia cum erupția, cu aspect de tapet cu model pufos, se întindea în tăcere, dar cu efect letal, pe sub salopeta cea albă, devenind din ce în ce mai închisă la culoare și mai proeminentă, cu umflăturile ei hidoase.

Cu un efort, Hugo a revenit la conversația lui Alice. Sunetul vocii ei îl liniștea și-i distrăgea atenția.

— Bețivii? Într-adevăr? Vreți să spuneți că bețivii sună la ambulanță? Numai pentru că sunt *beți*?

— Sigur că da. Am avut unul zilele trecute: un tip tânăr care băuse prea multe pahare. A căzut pe trotuarul din fața barului. A chemat ambulanța, zicând că s-a rănit la un picior. Nu avea decât o vânătăie. Chestiile astea *chiar* că ne scot din sărite.

— Îmi închipui, a replicat Alice. Dar în situații din astea? a spus ea arătându-i pe Hugo și pe Theo.

— În situații din astea?

Paramedicul a ridicat din umeri.

— Sigur, erupția aia poate să nu fie deloc gravă. Dar se poate și să fie. Copiii sunt niște

lucruri complicate. Nu-ți pot spune ce-i doare. Iar tu nu vrei să-ți asumi riscuri. Când aflăm din la centrul de control că e vorba de un copil, atunci cazul respectiv devine o prioritate.

— E foarte interesant.

O expresie hotărâtă s-a instalat în ochii lui Alice.

— E chiar foarte interesant.

— Am ajuns, a strigat șoferița din față.

Hugo s-a simțit cutremurat de o combinație de șoc, teamă și ușurare. Ușile din spatele ambulanței s-au deschis, iar el și Theo au fost eliberați din chingile de siguranță. În câteva secunde au trecut pe sub inscripția Urgențe și au intrat în baia de lumină a spitalului.

Capitolul 21

— Of, slavă Domnului, a croncănit Hugo.

Lacrimile strânse în ochi au început să-l curgă pe obraz în timp ce se uita la chipul minunat al doctoriței Watson.

— Vă mulțumesc.

Doctorița pediatră i l-a dat înapoi pe Theo. Copilul ronțăia acum fericit un biscuit și arăta mai vesel decât fusese toată seara.

— Deci n-aveți de ce să vă faceți griji, a spus doctorița. L-am consultat cu atenție. Știu că arată foarte dramatic, dar nu e decât o infecție virală. Cu care a putut să se căptușească de oriunde. De pe podele, de la mâinile băgate în gură, de oriunde.

— Îmi pare foarte rău, a zis Hugo plecând capul. V-am făcut să vă pierdeți timpul. Numai că arăta atât de... *îngrozitor*, a continuat el clipind des.

— Nu e nici o problemă, domnule Fine.

Doctorița Watson și-a aruncat pe spate bogăția de păr strălucitor.

— A fost o seară liniștită. Și e mai bine să fii sigur decât să-ți pară rău după aceea, nu? a zis ea ciupindu-l pe Theo de bărbița ocupată, plină de firimituri de la biscuit. Corpul lui o să scape singur de virus. Probabil destul de curând. Se pare că infecția a ajuns deja la

punctul culminant. Dacă aveți noroc, s-ar putea ca până mâine petele să-i și dispară... A, vă rog să mă scuzați, s-a întrerupt ea uitându-se în pagerul prins în talie, trebuie să plec. Noapte bună.

Și doctorița s-a pus în mișcare, cu halatul ei alb cu tot, dispărând pe coridorul alb, puternic luminat, care arăta, și-a spus Hugo, ca una din acele viziuni ale Raiului pe care oamenii le au din când în când.

Tatăl a sărutat creștetul băiețelului și s-a uitat la Alice. Înainte ca aceasta să-și mute privirea, Hugo a observat că și ea avea ochii în lacrimi.

— Nu știu cum să-ți mulțumesc, i-a șoptit el. Nu știu ce-aș fi făcut fără tine.

Alice și-a strecurat brațul pe sub al lui.

— Of, taci din gură. Haide! Să mergem la recepție, să chemăm un taxi și să-l ducem pe Theo înapoi în pat.

Alice nu avea nici cea mai mică intenție să se întoarcă imediat la Vechea Morgă. Era sigură că urma să fie interogată de Jake, deși ceea ce se întâmplase în seara aia nu-l privea pe el. Mai mult de-atât, comportamentul lui fusese înfiorător, iar lui Alice i se păruse și mai groaznic după ce auzise ce-i spusese paramedicul. Pe scurt, era dezgustată de el.

— Vii înapoi cu mine? a întrebat-o Hugo încântat.

— Vreau să vă văd pe amândoi acasă.

Când Alice i-a surâs, Hugo a simțit că i se înmoaie genunchii. Din motive care nu aveau nici o legătură cu Theo.

În bucătăria de la Fitzherbert Place, Alice se holba la ciobănițele pictate pe ușile bufetului.

Asta trebuia să fie opera Amandei Hardwick. Deasupra se ghiceau eforturile evidente ale lui Theo. Efectul culorilor pastelate și al sculpturilor acoperite cu piure de banane era aproape suprarealist.

— Scuze pentru dezastru, a bolborosit Hugo. N-am avut încă ocazia să scot piureul cu dalta. Alice a zâmbit.

— Ai avut alte griji.

— Se poate spune și așa, a zâmbit și Hugo, strângând în brațe cu grijă și afecțiune copilul acum adormit.

I-a făcut semn lui Alice să meargă în sufragerie.

— Ia loc. Eu mă duc să-l pun pe Theo în pat. Servește-te cu ceva de băut – sunt niște sticle pe undeva.

Hugo se întreba exact unde. Cândva, Amanda întreținuse o tavă cu băuturi bine garnisită, dar el golise toate sticlele, inclusiv pe cea de Curaçao albastru. Avea senzația că mai erau pe undeva niște cutii prăfuite de Tennents. Poate în dulapul de sub chiuvetă.

Fir-ar al naibii! Nu era deloc bine pregătit. Probabil că ar fi trebuit să-i spună taximetristului să oprească la un magazin de băuturi. Dar chestia asta n-ar fi dat bine: să fie luat de la spital cu un copil în brațe, oprind apoi, cu prima ocazie, ca să-și refacă stocul de băutură.

Odată ajuns în camera copilului, Hugo l-a așezat pe Theo confortabil în pătuț. Băiețelul s-a cufundat în somn cu un suspin fericit – un sunet șoptit care l-a umplut pe tată cu sentimente de tandrețe și ușurare. Hugo a rămas lângă pătuț, preț de-o clipă, mângâind căpșorul inconștient. Momentul în care Theo

era culcat și învelit era preferatul lui Hugo. Și asta nu numai pentru că, în sfârșit, atmosfera se liniștea. Ci și pentru că Hugo avea o senzație de gratitudine și de mândrie la gândul că era în stare să-i ofere fiului său un adăpost sigur și cald. În noaptea asta, după seara hidoasă prin care trecuseră, momentul acesta i se părea mai special ca oricând. Hugo s-a îndepărtat în vârful picioarelor, simțindu-se, în mod simultan, gata să explodeze de atâta dragoste și mai obosit decât fusese vreodată în toată viața lui.

Îndreptându-se către ușă, Hugo s-a împiedicat de ceva mare și pufos. Și-a dat seama că era câinele hidos, operat pe bază de baterii, care și lătra. Unul dintre cadourile grotești ale Amandei.

Câinele era uriaș, iar lătratul, care era activat de la câțiva centimetri distanță datorită unui senzor montat în nas, era terifiant de realist și de agresiv. Singura metodă prin care sunetul putea fi oprit era să apeși pe butonul de pe spate. Ceea ce Hugo și făcuse la exact cinci minute după ce desfăcuse jucăria din ambalaj. Dar Theo se pricepea să-i dea drumul la loc bestiei nenorocite. Din fericire, pentru moment animalul părea a fi destul de tăcut.

Hugo s-a întors în sufragerie, la Alice. Aceasta stătea pe marginea canapelei, surâzând răbdătoare. Arăta obosită, dar tot încântătoare. Ba chiar mai încântătoare, și-a spus Hugo. Fiindcă motivele pentru care era obosită erau minunate prin ele însele.

— Așa, a râs Hugo frecându-și mâinile. Ceva de băut. A, și ceva de mâncare. Cred că mori de foame.

Și lui i se lipise burta de spate de foamă
— Pot să te ajut? a spus Alice sărind în picioare.

— Nu, nu prea. Lasă totul în grija mea. M-ai ajutat destul pentru o seară.

Hugo nu era numai politicos. Încerca să și tragă de timp. Nu voia ca Alice, pe care își dorea cu disperare s-o impresioneze, să-și dea seama că el nu avea nici cea mai vagă idee ce putea să gătească. De fapt, că nu știa să gătească. Că nu avea nimic cu care să gătească. Pe cine voia el să ducă de nas? Ochii i-au căzut pe meniul ponosit de la Taj Mahal, care era îndesat în spatele telefonului. Oare să sune să comande ceva de mâncare? Și totuși, toate cutiile alea de carton și pungile alea de plastic prin care pătrundea grăsimea! Nu era o idee prea sexy.

Hugo a început să caute prin dulapuri. A, și iată unde erau cutiile de Tennents. Mai rămăseseră trei. Hugo nutrea nădejdea că lui Alice îi plăcea berea. Nu mai avea nimic altceva, cu excepția unei cutii mucegăite cu pliculețe de ceai lăsată în urmă de Amanda.

Hugo a detașat una dintre cutiile de bere, i-a frecat capul de pantaloni ca s-o șteargă de praf și a tras de inelul de deschidere cât de discret a putut. Plin de grijă, a turnat lichidul într-un pahar și i l-a dus lui Alice.

— Îți mulțumesc foarte mult.

Alice a sorbit cu delicatețe. Bere. Băutura pe care o detesta cel mai tare. Cu excepția chestiei ăleia făcută din iarbă, pe care o adusesese odată Jake și care ar fi trebuit să aibă niște calități de detoxifiere uluitoare. La vremea respectivă, Alice își spusese că ar fi putut să

han și Cif și ar fi obținut același rezultat, numai c-ar fi fost mai puțin dezgustător.

Hugo a fugit înapoi în bucătărie. După o căutare frenetică, a reușit să scoată la lumină un pachet pe jumătate gol de *penne* uscate. Era un început. Acum nu mai avea nevoie decât de-un sos.

Sigur că nu avea nici un fel de sos. Hugo nu a găsit decât o cutie de sardine, o cutie de mazăre și un pachet de frunze de dafin. În dulapul cel mai apropiat de aragaz mai erau vreo două borcane cu mâncare de-a lui Theo. Perspectivile nu erau deloc roz.

Era limpede că trebuia să existe o rețetă minunată și delicioasă care să folosească frunze de dafin, mazăre și sardine, numai că Hugo n-o știa. Dar – ochii i-au fugit la borcanele cu mâncare pentru copii – oare în partea asta nu existau niște posibilități clare?

Nu. N-ar fi putut. Pe de altă parte...

Hugo a examinat unul dintre borcane. Paste cu gust de roșii organice și mozzarella. Ei, asta era ceva mai potrivit, nu? Dacă ar fi combinat piureul respectiv cu niște *penne*, Alice nu putea să-și dea seama ce mânca. Bărbatul a mai scotocit în căutarea a două cratițe. Într-una a desertat mâncarea pentru copii, în cealaltă a pus la fiert apa pentru *penne*, după care a pornit să găsească niște farfurii. Pentru prima dată în seara aia, a început să fluiera.

— Cina! a strigat el la puțin timp după aceea.

Când a adus farfuriile în sufragerie, Hugo strălucea.

— Ce rapid ai fost, a remarcat Alice impresionată, luând farfuria care-i fusese întinută.

— Am pregătit ceva la repezeală, a răspuns Hugo cu modestie.

Gustând din paste, Alice a detectat un lestraniu, dur, aspru și dulceag. Totuși, era mult prea politicoasă ca să facă vreun comentariu.

Amândoi își urcaseră picioarele, relaxați, pe măsuta din sufragerie.

Hugo a realizat că era ocazia ideală să întrebe pe Alice cum mai mergeau lucrurile cu Jake. Faptul că el fusese cel care răspunsese la telefon nu putea să fie un semn bun, iar misterul referitor la ce mai căuta Jake în căsuța ei — de fapt, în viața ei — îl tulbura pe Hugo. Cu toate astea, Fine a evitat subiectul. Suferise destule traume pentru o singură seară și se temea de răspunsul pe care avea să-l primească.

Ochii i-au căzut pe un morman de farfurii pline de firimituri care era depozitat, la nimerală, sub măsută. Dându-și seama cât de urât arătau, Hugo s-a ridicat și a început să tragă farfuriile afară.

— Iartă-mă, a surâs el stânjenit. În ultimul timp, asta a devenit, mai curând, o casă de burlac. Nu suntem decât eu și Theo. Pe el nu-l deranjează dezastrul. De fapt, el e principalul lui producător.

— Se aude cumva Theo?

Urechile lui Alice, mereu atente la plânsul supărat al copiilor, auziseră ceva de la primul etaj.

Hugo, aflat la jumătatea drumului către bucătărie, cu mâinile ocupate cu farfuria, s-a oprit și, imediat, a lăsat totul pe podea. A

fugit pe scări, urcând câte două trepte deodată. Alice l-a auzit intrând în camera copilului și murmurând ceva liniștitor. Theo s-a oprit instantaneu din plâns.

Alice s-a decis să se facă utilă până la întoarcerea lui Hugo. A adunat mormanul de farfurii de pe covor și le-a dus în bucătărie, unde, pe masa de lângă aragaz, a văzut borcanul gol de mâncare pentru copii și cratița pătată cu roșu. Femeia s-a holbat nevenindu-i mă creadă. Oare era posibil ca Hugo să fi amestecat...

Tocmai atunci, undeva, deasupra ei, a explodat o serie de lătrături care-ți spărgeau timpanele. Theo a început să urle îngrozit. A urmat o bufnitură, un trosnet și ceva care aducea cu o luptă. Se auzea ca și cum cel mai mare, mai zgomotos și cel mai feroce câine din lume își făcea de cap în camera lui Theo.

Farfuriile au alunecat din brațele lui Alice și s-au prăbușit în chiuvetă. Femeia a luat-o la goană pe scări. În capăt, l-a văzut pe Hugo ieșind din camera copilului. Arăta remarcabil de intact: nu avea nici o urmă de sânge. Sub braț, avea ceva ce semăna cu o jucărie mare de pluș. Iar pe chip purta o expresie rușinată.

— Ce s-a întâmplat? a șuierat Alice în timp ce el închidea ușa.

Hugo a scuturat jucăria.

— Câinele ăsta nenorocit pe care l-a trimis Amanda. M-am lovit de el mai devreme și probabil că, nu știu cum, i-am dat din nou drumu'. O ia razna – sau, mai curând, face pe dulăul – dacă te apropii la câțiva centimetri de el.

Alice s-a uitat la câine. Urechile îi atârnavă în părți, iar pe față avea o expresie comică de

tristețe. Arăta de parcă el fusese cel cotonogit. Apoi, Alice s-a uitat la Hugo. Și-a adus aminte de cratița revelatoare și de borcanul gol din bucătărie.

Alice a simțit cum încep să i se ridice colțurile gurii. Din ce în ce mai tare. După care a început să chicotească și să se cutremure. Mai întâi, Hugo a privit-o surprins, apoi a început și el să râdă.

Încercând să nu râdă prea zgomotos, Alice și-a dus mâna la gură și a apăsat cu putere, în timp ce cobora ușor pe scări. Hugo a urmat-o îndeaproape. Foarte aproape. În întunericul din capătul scărilor, a întors-o către el și i-a apropiat, cu blândețe, fața de a lui.

A sărutat-o îndelung. Când a tras-o mai aproape de el, Alice nu s-a opus. Era nerăbdătoare, gemea și se răsucea de plăcere, în vreme ce limba lui Hugo îi explora gura mai în profunzime, iar degetele lui cercetătoare îi ridicau tricoul.

Hugo a împins-o ușor spre podea. Pe covor, a descoperit-o încet, luxuriant, delicios.

— O, Alice, a oftat Hugo.

Simțea cum toată tensiunea și amărăciunea pe care le adunase nu numai în seara respectivă, dar în toate săptămânile și lunile dinainte, se scurgeau din el. Când mâna i-a alunecat pe sub betelia pantalonilor lui Alice, Hugo a simțit trupul femeii încordându-se, apoi relaxându-se. Când și-a lipit buzele de abdomenul ei, a descoperit că Alice avea o piele catifelată și netedă, care se întindea, caldă, peste oasele bazinului, ca la adolescente. Doar o cicatrice micuță, acum aproape ștearsă, indica faptul că odată, acolo, crescuse un copil.

Tremurând de plăcere, Alice și-a întins brațele deasupra capului, în timp ce Hugo ajungea mai jos, către chiloțeei cu broderie albă pe care, cumva, bănuise că avea să-i găsească...

— *Hau! Hau! Hau! Hau!*

Hugo a deschis ochii brusc.

— Fir-ar al naibii! a zis el chinându-se să se ridice într-un cot. Nenorocitul ăsta de câine cred că s-a deschis din nou.

Apoi și-a întors privirea disperat către Alice. Ochii ei erau încrețiți de râs. Probabil că-l considera a fi un soi de clown. Hugo știa că probabil jucăria se stricase. În fond, puțin mai devreme, îi trăsese un șut zdravăn.

— *Hau! Hau!* a început să se audă din nou.

Iar acum, lătrăturile se împleteau cu sunetul strident și tânguitor emis de Theo, trezit din somn.

Alice s-a ridicat și și-a tras blugii pe picioarele lungi și palide. Apoi a început să-și încheie cămașa. Și-a trecut o șuviță de păr după ureche și i-a surâs lui Hugo stânjenită.

— Ar trebui să plec.

— Sigur, a spus Hugo cu o grimasă, blestemând câinele. Vorba ceea: *caninus interruptus*.

— Ai un număr de taxi?

— Da. Stai puțin.

Nenorocit, Hugo s-a dus în bucătărie. Știa că erau niște numere de la câteva companii de taxi pe meniul de la Taj Mahal.

— Eu dau telefon, cât tu te ocupi de Theo și de, ăăă, câine, i-a propus Alice venind în spatele lui.

Panicat, Hugo s-a năpustit către masa de lângă aragaz ca să ascundă dovada reprezentată de borcanul cu mâncare pentru copii.

Alice i-a pus o mână pe braț.

— Stai liniștit. L-am văzut deja. Nu contează.

Umilit, Hugo i-a întins meniul în tăcere și s-a repezit pe scări în sus, ca să-și liniștească fiul.

— La revedere, i-a spus Alice fluturând o mână în timp ce el se pregătea să-i închidă portiera. Mulțumesc pentru cină.

Hugo a privit-o îndurerat. Cina! După tot ce făcuse ea în seara aia, una dintre cele mai groaznice seri din viața lui, oare Alice nu merita mai mult decât o cutie de bere caldă și niște paste vechi amestecate cu mâncare de copii?

— Putem să ne mai vedem? a întrebat-o Hugo. Mi-ar face o mare plăcere să te invit la cină – știi –, la o cină adevărată. Ca să-ți mulțumesc.

— Nu e nevoie. Sincer.

— Dar eu chiar vreau, a insistat el. Sincer, chiar vreau. Ce zici de weekendul viitor?

— OK, a fost de acord Alice întorcându-l zâmbetul ăla al ei, care-l făcea pe Hugo să i se strângă și să-l ardă stomacul. Ar fi minunat. Dar să știi că n-a fost o problemă. Să te ajut. Mă bucur c-am putut. Și dacă mai e ceva, sună-mă.

Hugo i-a făcut cu mâna până când stopurile taxiului au dispărut după colț. Apoi, s-a întors în casă, a luat câinele și l-a dus direct la pubela din spate.

— Te-am terminat, a mârâit el către câine, trântind capacul pubelei deasupra.

Cu toate astea, câinele avea alte idei. Pe tot parcursul nopții, Hugo a fost trezit, în mod

intermitent, de un lătrat feroce, acompaniat
de un ecou metalic. De fiecare dată când s-a
mutat la loc, și-a spus: slavă Domnului că
măine e ziua când vin gunoierii.

Capitolul 22

A doua zi, Hugo s-a dus la serviciu cu inima ușoară. Petele lui Theo dispăruseră în mod miraculos, exact așa cum spusese doctorița Watson că se va întâmpla. Apoi, chiar și mal miraculos, cei de la Chicklets acceptaseră băiețelul înapoi fără nici un murmur.

Dimineața era senină și însorită, făcând ca iarba să sclipască și punând în evidență frumusețea clădirilor. Hugo a admirat grilajele rare, alăturile elegante și sticla strălucitoare a ferestrelor. Pietrele sclipeau datorită miilor de minerale fără nume. Pentru el, cel puțin.

Hugo a admirat toate aceste lucruri în parte ca să nu se gândească la Alice în timp ce conducea. Când își amintise de gura lui în jurul sfârcului ei, lovise bordura de două ori. Și se temea să-și aducă aminte de chiloțeei ei cu broderie englezească în traficul aglomerat al navetiștilor. Măcar pentru binele mașinii lui, dacă nu și pentru altceva, intervenția câinelui fusese un dar cerosc.

— Nu știu de ce ești așa de mulțumit, a sărit Neil când Hugo a ajuns la Dunn și Dustard fluierând.

Hugo s-a uitat surprins la fața lungă a șefului.

— Ce s-a întâmplat? l-a întrebat el.

— Ce s-a întâmplat? a repetat Neil nevenindu-i să creadă. *Ce s-a întâmplat?*

Ochii porcini i-au scăpărat.

— Ce naiba s-a întâmplat la Piele? a tunat el.

Mintea lui Hugo, care fusese plină de prospețimea lui Alice, s-a umplut acum de depravarea Laurei, așa cum îi apăruse: goală pușcă, cu picioarele depărtate în camera aia sufocant de parfumată. A simțit că-i vine să vomite. Întregul episod îi ieșise din minte. De atunci și până-n clipa de față i se părea că trecuse o viață întreagă.

— Ai și de ce să faci fața asta, a lătrat Neil. Știi că, evident, am pierdut-o.

— Ce să pierdem?

— Casa aia, Piele. După ce ai plecat de la ei, proprietara ne-a sunat și ne-a spus că tot ceea ce auzise despre tine e, în mod clar, greșit și că ai fost cel mai neprofesionist agent din câți a cunoscut.

Hugo a simțit că i se scurge sângele din vene.

— Ne ia casa din portofoliu, a fumegat Neil. Evident c-o s-o dea direct unuia dintre rivalii noștri.

Hugo și-a adus aminte ce urlase Laura în urma lui, în timp ce el cobora scările: „Nu e nimic în neregulă cu mine. O să-ți pară rău că ai spus asta“. Deci așa voia să-l facă să-i pară rău. Amenințându-i slujba.

Hugo a tras adânc aer în piept.

— Ascultă, Neil! N-am pierdut nimic. Femeia aia n-are nici cea mai mică intenție să vândă casa. Mănâncă rahat.

— A, da?

Ochii mici și înflăcărați ai lui Neil îl asfădeau provocator pe Hugo.

— Și de unde știi tu asta?

— Pur și simplu știu.

Hugo era conștient că argumentul lui nu ținea.

— Ai încredere în mine, a adăugat el.

Neil i-a aruncat lui Hugo o privire disprețuitoare. După care a explodat.

— Să am încredere în tine? a tunat el, încât capul și gâtul i s-au umflat ca la broaște. Cred că glumești, Fine. Ai venit aici plin de tine, te-ai dat mare agent imobiliar de Londra și, sincer, până acum ai fost de rahat. Tot ce ai atins în ultima vreme s-a transformat în rahat. Trebuia să punem mâna pe comisionul de la depozitele alea când ai apărut tu, cu pungi în picioare. Până când n-ai intrat tu în peisaj, hambarul ăla era o vânzare sigură. Apoi a fost chestia cu câinele. Iar cu casa asta nenorocită – clientul te-a cerut pe tine *în mod special*. La ce alt avantaj mai grozav puteai să speri? Dar tu ai făcut-o de oaie. Le-ai făcut pe toate de oaie, nu-i așa, Fine?

Neil începuse să respire în reprize scurte, înfierbântate, ca niște miniexplozii.

— Mi-a ajuns! Dacă mai faci o singură greșeală, ai zburat de-aici.

Evitând în mod deliberat privirea triumfătoare a Shaunei, Hugo s-a întors la biroul lui. Cu toate că era foarte tentat să-i spună lui Neil unde să-și bage slujba aia de rahat, s-a abținut. Unde altundeva ar fi putut să găsească un post pentru care să fie calificat și care să-i permită să aibă grijă de copil în fiecare după-amiază? Hugo descoperise că o mare parte din meseria de părinte însemna să-ți ții gura

închisă și capul plecat. Și mintea focalizată pe problemele urgente, nu pe orgoliul rănit.

Atunci i-a sunat mobilul. Ducându-l la ureche, și-a dat seama că făcuse o greșală atunci când crezuse că dimineața aceea nu putea să fie mai neagră decât era deja. La telefon era Amanda.

— Am avut un apel pierdut de la tine, l-a acuzat ea.

— Da. Am încercat să te sun aseară.

Hugo vorbea cu voce scăzută, conștient că Nhauna își ciulise urechile decorate cu perle, la doar două birouri depărtare.

— Am fost la o lansare de parfum, a zis Amanda cu detașare. N-a fost nimic important, nu?

Hugo era pe punctul să-i povestească despre erupție, spital și cât de îngrozit fusese. Dar urechea mereu ciulită a Shaunei l-a făcut să se oprească. Și mai avea vreun rost să intre în detalii? Până la urmă, totul se terminase cu bine.

— Important? Ăăă, nu. Nu foarte.

Dacă Amanda avea să insiste, atunci o să-i spună. Dacă-i mai puneă vreo întrebare care să denote îngrijorare sau dacă dovedea și cea mai mică undă de telepatie maternă, care alertează mamele atunci când copilul lor e în pericol.

Dar Amanda n-a mai insistat. S-a dovedit că sunase din cu totul alte motive.

— Ascultă, i-a ordonat ea înțepată. Trebuie să aranjez o ședință¹ cu Theo.

1. Joc de cuvinte: în limba engleză, termenul *shoot* se traduce fie prin „ședință foto“, fie prin verbul „a împușca“ – de unde nedumerirea personajului.

— O ședință?

Preț de-o clipă, Hugo a fost nedumerit; și l-a imaginat pe Theo în pantaloni trei sferturi, cu o șapcă de tweed și cu o pușcă sprijinită pe brațul grăsuț. După care și-a dat seama despre ce era vorba.

— Vrei să spui că intenționezi să-i faci niște poze?

— Da' ce crezi c-am vrut să spun? Credent că mă refer la deschiderea sezonului de vânătoare? Pentru numele lui Dumnezeu, Hugo!

— Dar pentru ce sunt fotografiile?

Hugo a ignorat ultima propoziție a Amandei și faptul că exact la asta se gândise.

— Pentru un articol într-o revistă, i-a sărit muștarul Amandei. Și-acum, spune-mi care e programul lui? Când e liber?

— Theo n-are program. Se duce la creșă, se întoarce acasă la prânz, îl hrănesc, mă joc cu el, își bea ceaiul, se mai joacă puțin, după care vine momentul să facem baie...

— Mai slăbește-mă cu nenorocitele astea de detalii, a urlat Amanda. Deci, în esență, după-amiezile e acasă, da?

— Exact. Dar despre ce e articolul ăla?

Hugo coborâse din nou vocea, conștient că Shauna asculta cu mare atenție sub pretextul că aranja niște exemplare din *Country Lives* pe o măsuță din apropiere.

— Despre mine și Theo.

— *Ce anume* legat de tine și Theo?

— E despre viața mea în calitate de mamă care muncește. Cum jonglez cu cariera și cu responsabilitățile domestice. Cum încerc să lucrez în timp ce îmi mențin viața de familie.

— *Cum?* a izbucnit Hugo.

— E un fenomen bine cunoscut al vieții moderne, i-a replicat Amanda. Și e foarte interesant.

— Dar tu nu jonglezi cu serviciul și responsabilitățile domestice, i-a atras atenția Hugo, hotărât să nu-și iasă din pepeni.

A încercat să n-o bage în seamă pe Shauna care continua să se foiască în jurul măsuței.

— Ba jonglez. Așa o să scrie și-n articol: „Amanda Hardwick: Cum îmbin cariera și creșterea copilului“. E vorba de modul în care am reușit să depășesc provocările legate de creșterea copilului, ca să dau un exemplu mamelor care vor să se întoarcă la serviciu.

Lui Hugo i-au răsărit în minte nenumăratele provocări legate de creșterea copilului pe care le văzuse la Chicklets. A revăzut-o pe Sue, terminată din cauza stării de vomă, dar hotărâtă să ajungă la birou. Pe Barbara, avocata cea mare și tare, plângând lipită de peretele coridorului. Pe el, alergând de la creșă la serviciu, marcat de teama crescândă de a nu greși nicăieri. Ce știa Amanda despre toate astea?

Și mai erau. Și-a adus aminte de el și de Theo în ambulanță. De Theo cu erupția lui, de el într-o stare de panică isterică. Dar despre astea ce știa Amanda? Sau despre scenariile cotidiene – de pildă, Theo urlând, furios și plictisit, cocoțat într-un cărucior de supermarket. Fără îndoială că, pentru Amanda, a merge să faci cumpărături cu un copil însemna să te plimbi prin Harvey Nichols cu progenitura îmbrăcată în piele de leopard, cu un asistent personal și cu o pereche de pantofi cu toc.

— Am să fiu un reper pentru mamele care muncesc, l-a anunțat Amanda îngâmfată. Din acest motiv, revista asta vrea să facă un material despre mine și despre Theo. Despre viața mea epuizantă, dar plină de satisfacții, în calitate de editor la o revistă glossy, dar și în calitate de mamă ocupată.

— Dar tu nu ai o viață în calitate de mamă ocupată, a mârâit Hugo. Pe asta mi-ai pasat-o mie.

— Nu începe să-mi ataci munca! a țipat Amanda. Știi cum este să-ți lași copilul în urmă, pentru perioade lungi de timp, numai ca să poți să *muncești*?

— La ce te referi?

Hugo strângea receptorul atât de tare, că pumnul i s-a albit. Felul în care Amanda mințea îi tăia respirația. De la început, se exprimase foarte limpede: se reîntorcea la muncă pentru propria ei satisfacție.

— Vezi! Ai o reacție tipic masculină! a urlat ea triumfătoare. *Porc* misogin ce ești!

La auzul acestor vorbe, Hugo aproape că s-a sufocat. Până când și-a revenit, Amanda se ambalase din nou.

— Eu mă lupt cu clasica dilemă a oricărei mame care muncește, îi declara ea. Sincer vorbind, n-ai nici o șansă să câștigi. Fie ești percepută ca o molâie care stă închisă în casă și schimbă scutece, fie ești privită ca o carieristă fără scrupule, care e chitită să-și satisfacă propriile ambiții egoiste.

— Sunt de acord, a spus Hugo.

— Poftim! a exultat Amanda. Ești de acord!

— Sunt de acord că asta e clasica dilemă a mamelor care și muncesc, i-a explicat Hugo.

!Dar nu sunt de acord că dilema asta te privește și pe tine.

— Tipic, a pufnit Amanda furioasă. Femeile ca mine, pur și simplu, nu pot să câștige.

— Îm?

— Exact asta i-am spus și redactorului de la revista asta ieri, la masă la Gary Rhodes. Apropo, e un loc grozav.

— Da?

Hugo s-a gândit supărat la prânzurile luate de el în picioare, mâncând Weetabix sau spaghetti direct din cratiță, ascultând, fără să vrea, *The Archers*.

— Mmm. Au o listă fabuloasă de șampanii și o perspectivă splendidă asupra Gherkin-ului. În orice caz, ne-am decis că un articol care să mă prezinte pe mine, în calitate de mamă care și lucrează, nu e numai interesant, e *important*. E o ocazie ca să fie puse în lumină sacrificiile pe care trebuie să le facă mamele care lucrează. Compromisurile cu care trebuie să fie de acord. Deciziile dureroase care sunt necesare pentru ca femeile astea să poată combina, la modul armonios, biroul și căminul, bla, bla, bla – ai prins ideea. O să mă întorc în următoarele zile. Te anunț.

— Te *întorci*? a icnit Hugo.

— Păi, altfel cum mama naibii o să ne fotografieze împreună?

Hugo a simțit că i se face rău. Nu voia ca Amanda să se întoarcă acasă. Nu voia absolut deloc. Se obișnuise cu absența ei. Se *dezobișnuise* să-i vadă fața. El și Theo se descurcau foarte bine fără ea. Problemele de până atunci fuseseră depășite, ba, uneori, Hugo chiar avea senzația că știe ce face. Îi plăcea sentimentul

pe care-l avea : că el și copilul erau o echipă. Ca într-un club al băieților. Tatăl și fiul.

— Trebuie să plec, a zis Amanda voioasă. Trebuie să merg la o ședință despre gonadele aricilor-de-mare.

— Ce ?

— E un ingredient crucial pentru cremele de corp. Doamne, Hugo ! Tu chiar nu știi nimic ?

La încheierea convorbirii, Hugo s-a trezit uitându-se nu la trăsăturile rânjite ale Shaunei, ci la cele furioase ale lui Neil. Habar nu avea de când stătea șeful lui acolo.

— Ascultă, Fine, a zbierat el. Îți mai dau o ultimă șansă. Vreau să te duci, în după-amiaza asta, să faci o prezentare pentru un apartament dintr-un proiect urban nou, care se numește *Mândrie și prejudecată*.

— Bine !

Debarasându-se, cu forță, de gândurile legate de Amanda, Hugo s-a străduit să pară cât mai nerăbdător și stăpân pe situație.

Neil l-a privit suspicios.

— E nasol, fiindcă voiam să mă duc chiar eu, dar a intervenit ceva destul de important și câteva zile o să lipsesc de la birou. Probabil tot restul săptămânii. Oricum, nici măcar tu nu poți s-o faci de oaie de data asta. E simplu. Persoanele interesate să vadă apartamentul practic au semnat deja actele. Tot ceea ce trebuie să faci este să te prezinți la două și jumătate și să le deschizi ușa.

Ora două și jumătate. Era clar că Neil uitase că el nu lucrează după-amiaza. Oare să îndrăznească să-i aducă aminte, date fiind întâmplările precedente ? Hugo și-a făcut rapid

calculul. Era mult mai bine să spună da și să sune la Chicklets, în speranța că personalul de-acolo o să-l mai țină puțin pe Theo. Sau, și mai bine, și-a spus Hugo, simțind un val de ușurare, putea s-o sune pe Alice. Nu zisese ea că dacă mai are nevoie de ceva, poate s-o sune?

Alice stătea și-i citea Rosei. Dar nu se concentra pe *Cartea de atins și de simțit a lui Peter Rabbit*. Alice se gândea la Hugo și la felul în care acesta o atinsese și o simțise.

Toată dimineața nu fusese în stare să se gândească la altceva. Chipul lui Hugo – frumos, sensibil, obosit – îi plutise în fața ochilor. În degetele care întorceau paginile pentru Rosa, Alice a început să simtă furnicături când și-a amintit cum mângâiase, cu ele, buzele lui Hugo sau cum îi atinsese părul.

— Uite cum curăță Doamna Tittlemouse urmele alea lipicioase, a murmurat Alice în creștetul de culoarea mierii al Rosei.

Cu toate astea, gândurile lui Alice erau concentrate pe aftershave-ul lui Hugo, care avea un miros iute, de citrice. Parfumul acela delicios o obligase să facă o comparație cu felul în care mirosea Jake în ultima vreme.

Chestiunea băilor, pe care mama ei o considerase a fi destul de serioase cu multe luni în urmă, devenise, recent, și mai gravă. Jake căpătase tendința de a face, între băi, pauze nu doar de o zi, așa cum proceda ea, ci de săptămâni întregi, ceea ce însemna că devenise cam împruțit. Părul lui, cândva strălucitor, acum arăta, mai tot timpul, slinos. De asemenea, Alice observase că Jake nu mai folosea săpunul și avea tendința să facă mătreață.

Nici unul din aspectele astea nu le-au fost de ajutor în încercările de reconciliere. Ca să nu pomenească de acelea de a face sex.

Acum, de fiecare dată când Jake încerca s-o ia în brațe, barba o zgâria pe Alice pe față și-i umplea nările cu miasma caldă și penetrantă a nespălării. Contrastul cu obrazii rași ai lui Hugo și cu starea generală de curățenie era absolut.

— Aici e mama lui Tom Kitten. Îl spală pe față cu o cârpă minunat de pufoasă...

Ce bine-ar fi dacă mama lui Tom Kitten ar putea să-l spele și pe tatăl Rosei, s-a gândit Alice.

— Ooo, draga mea. Țsta e telefonul. Mă duc să răspund.

Alice și-a așezat fiica pe podea cu atenție și a întors pagina la ilustrația unde doamna Tiggywinkle atârna pe sârmă un covoraș din piele de oaie. În timp ce Rosa a început să tragă, curioasă, de materialul pufos, Alice a traversat camera și a ridicat receptorul. Spera, până la ultima fibră din trup, că era Hugo.

Și chiar el era.

— Alice. Slavă Domnului că ești acolo. Crezi c-ai putea...

— Sigur, a răspuns ea zâmbind, când Hugo a terminat de explicat.

— Alice nu mai zâmbea acum. Unde naiba era Hugo? Locul de joacă se golea de oameni. Pe măsură ce soarele dispărea, încet, de pe cerul de primăvară timpurie, ultimele mame și-au pus bebelușii în cărucioare. De pe bancă, Alice le-a urmărit cum au plecat către stâlpii de iluminat care se aprindeau în capătul îndepărtat al parcului.

Hugo spusese c-o să se întâlnească și-o să-l ia pe Theo la trei și jumătate. Cel mai târziu. Și-acum ce oră era? Alice s-a uitat la ceas. Se apropia de *cinci* și jumătate.

Culoarea cerului se schimbase dintr-un albastru apos către un cenușiu-vânt întunecat. Trunchiurile copacilor se întunecaseră, iar luminile de la toalete se aprinseseră. Două mături erau încrucișate la intrare; Alice s-a gândit că acesta era simbolul antic și universal recunoscut al celor care se apucau să curețe toaletele.

Până acum, fusese o după-amiază distractivă. Theo și Rosa s-au înțeles foarte bine; în felul acela solemn și concentrat în care se înțeleg copiii. Alice a observat că Theo depășise greutățile inițiale din viața părinților și devenise un copil surâzător, vesel, adorabil și buclat. Și era minunat s-o vadă pe Rosa, care se întâlnea rareori cu alți copii, interacționând atât de bine cu un confrate. Privindu-i pe copii, Alice s-a gândit, cu nostalgie, deși pentru scurtă vreme, la cum ar fi ca Rosa să aibă un frățior. Apoi și-a scos din minte gândul acesta. Date fiind vârsta ei și, mai ales, circumstanțele, așa ceva nu avea cum să se mai întâmple.

Starea de voie bună a copiilor se risipea văzând cu ochii. Pe bancă, Rosa, așezată pe genunchii lui Alice, a început să plângă, fluturându-și supărată ursulețul roz fosforescent. Theo, care stătea în căruciorul Rosei, scotea sunete iritate, prevestitoare de plâns. Alice s-a uitat din nou la ceas și s-a încruntat. Lui Hugo nu-i stătea deloc în caracter s-o dezamăgească așa. Fără îndoială că exista o explicație

rațională, dar femeia își pierdea, cu fiecare minut, capacitatea de a-și imagina care putea fi respectiva explicație.

Alice i-a mai dus o dată pe copii la leagăn. Dar până și Theo, care părea să aibă un apetit nelimitat pentru zburatul prin aer închis în cușca cea mică a leagănului, se săturase. Buza de jos îi ieșise în afară, iar ochii întunecați, care mai devreme fuseseră veseli, deveniseră ostili.

Plânsetul Rosei a urcat cu câteva octave când ursulețul roz fosforescent i-a căzut din mână, pe pământul de sub bancă. Alice s-a aplecat repede și l-a ridicat.

Abia de curând reușise să elibereze din sertarul cu chiloți mâna de jucării, inclusiv ursulețul acela, care reprezentau tot ceea ce mai putuse salva din cadourile care-i fuseseră trimise Rosei la naștere. Restul fusese donat de Jake, cu mult timp în urmă, adăposturilor pentru vagabonzi. Când îi fusese prezentat, Rosa se aruncase asupra ursulețului cu un strigăt de încântare și-l strânsese la piept ca pe un prieten pierdut. Ceea ce mama ei presupunea că și era.

Pe Alice o cuprinsese disperarea. Cerce-tase cu mare atenție fiecare siluetă abia conturată, apoi trecătoare, dar nici una dintre ele nu se dovedise a fi Hugo. Trebuia să plece în curând. O femeie singură, vulnerabilă, cu doi copii și mai vulnerabili nu avea ce să caute noaptea pe-afară. Și nici măcar nu era o noapte caldă.

Așezând-o pe Rosa în portbebe, în poziția ei preferată, cu fața înainte, iar pe Theo învelindu-l strâns în cărucior, Alice s-a decis să mai facă un tur al parcului.

În timp ce împingea căruciorul pe alei, Alice fixa amărâtă asfaltul. Supărarea cauzată de faptul că Hugo nu apăruse era condimentată cu o dezamăgire sălbatică. Nu era numai că voia să-l vadă ca să i-l dea pe Theo și s-o poată duce pe Rosa acasă, pentru ceai. Alice voia să-l vadă pe el. Pe *el*.

Ceea ce la început fusese milă, apoi curiozitate, și-apoi amuzament generat de incapacitatea lui Hugo de a face față rolului de tată, se transformase într-o atracție absolut serioasă. Seara precedentă, după sperietura cu erupția lui Theo, cristalizase ceea ce Alice nu voise să recunoască mai devreme; atracția pe care o simțea față de Hugo de fiecare dată când îl vedea. Hugo era șarmant și interesant și haios. Avea o frumusețe elegantă, întunecată, pe care nici măcar nopțile întrerupte, copiii care varsă mâncare și o evidentă incapacitate de a călca rufe nu o puteau știrbi; ba mai mult, îi adăugau un aer vulnerabil. Gândindu-se la el, Alice a simțit un val de plăcere.

Dragoste? Alice s-a oprit din mers. Oare asta era? Sau nu era vorba decât de o dorință fizică?

Dar Alice a realizat că nu dorința fizică era cea care-i făcea inima să se topească de fiecare dată când îl vedea pe Hugo cu Theo. Jake, în ciuda personajului de părinte perfect, nu se comportase niciodată la fel de natural cu Rosa. Și ce altceva decât dragostea sau ceva similar ei putea să explice tandrețea cu care îl privise cu coada ochiului, în ambulanță, pe Hugo, care amuțise din cauza grijilor?

El avusese nevoie de ajutor atunci când fusese vorba de schimbarea scutecelor, dar nu avea nevoie de nici o explicație în momentele

care contau cu-adevărat. Era limpede că Theo era centrul vieții lui. În timp ce centrul vieții lui Jake era – ce? În esență, gunoiul, s-a gândit Alice. O anunțase că în săptămâna aia nu va putea s-o ajute s-o culce pe Rosa fiindcă se lega cu lanțuri de niște containere de gunoi împreună cu Joss și Jessamy ca să convingă consiliul să recicleze nouăzeci și nouă la sută din tot gunoiul menajer. Alice se întreba dacă era posibil să reciclezi așa de mult? O parte din gunoi nu era – în fond – doar gunoi?

În centrul parcului, era un pod nu prea înalt care traversa un râu micuț. Alice s-a oprit pe el, aplecându-se peste balustradă în așa fel încât Rosa să vadă apa care curgea vioaie pe dedesubt. Rosa a râs, fluturându-și ursulețul fericită. Era fascinată de apă. Mai ales de cea care ieșea din robinetele de la cada de baie. În rarele ocazii când asta se întâmpla.

Judecând după mormăielile lui interesate, și lui Theo îi plăcea apa. Alice l-a mângâiat pe cap cu afecțiune. Era cu-adevărat un băiețel drăguț. Uitându-se la el cum chicotea în timp ce fixa apa, atât de fericit, atât de nerăbdător să fie amuzat, Alice a simțit un soi de indignare uluită în numele copilului. Cum putea cineva, chiar și Amanda Hardwick, să lase copilul ăsta în urmă?

Și ce fel de tată putea să facă așa ceva? Credința lui Alice că Hugo avea să apară dispăruse aproape cu totul. Ce naiba era în capul lui de-i abandonase și pe ea, și pe Theo acolo? Oare îl judecase complet greșit? Doar cu câteva clipe în urmă crezuse că e îndrăgostită de el. Dar oare nici el nu era cu nimic mai bun decât nevastă-sa cea egoistă și iresponsabilă?

Capitolul 23

— Aloooo! a strigat Hugo în întuneric.

Vocea i s-a rostogolit în spațiu producând un ecou bubuitoare.

— Aloo! E cineva acolo sus? Of, fir-ar al dracului! *Fir-ar al dracului!*

Din nou i s-a părut că aude o mișcare. Dar, din nou, urechile îi jucaseră o festă. *Fir-ar să fie!* Ce naiba putea să facă?

Absolut nimic. Nu avea ce să facă până când unul dintre rezidenții din *Mândrie și prejudecată* nu cobora în parcare subterană în care Hugo se încuiase ca un cretin. Dar de unde să știe că nenorocita de ușă a parării, care din exterior se deschidea foarte simplu prin apăsarea clanței, avea nevoie de o nenorocită de *cheie* ca să te lase să ieși, din nou, afară? Și, mai exact, avea nevoie de o cheie pe care el nu o avea.

Hugo s-a așezat pe treptele reci din beton, simțind cum frigul umed îi pătrunde prin pantalonii costumului în dungi și meditând la prețul crescut pe care-l plătea pentru strădania lui profesională. Hugo ajunsese înaintea clienților ca să se asigure că apartamentul arăta prezentabil. Arătase. Apoi, într-un moment nebunesc de exces de prudență, de care fosta sa persoană, cea din epoca londoneză, ar fi

râs de s-ar fi prăpădit, Hugo se decisese să verifice și parcare subterană. Pentru orice eventualitate. Să adune orice ambalaje de dulciuri aruncate pe jos – chestii care nu trebuiau să fie văzute. După care urmasese zgometul mecanismului de închidere a ușii și conștientizarea faptului că rămăsese prizonier. Care a fost urmată, la scurt timp, de descoperirea că mobilul nu-i funcționa în subteran. Nu putea s-o contacteze nici pe Alice – care era singură, în parc, cu copiii – și nici agenția.

Hugo a murgit, s-a ridicat în picioare înțepenit și-a început din nou să se miște, în sus și-n jos, prin parcare. Întunericul ăla de nepătruns era îngrozitor. Pumnii îl dureau și sânserau de cât bătuse cu ei în ușa care dădea înspre scări. Picăturile care cădeau constant de pe acoperiș îl călcau pe nervi. Hugo și-a dat seama, temător, că putea să și moară acolo. Putea să fie găsit peste câteva săptămâni, cu pielea sfâșiată de pe oase de șobolanii pe care credea, din ce în ce mai mult, că-i aude.

Hugo a realizat, cu amărăciune, că potențialii lui clienți veniseră și plecaseră cu multe ore în urmă. Spunându-și, fără îndoială, că agentul imobiliar nu se deranjase să vină la întâlnire. Când avea să afle de asta, Neil urma să ia foc. Și Hugo mai știa c-o să-l concedieze. Coborâse în parcare în calitate de angajat, dar era puțin probabil să și iasă la fel.

Și totuși. Nu zisese Neil că era plecat pentru tot restul săptămânii? Deci, oricum, nu putea să-l concedieze până luni. Și până atunci, multe aveau să se întâmple. De pildă, cina cu Alice din weekend.

Hugo s-a gândit la ea îngrijorat. Probabil că-l aştepta lângă leagăne de ore întregi. Numai Dumnezeu putea să ştie unde-şi închipuia fata că umblă el.

* * *

În parc, Alice continua să scruteze depărtarea din ce în ce mai întunecată, încă luptându-se să creadă că bărbatul nu mai venea.

Era furioasă. Ştia că era cazul să înceapă să ridice scara de acostare. Îi dăduse lui Hugo un centimetru de deget – deşi, datorită câinelui de jucărie, nu centimetrul pe care l-ar fi vrut el. Şi, asemenea tuturor reprezentanţilor sexului lui, el îi luase toată mâna. Iar acum credea că totul i se cuvenea.

În care caz, Hugo avea să aibă o surpriză şocantă. Ea nu era nici sclava lui şi nici nu-i era obligată în vreun fel. În primul rând, cina aia simandicoasă pe care i-o promisese n-avea să mai aibă loc. Asta plănuia Alice să-i spună. Dacă Hugo avea să mai apară vreodată.

Auzind, dintr-odată, nişte paşi grăbiţi, Alice s-a aplecat peste copii într-un gest protector. A privit alarmată cum, dinspre apus, o siluetă înaltă, cu mişcări stranii, se îţea împleticindu-se către ea.

— Alice!

— Hugo. Unde dracu'...?

Supărată, Alice s-a scuturat de braţele care încercau s-o cuprindă. Recunoscându-şi tatăl, Theo a început să plângă cerând atenţie. Hugo a căzut imediat în genunchi, lângă cărucior. Şi-a sărutat fiul şi l-a ciupit de mânuţele îngheţate. Apoi, epuizat, s-a uitat la Alice.

— Îmi pare rău.

Pieptul lui Hugo se umfla de parcă era lovit de un piston. Sângele îi bubuia în creier.

— Am rămas blocat, a dat el o explicație lamentabilă.

— Blocat? a exclamat Alice. Mai bine de trei ore?

Hugo se așteptase ca Alice să fie supărată, dar furia asta dezlănțuită l-a șocat. Motivele pentru care întârziase erau reale și dramatice, chiar dacă Hugo ezita să i le dezvăluie de teamă ca Alice să nu-l creadă idiot. Așa cum era evident că-l considerase omul care îl salvase într-un final: un domn în vârstă care venise să-și ia mașina cam rablagită – un Reliant Robin.

Tăcerea lui a scos-o și mai tare din sărite pe Alice.

— Nici măcar n-o să-mi dai o explicație? a tunat ea. Of, în fond, ce mai contează? Poftim, uite-ți fiul. Acum că ai catadicsit, în sfârșit, să apari, o duc și eu pe Rosa acasă.

— Alice, te rog, s-a bâlbâit Hugo. Îmi pare rău. Sincer, îmi pare rău. Vezi tu...

Dar Alice îi întorsese spatele.

— Te sun mai târziu? a încercat Hugo.

— Nu te obosi.

Bărbatul era îngrozit.

— Să nu te sun... dar, *Alice!* Ți-am spus că-mi pare rău. Ascultă, e ridicol și n-am vrut să-ți zic, dar am rămas încuiat într-o parcare subterană. Jumătate din după-amiază.

— Nu mai spune? a zis Alice nevenindu-i să creadă.

Felul în care îl privea se traducea prin faptul că avea dubii că până și el putea să fie atât de cretin.

— Ei, îmi pare rău pentru ce-ai pățit. Dar nu plec acum. La revedere.

— Dar ne vedem sâmbătă, a îngăimat Hugo. Pentru cină, ții minte?

— De fapt, n-o să pot să ajung.

— N-o să...?

Hugo căuta cu disperare cuvintele care s-o convingă să se răzgândească. În fond, ceea ce se întâmplase nu fusese din vina lui. Nu în totalitate.

— Dar am făcut rezervare la Allingham House, s-a lamentat el.

Alice a tras adânc aer în piept. Allingham House. Sigur că auzise de locul ăla. Toată lumea din Bath auzise. Era un conac în stil iacobin care fusese transformat într-un hotel amețitor de scump, plasat în decorul campestru din afara orașului. Era o filială a unui club londonez la modă și se zvonea că devenise un loc căutat de celebritățile care erau libere în weekend. Hotelul avea o reputație incitantă și decadentă, un centru de frumusețe de ultimă oră cu tratamente sofisticate și piscine uriașe în interior și exterior. Jake n-ar fi dus-o acolo nici într-un milion de ani. Alice a ezitat, dureros de tentată. După atâta vreme în care fusese privată de toate formele de lux care, cândva, considerase că i se cuvin, ideea de a merge la un centru de frumusețe exercita asupra ei o formă de seducție căreia îi era aproape imposibil să reziste. În New York, mergea la un astfel de centru o dată pe săptămână. Cu toate astea...

— N-o să pot să ajung, a repetat ea.

Înainte ca Hugo să mai apuce să spună ceva, un obiect mic și roz a zburat prin aer și

a căzut în apă făcând băldăbâc. Moment în care Rosa a scos un urlet de să și se ridice părul pe ceafă.

— Fir-ar al dracului! a mormăit Alice.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Hugo uitându-se în apă. Ce e? A scăpat ceva?

— Ursulețul, i-a răspuns Alice agitată. E înnebunită după ursulețul ăla. E preferatul ei.

Hugo s-a uitat cu atenție în apa de sub pod. Curgea repede și ursulețul luminos, care căzuse inițial printre niște ramuri, începuse deja să se detașeze de ele. Avea să scape în câteva secunde. În timp ce Rosa țipa isteric, iar Alice se chinuia în van s-o liniștească, Hugo și-a dat seama că nu prea avea de ales. Toate șansele lui de a o face pe Alice să revină la sentimente mai bune, de a o calma pe Rosa și pe Theo, care începuse și el să scâncească, toate depindeau de un singur lucru. De salvarea jucăriei.

Hugo a calculat rapid. Mașina era parcată în fața porților de acces în parc; oare să se urce în ea și să fugă după jucărie în josul râului, până la următorul pod, în speranța c-avea s-ajungă la timp ca să pescuiască ursulețul? Dar, dată fiind viteza curentului din apă, existau mari șanse ca jucăria să ajungă la următorul pod înaintea lui sau să se scufunde într-un mormânt de ape cu mult timp înainte. Era crucial să țină animalul în raza privirilor.

Ursul se eliberase acum dintre ramuri și, întors cu fața în sus, începuse să alunece în aval cu o viteză care lui Hugo i se părea imposibilă. Bărbatul și-a dat seama că nu exista decât o singură soluție. Și-a scos haina și cravata.

— Uite, i-a zis el lui Alice punându-i-le în brațe. Ține-le un minut, te rog.

Apoi a sărit peste gărdulețul vopsit în alb din capătul aleii și s-a aruncat în iarba care gerpuia de-a lungul râului. Hugo abia mai zărea ceva din pricina luminii din ce în ce mai scăzute, dar în apă, undeva în fața lui, o pată mică de roz îi confirma că ținea pasul cu ursulețul. În vreme ce râul se apropia de un cot, lui Hugo au început să-i crească speranțele că jucăria avea să se oprească în mal împinsă de forța apei. Apoi s-a lovit, violent, de ceva dur și țepos.

— Fir-ar al dracului! a înjurat Hugo, topăind de durere și dându-și seama că se lovise, întâi cu picioarele, de un gard din sârmă ghimpată pusă pe trei rânduri, care făcea separarea dintre parc și câmpul din vecinătate.

Dar nu avea vreme să-și plângă de milă sau să estimeze pagubele. În joc era viața unui urs, fericirea unui copil și, aproape la fel de important, o relație pe care el voia s-o continue. Ce mai contau câteva zgârieturi în comparație cu toate astea?

Hugo s-a dat cu câțiva pași înapoi, apoi s-a repezit înainte și a sărit peste gardul din sârmă ghimpată. A aterizat pe un morman de bolovani și și-a sucit glezna, dar durerea îngrozitoare produsă de accident nu era nimic pe lângă agonia cauzată de faptul că nu mai vedea pata roz în râu. Hugo s-a luptat să înainteze printre tufișuri. Când a ieșit de după ele, spre bucuria și ușurarea lui, a observat că ursulețul era undeva, în fața lui, înotând vitejește în apa care devenise mult mai adâncă.

O perspectivă mult mai puțin îmbucurătoare o reprezentau zidul și podul care se întrezăreau în fața lui Hugo. Ajunsese în capătul câmpului și intra acum în oraș. Din partea cealaltă a zidului se auzea zgomotul mașinilor. Până când o să traverseze el drumul care părea aglomerat, ursulețul avea să dispară.

Fără să ezite în fața inevitabilului, Hugo a alergat până în capătul malului, apoi a sărit în apă. A urlat din cauza durerii și a apei reci. Șocul aproape că i-a oprit inima în loc, iar apa era chiar mai înghețată decât își imaginase. În plus, curentul era mult mai puternic decât i se păruse.

Urmărindu-l agitată din amonte, Alice a tipat la rândul ei când a văzut, îngrozită, cum silueta în fugă a lui Hugo își schimbă brusc direcția și se cufundă în apă. Dintr-odată, a simțit că-i vine să vomite. Ea fusese cea care-l împinsese la asta. Hugo nu plecase în căutarea ursulețului decât ca să fie iertat. Ca să-i demonstreze că-i părea rău fiindcă întârziase. Și să-i confirme că-i păsa.

Of, Alice nu voise să fie oribilă. Sincer, chiar nu voise. Era obosită și supărată. Atât! Și de ce? Ce mai conta o așteptare de o oră și ceva în parc pe lângă viața unui om? Nu-l judecase greșit. Nici pe departe. Acum era evident. Lipsa de egoism și de ezitare a lui Hugo, atunci când se repezise după urs, îi restabilise toată încrederea în el. Era o dovadă clară de dragoste.

Când Hugo a dispărut în apa de sub pod, rămânând numai un punct întunecat în râul cenușiu și înspumat, Alice și-a împreunat mâinile în agonie.

— Hugo ! a țipat ea. Ursulețul nu contează. Ieși din apă !

Dar Hugo n-a auzit-o. Nu mai auzea nimic altceva decât tumultul râului. Se învârtea în mijlocul apei, purtat de curent și agățându-se, în mod neplăcut, de ierburile jengoase de pe fundul râului. Cursul de apă o fi fost el îngust, dar era adânc și mai puternic decât lăsa să se vadă.

Ursulețul era tot în fața lui, dar nu reușea să-l apuce. Hugo a simțit cum brațul puternic al apei începea să-l strângă din ce în ce mai tare și cu mai mare viteză. Alarmat, și-a dat seama că mormanul de bolovani de pe fund, de care se ancorase până de curând, era acum mult prea jos ca să mai poată ajunge cu picioarele la el. Și ce era și mai rău era că el și ursul alunecau către o masă de apă albă, care părea că fierbe. Era un baraj.

Apa rece îl lovea peste urechi și i se repezea în gură, umplându-i-o cu un gust dubios. Rostogolindu-se ca o marionetă, Hugo s-a uitat disperat în sus, către cerul întunecat, și s-a întrebat dacă viața lui nu e cumva măcar cu o idee mai prețioasă decât un pumn de nailon reflectorizant care probabil costa mai puțin de cinci lire.

Barajul se apropia. Hugo, care intrase de-acum în panică, a simțit sub picioare o forță colosală care-l împingea înainte. Era o forță pe care loviturile lui desperate din picioare nu o impresionau deloc. Ramurile căzute în râu treceau pe lângă el într-un ritm amețitor. Ursulețul dispăruse, iar acum, că apa îi luase una dintre lentilele de contact, Hugo nu mai vedea nimic altceva decât spumă și apă. Și

nici nu mai auzea altceva decât plescăitul apei și gâfâielile lui îngrozite și dureroase.

De ursuleț nu-i mai păsa oricum. Tot ceea ce mai conta era să se salveze. De dragul lui Theo, dacă nu și din alte motive. Nu putea să-l lase singur pe lume. Și nici cu Amanda. Fiindcă asta ar fi însemnat cam același lucru. Cu imaginea fiului său arzându-i în minte, Hugo a făcut un ultim efort, un efort enorm și cumplit, ca să se arunce înspre mal.

A simțit cum piciorul i se lovește de ceva și apoi alunecă pe malul mâlos al râului. O secundă mai târziu, îngrozit, Hugo se zbătea din toate puterile. Apoi, după încă o secundă, totul se terminase.

Ceva ascuțit îi stătea lipit de față. Ceva și mai ascuțit i se înfipsea în spate și între picioare. Ușurat, dar parcă nevenindu-i să creadă, Hugo a realizat că era înfipt într-o cracă de copac care căzuse pe jumătate în apă. La numai câțiva metri de el, râul se prăbușea în cazanul în fierbere al barajului. Zeul părinților intervenise în favoarea lui.

Sau poate fusese zeul ursuleților. Pentru că acum, în timp ce-și trăgea sufletul cutremurat și cu ochii plini de lacrimi, Hugo a văzut că arborele nu-i salvase viața numai lui. Chiar și așa, cu vederea compromisă, Hugo a întrezărit, prinsă între niște crengi din apropiere, o formă fleșcăită, care aducea cu un urs. Era de un roz foarte fosforescent.

La scurt timp după asta, Hugo s-a trezit înșfăcat cu putere, săltat în sus și întins pe pământ. A clipit la vederea grupului de oameni – probabil trecătorii de pe pod – care-l scosese ră din apă și-l trăsese ră pe mal.

— Te simți bine? l-a întrebat cineva uitându-se întrebător la ursulețul pe care Hugo îl ținea strâns în mână.

Și-a mișcat buzele ca să vorbească, dar a descoperit că nu putea. În schimb, a înregistrat uluit cerul nesfârșit de deasupra, pământul rece de sub cap și faptul că respira, deci trăia.

A mai realizat și că unul dintre picioare îl durea îngrozitor de tare. Și-a amintit, de parc-ar fi trecut mulți ani, de gardul din sârmă ghimpată.

— Am chemat o ambulanță, a spus altcineva. O să ajungă în câteva minute. Picioarul îți sângerează destul de rău. E mai bine să mergi la spital și să fii consultat.

— Hugo!

Fața lui Alice, uimitor de albă, s-a ivit în întunericul albastru de deasupra lui.

— Am crezut c-ai...

Alice respira repede și cu greutate. Să alergi pe un teren accidentat, cu un copil greu în cărucior și cu un altul, de aceleași dimensiuni, agățat de gât ar fi fost o provocare fizică până și pentru cea mai rezistentă persoană. Dar femeii nu-i păsase nici cât negru sub unghie.

Hugo a ridicat cu greutate mâna în care ținea ursulețul înnoroiat, ud flească, din care apa curgea șiroaie pe pământ. Rosa a strigat încântată.

Mulțimea de oameni a început să se risipească.

Alice s-a aplecat peste Hugo și l-a sărutat.

— Îmi pare rău, a murmurat ea. Uită tot ce am spus. Mai puțin asta: te iubesc.

— Asta înseamnă, a bolborosit Hugo, c-ai să-mi onorezi invitația la cină?

Răspunsul n-a mai reușit să-l înțeleagă. Zâmbetul larg al lui Alice, întregul ei chip începuseră să se răsucească precum apa din acele adâncimi necruțătoare, de-a dreptul mortale, în care fusese cufundat cu atât de puțin timp în urmă. Și-apoi, așa cum se spune în popor, Hugo a văzut negru în fața ochilor.

Capitolul 24

În barul de la Allingham House, Hugo s-a simțit invadat de un sentiment de ușoară familiaritate. I se părea că era ceva în legătură cu locul ăla care părea în exces. De la muzica *trance* bubuind în foaiier, până la facilitățile sportive care-ți întreceau așteptările – masă de snooker din aba roșie, terenuri de tenis albastre – totul îi amintea de snobismul londonez, în forma lui cea mai exagerată și mai nefirească. Apoi, privind luminile de un albastru electric care măturau ornamentele din ipsos de pe tavan și automatele cu bomboane aranjate de-a lungul unui zid, Hugo și-a dat seama că locul ăla îi amintea, la modul cel mai neplăcut, de propria lui nuntă. Și în clubul foarte la modă din Soho existaseră automate cu bomboane. Fuseseră golite, pentru ca ulterior întregul conținut să fie aruncat în el și în Amanda.

Ochii i-au trecut nepăsători peste femeile îmbrăcate în haine din piele de culoarea caramelului, care aveau șuvițe groase, blonde sau care se învârteau de colo colo în pantaloni negri, mulați pe corp, care le scoteau în evidență fundurile. Cândva, femeile astea i-ar fi trezit interesul. Dar nu și acum.

Hugo și-a trecut o mână peste fața obosită. Știa că arată foarte diferit de ceilalți bărbați din bar. Toți aveau o anume vârstă – vârsta lui – și la asta asortau un anumit aspect: piele bine hidratată, dinți albi și un păr tuns scurt, bine periat, de culoare închisă. Hugo presupunea că dacă ar fi rămas în Londra și el ar fi arătat la fel.

Muzica din bar – un soi de *drum'n'base* fără influențe clare – te asurzea. Asta probabil era o asigurare dată clienților că nu erau prea bătrâni. Sau că, și dacă erau bătrâni, erau moderni.

Sau poate că între timp se descoperise că zgomotul bubuitor al bașilor stimula creșterea părului? În ciuda eforturilor eroice de camuflare, Hugo putea să vadă mai multe capete cu chelii vinovate.

În intervalele dintre melodii, Hugo auzea pe cineva din foaier care purta o conversație foarte sonoră la mobil și, în același timp, îi asăsina pe cei de la recepție cerându-și e-mail-urile. Fine s-a cutremurat gândindu-se că, în trecut, probabil că și el fusese vinovat de un astfel de comportament. Acum i se părea o mitocănie, o manieră ridicolă de a-ți sublinia propria importanță.

Alice nu ajunsese încă. La propunerea lui Hugo, ea venise mai devreme, în timpul după-amiezii și mersese direct la centrul de înfrumusețare al hotelului.

— Dar nu e puțin cam prea extravagant? se îngrijorase ea. Nu trebuie să închiriezi o cameră ca să pot merge acolo?

— Ba da. Dar nu contează, îi răspunsese Hugo fluturând degajat dintr-o mână. Meriți.

— Merit? Din cauza mea, aproape c-ai murit încercând să salvezi nenorocitul ăla de ursuleț.

— Măcar atât puteam și eu să fac. Tu ai mers cu mine la spital când Theo a fost bolnav. Mi-ai arătat cum se pun scutecele...

— Of, te rog. Asta n-a fost nimic, l-a întrerupt Alice apărându-se, jenată, cu mâinile. Dar... chestia asta cu camera. O să coste o avere.

— Nu-mi pasă.

Lui Hugo chiar că nu-i păsa. Faptul că nu-și putea permite o astfel de cheltuială nu-l deranja absolut deloc. De când trecuse razant pe lângă moarte, se decisese să trăiască clipa mai din plin. Ce însemnau câteva sute de lire dacă ele o bucurau pe femeia pe care o iubea? Și care, lucru mult mai important, recunoscuse că și ea îl iubea pe el. Hugo spera că nu-și închipuise episodul ăsta. Luând în considerare starea în care fusese, îi era greu să fie sigur.

Se întreba cum își scuzase Alice absența în fața lui Jake. Natura coabitării celor doi rămăsese vagă. Din puținele informații primite de la Alice, se părea că soții se hotărâseră asupra unui trai în comun destul de inconfortabil și asupra unui aranjament privind împărțirea sarcinilor legate de creșterea copilului. Hugo spera ca în timpul cinei să aibă ocazia să ridice spinoasa problemă a soților și s-o întrebe ce-aveau să le spună.

Pentru el, fusese relativ simplu să-și aranjeze seara. O parte din angajații de la Chicklets își ofereau serviciile de babysitter și angajase pe cineva pentru seara aia. Mai mult efort depusese ca să curețe Fitzherbert Place până la un nivel care să fie acceptabil în ochii conștiințioasei asistente de la creșă. Totuși, n-ar

fi trebuit să-și facă griji. Din clipa în care îi arătase camera lui Theo, ochii acesteia se lipiseră de tavanul Twinkledreams, cu variațiile lui de la răsărit la apus, și nici că se mai coborâseră de-acolo. Femeia fusese, pur și simplu, uluită de ceea ce văzuse, și Hugo nu credea c-avea să mai observe și altceva toată seara. Sigur, cu excepția lui Theo. Spera el.

Hugo a ridicat mâna ca să mai comande un whisky și a privit leneș la trecerea unei alte tinere femei cu păr scurt, îmbrăcată într-un tricou alb cu mâneci lungi, blugi noi și sandale de luptător care păreau să reprezinte uniforma hotelului. În rândul clientelor, desigur. Personalul angajat arăta cu mult mai distins.

Când chelnerul i-a adus băutura, Hugo a observat un morman decrepit de carne, care-i aducea aminte de portretele cu Henric al VIII-lea. Mormanul stătea vizavi, prăbușit într-un fotoliu, cam obosit, din piele. Numai că bărbatul prăbușit și adormit, lăsându-și la o parte vârsta înaintată, purta o șapcă de baseball cu cozorocul la spate, o pereche de pantaloni de luptă colorați într-un portocaliu violent și un tricou cu imprimeu de camuflaj care-i stătea întins peste pieptul lăsat. Picioarele albe, închise în niște sandale pline de arici, băteau, cu un zel entuziast, ritmul omni-prezentei muzici. Sper să mor, s-a gândit Hugo, înainte s-ajung bătrân. Mai ales dac-o să-mbătrânesc așa.

Hugo s-a ridicat, grăbit, în scaun. Alice intra în bar. Sau cel puțin așa i se păruse de la distanță. Dar oare era chiar ea? Persoana care se îndrepta către el avea silueta și mersul familiar ale lui Alice, dar, pe măsură ce se

apropia, senzația de familiaritate dispărea. Părul persoanei aceleia nu atârna, ca o mătură, până în dreptul umerilor, așa cum îi atârna lui Alice. Părul acestei femei, greu și strălucitor, era ridicat într-un coc la modă, cu şuvițe rebele, care îi încadrau chipul prelung și gânditor.

Și fața îi arăta altfel; era bine conturată și căpătase un aer dramatic datorită machiajului iscusit. Ochii erau întunecați, gura devenise plină și roz, iar obraji alungiți sclipeau. Hainele cu care era îmbrăcată erau infinit mai sofisticate decât garderoba obișnuită a lui Alice, care arăta de parc-ar fi fost scoasă dintr-o pubelă; o fustă mulată, de un elegant albastru pal și o bluză strâmtă, din cașmir, în aceeași culoare. Sâni fermi, talia subțire și picioarele lungi, astfel puse în valoare, își făceau efectul asupra celorlalți bărbați din bar. Până și Henric al VIII-lea se trezise și se holba admirativ. În schimb, femeile îmbrăcate în haine caramel o examinau pe Alice cu ochi geloși, abia întredeschiși.

— Bună! Îți place noua mea înfățișare?

Alice s-a aplecat și l-a sărutat pe Hugo pe obraz. Din decolteu s-a năpustit asupra lui Hugo un val delicios de parfumuri specifice centrelor de înfrumusețare.

— E fantastică, i-a răspuns el cu sinceritate. Deci, a fost bine la centrul de înfrumusețare?

— M-am cam lăsat dusă de val, a spus Alice răsfirându-și, cu încântare, degetele ca să-și arate manichiura. Toate tratamentele alea! N-am mai avut parte de așa ceva de când eram în New York. Pur și simplu, n-am putut să rezist. Apoi m-am dus și la magazinul hotelului și mi-am cumpărat hainele astea, a adăugat ea arătându-și îmbrăcămintea.

Lui Hugo i s-a pus un nod în gât. Întotdeauna considerase că Alice e o femeie frumoasă, dar într-un fel blând, care nu iese în evidență. Acum își dădea seama că greșise. Cu niște haine și un machiaj adecvat, era frumoasă în cel mai dramatic și evident mod imaginabil.

— Și camera cum e? a întrebat-o el.

Obrajii lui Alice s-au colorat într-un roz pastelat. S-a uitat la el timidă, printre șuvițele răvășite peste față.

Hugo era intrigat.

— Ce nu e în regulă?

Alice și-a dat după ureche o șuviță strălucitoare și și-a trecut repede și agitată limba peste buze.

— Nimic. Totul e în regulă. E o cameră minunată. De fapt, e chiar uluitoare.

— În ce sens? a vrut Hugo să știe.

— Nu știu. Are ceva, s-a confesat Alice. Chiar vizavi de pat e o cameră de baie uriașă, cu mozaic pe jos. De jur împrejur sunt așezate lumânări. Mai e și o cabină de duș enormă, cu podea din lemn și un raft plin de sticle enorme cu loțiune de corp. În toată camera sunt împrăștiate niște sofale gigantice. Patul e colosal și e înconjurat de uleiuri afrodisiace...

Tânăra a început să chicotească.

— Vreau să spun că nu e prea, ăăă, *subtilă*.

— Vrei să spui că în viața ta n-ai mai văzut atâtea locuri în care să poți face sex?

Alice a hohotit și a clătinat din cap.

Hugo a ridicat o sprânceană. Vânduse o mie de mansarde care arătau exact așa, deci știa la ce se referea Alice. Totuși, dacă se prefăcea că nu știe, s-ar fi putut alege cu unele beneficii.

— Știi, a zis el foarte serios, chiar nu-mi pot imagina una ca asta. Trebuie să-mi arăți camera.

Peste chipul lui Alice a trecut un val de îngrijorare.

— A, nu. N-aș, ăăă, n-aș putea.

— Am înțeles, a zis Hugo scurt.

Alice s-a oprit din râs. Ochii i s-au lărgit impacientați.

— Nu te superi? Vreau să spun că e superb aici. Și tu ești așa de dulce că m-ai răsfățat.

— Ei, e puțin dezamăgitor că nu ești pe deplin mulțumită de cameră...

— A, ba sunt mulțumită, a sărit Alice disperată. Sincer, Hugo...

Acesta a ridicat o mână în semn de tăcere.

— Dar am să te iert cu totul dacă mă duci sus și-mi arăți la ce te-ai referit. //

* * *

— Bănuiesc, a spus el zece minute mai târziu, că totul e menit să fie puțin ironic.

Hugo era conștient că nevoia care i se umfla disperată în pantaloni nu avea absolut nimic ironic. Nimeni, nici măcar cel mai înflăcărat postmodernist, nu avea erecții ironice. Hugo a încercat să nu se mai uite la sânii lui Alice, a încercat să nu-i mai lase gura apă și să-și liniștească mâinile care-i tremurau. Doar cu câteva zile înainte aproape c-o avusese. Iar acum simțea că, dacă n-o s-o aibă, o să explodeze.

— Capul de duș e mare cât capacul de la pubela de gunoi, zicea Alice.

Hugo s-a îndreptat către ea pășind pe podeaua din piatră încălzită. Alice stătea lângă

pat, cu spatele întors către el, întinzându-se către sticlele de pe etajera de deasupra.

— Uită-te la denumirile astea, chicotea ea. Poțiunea dragostei numărul nouă, Apă erotică...

Când Hugo i-a îmbrățișat talia, a simțit-o încordându-se.

— Of, Alice, a zis el cufundându-și nasul în părul femeii care mirosea superb.

Sfârcurile lui Alice i-au atins mâinile când aceasta s-a întors în îmbrățișarea lui.

— Hugo!

Alice i-a luat fața în mâini și i-a tras gura către a ei. Mâna lui Hugo, ajunsă sub fusta ei, a făcut o descoperire.

— Nu...

Alice l-a privit curajoasă în ochi.

— Nu am chiloței. Știu. Ți-aș fi spus la un moment dat. Trebuia să te aduc cumva înapoi.

Hugo s-a încruntat.

— *Voiai* să vin aici?

— De ce crezi că ți-am spus de, ăăă, facilitățile din cameră?

— Dar n-ai vrut să-ți văd camera.

Alice a dat ochii peste cap, mimând exasperarea.

— Pentru întruchiparea domnului Sofisticare, l-a tachinat ea, nu știi prea multe despre femei.

— Hei, ia stai puțin...

— Hai să nu mai pierdem timpul vorbind, a murmurat ea conducându-l către pat. Ușurel, a șoptit apoi când Hugo începuse să-i tragă de fustă. Avem tot timpul din lume. Sau, mă rog, cel puțin până la cină.

La ceva vreme după asta, Alice s-a uitat în jos la Hugo. Cu câteva clipe înainte, chipul îi

radiase din cauza dorinței satisfăcute. Acum, însă, căpătase o expresie calmă și serioasă.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Hugo, punându-și mâinile pe șoldurile slăbuțe, care-l călăreau în continuare, și simțind cum zona genitală i se trezește din nou.

— Știi ce s-a întâmplat, Hugo. Noi doi. Tu și cu mine. Amândoi suntem căsătoriți. Și avem copii.

— Ăăă, da. Așa e. Voiam să discutăm despre asta.

— Foarte bine. Chiar trebuie să discutăm. Ce naiba ne facem?

Cina le-a fost servită într-un restaurant mare, cu o banchetă albastră care se întindea de-a lungul unui întreg zid. În fața acesteia, la intervale regulate, fără spații prea mari între ele, se găseau niște mese mici și pătrate, cu lumânări, sticlute de sos de soia și un alt scaun de partea opusă. Majoritatea cuplurilor păreau formate dintr-o persoană care vorbea la telefon, în timp ce partenerul fuma de zor. Puținele conversații dintre cuplurile în care ambii parteneri erau prezenți păreau să se rezume la scenarii de film și tratamente de frumusețe.

— Dar cred că nici unii nu lucrează *realmente* în industria filmului, a șuiertat Alice. Femeia care mi-a făcut masajul mi-a spus că majoritatea clienților sunt ziariști care scriu materiale despre centre de frumusețe. Eu eram prima ei clientă plătitoare din weekendul ăsta.

Hugo a zâmbit. Cina era plăcută. Cu excepția mâncării, care părea să se străduiască la fel

de tare ca și majoritatea celorlalți clienți ai restaurantului să pară de efect. El și Alice deja pufniseră în râs din cauza plăcintei cu carne. De ce să te amesteci în rețetele clasice? Ce să mai spună de mreană și de frigăruile cu cârnăciori...

— Ei... a zis Alice. Oricum, e o schimbare după fasolea de la conservă.

În ciuda râsului, peste masa lor s-a așternut o umbră: faptul că, la sfârșitul serii, trebuiau să se despartă și să se reîntoarcă la vechile lor responsabilități. Familii separate și vieți separate. Soți separați, care nu aveau în comun decât nebunia lor.

— Of, Hugo.

Alice, cu chipul fragilizat de lumina lumânărilor, scărmana chifla cu mâinile proaspăt manichiurate.

— E așa de complicat. Ce-o să ne facem?

Gândurile lui Hugo au fugit înapoi, în dormitor. Partida de sex fusese fantastică, dar cel mai minunat fusese faptul că după asta putuse să stea întins în pat, alături de Alice. Părase a fi cel mai firesc și cel mai splendid lucru din lume. Hugo își dorea să se trezească așa, alături de ea, în fiecare dimineață. Sau în câte dimineți îi mai rămăseseră de trăit. Așa cum aflase de curând, viața era șocant de imprevizibilă și putea să fie foarte scurtă. Nu existau nici un fel de garanții și fiecare om trebuia să se agațe de fericire atunci când avea parte de ea.

Hugo a întins mâna peste sticluta de sos de soia și și-a împletit degetele cu Alice.

— Păi, a spus el cu voce scăzută, conștient de prezența celorlalte cupluri care stăteau

aproape de ei, avem două posibilități. Ori mergem înainte în felul ăsta, deci continuăm să ne întâlnim în secret...

Hugo s-a oprit și a luat o gură de vin. Cu toate că aceasta era o variantă posibilă și tradițională, nu era totuși ideală. Nici el și nici Alice nu erau niște persoane de capă și spadă.

Expresia nefericită de pe chipul lui Alice i-a confirmat propriile dubii.

— Presupun că da, a zis ea fără prea multă tragere de inimă, mai fărâmițând niște pâine.

— Sau, a spus Hugo, ne despărțim de soții noștri cei nebuni. Dăm totul în vileag, divorțăm și începem o viață nouă împreună.

Alice a făcut ochii mari.

— *Să divorțăm?*

Mușchii gâtului i s-au contractat nervos.

— E un gest cam drastic, nu? E puțin cam complicat.

— Suntem într-o situație destul de drastică și de complicată.

Hugo și-a băgat furculița în plăcinta cu carne și a zâmbit expresiei îngrijorate a lui Alice.

— Nu e complicat dacă te gândești mai bine. De fapt, e chiar simplu. Eu sunt căsătorit cu cineva care nu e niciodată aici și care, în mod clar, nici nu vrea să fie vreodată, în timp ce tu ești căsătorită cu un fanatic care preferă să se lege cu lanțuri de pubele sau să găsească noi modalități de a refolosi șireturile de la pantofi. Și, între timp, viața trece pe lângă noi. Alice, trebuie să dăm un sens vieților noastre. Să trăim clipa. Să facem lucrurile să meargă.

Chipul lui Alice s-a întunecat.

— Asta mi-a spus și Jake când ne-am întâlnit prima oară. Mă tot bătea la cap pe tema curajului de a-ți asuma convingerile.

— Ei...

Hugo nu considera că asta era cel mai potrivit exemplu.

— Asta a fost altceva. Tu habar nu aveai despre ce convingeri vorbea el. Dacă ai fi știut, nu te-ai mai fi căsătorit cu el.

— Așa e, a răspuns Alice sperând că era adevărat.

Acum, că vraja se risipise, îi era foarte dificil să-și mai amintească de fascinația pe care Jake o exercitase cândva asupra ei. Hugo s-a aplecat către ea.

— Tu mă iubești, nu-i așa?

— Da, te iubesc. Dar...

Alice și-a mușcat buza.

— Dar ce?

— Dar cum rămâne cu *copiii*? a izbucnit ea nefericită.

Hugo s-a holbat la ea uluit.

— Păi, sigur că ar veni cu noi. Doar nu ți-ai închipuit că m-am gândit să trăim fără ei?!

La gândul asta, Hugo a simțit că ochii i se umplu de lacrimi.

— Dumnezeuule, nu! Am trăi împreună. Ai fi o mamă vitregă fantastică pentru Theo.

Alice a zâmbit melancolică.

— Chiar mă gândeam în parc ce minunat ar fi pentru Rosa să aibă un frate.

— Ei, poftim, a sărit triumfător Hugo.

— Dar n-o să fie ușor, a spus Alice cu prudență.

— Nu se știe, Alice. Adică, sigur, așa se întâmplă când majoritatea cuplurilor se despart. Se dau tot felul de bătălii...

Când majoritatea cuplurilor se despart. Alice știa că statisticile și șansele ca asta să se întâmple erau îngrozitor de multe. Cu toate astea, nu-și închipuise niciodată că așa ceva o să i se întâmple și ei. Își închipuise că, în cazul ei, căsnicia avea să dureze o veșnicie. Așa cum fusese și cu părinții ei. Dar uite că nu se întâmplase. Alice a lăsat privirea în jos și a început să-și frământa mâinile.

— ...sunt sigur că Amanda n-o să opună nici un fel de rezistență, a continuat Hugo cu optimism. O să fie fericită să scape de Theo. Și-așa a trecut multă vreme de când nu l-a mai văzut. O să fie ușurată să scape de responsabilitatea asta.

Hugo a tăcut, gândindu-se la discuția legată de ședința foto. Chiar luând în considerare capacitatea Amandei de a se autoiluziona, lui Hugo i se părea imposibil ca nevastă-sa să fi ajuns să se considere, la modul serios, un model de mamă care mai și muncește. Toată chestia asta nu era decât o modă, o mască, un truc publicitar. Fără îndoială că Amanda trecuse deja la noua ei incarnare; în ce voia soția lui să se mai transforme, Hugo nu reușea să-și imagineze. Dar cel puțin în ultimele zile, Amanda nu mai pomenise nimic de interviu.

— Și Jake? a întrebat el.

Alice a lăsat jos furculița cu îmbucătura de mreană.

— Ce-i cu el? Abia dacă-l mai văd. Dacă lucrează acasă, se închide într-o cameră și nu ne vrea nici pe mine, nici pe Rosa prin preajmă. Iar nopțile nu e niciodată acasă.

— Dar unde e?

Alice a ridicat din umeri.

— Pe-afară. Protestează cu gașca de la *La Guno!*

— În *fiecare* noapte? Ești sigură?

— Destul de sigură.

— N-are femei prin redacție?

Alice a ridicat dintr-o sprânceană.

— Păi, o are pe Jessamy, sigur. Și da, înainte să mă întrebi tu, îți spun eu: probabil că tipa îl place. Dar sunt destul de sigură că, în ceea ce o privește, pe Jake nu-l interesează decât cât de bine se leagă cu lanțuri de pubele. Sau cât de bine îl hărțuiește pe vreun frizer pe problema părului căzut pe jos.

— Da?

Hugo nu era așa de convins.

— Cum arată tipa?

— Are cam un metru optzeci, părul de-un roșu aprins și lucrează cu jumătate de normă ca psiholog de capre.

Pe Hugo l-a pufnit râsul.

— Mie mi se pare că e chiar pe stilul lui. Dar dacă tu zici că el n-o place...

— Așa zic.

Alice l-a împuns dojenitor.

— Nu-l interesează alte femei. Sunt sigură. N-are timp pentru așa ceva. Momentan e mult prea ocupat cu mersul pe la tot felul de fast-food-uri, unde le spune angajaților că ar trebui să recicleze tacâmurile de plastic în loc să le arunce.

— Dumnezeuule!

Hugo s-a frecat la ochi.

— Dacă mai aveam nevoie de vreo dovadă că Jake e nebun, iată c-am primit-o. Cine

altcineva, decât un nebun, ar alerga să salveze furculițele de plastic în loc să stea cu Alice cea divină?

— Știi, a meditat Alice jucându-se cu o bucată de cârnat, cu cât mă gândesc mai mult, cu atât nu reușesc să înțeleg de ce a vrut să se însoare cu mine. Mi se pare o chestie absolut ciudată. Pentru mine a fost simplu – eram fermecată de el și-mi doream un copil. Și credeam că și el își dorea unul – el a zis că-și dorește și c-o să ne dedice tot restul vieții. Dar s-a dovedit că, de fapt, avea alte priorități.

Alice și-a luat capul în palme și a început să fixeze mucusul arzând al lumânării.

— Exact ca Amanda, a subliniat Hugo. Amândoi au treburi mult mai importante. Nu există nici un motiv pentru care vreunul dintre ei să-și dorească să ne păstreze pe noi sau pe copii.

Vocea bărbatului era plină de speranță.

— Deci, vezi, nu e vorba decât să-i convingem să ne accepte punctul de vedere.

— Uiți un lucru, a spus încet Alice. Amanda mă urăște pe mine, iar Jake te urăște pe tine. Chiar dacă ar fi de acord să se despartă de noi, nu ne-ar permite niciodată să fim împreună.

Alice avea dreptate. Hugo și-a terminat plăcinta, care nu mai avea nici o savoare, meditănd la acest aspect.

— Cred că cel mai bine, a spus el într-un final, ar fi să procedăm în două etape. Prima ar fi să-i părăsim pe Jake și pe Amanda și să ne stabilim pe cont propriu. Separat. Apoi, după ce se vor fi obișnuit cu ideea asta și după ce vor fi văzut că sistemul funcționează,

începem să le implementăm și ideea că noi doi suntem împreună.

Alice s-a gândit la asta. Adevărul era că o viață fără Jake n-ar fi afectat-o prea mult pe Rosa. Decizia de a rămâne cu Jake nu fusese un succes. Nici din punctul de vedere al relației de cuplu, nici din acela al relației dintre Jake și fiica lor. Datorită timpului pe care Jake îl petrecea lucrând, încuiat în sufragerie, sau pe cel pe care îl petrecea făcând pe eco-justițiarul, Rosa începuse să se uite la el fără să-l mai recunoască.

Hugo s-a aplecat peste masă cu o mină serioasă.

— Știu cum trebuie să procedăm. Crede-mă. Doar sunt un om care vinde lucruri.

— Asta nu e o contradicție în termeni? l-a tachinat femeia.

Hugo a dat ochii peste cap.

— Vreau să spun că slujba mea e aceea de a le vinde oamenilor tot felul de lucruri.

— Dar tu vinzi case. Casele sunt altceva. Aici vorbim de oameni și de viețile lor.

Hugo a clătinat din cap.

— Draga mea, casele înseamnă oameni și viețile lor. Nu le vinzi cărămizi și mortar. Le vinzi o idee despre cărămizi și mortar. Un vis despre cum ar putea să trăiască acolo. Iar ceea ce noi trebuie să le vindem lui Jake și Amandei este un vis despre cât de ușoare le-ar deveni viețile și despre cât de bine le-ar fi fără noi.

— Presupun că așa e, a spus Alice.

Fără îndoială că nu ar fi fost deloc dificil să-l lase pe Jake de unul singur. În ciuda incursiunilor revistei în economiile ei – incursiuni

care, acum că le pusese capăt, nu îmbunătățiseră atmosfera domestică – probabil că își putea permite să cumpere o casă destul de mare pentru o femeie singură și un copil. Undeva, într-un loc aflat la mare depărtare de orice obiect vitrat sau reciclat și de orice încălțare second-hand mustind de vegetație.

— Deci, asta e planul, a concluzionat Hugo cu hotărâre. Dacă-i manevrăm pe Amanda și pe Jake cu atenție, totul o să fie bine. Important e să nu existe șocuri apărute așa, din senin. Nici unul dintre ei nu trebuie să afle ce punem la cale. Nu până când nu vrem noi să afle.

— Faci ca totul să sune simplu.

Când Alice s-a întins, zâmbitoare, să-l sărute, Hugo a simțit cum prohabul i se trezește la viață.

— Măi, măi, măi!

Vocea care venea din spatele lor avea un ton răutăcios și, în același timp, victorios.

— Soțul și tatăl devotat, dacă nu mă înșel.

Îngrozit, Hugo a ridicat ochii și a văzut-o pe Laura, care-i zâmbea. Nu era un zâmbet amabil. Hugo și-a spus că, din cauza straturilor uleioase de farduri și a luminii de lumânare care-i lungea trăsăturile, femeia arăta ca un gargui malefic.

Când a recunoscut-o pe Alice, strălucirea Laurei a pălit.

— Și eco-prințesa! a exclamat ea.

Apoi ochii i-au revenit asupra lui Hugo.

— Cine-și imaginea c-o să vă întâlnesc aici!

Vocea îi era plină de un triumf amar. Era clar că-i văzuse când se sărutaseră. Hugo și-a spus că se simțea ca un șoarece prins între labele teribil de sadice ale unei pisici.

Laura a întors capul către Alice.

— Am avut dreptate. Arată *într-adevăr* bine.

— Laura, a spus Hugo în sfârșit.

Dinții Laurei au sclipit lipicioși în lumina lumânărilor.

— Fergus s-a întors pe perioada weekend-ului, așa că m-a adus aici ca să mă recompenseze cu o cină. Și uite ce recompensă s-a dovedit a-mi oferi cina asta!

În întunericul din spatele ei aștepta Henric al VIII-lea, cel cu șapca de baseball întoarsă, bărbatul pe care Hugo îl observase prăbușit în bar. Hugo s-a gândit: iată-l, în sfârșit, pe marele guru anti-caca de câine și pe bărbatul care-și neglijează constant nevasta! În orice alt moment, Hugo ar fi fost interesat de persoana respectivă. Acum, însă, nu simțea decât o formă profundă și liniară de teamă. De ce stătuse în casa Laurei? De ce nu fugise de cum dăduse cu ochii de ea? Numai un idiot n-ar fi înțeles ce avea, în mod evident, să se întâmple. Și, mai mult, de ce-i mai pomenise și de terapie? Nu-și dăduse seama că o femeie tratată cu dispreț se înfurie, dar că nimeni nu e mai furios decât o femeie tratată cu dispreț căreia i se mai spune și să se ducă la psiholog.

— Nu mai are nici un rost să te întreb dacă Amanda e tot plecată, nu?

Hugo vedea în ochii Laurei flacăra răzbnării. Sentimentul lui de teamă a devenit și mai acut.

Capitolul 25

Amanda a închis ochii și și-a întins brațele pe marmura caldută. Apoi și-a mișcat degetele de la picioare în apa fierbinte din jacuzzi. Unele dintre jeturile de apă erau direcționate, în mod deliberat, ca să producă niște senzații de-a dreptul delicioase. Oboseala datorată diferenței de fus orar se topea cu fiecare minut care trecea.

Nu că Amanda ar fi fost așa de obosită. Era adevărat că zburase toată noaptea, numai că venise în cabina cu paturi de la clasa întâi, unde totul era roz și ți se servea și șampanie. Din fericire, scurta perspectivă în abisul de coșmar de la clasa economic rămăsese cu mult în spatele ei.

Amanda s-a uitat prin cameră cu un ochi critic. Firidele cu arzătoare de ulei parfumat, în stil roman, erau cam demodate. Tot stabilimentul era sub standardul centrelor de frumusețe unde Amanda mergea în Statele Unite, mai cu seamă al centrului din Utah, unde fusese în urmă cu o săptămână pentru niște împachetări electrice cu iaurt. Reechilibrarea meridianelor energetice, principala ofertă a centrului din Bath, părea banală prin comparație. Pe de altă parte, de ce să-ți mai bați capul cu meridianele? Viața mamelor care

mai și munceau era și așa destul de grea. Asta era ceea ce intenționa să le spună după-amiază celor de la revistă.

— Ce coincidență uluitoare, a remarcat ea către Laura. Nici nu mi-a venit să cred că m-ai sunat și mi-ai spus că trebuie să vorbim chiar în secunda în care mă urcam în taxi la Heathrow.

— Incredibil, i-a replicat Laura, care sclipea într-un costum de baie de un roz așa de tare că pe Amanda o dureau ochii. Și e grozav c-ai putut să vii direct la centrul de frumusețe, să te întâlnești cu mine, în loc să te duci întâi acasă.

Amanda și-a scuturat piciorul zvelt și bronzat. Se întâmplase ca telefonul Laurei să pice la țanc. Doamna Hardwick decisese că o ședință rapidă de înfrumusețare era tocmai ceea ce-i trebuia ca să capete un plus de strălucire pentru aparatul foto.

— Mai ales că probabil ești disperată să-l vezi pe Theo, a adăugat Laura.

— *Theo*? Cine...? A, *sigur*, absolut...

— Fir-ar al naibii! Aproape că uitase cum îl chema pe propriul ei fiu. Amanda i-a aruncat Laurei o privire suspicioasă, dar și-a dat seama, ușurată, că în mod incredibil, aceasta nu părea să fi sesizat greșeala.

Amanda era departe de a fi un suflet sensibil, dar până și ea a realizat că era ceva în neregulă cu Laura. Întregul comportament al acesteia era ciudat. Ca și felul în care arăta — umflată, cu ochii injectați, cu un machiaj cu pete și multe straturi de fond de ten, până și în apă.

Amanda conștientizase, plină de îngâmfare, că ea arată infinit mai bine decât Laura. Deci, până la urmă, tot folosea la ceva să te chiniești de să-ți dai duhul ca să-ți păstrezi pe linia de plutire și cariera, și familia. Poate că tot efortul ăsta îți făcea sângele să curgă mai repede sau ceva în genul ăsta. Îți curăța organismul. Ce fată deșteaptă era ea! Putea să-i sugereze jurnalistei și chestia asta.

— Pe Theo îl văd oricum în după-amiaza asta, a spus Amanda liniștită. Să sperăm că arată mai bine decât ultima dată când l-am văzut... Deși, desigur, n-a trecut așa de mult timp.

— Cred că e foarte încântat că vii, a adăugat Laura, alegându-și cuvintele cu grijă. Și îmi închipui că și Hugo e într-o stare similară.

Amanda și-a examinat unghiile fericită.

— A, ei habar n-au că vin. E o vizită scurtă. O să fie o surpriză pentru ei.

Amanda se întreba, nerăbdătoare, despre ce voia Laura să discute cu atâta disperare. Ar fi făcut bine să treacă odată la subiect. Nu-și dădea seama că unii oameni aveau de lucru, că se întâlneau cu redactorii de la reviste celebre?

Amanda a luat o bucățică de sushi de pe tăvița din bambus împletit și s-a decis s-o impulsioneze. Era vital să pună lucrurile în mișcare. Laura, în calitate de mamă care stă acasă, evident că avea la dispoziție tot timpul din lume. Sincer vorbind, habar n-avea ce norocoasă era.

— Ar cam trebui să mă îmbrac, a oftat Amanda. N-am vreme să lenevesc. Mă așteaptă o după-amiază grea.

— Ce-o să faci? a întrebat-o Laura nesesl-zând apropoul.

Maxilarul bine hidratat și ușor bronzat mastica cu seriozitate somonul cu orez.

— Am o ședință foto cu Theo, a gemut ea. O să fie epuizant.

— O ședință foto? Sună distractiv, i-a replicat Laura geloasă.

— Nu, sună a muncă grea, a corectat-o Amanda.

— Pentru ce e ședința foto? a întrebat-o Laura.

Amanda i-a explicat.

— Vor să discute cu mine despre cum combin eu cariera cu viața de mamă de succes. În timp ce cresc un copil și am un mariaj înfloritor și fericit.

Amanda a sesizat că Laura i-a aruncat o privire curioasă.

— Nu mai spune.

— Îhî, a căscat Amanda ostentativ. Deci, haide! Care e problema? Mi-ai spus că vrei să vorbim despre o problemă.

Pe chipul Laurei a trecut o undă de disperare.

— Da, într-un fel, are legătură cu ceea ce ai spus tu. Despre viața de mamă de succes. Și mai ales, are legătură cu partea cu mariajul fericit, a adăugat ea pe un ton tânguitor.

Amanda a zâmbit satisfăcută.

— A, am înțeles. Vrei să știi cum mă descurc? a zis ea izbucnind într-un hohot de râs disprețuitor. Sincer, draga mea, și eu aș vrea să știu cum reușesc. Dar, sigur, întreabă-mă. O să-ți spun ce știu.

— Aăă, păi... a ezitat Laura.

Apoi a vărsat totul, fără nici o barieră, așa cum pățești când vomți. A povestit cât de plictisitor i se părea rolul de mamă. Cât de abandonată de Fergus se simțea. Cât de puțin o împlinea – deși era puțin spus – Django. Cât de vinovată se simțea din toate aceste motive.

Amanda s-a holbat la ea oripilată. Despre *asta* voia Laura să discute? Cu alte cuvinte, voia să se vaite din cauza situației ei?

— *Normal* că Fergus nu e bun de nimic, a zis ea iritată. Laura, trezește-te la realitate. Bărbații *sunt* complet inutili. Uită-te la Hugo. *N-are nici o speranță*. Dacă vreau ca un lucru să fie făcut așa cum trebuie, atunci trebuie să-l fac singură. *De fiecare dată*.

Laura dădea impresia că n-o asculta realmente.

— Încep să mă întreb, a spus ea rar, dacă n-ar trebui cumva să mă duc la un psiholog, pentru niște ședințe de terapie. Tu ce crezi, Amanda? Tu ești prietena mea.

— *Ăăă, da. Da.*

Prietena ei? Ce naiba tot zicea Laura acolo? Amanda se gândea rareori la prieteni. În general, prietenii erau irelevanți și deranjați. Mereu voiau să fie ajutați într-un fel sau altul. Amanda n-avea niciodată timp de ei; Laura era, cel mult, o cunoștință. Nu prezenta interes nici din punct de vedere profesional, nici din punct de vedere personal.

— Pentru că, sinceră să fiu, a continuat Laura pe punctul de a izbucni în lacrimi, acum de *asta* am nevoie: de o prietenă. Nu am cu cine altcineva să vorbesc. Și nimeni altcineva nu vrea să mă asculte.

Amanda i-a aruncat o privire care, în fază inițială, a avut o nuanță de dispreț nerăbdător. Pe de altă parte, poate că treaba cu prietenia i-ar fi fost de folos. Avea nevoie de ceva prieteni; momentan, să ai prieteni era o chestie foarte la modă. Văzuse o grămadă de articole în care prietenii erau descriși ca noua familie a omului și relațiile de prietenie dintre femei ca un lucru important. „Am descoperit așa de multe despre *prietenile* mele“ s-a imaginat ea spunându-i jurnalistei. „Maternitatea mi-a sporit, în mod clar, capacitatea de a empatiza.“

— Da, a zis ea rar, savurând curioasa senzație a rostirii acelei propoziții pentru prima dată. Eu sunt prietena ta.

— Deci, o să-mi spui adevărul, nu? a vrut să știe Laura, ai cărei ochi îi căutau pe cei ai Amandei. Așa cum nici eu n-o să-ți ascund nimic din ceea ce cred că ar trebui să afli, nu?

— Da-aa, a răspuns Amanda.

— Crezi, a întrebat-o Laura, că ar trebui să merg la niște ședințe de terapie?

— Terapie? a repetat Amanda.

„R“-ul din cuvânt a scos la iveală un șir strălucitor de dinți care fuseseră proaspăt albiți.

— Da' de ce? Nu e nimic în neregulă cu tine. Sigur, te-ai cam săturat. Dar, hei, toate femeile s-au cam săturat, nu? Unele dintre noi — *unele dintre noi*, a accentuat Amanda, trebuie să-și mai țină și cariera în frâu.

Laura a lăsat capul în jos, uitându-se în apa plină de bule și s-a încruntat.

— Nu cred că e cazul meu. Eu chiar m-am gândit să mă sinucid.

Amanda a icnit, îngrozită. Ceea ce spunea Laura era mult prea groaznic ca să fie adevărat. Cum putea *cineva* să fie atât de îngăduitor față de sine?

— Să te sinucizi! a exclamat ea. Dar cum poți să fii nefericită când tu nici nu muncești? Ar trebui să fii în locul meu ca să vezi ce înseamnă *cu-adevărat* să fii stresat.

Amanda a întins în spate o mână manichiurată, căutând paharul de șampanie. Nu era o șampanie de colecție, dar mergea. Femeia a închis ochii, savurând senzația dată de alcoolul care-i alerga prin interiorul trupului și aceea dată de apa fierbinte, plină de bule.

— Ascultă, a zis ea ridicându-se în capul oaselor. Îmi pare rău, dar trebuie să fiu cinstită cu tine. Trebuie să-ți dezvălui niște adevăruri neplăcute. Asta înseamnă adevărata prietenie, nu? Exact asta ai spus și tu mai devreme.

Laura a clătinat din cap fără să rostească un cuvânt.

— Ei bine, eu cred că ar trebui să te consideri privilegiată.

Laura a oftat.

— Știu. Am un fiu sănătos, o casă frumoasă și așa mai departe.

— Nu e vorba *numai* de asta, a sărit Amanda vioaie. Gândește-te ce norocoasă ești față de mine, de exemplu. Să știi că eu te invidiez. Sincer.

— Da?

Laura era uluită.

— Sigur că da. Te invidiez pentru faptul că tu nu pari a avea *nevoie* să-ți stimulezi creierul prin intermediul unei cariere.

Laura a deschis gura ca să obiecteze.

— Dar...

— Nu trebuie să te simți împlinită la serviciu, i-a dat înainte Amanda. Nu-ți poți închipui ce greu este, a oftat ea, să încerci să ții în aer toate mingile astea și să nu-ți scape nici una. Să jonglezi. Pur și simplu, nu-ți poți *închipui* în ce stres trăiesc eu. Să-i fiu mamă lui Theo, să păstrez o slujbă foarte solicitantă și să mențin un mariaj de succes!

Laura a mai făcut o încercare s-o întrerupă. Dar Amanda nu i-a dat atenție.

— Viața e așa de solicitantă, a continuat ea. Nici nu pot să-ți *spun* ce minunat e să fii aici. Să iei o pauză și să te bucuri, în sfârșit, de puțin răsfăț. E groaznic să nu ai o clipă la dispoziție pentru așa ceva.

Amanda a scos din apă un picior cu pielea fină și bronzată, exfoliată doar cu o săptămână în urmă în Utah.

— Dar toți ceilalți trebuie puși în capul listei – evident, Theo în primul rând. Și, numai după asta, la coada cozilor, mai apare și biata de mine.

Femeia și-a examinat subsuorile fine, epilate cu ceară.

— Oamenii îmi spun tot timpul că nu înțeleg cum reușesc eu, a continuat ea zâmbind obosită. Și știi ceva, Laura?

— Da, de fapt, chiar știu, a spus Laura repede. Ceva ce ar trebui să știi și t...

— Nici *eu* nu sunt sigură că înțeleg. Așa că numai Dumnezeu știe ce-o să-i spun ziaristei ăleia.

— Știu ceva ce n-o să-i spui, a zis Laura pe un ton mohorât, ieșind din apă.

Amanda n-o asculta decât pe jumătate. Se uita, cu satisfacție, la celulita de pe coapsele Laurei. Tipa avea o coajă de portocală serioasă. Era șocant cum se lăsau unele femei să decadă după naștere. Dacă ea, cu programul ei frenetic, amestecat, de-a dreptul nebunesc, de mamă care mai și muncește, reușea să se mențină în formă, atunci ce naiba o împiedica pe Laura, care nu făcea nimic?

— Ce vrei să zici cu faptul că știi ceva ce n-am să-i spun ziaristei? a întrebat ea absentă, cu ochii ațintiți în continuare asupra coapselor Laurei.

Aceasta, pe jumătate înfășurată în halatul de prosop, s-a întors către ea.

— Păi, e limpede că îți spun asta numai pentru că ești prietena mea. Pentru că am vorbit de adevăruri neplăcute și toate celelalte.

— Desigur.

Amanda și-a scuturat părul umed cu emfază.

— Deci ce e? Dă-i drumu'!

— Soțul tău și-o trage cu eco-hipiota aia de la cursul prenatal.

Hugo și-a spus că era ca moartea. Nu știai când o să primești lovitura. Dar știai c-o s-o primești.

Faptul că lovitura asta putea să survină în orice moment îl făcea să trepideze de teamă. De pildă, putea să survină atunci când se apuca să-l curețe pe Theo după ce acesta detonase cea mai substanțială încărcătură de scutec din scurta lui viață. Theo suferea de limbrici. Îi luase de la creșă și, generos ca de obicei, nu ezitase să-i împartă și cu taică-su. Ceea ce

însemna că frământarea interioară a lui Hugo avea mai mult decât o cauză imediată.

Singura lui consolare era că Amanda nu putea să atace din străinătate. Hugo ştia că nevastă-sa plecase din nou la New York. Şi cu toate că era evident că Laura putea şi avea s-o şi contacteze acolo, ideea de a-i suporta urletele venite de la trei mii de mile depărtare era mai puţin înfricoşătoare decât aceea de a face faţă furiei Amandei în persoană.

În clipele mai optimiste, Hugo îşi imagina că neveste-sii nici n-o să-i pese; în fond, ce era o aventură? Dar apoi, bărbatul îşi amintea că era vorba de o aventură cu Alice, femeia care era responsabilă pentru încheierea carierei Amandei de la Intercorp. De fiecare dată când se gândea la situaţia asta, Hugo simţea fiori reci pe şira spinării. Ceea ce însemna că simţea fiorii ăştia aproape tot timpul.

Când nu se gândea la nevastă-sa, Hugo îşi făcea griji din cauza lui Alice. Nu mai vorbise cu ea din noaptea aceea teribilă când Laura, cu ochii sclipitori, se coborâse asupra lor cu o furie răzbunătoare.

Alice îşi aruncase şervetul mare şi alb ca pe un drapel al capitulării şi fugise din restaurant, cu umerii rigizi din cauza plânsului reprimat. Hugo o urmăse. Bubuiala continuă a muzicii drum'n'base din foaier se constituise în fundalul sonor al nefericirii lor până la venirea taxiului care trebuia s-o ducă acasă pe Alice.

Abia atunci femeia se uitase la el, cu ochii lărgiţi de teamă.

— Ce naiba o să se întâmple acum? Ce-o să ne facem?

— Fugim împreună ?

— Și cu copiii cum rămâne ? a zis ea prinzându-l cu mâinile albite din cauza efortului. Cu ei cum rămâne ?

Hugo a înghițit cu dificultate.

— Nu-ți face griji, a asigurat-o el închizând portiera sclipitoare a mașinii. Totul o să fie bine. Ce dac-o să iasă totul la lumină ? S-ar putea să fie mai bine așa. O să grăbească lucrurile.

Hugo și-a dat seama, din cauza chipului alb și nefericit al lui Alice, care se proiecta pe fondul întunecat al banchetei de pluș din mașină, că ea nu-i împărtășea optimismul. Nici el nu era sigur ce simțea.

În timp ce se lupta cu Theo pe masa de schimbat scutece, Hugo s-a gândit că, la drept vorbind, momentan viața lui era cam de rahat. Literalmente. Cum curățarea lui Theo prin metode convenționale se dovedise neadecvată, Hugo îl vârase în cadă, iar acum se străduia să șteargă trupul care protesta zgomotos. Tocmai atunci a auzit pe cineva intrând furtunos în casă.

— Ești aici ? a urlat o voce familiară.

Hugo a înghețat. *Amanda*. Care, evident, se întorsese de la New York, pe neașteptate, imediat după ce aflase vestea de la Laura.

Hugo sperase că faptul că era un tată bun pentru Theo avea să-i amelioreze păcatele în ochii Amandei. Dar acum, chinuindu-se cu copilul, conștient de piureul pe jumătate consumat care stătea lipit peste tot prin bucătărie și de hainele murdare, prosoapele ude și haosul general din baie, Hugo și-a dat seama că pierduse partida. Cu inima strânsă, a

ascultat cum Amanda urca scările ca o furtună. Sentimentul de teroare îi creștea cu fiecare treaptă parcursă de nevastă-sa.

Amanda nu și-a îndulcit deloc vorbele.

— Ticălosule, a urlat ea dând buzna în baie.

— Deci Laura ți-a spus, a zis Hugo resemnat, punându-și mâinile peste urechile lui Theo.

A văzut că Amanda arăta extraordinar. Cariera ei de editor la noua revistă nu i se urcase numai la cap, ci peste tot. Părul îi devenise platinat și era tuns la nivelul umerilor. Femeia era îmbrăcată cu un costum care-ți tăia răsufierea, format dintr-o fustă mini cu un imprimeu alb cu negru, o bluză asortată care-i lăsa la vedere o bună parte din abdomen, iar deasupra avea o haină lungă și elegantă din același material. Mai purta niște cizme argintii cu toc înalt și niște ochelari de soare cu lentile mari care completau ansamblul. Uitându-se la ea, Hugo a realizat că devenise mult mai provincial decât bănuise. Uitase completamente că oamenii se îmbrăcau așa. În timpul ăsta, Theo se holba uluit la maică-sa.

— Sigur că mi-a spus, a tunat Amanda. E prietena mea. Îmi e loială. Nu că *tu* ai fi în stare să înțelegi ce înseamnă conceptul ăsta.

În plină stare de demoralizare, Hugo s-a simțit zgâlțâit de un puseu de indignare.

— Loială! a pufnit el. Nu cred c-ai mai fi considerat-o loială dac-ai fi văzut-o cum se dădea la mine acum câteva zile. Dac-ai fi văzut-o cum se freca de unul din stâlpii baldachinului, goală pușcă și beată criță. Femeia asta e nebună de legat.

Ochii Amandei scoteau flăcări.

— Ești un obsedat sexual, un om trist cu fantezii neîmplinite! S-a dat la *tine*? Ei, *sigur*. Era normal să vii cu replica asta. Ai spune orice numai ca să scapi cu față curată.

— Ceee?

— Cum mama naibii îți permiți? a răcnit Amanda. Să ți-o tragi cu ipocrita aia, cu distrugătoarea aia de cariere...

— Nu mi se pare că tu ai avea cariera distrusă, a sărit Hugo. De fapt, aș zice că e chiar invers.

Amanda s-a încruntat și și-a pus mâinile cu gheare ascuțite și roșii în șolduri.

— În locul tău, eu n-aș mai zice nimic, a mârâit ea. Păstrează-ți vorbele pentru avocat. Și pentru tribunalul unde-o să te prezinți pentru divorț.

Hugo l-a strâns în brațe pe Theo cu atâta putere că pruncul a țipat.

— Ce vrei să spui exact cu chestia asta?

— Tu ce crezi că vreau să spun?

Vocea Amandei căpătase o tonalitate ascuțită și triumfătoare.

— Ce vor să spună femeile – sau, ar trebui să zic, *mamele* – aflate în situația mea?

Hugo s-a holbat la ea preț de câteva secunde agonizante.

— Theo?

— Da, Theo. Sinceră să fiu, acum că e așa de prezentabil, ar cam fi cazul să plece din cocină și să locuiască într-un loc decent. Poate, a declamat Amanda cu hotărâre, să vină la Londra, cu mine.

Apoi a aruncat o privire peste costumul plin de spumă, ud și mototolit al lui Hugo.

— A venit vremea să-l preiau. Să-l duc...
ăăă, peste tot. La premiere. La centre de
frumusețe pentru mame și copii. În vacanțe
educaționale. În insulele Galápagos și-n alte
locuri din astea. Are multe de făcut înainte
de Cambridge. Nu se pune problema c-ar fi
prea devreme.

— În insulele Galápagos...?

— Trebuie să fie și botezat cum trebuie.

— Dar noi, de când stăm aici, nici măcar
nu ne-am apropiat de-o biserică.

— Nu *aici*, a zis Amanda agasată. O să fie
botezat în Londra. Evident. În Piața St.
George's Hanover, cu niște nași celebri sau
ceva de genul ăsta.

— Nași cele...

Hugo abia dacă era în stare să rostească
vorbele alea.

— În ceea ce privește școala, a adăugat
Amanda hotărâtă, o să cer să mi se facă niște
favoruri și-o să-l înscriu la școala aia privată
unde merg copiii lui Jeremy Paxman, ai lui
Sebastian Faulks și copiii lui Jade Jagger.

— Dar Theo e fericit aici, a obiectat Hugo.
Îi place la Chicklets. Și cei de-acolo cred că,
în curând, o să aibă un loc pentru el în pro-
gramul prelungit.

Amanda nu-l asculta.

— E o școală grozavă. Richard Curtis a
jucat rolul mașinii de fructe la sărbătoarea
verii de anul trecut. Am trimis un fotograf să
imortalizeze evenimentul.

— Dar nu poți... să-l *dezrăddăcinezi* chiar
așa, a izbucnit Hugo. Theo locuiește aici, nu
la Londra. *Asta* e casa lui.

— Ei, în curând n-o să mai fie, i-a răspuns Amanda fără nici o grijă. Așa că ai face bine să începi să te obișnuiești cu ideea asta.

Vocea lui Hugo ajunsese o șoptă.

— Vrei să spui c-o să ceri custodia? Dar nu poți să faci asta. Nu știi nimic despre Theo.

— Eu știu ce e mai bine.

Hugo s-a încruntat.

— Cum adică, tu știi ce e mai bine?

— Știu ce e mai bine fiindcă eu sunt, dacă-mi permiți să-ți reamintesc, mama lui. Mamele știu ce e mai bine.

— Iar eu sunt tatăl lui. De luni de zile am grijă de el, de unul singur.

Amanda a căscat.

— Of, mai schimbă placa asta nenorocită, da?

— Să ai grijă de un copil e o treabă grea. N-ai liniște nici o secundă... nici nu-ți poți imagina.

Hugo și-a auzit vocea virând de la o furie plină de hotărâre la un ton implorator și disperat.

— Haide, Amanda! N-ai vrea să fii tu cea care să crească băiatul.

— Ei, chestia haioasă e, a cântat Amanda cuvintele, că mi-ar plăcea foarte tare să mai fac o încercare.

Apoi l-a ciupit pe Theo de bărbița mătăsoasă cu unghiile ei tari și lungi.

— Acum că i-a mai crescut părul – slavă Domnului că nu i-a rămas roșu – Theo arată ca o păpușică. O să arătăm bine împreună. Știi că accesoriul cel mai în vogă la ora actuală sunt copiii. Theo poate să meargă cu mine la prezentările de modă și să fie mascota revistei *Class*.

Hugo simțea că-i vine să vomite din motive care nu aveau nici o legătură cu limbricii lui Theo.

— Dar nu poți... a început el, după care s-a oprit.

Bănuia că, de fapt, Amanda putea. Și dacă situația se înrăutățea... Și-a amintit de fotografiile din ziare cu tați care se legau cu lanțuri de macarale, opreau traficul sau aruncau cu pudră roșie în prim-ministru. Și toate astea pentru că le fusese interzis accesul la copii în urma divorțului. Oare asta îl aștepta și pe el? Oare așa ceva se putea întâmpla cu-adevărat? După ce el și Theo trecuseră împreună prin atâtea?

— Fii atent la mine, a spus Amanda cu un triumf amar. Am să...

Dar înainte ca amenințarea nenumită să poată fi revelată, un zgomot venit de-afară i-a distras atenția. Amanda s-a dus la fereastră și a deschis-o ca să vadă ce s-a întâmplat.

— Fir-ar al dracului! Sunt nenorociții ăia de ziariști!

— Ziariști?

Amanda i-a întors o privire furioasă și nerăbdătoare.

— Ți-am spus la telefon, prostule. Vin pentru interviul ăla. Vor să discute cu mine despre cum îmbin eu o carieră de renume cu un mariaj fericit și cu rolul de mamă de succes. Draaaaaaaaaguleeeeeeee! a exclamat ea îndreptându-se spre Theo cu pași mici și tocuri periculos de înalte. Ești gata pentru un portret?

Amanda a înșfăcat copilul așa cum își înșfacă vulturul prada. Apoi l-a strivit de pieptul

ei pentru ca în secunda următoare să-l dezlipească de ea și să i-l arunce grăbită lui Hugo.

— Of, e *dezgustător*! Tocmai și-a șters nasul ăla jegos și plin de muci pe mâneca mea. Ia-l! Repede!

Amanda a fugit la chiuvetă și a început, agitată, să frece murdăria cu unul din bureții copilului.

— Nu-și dă seama că asta e făcută din crêpe de Chine? a mârâit ea.

Când s-a auzit soneria, Amanda a fugit de la chiuvetă, înșfăcându-l, din nou, pe Theo. Rupt de lângă taică-su, copilul a început să plângă încet și obosit.

— Ei, taci din gură, i-a sărit Amandei muștarul.

Maică-sa a luat, apoi, o jucărie de pe marginea căzii și i-a înfîpt-o în gură.

Hugo s-a uitat la Amanda care și-a verificat aspectul în oglindă, și-a aranjat părul și și-a lipit pe față un zâmbet uriaș, cu note hollywoodiene, înainte de a începe să coboare scările sub povara, evident stânjenitoare și nefamiliară, a greutății copilului.

— Ai grijă, a avertizat-o el.

Amanda s-a oprit în loc și s-a uitat la el cu răutate.

— Nu. Tu să ai grijă. Să faci frumos la interviu. Altfel *chiar* c-o să-ți pară rău.

Hugo a văzut imediat în situația asta un colac de salvare. Oare Amanda îi transmisea, deși într-o manieră neplăcută, că dacă rămânea discret și zâmbitor și dac-o sprijinea pe parcursul interviului avea să se calmeze și să revină la sentimente mai bune? Că mai era loc pentru dezbateri, negocieri și, spera el, modificări de opțiuni?

— Hei! Ați ajuns! Intrați, a auzit-o pe nevastă-sa strigând la grupul de oameni care așteptau la ușă.

Hugo i-a urmărit, din capul scărilor, cum au intrat: un fotograf frumos, cu un păr ciufulit în mod deliberat, asistenta lui blondă și minionă, o jurnalistă cu părul tuns scurt, ochelari tehnici, cizme până la genunchi și o haină strâmtă cu un imprimeu cu pătrățele. Toți priveau de jur împrejur cu ochi care parcă-și cereau scuze.

— Acesta e soțul meu, a spus Amanda când Hugo a coborât scările.

Jurnalista i-a zâmbit de complezență.

— Deci, tu ești bărbatul cel norocos? Bărbatul căsătorit cu superfemeia asta? a zis ea indicând-o pe Amanda. Îmi închipui că uneori nu te simți prea comod.

— Ăăă, da, a recunoscut Hugo.

Cu siguranță că rareori se simțise mai puțin comod decât în clipele alea.

Ziarista și-a notat ceva. Hugo a văzut că expresia Amandei era încurajatoare, aprobatoare.

În următoarele două ore, Hugo a cărat cești de ceai pentru întreaga echipă, în timp ce Amanda stătea pe canapea cu Theo și-i dădea înainte despre abilitățile ei de mamă, editor și gospodină.

— Cred că ești așa de mândru de ea, a perorat ziarista când Hugo și-a făcut, din nou, apariția cu tava lui.

Bărbatul s-a forțat să clatine din cap.

— A, sunt!

Prinzând, cu coada ochiului, expresia Amandei, și-a dat seama că aceasta aștepta de la el mai mult entuziasm.

— Amanda e... *uluitoare*!

Partea asta era, măcar, adevărată.

— Cum jonglează cu toate responsabilitățile! a adăugat jurnalista pe un ton admirativ.

— E... incredibil, a încuviințat Hugo.

— Și tu cât de mult o ajuți? a vrut să știe ziarista. Cu copilul, mă refer.

Hugo s-a uitat la Theo, care se juca fericit cu exponometrul fotografului. A simțit starea războinică a neveste-sii.

— A, a zis el străduindu-se să pară jovial. Sunt *destul* de implicat. Încerc și eu, a adăugat el cu un hohot autocritic.

— Dar e greu să ții pasul cu ea, nu? l-a îmboldit ziarista.

Hugo n-a zis nimic. N-avea încredere să deschidă gura.

— E așa de cuminte! a remarcat jurnalista referindu-se la Theo. Chiar că *ați ajuns* cu educația lui la nivel de artă, a continuat ea, mai notându-și ceva.

— Mulțumesc! i-a răspuns Hugo cu o jumătate de secundă înainte ca Amanda să-și poată aroga succesul.

Bărbatul a privit-o în semn de scuză, realizând ce greșeală făcuse. Totuși, pentru el a fost un motiv de mare mândrie și, în același timp, de amarnic regret că Theo nu a izbucnit în plâns și nici n-a făcut vreo criză. Pentru prima dată, i-ar fi făcut lui taică-său un mare serviciu, iar pe maică-sa ar fi pus-o într-o lumină foarte proastă. Dar Theo nu se mai deda unor astfel de comportamente. Sub nici o formă. În vreme ce Hugo se relaxase și înflorise în calitate de tată, Theo se relaxase și înflorise în calitate de copil.

— Ești prea bună! s-a fandosit Amanda întinzându-și către Hugo ceașca de ceai. Aș mai vrea niște ceai, te rog... *dragul meu*.

— Nu mai avem lapte, i-a răspuns Hugo. Draga mea, a adăugat el grăbit.

Amanda și-a dat ochii peste cap către ziaristă.

— Bărbații! Tipic! Le ceri să țină minte *un singur lucru*! Ei, asta e, a adăugat ea cu o lejeritate teatrală. Știi cum se spune: dacă vrei ceva, nu ruga o persoană ocupată. Roagă o mamă stresată, care jonglează cu o mulțime de sarcini și mai și lucrează!

În timp ce ziarista se foia și lua notițe, Hugo strângea din dinți în tăcere.

— Deci, i-a spus el Amandei când mult, mult mai târziu, ușa s-a închis, în sfârșit, am făcut tot ce-ai vrut. Am făcut frumos.

— Așa e, a fost ea de acord.

— Atunci putem să vorbim despre noi? Despre Theo?

Hugo a adoptat cel mai rezonabil și cel mai puțin războinic ton pe care a putut să-l producă.

— Dacă vrei, i-a răspuns Amanda. Dar nu văd de ce.

— Pentru că ai vorbit despre divorț, i-a amintit Hugo cu amabilitate. Și despre faptul că vrei să-l iei pe Theo, a completat el, lipindu-și nasul de capul calduț al copilului pe care, în timp ce Amanda era ocupată să-și ia la revedere de la musafiri, îl luase din nou în brațe.

— Și ce s-a schimbat? l-a întrebat ea calmă.

Lui Hugo i-a venit să urle din cauza șocului. Deci Amanda îl trăsese pe sfoară. Nu

avea nici cea mai mică intenție să negocieze. Și nici nu avusese vreodată. Îl făcuse să creadă asta numai ca să-i cumpere tăcerea și complicitatea pe parcursul mult iubitei piese în scop de publicitate personală. Hugo s-a uitat la Amanda cu ură. Așadar, asta era situația. Se declanșase războiul.

— Așteaptă tu, a spus el cu o voce scăzută, dar furioasă. O să mă lupt pentru Theo până la capăt.

— Ei, mult noroc în cazul ăsta, i-a spus Amanda trăgându-și haina pe umeri. O să ai nevoie. Tocmai ai declarat pentru o revistă cu circulație națională că sunt o soție și o mamă fantastică. Dacă mai devreme aveai șanse să câștigi, acum ai să pierzi cu siguranță.

Capitolul 26

Alice urmărise și așteptase momentul potrivit ca să discute cu Jake despre viitor. Momentul nu venise încă. În mare parte, pentru că soțul ei fusese mai tot timpul plecat de-acasă. Angajamentele din ce în ce mai numeroase legate de *La Gunoi !*, urmate de serile, din ce în ce mai dese, petrecute de Jake la eco-proteste, însemnau că ocaziile pentru ca Alice să deschidă o discuție se iveau la prima oră a dimineții sau la ore foarte târzii din noapte. Or, nici una dintre aceste variante nu era ideală pentru a aborda posibila destrămare a familiei.

Alice se gândea tot timpul la Hugo. În fiecare noapte, stând singură în pat, de vreme ce Jake se întorcea foarte târziu, Alice își aducea aminte de clipele în care buzele lui Hugo se lipiseră de ochii ei, de gura, de gâtul și de sâni ei. Își dorea cu disperare să știe ce făcea Hugo și cum stătea treaba cu Amanda. Dar, în circumstanțele date, numai un nebun ar fi încercat să facă gestul nesăbuit de a lua legătura cu el. Mai întâi trebuia rezolvată situația cu Jake. Și, așa cum îi atrăsese Hugo atenția, situația trebuia rezolvată cât mai subtil și mai rațional cu putință. Alice se gândise foarte serios la discuția lor din restaurant și acum era mai optimistă. Luând în considerare

trecutul ei de avocat și talentul ei de a aduce argumente, poate că avea să fie în stare să-l convingă pe Jake că soluția lui Hugo era, într-adevăr, cea mai bună pentru toți cei implicați.

Alice aproape că adormise în noaptea în care a auzit ușa de la intrarea în căsuță trântindu-se cu putere. Și, imediat după asta, niște pași grei și furioși care urcau scările.

Rosa a început să scâncească și să se foiască în pat. Alice a înghețat sub plapumă. Chiar mai mult decât înghețase până atunci, dată fiind temperatura mereu nepotrivită din casă.

Ușa de la dormitor s-a deschis, lăsând să pătrundă în cameră o felie de lumină.

— Al! a șuierat Jake. Vreau să vorbesc cu tine jos. Acum.

Alice s-a furișat, vinovată, de sub plapumă. Bănuia, nenorocită, că Jake aflase de Hugo. Dar cum?

— Drobușor! a explodat Jake, în chip de explicație, când Alice a ajuns, desculță și tremurând de frig, în sufragerie, ca să descopere că bănuielile ei fuseseră adevărate.

— Drobușor? a întrebat ea înfigându-și unghiile în tricoul second-hand, decolorat și supradimensionat cu care era îmbrăcată.

— Drobușor! a repetat Jake.

— Te referi la chestia aia cu care vechii celți se pictau ca să-i sperie pe romani?

Cum îl ajutase pe Jake treaba asta ca să-și dea seama ce se întâmplase?

— Și care se dovedește a fi o alternativă viabilă la vopselele artificiale indigo, care sunt potențial cancerigene, și care sunt folosite acum pentru blugi.

Alice s-a încruntat.

— Cum? Nu înțeleg?

Jake a scotocit în buzunar.

— Nici eu n-am înțeles la început, când am găsit chestia asta, a mârâit el, fluturând pe sub nasul lui Alice o bucată mototolită de material din bumbac alb.

Alice s-a holbat la el. Mai întâi a fost nedumerită, apoi, recunoscând obiectul, inima a început să-i bată de să-i sară din piept. Era batista pe care Hugo i-o împrumutase când se întâlniseră în librărie. Probabil că Jake o găsisese în mormanul cu rufe de spălat. Și, desigur, batista avea brodate inițialele lui Hugo.

— Of, ce gest *othelian* din partea ei! Ce prostie *nenorocită* din partea ei! Alice și-a strâns pumnii. Ar fi trebuit să ascundă batista imediat. Dar, pe de altă parte, la vremea respectivă n-avusese nici un motiv. Era departe de a fi disperată, ca acum, să-l revadă pe Hugo. Din contră! Nu știa cum să scape mai repede de el.

— Nu reușeam să pricep cine e H D E F, a tunat Jake, ai cărui ochi alungiți sclipeau în lumina filtrată prin strecurătoarea din tavan. Apoi, la prezentarea de modă, totul a devenit limpede.

— Prezentare de modă?

Alice nu mai înțelegea nimic. Ce căuta Jake, din toți oamenii de pe pământ, la o prezentare de modă?

— Săptămâna Modei din Londra, i-a sărit muștarul bărbatului. Eu și Jess am fost acolo astă-seară ca să susținem folosirea pe scară largă a vopselelor ecologice.

— Am înțeles, a șoptit Alice. Și-aici intră în scenă drobușorul.

— Da. Și acolo am văzut-o pe muiera aia cu bățul înfipt în fund de la cursul prenatal. Tipa aia, ziarista!

Jake a făcut o pauză. Alice a simțit că intră în panică.

— Amanda?

— Care îmi spune, a continuat el pe un ton acid, că te fuți cu bărbat-su.

Jake a fluturat, din nou, batista.

— Hugo Eric Dennis Fine?

Acum, în plină catastrofă, Alice s-a trezit meditănd la prenumele lui Hugo. Nu i se păruse că aduce nici cu un Dennis, nici cu un Eric.

— Știi ce-aș putea să-ți fac? a tunat Jake. Să plec...

O rază de speranță s-a ivit în sufletul lui Alice.

— Păi, dacă ești sigur...

Dacă Jake dispărea, totul se rezolva. Alice nu se așteptase la o încheiere atât de simplă și de rapidă.

— ...și s-o iau pe Ro cu mine.

— S-o iei pe Rosa? a spus ea pe un ton tăios.

— Doar nu crezi c-aș lăsa-o cu tine, nu? Ce fel de mamă ești tu?

Chipul lui Jake s-a schimonosit dezgustat.

— Agentul ăla ticălos și jegos! Al, cum naiba ai putut? Cât de jos ești în stare să te cobori?

Alice a rezistat tentației de a-i răspunde că, dacă era vorba de jeg, atunci atât Allingham House, cât și Hugo erau mult mai curați decât el și Vechea Morgă. Dar era mai important să sublinieze alte chestiuni.

— *Nu poți s-o iei pe Rosa, a explodat ea. N-ai nici un drept legal să faci asta. Tribunalul...*

— *Drept legal? Tribunal?* a întrerupt-o Jake surâzând glacial. Cine are nevoie de drepturi legale? Cu rețeaua mea de eco-cunoștințe clandestine, pot să dispar uite-așa, a spus el pocnind din degete.

Sunetul ascuțit a răsunat în urechile lui Alice.

— *În primul rând, la tabăra nemțească de gândaci.*

— *Gândaci...?*

— *E un grup din Germania care a construit un întreg sistem de tunele sub un teren folosit drept crescătorie de specii rare de gândaci, pe care l-au salvat din mâinile investitorilor imobiliari.*

Alice și-a închipuit-o imediat pe Rosa stând într-un tunel subteran plin cu hipioți nemți, în timp ce deasupra ar colcăi gândaci. Îngrozită, și-a dus o mână la gură.

— *De fapt, a remarcat Jake, inspectând un bulgăre de țărână de pe cămașa jengoasă în carouri, acum că *La Gunoi!* e pe butuci și-așa mai departe, m-am gândit să plec o vreme în străinătate.*

— *E pe butuci?*

Alice știa că situația nu era prea roz. Dar se ajunsese chiar atât de departe? Faptul că ea oprise infuzia de bani însemna că pusese cruce revistei?

— *Da, din păcate, i-a răspuns Jake aruncându-i o privire dură. Așa că ușcheala cu Rosa pică la fix.*

Speranța de care se agăța Hugo era că Barbara, mama-avocat de la Chicklets, avea să accepte să-l reprezinte în lupta cu Amanda. Cu prima ocazie, Fine a încolțit-o în creșă și a rugat-o să meargă să bea repede o cafea. Însă Barbara l-a refuzat.

— Îmi pare rău, a spus ea.

Ochii îi erau injectați din cauza oboselii. Rareori văzuse Hugo o femeie atât de obosită.

— Isabel n-a dormit toată noaptea din cauza dinților. Sunt frântă și în dimineața asta trebuie să prezint dosarul unui client.

— Îți spun repede, a asigurat-o Hugo. Îți spun acum.

Și-acolo, în holul de la Chicklets, pe o voce cât putea de scăzută, Hugo i-a schițat situația cât de bine a fost în stare.

Spre marea lui dezamăgire, Barbara începuse să clatine din cap dinainte ca el să termine de vorbit.

— Nu e de mine, l-a lămurit ea.

— Nu vrei să mă reprezinți?

Oare femeia refuza fiindcă îl dezaproba?

— Dacă aș putea, mi-ar face plăcere să te reprezint. Dar sistemul funcționează altfel. Tu nu poți să-ți angajezi direct un avocat ple-dant. Acum ai nevoie de un avocat consultant.

— A, a spus Hugo dezamăgit. Înțeleg.

— Și oricum, ăsta ar fi un caz de drept familial, iar eu sunt specializată în fraude.

Hugo a izbucnit într-un hohot de râs trist.

— Crede-mă, aici e mai mult vorba de fraudă decât de familie.

Barbara a râs și ea.

— Of, Doamne! În orice caz, în primul rând, ai nevoie de un avocat consultant. Pot să-ți

recomand unul foarte bun. Și, mai presus de orice, du-te la un consilier.

— La un consilier?

Fără să-i facă deloc plăcere, Hugo și-a adus aminte de Laura.

— E cam târziu pentru asta, nu crezi?

Barbara a clătinat din cap.

— În cazurile de divorț, curtea e impresionată dacă se face dovada că ai avut bunăvoința de a merge la consilier și că nu ai abandonat mariajul fără nici un efort.

— Dar mariajul meu e..., a început Hugo.

— Terminat? Sigur că e terminat. Dar aici e vorba de cine primește custodia lui Theo. Tu nu prea ai sorți de izbândă. Știi asta?

Hugo a dat din cap cu amărăciune. Barbara i-a atins brațul într-un gest de consolare.

— Nu-ți face griji. Ai șanse destul de mari. E clar că-i ești devotat lui Theo și ai un serviciu pe care te poți baza.

— Asta e important?

Hugo s-a gândit îngrijorat la eșecul din parcare subterană. El spera să-l poată convinge pe Neil să fie îngăduitor.

Barbara l-a privit surprinsă.

— Sigur că e important. E puțin probabil ca un tată fără serviciu să fie cel căruia să-i fie acordată custodia, atunci când mama este angajată.

— Aha!

— Deci treaba asta, plus mersul la consilier o să atârne în favoarea ta.

Însă șansele în favoarea lui Hugo s-au dovedit a se menține numai până când bărbatul a mers de la creșă la Dunn și Dustard.

Aflând – din descrierea glorioasă și colorată a Shaunei și apoi din detaliile date de Hugo fără prea multă tragere de inimă – de ceea ce se întâmplase în parcare subterană, Neil l-a concediat scurt.

— Îmi pare rău, Fine. Dar hai să fim sinceri: ești un neserios, a lătrat șeful în timp ce Hugo încerca, disperat, să-l aducă la sentimente mai bune.

— Dar, Neil. Haide, prietene! Nu știi ce-nseamnă asta pentru mine. Amanda dă divorț...

— Asta fac și eu, i-a atras atenția Neil, care, conform obiceiului, nu avea chef să fie amabil.

Și, tot conform obiceiului, a trecut prin toată lista de crime comise de Hugo împotriva agenției imobiliare.

— Și tot n-ai reușit să găsești o casă pentru familia Grimbley, a încheiat el. Ca să nu mai spun că n-ai vândut nici proprietatea aia de groază a poponautului, din Charlotte Crescent.

— Neil, pentru numele lui Dumnezeu, s-a milogit Hugo. Trebuie să-mi mai dai o șansă.

— Îmi pare rău, Fine. Ți-ai epuizat șansele.

În timp ce Hugo se gândea amărât la situația asta, în urechi i-au răsunat cuvintele Barbarei. „E puțin probabil ca un tată fără serviciu să fie cel căruia să-i fie acordată custodia, atunci când mama este angajată.” Mai ales când era vorba de o mamă ca Amanda: autodeclarată de succes, care era în stare să jongleze cu mai multe responsabilități. Hugo nu trebuia să închidă ochii ca să și-o imagineze la tribunal, îmbrăcată într-un costum elegant, pregătită până-n dinți, profitând de

șicul ei de femeie dinamică și capabilă să obțină ceea ce merita. Și până la urmă, ceea ce merita era Theo.

La gândul că fiul i-ar putea fi luat de lângă el, Hugo a fost cuprins de disperare. I se părea imposibil de nedrept că se putea întâmpla așa ceva și totuși, mai ales acum, Fine nu avea nici un dubiu că acesta avea să fie rezultatul.

Hugo nu mai vedea decât o opțiune. A trecut în grabă pe lângă Neil, a dispărut în toaletă și a izbucnit în plâns,

După ceva vreme, privind în urmă la zilele care au urmat, lui Hugo i s-a părut un miracol c-a reușit să supraviețuiască. Dintr-un anumit punct de vedere, sigur că nici n-a avut de ales ; cel puțin temporar, Theo continua să fie în îngrijirea lui și să se comporte ca un șef plin de pretenții. Dar noaptea, când copilul dormea, în sfârșit, în pătuțul lui, Hugo stătea întins în propriul pat și se holba, fără speranță, în întuneric, încercând să nu se gândească la gaura neagră care era viitorul lui. Și-a dat seama, cu amărăciune, că nu știa nici dacă Alice mai făcea parte din acel viitor. Toate încercările de a lua legătura cu ea se loviseră de un zid al tăcerii și, o dată, de ușa ferm închisă a Vechii Morgi. Asta fusese cel mai groaznic moment.

Totuși, Hugo se hotărâse să urmeze sfatul Barbarei și a contactat atât un avocat consultant, cât și un consilier. Dar, după eforturile și cheltuielile inițiale, ambele inițiative păreau să fie din ce în ce mai fără speranță. Își pierduse slujba și-i făcuse jocul Amandei la interviul pentru revistă. Prin metode

corecte sau nu și datorită voinței ei neîmbânzite, Amanda avea să obțină ceea ce voia. Ca întotdeauna. În ziua respectivă, de exemplu, în sala de așteptare de la Centrul de sprijin și consiliere Northanger, Hugo a simțit că nu făcea decât să fie prezent.

A auzit cum s-a deschis ușa unuia dintre consilieri, dar n-a ridicat privirea. Dacă doctorul Hasselblad era gata, atunci avea să-l anunțe. S-au auzit niște pași ieșind din cabinet. Hugo a auzit cum pașii se opresc, după care își schimbă direcția către el.

A strâns din dinți și din pumni. Doamne, te rog, fă să nu fie Amanda. Nici n-ar fi trebuit să fie. Aveau ore de consiliere diferite și separate. Asta după ce nevastă-sa acceptase ideea de consiliere, împotriva voinței dar la sfatul avocatului ei, care-i explicase că, dacă Hugo merge la un consilier, atunci și ea ar trebui să meargă.

Hugo a observat că pantofii se apropiau. O pereche de pantofi din piele maro, fără toc s-au oprit chiar sub nasul lui.

— Hugo?

Era vocea Laurei.

— Tu ești?

Hugo a ridicat capul șocat. *Ea!* Vorbea relaxată, de parcă l-ar fi văzut de pe trotuarul de vizavi. Oare femeia asta n-avea nici un pic de rușine?

Hugo s-a uitat la ea pe sub sprâncene. Privirea-i era plină de ură. A observat absența obișnuitului roz violent și a pieptului umflat de efortul de a respira. Laura era îmbrăcată cu un pulover cenușiu cu guler și o pereche de blugi aproape la fel de decenti ca și pantofii.

— Ce dracu' vrei? i-a şuierat el.

A văzut că femeia arăta agitată.

— Ăăă... ce mai faci? l-a întrebat ea. Arăți, ăăă...

— Groaznic? a ajutat-o Hugo sarcastic, conștient de ochii roșii și obosiți și de hainele mototolite de pe el.

Și-a trecut o mână prin păr; şuvițele îi erau mai încâlcite decât își dăduse seama. Nici el nu mai ținea minte câte zile trecuseră de când nu se mai pieptănase. Trebuia să-și mai ridice standardele. Aspectul de boschetar n-avea șanse să impresioneze curtea cu juri, așa cum nici lipsa unui serviciu nu avea s-o încânte.

— Da, i-a răspuns aproape șoptind Laura. Groaznic.

Hugo s-a uitat furios la ea.

— Nu pot să-mi dau seama de ce. Pentru că, evident, mă simt grozav. Niciodată nu m-am simțit mai bine. Mariajul meu s-a destrămat și sunt pe cale să-mi pierd fiul. Ambele situații datorându-ți-se, în mare măsură, ție. Așa că fă-mi, te rog, favoarea și dispari de-aici.

Hugo se așteptase – ba chiar sperase – ca, la auzul acestor vorbe, Laura să plece vexată. Își coborâse din nou capul, numai că pantofii maro și fără toc din fața lui nu s-au pus în mișcare. În loc de asta, s-au întors și Hugo a simțit cum bancheta pe care stătea se lasă sub greutatea femeii care se așezase la rândul ei.

— Hugo, a spus Laura cu voce scăzută. Ascultă-mă.

Hugo a ridicat imediat garda. În mintea lui obosită și nervoasă s-a strecurat ideea că

indiferent ce voia femeia de lângă el, totul făcea parte din planul malefic al neveste-sii. În fond, Laura era prietena loială a Amandei.

— Să te ascult? Glumești? Lasă-mă-n pace! Nu mi-ai făcut destul rău?

— Înțeleg de ce-mi spui asta..., a început Laura.

— Cred și eu că înțelegi, a întrerupt-o Hugo, scuturându-se de mâna pe care Laura o pusese pe brațul lui.

Fine își dorea cu disperare ca femeia să plece.

— ...dar am vrut să-ți mulțumesc, a încheiat Laura.

— Să-mi mulțumești? a sărit Hugo întorcând capul ca să se uite la ea cu-atâta furie c-a simțit cum îi plesnește ceafa. *Să-mi mulțumești?* Laura, ai greșit filmul. Eu sunt în filmul ăla în care soțul, care a avut grijă de copil aproape toată viața acestuia, îl pierde, din cauza capriciului neveste-sii, care nu e niciodată acasă, dar suferă de egocentrism și de impresia că poate să facă orice-și dorește și care se decide să-i ia copilul soțului după ce prietena ei îi spune că acesta a avut o aventură. Nu sunt însă sigur în ce film ești tu.

Laura i-a susținut privirea cu calm.

— Eu sunt în filmul în care mama fără nici o speranță, care voia să-și omoare copilul și apoi să se sinucidă merge la psiholog la sfatul soțului prietenei ei și așa descoperă că suferă de o clasică depresie postnatală. Își dă seama că, până la urmă, nu e deloc nebună. După câteva ședințe de terapie, începe să-și dea seama unde a greșit. În ceea ce privește mariajul, în ceea ce-l privește pe fiul ei și...,

Laura a făcut o pauză și și-a coborât privirea, ...și mai înțelege că anumite gesturi neplăcute, cu iz de răzbunare, cum ar fi faptul că i-a spus prietenei ei de infidelitatea soțului, în loc să vorbească întâi cu soțul și să-i dea acestuia ocazia să se explice, s-au născut din răutate și din dorința de a distruge, de a-i face pe toți cei din jur să fie la fel de nefericiți ca și ea.

A urmat un moment de tăcere. Hugo n-a spus nimic. Depășise deja faza în care nu-și mai credea urechilor.

Ochii nemachiați ai Laurei au clipit sinceri către el.

— De asta am vrut să-ți mulțumesc. Ai fost singura persoană care mi-a sugerat că terapia ar putea fi soluția. La început am fost furioasă, dar dup-aceea m-am gândit la vorbele tale și am realizat că ai dreptate. Probabil că mi-ai salvat viața.

Hugo n-a avut nici o reacție. Ce se aștepta Laura să facă? S-o aplaude?

— Nu merg de multă vreme la psiholog, a adăugat Laura cu seriozitate. Dar deja am descoperit atât de multe.

Și-a pus din nou mâna, cu timiditate, pe brațul lui Hugo.

— În primul rând, am descoperit ce important e să fii sincer. Știu că nu sunt o mamă perfectă. Însă fac tot posibilul. Ca orice mamă. Încerc să accept și limitele lui Fergus în calitate de soț și nu mai aștept de la el ceea ce nu poate să-mi dea. Și, pe parcurs, sper c-am să ajung să mă cunosc mai bine și pe mine. C-o să descopăr cine se ascunde sub tona de machiaj și sub decolteu. Și în spatele alcoolului, a adăugat ea cu un zâmbet plin de regrete.

Hugo n-a zâmbit însă.

— Se pare că ești destul de ocupată, a remarcat el cu acreală.

— Mai am drum lung de parcurs. Asta e clar, a recunoscut Laura cu înflăcărare. Dar o să reușesc. Am început chiar să cred că psihologia e calea pe care ar trebui s-o urmez. La nivel de carieră, mă refer.

Hugo a ridicat din umeri.

— O poveste emoționantă, a observat el cu amărăciune. Mă bucur pentru tine, Laura. Sincer. Mă bucur că te regăsești. Mă face să mă simt mult mai bine acum, că eu sunt pe punctul de a pierde totul.

— Dar ai avut o aventură, i-a atras atenția Laura.

Hugo s-a aprins ca un chibrit la auzul acestei mostre de șocantă impertinență. S-a întors furios către ea.

— Dar cu tine cum a fost când ai apărut în holul hotelului și te-ai întâlnit cu Dumnezeu-știe-cine de Crăciun? Și cum rămâne cu avansurile pe care mi le-ai făcut mie?

Laura a lăsat imediat ochii în jos.

— Oricum, n-a fost o simplă aventură, a murmurat el, dorind s-o facă să priceapă până și pe Laura că relația lui cu Alice nu se înscria pe linia legăturilor ei de joasă speță. Voiam să le spunem – într-un final.

— Da? a zis Laura ridicând o sprânceană în semn de neîncredere.

Hugo s-a adresat din nou podelei.

— Era o chestiune de alegere a momentului potrivit. Voiam să le spunem. Dar nu imediat. Ne-am gândit că avem nevoie de timp, că ei au nevoie de timp ca să poată să accepte ceea

ce e evident. În esență, că fiecare dintre noi nu stătea cu omul potrivit. Jake nu vrea să fie cu Alice, iar Amanda nu vrea să fie cu mine. Și nici unul dintre ei nu vrea să fie cu copiii lor.

— Dar Amanda e mama lui Theo, a subliniat Laura. De unde știi că nu vrea să fie cu el? Hugo a ridicat capul.

— Pentru că a dispărut la câteva săptămâni după ce l-a născut. Pentru că a considerat că niște cadouri hollywoodiene grotești – pe care, apropo, le-a obținut pe gratis – erau același lucru cu a sta acasă și a-și îngriji fiul. Pentru că n-am putut să vorbesc cu ea la telefon în noaptea în care l-am dus pe Theo la spital crezând c-o să moară. Pentru că Amanda e decisă să distrugă un cămin fericit și stabil, deși neconvențional, ca să poată să-și care fiul la prezentări de modă și să-l trimită la școală cu copii de celebrități.

Fine și-a îngropat capul în mâini, frecându-și ochii de parc-ar fi putut, în felul ăsta, să scape de orice durere.

— Da, a adăugat el cu o voce sugrumată. Amanda e mama lui. Și e un exemplu pentru noi toți datorită felului cum reușește să combine cariera de succes cu creșterea copilului și cu viața de cuplu.

Hugo a întors spre Laura o privire înverșunată. Femeia se uita la el șocată.

— Nu mi-am dat seama... s-a bâlbâit ea. Adică era limpede că existau niște situații de autoiluzionare, dar...

— *Autoiluzionare?* a scuiat Hugo. Așa le numesc psihologii?

— Îmi pare rău, a spus Laura în șoaptă.

Ochii ei umezi fixau podeaua. Hugo a aruncat o privire nerăbdătoare către ușa psihologului, care continua să rămână închisă. Abia aștepta începerea ședinței. Nu pentru că, până în acel moment, consilierul i-ar fi spus ceva deosebit de folositor, ci pentru că voia să încheie conversația asta suprarealistă și ridicolă cu Laura. Doctorul Hasselblad întârziase cu aproape o jumătate de oră. Pe cine avea înăuntru? Vreun pacient cu tendințe sinucigase?

— Îmi pare așa de rău, a repetat Laura. Dacă-aș putea să dau timpul înapoi și să nu-i mai spun Amandei, aș face-o. Nu era treaba mea. Dacă-aș putea să fac ceva ca să te-ajut, să-ți îmbunătățesc situația, să-mi îndrept greșeala, aș face-o.

Hugo i-a aruncat o privire scurtă.

— Nu poți să faci nimic, a șoptit el.

— Dar îmi pare *asa de rău*.

Laura și-a căutat o batistă și și-a șters nasul. Hugo a ridicat din umeri.

— Nu știu ce-ai vrea să spun.

— Orice vrei, i-a sugerat Laura. Urlă la mine. Lovește-mă, dacă vrei.

Părea aproape dornică de așa ceva. În creierul lui Hugo s-a aprins o rază firavă de lumină.

— Deci, despre asta era vorba, a spus el cu o satisfacție mohorâtă. Amanda vrea să te lovesc ca să dovedească o dată pentru totdeauna că sunt un tip instabil psihic, violent și nepotrivit pentru rolul de tată.

Laura l-a privit oripilată.

— *Sigur* că nu! a exclamat ea.

Hugo a clătinat din cap neîncrezător.

— Ei, poți să-i spui că n-are nevoie de trucuri de genul ăsta. O să pierd custodia. Deoarece, colac peste pupăză, mi-am pierdut și slujba.

S-a uitat la Laura cu amărăciune.

— Și-n chestia asta ai o parte de vină. Punct ochit, punct lovit. Felicitări.

— Of, Hugo, îmi pare...

— Uite ce e! Nu-mi pasă cât de tare îți pare ție rău. E prea târziu. Răul a fost făcut.

Laura își frământa mâinile chinuită.

— Dar poate că e ceva ce aș putea...

— Nu poți să faci nimic, s-a răstit Hugo la ea. Decât să mă lași în pace. *Pleacă.*

Din cabinetul doctorului Hasselblad se auzea zgomot de scaune trase. Lunga ședință luase sfârșit. Fără nici un alt cuvânt, Laura s-a ridicat și a plecat.

După câteva secunde, ușa doctorului Hasselblad s-a deschis. Hugo s-a ridicat în picioare și s-a uitat curios, dar ca din întâmplare, așteptând să vadă cine avea să iasă din cabinet.

Era Alice.

Capitolul 27

Alice și-a dat seama că era vital să pună capăt relației cu Hugo. Indiferent cât de pline de pasiune erau propriile ei sentimente, ele trebuiau date deoparte pentru ceva mult mai important. Jake era o sticlă de nitroglicerină maritală, care era gata să explodeze, cu consecințe devastatoare, la cea mai mică scuturătură neanunțată. Alice voia, cu disperare, să mențină situația cât mai calmă cu putință. Ceea ce însemna, atâta timp cât era posibil, să mențină statu-quo-ul.

În schimbul promisiunii unei transfuzii de urgență sub formă de bani virăți către *La Gunoi*!, Alice a obținut de la Jake asigurarea că-i va susține eforturile de reabilitare a căsniciei. Avocatul pe care l-a contactat i-a spus lui Alice că niște ședințe de consiliere maritală ar fi benefice atât pentru ea, cât și pentru Jake. Dintotdeauna Alice considerase că toți terapeuții sunt niște șarlatani, dar era adevărat că niciodată nu mai fusese în situația în care se găsea acum. Adică niciodată nu mai fusese obosită, deznădăjduită și, mai presus de toate, disperată. Nici o formă de ajutor nu putea fi exclusă.

Perspectiva unui profesionist asupra problemelor care-i necăjeau putea fi chiar utilă.

Dacă se ajungea la tribunal, faptul că ședințele de consiliere fuseseră ideea ei avea să dovedească dorința lui Alice de a lupta pentru căsnicie, ba chiar și capacitatea ei de a-și recunoaște greșelile.

Cu toate că nu-l mai văzuse pe Hugo din noaptea fatală de la hotel, Alice repetase ce avea să facă dacă se întâlnea cu el pe stradă. Ceea ce se putea întâmpla foarte bine. Noapte după noapte, până târziu, înainte ca somnul s-o cuprindă, Alice își repeta răspunsul rece, dar prietenos. Rezultatul a fost că femeia aproape că ajunsese să creadă și ea în cuvintele pe care le tot repetase. Aproape.

Ceea ce nu repetase, lucrul la care nu se așteptase, era să iasă de la o ședință de consiliere și să vadă, stând în fața ei, motivul pentru care venea acolo.

Nu numai că Alice nu era pregătită să-l vadă pe Hugo, dar nu era pregătită nici să vadă cum arăta Hugo. Cu ochii injectați, părul ciufulit și obrații supti ca un tablou de Schiele. Cearcâne întunecate îi încercuiau ochii înroșiți.

Un val de tandră îngrijorare a trecut cu putere peste capul lui Alice. Femeia și-a spus că Hugo arăta de parc-ar fi fost torturat. Până și vocea îi suna spart.

— Alice, a zis el pe un ton uscat care a făcut-o pe Alice să-și dorească să-l ia în brațe și să-l vindece de toate cu îmbrățișarea ei.

În schimb, a șuierat :

— Ce faci aici?

Zâmbetul lui Hugo părea bolnav.

— Terapie de cuplu. Tu?

Alice a întors ochii.

— La fel.

— Deci Jake a aflat?

Hugo și-a spus că Alice era așa de frumoasă cu eșarfa de un roz blând – care sigur nu era de la gunoi – care-i scotea în evidență bujorii din obraji și-i încălzea nuanța părului.

— Da. Și am înțeles de la el că și Amanda știe.

Hugo a clătinat din cap.

— Deci, în esență, amândoi suntem aici ca să ne ținem căsniciile pe linia de plutire, a pufnit el.

Alice, care privea în pământ, a simțit cum bărbatul o prinde de mână. Un fior de teamă a cotropit-o în timp ce și-a tras mâna înapoi.

— Of, Doamne, Alice, nu face asta!

Hugo părea îngrozit.

— Te comporți de parcă m-ai urî sau ceva în genul ăsta.

— Sigur că nu te urăsc.

Ochii lui Alice s-au uitat direct în ochii lui Hugo. Preț de-o secundă.

— Numai că nu îndrăznesc... Nu ne mai putem vedea. Niciodată.

Hugo și-a repezit un pumn frustrat în palmă.

— E așa de *nedrept*. Alții au aventuri timp de ani de zile până când îi află cineva. *Dacă*-i află cineva. Unii au adevărate familii secrete. Și uită-te la noi! O singură noapte și toată lumea se prăbușește în jurul nostru.

— Suntem vinovați de adulter, a murmurat Alice. E o chestie gravă, Hugo. Nu contează de câte ori s-a întâmplat. O dată sau de milioane de ori, e totuna. Am încălcat o promisiune.

— Și cu ei cum rămâne?

Vocea lui Hugo era un urlet de durere.

— Cum rămâne cu promisiunile pe care ei le-au încălcat? Amanda trebuia să renunțe la carieră și să fie cea mai bună mamă din lume. Jake te-a târât de la New York pe principiul că viața cu el o să fie al naibii de fantastică. Și uite ce s-a întâmplat! Amanda și-a pus coada pe spinare la câteva zile după nașterea lui Theo, iar pe tine Jake te-a transformat într-o eco-prizonieră.

— Știu, a șoptit Alice. Dar nimic din toate astea nu mai contează acum. Tot ceea ce contează e că pot să stau cu Rosa.

— Dar ai putea să divorțezi de el pentru comportament inacceptabil. Crede-mă, m-am interesat. Știu. După cinci minute în casa ta, orice curte cu juri ar fi de partea ta. Am trecut prin față chiar azi-dimineață. Locul ăla arată ca după bombardament.

— Ai trecut prin fața casei mele azi-dimineață?

Lui Alice i s-a oprit răsufierea.

— Trec pe-acolo în majoritatea zilelor, a mărturisit Hugo. Poate-poate te văd. Dar nu te văd niciodată.

În tăcerea care a urmat, bărbatul a găsit în el un curaj disperat.

— Să știi c-ai putea să-l părăsești. Să obții custodia Rosei.

Alice s-a cutremurat în semn că *nu*.

— M-a amenințat că mi-o ia. Cred că vorbește serios.

— *Cum?* Cu ce te-a amenințat? La naiba, Alice. Numai asta și reprezintă un motiv de divorț.

Alice și-a lovit șoldurile cu pumnii strânși.

— Nu mai vorbi de divorț. Nu *vreau* să divorțez.

Hugo a simțit că o mână de fier îl strânge de gât.

— Nu vrei... ?

— Nu vreau să clatin barca. Și acum cred că merit ceea ce mi s-a întâmplat. Nu mai vreau alte probleme. Vreau să stăm împreună, ca o familie fericită.

Hugo se holba la ea nevenindu-i să creadă.

— Of, Alice, pentru numele lui Dumnezeu, a explodat el. Nu se poate să vorbești serios. Ce fel de autopedepsire calvinistă e asta? *Nu* meriți ceea ce ți s-a întâmplat. Ceea ce meriți e o șansă ca să te liniștești.

Alice își frământa mâinile.

— Ei, nimic din toate astea nu mai contează. Ceea ce e cel mai important e să-i ofer Rosei o copilărie fericită și sigură. Alături de ambii părinți. Așa cum am avut eu.

— Chiar dacă unul dintre părinți e nebun? Tu singură ai spus că nu pricepi de ce s-a înșurat cu tine.

— Cu toate astea, se pare că e atașat de ideea de consiliere, i-a răspuns Alice pe un ton defensiv. Poate că exact de asta avea nevoie. Poate c-o să se schimbe. Deja s-a schimbat puțin. Cred că psihologul a observat problema lui de igienă. A început să se spele din nou...

Tonul vocii îi devenise aproape implorator.

— Crezi? a întrebat-o Hugo cu o nuanță de avertizare. Alice, poate că pe tine te-ai convins, dar să știi că pe mine nu reușești. Lupul își schimbă părul, da' năravul ba.

Alice știa că scepticismul lui era de înțeles. Dar, spre surpriza ei, Jake chiar îmbrățișase

ideea de consiliere cu un enorm entuziasm. Încet, dar vizibil, devenise mai calm și întreaga lui atitudine se îmbunătățise de când începuse ședințele de terapie. Așa cum i se îmbunătățise și igiena personală. Nu numai că se spăla, dar începuse, din nou, să se și radă, iar părul ăla soios și lins, pe care Alice îl detesta, în sfârșit dispăruse.

— Are niște cremă hidratantă în dulapul din baie. E prima dată când îl văd folosind așa ceva, a adăugat ea. A început chiar să se dea cu aftershave. Ceea ce nu s-a mai întâmplat niciodată.

În urechile lui Hugo, vocea femeii suna aproape jalnic de nebunească.

— *Aftershave!* a exclamat Hugo, întrebându-se ce legătură avea asta cu tot restul.

Dar și-a revenit rapid.

— Ascultă, stăm aici și pierdem timp prețios. Când ai de obicei ședințele de consiliere? Și la ce ore le are el?

— În fiecare miercuri, la nouă, a murmurat ea. Iar Jake vine la douăsprezece. De ce?

— Ședința mea e, de obicei, miercurea, de la unsprezece. Azi mi s-a reprogramat pe ultima sută de metri. De-asta sunt aici. Dar, Alice, ascultă-mă, o pot muta la aceeași oră cu tine. Pot să-mi iau un alt consilier. Rămâi tu la doctorul Hasselblad – mie tot nu mi-a fost de nici un folos.

Hugo a prins-o de mână.

— Ne putem vedea atunci. Înainte sau după ședință. Ar părea că e din întâmplare, a spus el înghițind greu. Ce zici?

Preț de-o secundă, Alice a ezitat. Apoi și-a scuturat mâna.

— Nu, a răspuns ea cu fermitate. Ce rost ar avea?

Hugo a simțit cum speranța i se scurge din el, așa cum se scurge aerul dintr-un balon care se dezumflă.

— Ce rost? a repetat el. Măcar că ne-am vedea. Am merge să bem o cafea sau...

— Nu putem.

— Of, Alice. Te rog. Nu suport...

— Va trebui, a spus ea tăios. Amândoi va trebui să suportăm.

Hugo a încercat să-și înghită nodul din gât.

— Ai dreptate, a zis el înfrânt. Să te vezi cu persoana pe care o iubești, în timp ce încerci să găsești o cale ca să rămâi cu persoana pe care n-o iubești nu e...

— ...nu e calea prin care ne putem păstra copiii.

Alice s-a îndreptat către ușă. Hugo a izbucnit într-un hohot de râs care suna a gol.

— A, eu l-am pierdut deja pe Theo.

Vorbele astea au avut un efect electric. Alice s-a întors îngrozită.

— Cum – ați avut deja audierea?

— Nu, dar o să aibă loc în curând. Și nu mă aștept să ies de-acolo învingător. Sigur că tu vei fi citată în calitate de persoană cu care am comis adulterul, a spus Hugo zâmbindu-i cu regret.

Alice a tresărit. Citată ca adulterină într-un proces de divorț. În calitate de *cealaltă* femeie. De seducătoare malefică. Nu era rolul în care-și imaginase vreodată c-o să evolueze.

— Dar nu i-l pot da pe Theo Amandei, a protestat ea. Legea Copiilor îl favorizează pe principalul îngrijitor. Adică pe tine.

— Știu. Dar se pare că jurații își închipuie întotdeauna că principalul îngrijitor e mama. Și știi cum e Amanda. Ca să obțină ceea ce vrea o să-și regizeze o apariție demnă de Oscar.

Alice a încercat să-și alunge din minte imaginea maleficei Amanda, în postură de Cruella de Vil, înfigându-și ghearele de-un roșu strălucitor în Theo cel ca un cățeluș.

— *Nu poate. Adică... n-o să i-l dea ei.* Șansele tale trebuie să fie mari, nu? După felul în care l-ai îngrijit. Și mai e și slujba ta, desigur.

— Am fost concediat acum două săptămâni. Alice, nu mai am serviciu, i-a spus Hugo întorcându-și palmele în semn de neputință.

Alice l-a privit disperată.

— Așa că probabil că ai dreptate, a zis Hugo cu o obrăznicie forțată. Nu are nici un rost. Asta a fost. Aici ne luăm adio.

Alice s-a repezit către el și i-a atins obrazul cu buzele.

— Adio, Hugo.

A închis repede ușa în urma ei. Înainte ca Hugo să apuce să-i vadă lacrimile.

Pe tot drumul spre casă, Alice a stat în spatele autobuzului și a plâns pe tăcute, cu nasul în eșarfă. Se simțea ca și cum cineva i-ar fi răsucit un cuțit în inimă.

Îi era groază pentru Hugo. Teamă acestuia că avea să-l piardă pe Theo era, probabil, justificată. Așa cum ea știa foarte bine, procesele în care era implicată Amanda Hardwick erau un dezastru și nimic altceva. Și, peste toate, Hugo își mai pierduse și slujba. Alice a gemut. Simțea că-i vine să vomite și că se

sufocă. Din cauza circumstanțelor, dar și din cauza fumului negru care ieșea din toba de eșapament a vehiculului.

Ajunsă acasă, a deschis ușa dărâmată a Vechii Morgi. Jake, care se afla chiar în spatele ușii, i-a aruncat-o în brațe pe Rosa, care plângea.

— Trebuie să plec, a anunțat el.

Era limpede că era extrem de grăbit.

— A, bine. Unde?

— La ședința de consiliere, i-a strigat Jake vesel peste umăr, ocolind gunoaiele emailate din drum.

Alice a hrănit-o pe Rosa și a dat drumul casetofonului pictat în niște culori primare tari, pe care-l cumpărase de curând, pentru casetele cu cântece ale fetei. Casetofonul părea indestructibil și probabil că urma să aibă o durată de viață ce va rivaliza cu Stonehenge-ul. Totuși, în mod incredibil, nu primise nici un fel de comentarii adverse din partea lui Jake. Alice presupunea că acesta era încă un exemplu al efectului benefic pe care-l aveau ședințele de terapie asupra lui.

Rosa, care era înnebunită după muzică, chiar și de acest gen, țopăia triumfătoare pe melodia „Domnișoara Polly avea o păpușică”, când a sunat telefonul. Era mama lui Alice.

— Ce mai faci, draga mea? a întrebat-o doamna Duffield mai veselă decât se simțea.

În calitate de principală confidentă a lui Alice, era la curent cu toate detaliile. Inclusiv cu amenințarea privind răpirea nepoatei. Până acum reușise, cu eroism, să-și țină sentimentele vulcanice pe acest subiect sub preș.

— Ei, știi, i-a răspuns Alice absentă, surâzându-i Rosei care împingea în sus butonul de volum cu mânuțele ei grăsuțe.

„Bobby Shaftoe“ a izbucnit asurzitor.

— Nu, draga mea, nu știu. Spune-mi.

Alice a tăcut, apoi cuvintele i-au venit în gură ca un torent.

— Azi-dimineață m-am întâlnit cu Hugo. La psiholog.

A închis ochii o clipă.

— A fost... groaznic. Era așa de supărat.

— Și tu? a vrut să afle mama ei.

— Evident că și eu eram destul de supărată. Dar, mamă, mă simt oribil din cauza aventurii. A fost o greșeală. O *mare* greșeală. Am fost cauza atâtor neazuri. Am stricat totul.

— Draga mea, lucrurile astea se întâmplă, i-a spus doamna Duffield pe un ton liniștitor.

Dar nu și vouă, s-a gândit Alice înfierbântată.

— Ei, acum nu se mai întâmplă, a zis ea cu fermitate. I-am spus că nu avem nici un viitor și că ar fi mai bine să încercăm să ne refacem mariajele.

La capătul de fir al mamei lui Alice a intervenit o pauză.

— De ce ai spus asta, draga mea? a întrebat doamna Duffield cu prudență.

Alice a simțit că începe să se enerveze. Oare maică-sa, așezată, în siguranță, pe vârful cel înalt al fidelității maritale, o trata de sus?

— Ascultă, mamă, a răspuns ea exasperată, am mai avut discuția asta. Știi că motivul e acela că vreau ca Rosa să-i aibă alături pe ambii părinți.

— Nu crezi că trebuie să plătești un preț cam mare? Să-ți petreci tot restul vieții cu Jake? După tot ce te-a făcut să trăiești?

— Mamă, pe cuvânt că și-a mai revenit. Cred că ședințele de terapie îl ajută puțin. E foarte dedicat ideii...

— Și-a mai revenit?

Într-un final, autodisciplina pe care mama lui Alice și-o impusese a cedat.

— Crede-mă, draga mea! Oamenii ca el nu-și revin. Ți-ar fi mult mai bine ca mamă singură. Și ție, și Rosei. Divorțează odată!

— Mamă! a exclamat Alice. Ce vrei să spui?

— Ceea ce vreau să spun de-o veșnicie.

Doamna Duffield era acum lansată pe panta furiei.

— Ai putea să divorțezi pe motiv de comportament inacceptabil. Jake te-a târât de la New York pe principiul că viața cu el o să fie absolut fantastică. Și uite ce s-a întâmplat! Te-a transformat într-o eco-prizonieră. Stai într-un mediu mizer. După cinci minute în casa ta, orice curte de jurați ar fi de partea ta. Locul ăla arată...

— Ca după bombardament. Știu, a recunoscut Alice. Exact asta a spus și Hugo. A spus tot ce mi-ai zis și tu acum.

— Dragă mea, cu cât aflu mai multe despre Hugo ăsta, cu atât mai mult începe să-mi placă de el. Episodul când a salvat ursulețul Rosei a fost pur și simplu adorabil. Eroic chiar.

Alice a simțit un junghi dureros la amintirea acelor clipe.

— Asta e în afara discuției.

— Da? De ce?

— Pentru că relația cu Hugo e imposibilă. Eu rămân cu Jake și cu asta basta. Sunt responsabilă de Rosa și...

— Dar omul ăla e nebun, a întrerupt-o maică-sa. Tu singură ai spus că nu pricepi de ce s-a însurat cu tine. Nu-mi spune că situația asta s-a schimbat așa, peste noapte.

Alice se întreba dacă Hugo nu luase oare legătura cu maică-sa. Sau doar foloseau același scenarist?

— Uite ce e, a conchis ea. N-o să fie ideal. Oricum, nu la început. Și se poate să nu fie ideal niciodată. Dar, și-așa, nu sunt sigură că merit să mă simt bine. Nu după ce am făcut.

— Dar nu poți să stai cu un nebun care nu te iubește numai ca să te pedepsești. Draga mea, unde e logica din tot raționamentul ăsta? Și cu ce o ajută situația asta pe Rosa?

Alice a tras adânc aer în piept. Se simțea obosită, defensivă și din ce în ce mai furioasă.

— Știu că eu și Jake n-o să ajungem niciodată la standardul stabilit de tine și de tata. Dar vreau ca Rosa să aibă parte de ceva similar cu siguranța și fericirea pe care le-am avut eu.

Mama ei a oftat.

— Îmi tot zici chestia asta. Dar cred că ar trebui să-ți spun ceva.

— *Ce anume?* a strigat Alice.

Rosa ridicase din nou volumul casetei cu cântecele.

Humpty Dumpty stătea pe un zid...

— Standardul meu și al tatălui tău nu e așa de ridicat pe cât crezi tu.

Vocea doamnei Duffield era sufocată.

— De fapt, când tu erai mică, am fost pe punctul să ne despărțim.

— *Cum?*

— Nu ți-am spus niciodată pentru că am crezut că n-o să fie nevoie. Dar și eu am avut o aventură. Tu aveai atunci vreo trei ani.

Humpty Dumpty a căzut rău...

— Dar...

Alice a strâns receptorul în mână de parcă obiectul acesta ar fi fost singurul lucru stabil din lumea care se prăbușea în jurul ei. *Mama și tata...* o *aventură...* era imposibil. Alice a clătinat din cap cu putere ca și când ar fi vrut să-și alunge din urechi cuvintele maică-sii.

— Tatăl tău a suferit foarte mult atunci când a aflat. A fost îngrozitor. Împăcarea a fost o treabă foarte delicată și dificilă. Iar încercarea de a face cuplul să funcționeze din nou a fost și mai grea.

Creierul iute de avocat al lui Alice îi sărise deja în ajutor.

— Vezi, a exclamat ea triumfătoare. Te-ai împăcat cu tata. Deci ar trebui să știi exact prin ce trec eu cu Jake. Ar trebui să mă susții, nu să-mi spui să divorțez și să nu-mi atragi atenția ce minunat e Hugo.

— Aici greșești tu, i-a răspuns doamna Duffield cu blândețe. Tocmai pentru că eu și tatăl tău ne-am împăcat te sfătuiesc ca tu să te desparți.

Alice s-a încruntat.

— Nu înțeleg.

Mama ei a avut o ezitare.

— Ca să redevenim un cuplu, tatăl tău, în special, a dat dovadă de foarte multă generozitate și amândoi am fost nevoiți să facem față unor adevăruri neplăcute. N-a fost ușor. De fapt, a fost foarte greu. Să refaci încrederea

pierdută e o muncă aproape imposibilă. Dar noi am reușit.

— Și așa o să reușim și noi, a întrerupt-o Alice. Și Rosa n-o să afle niciodată că, la un moment dat, ceva nu a mers. Așa cum nici eu n-am știut.

— Tatăl tău, i-a replicat mama ei cu blândețe, e un om foarte special. Dar, în opinia mea, Jake nu e. Cel puțin, nu în sensul ăsta. Draga mea, ceea ce vreau să spun e că am mari îndoieli că voi doi, chiar și cu toate bunele tale intenții, o să vă puteți reface căsnicia după tot ce s-a întâmplat. Ți-ar fi mai bine dacă ai divorța.

Toți caii regelui și toți servitori regelui n-au putut să-l repare pe Humpty.

— Mulțumesc, mamă, a zis Alice. Apreciez sprijinul tău. Sincer. Mulțumesc foarte mult.

Apoi a trântit receptorul furioasă.

Capitolul 28

Hugo se învârtea amărât prin camera pustie a lui Theo. În ultima vreme, venea deseori în camera aia ; bărbatul își închipuia că ăsta era felul lui de a se pregăti pentru apropiatul moment când aceasta avea să rămână pustie pentru totdeauna.

Îndreptându-se spre ieșire, s-a împiedicat de căruciorul lui Theo, acel mecanism cu care trebuia să învețe să meargă, și, din greșeală, i-a dat drumul. „Hei ! Hai să ne jucăm !“ Când vocea cu accent american a jucăriei s-a făcut auzită, în mod misterios, în cameră, Hugo a tresărit. S-a uitat agitat către mormanul de jucării, o amestecătură colorată de ochi de carton holbați, zâmbete de plastic și membre rigide ițite în unghiuri dramatice. Imaginea asta i s-a părut lui Hugo de-a dreptul sinistră. Fără Theo care să le dea de cap, toate jucăriile alea păreau desprinse dintr-un film de groază.

Fine și-a privit ceasul. Ușurat, a văzut că în curând venea ora să-și ia fiul de la Chicklets. Dimineața, ca fiecare dimineață de când își pierduse slujba, abia trecuse. După ce-l lăsase pe Theo la creșă, Hugo îl sunase pe avocat. Ca în fiecare zi, era convins că în dimineața aia actele de divorț trimise de Amanda sosiseră

prin poștă și, odată cu ele, și data la care era programată audierea. Dar s-a dovedit că actele nu sosiseră.

Hugo era sigur că amânarea asta era o altă formă de tortură aplicată de Amanda. Cu toate că data pe care o aștepta marca sfârșitul a tot ceea ce reprezenta viața lui, Hugo începuse să fie nerăbdător s-o afle. Starea asta de incertitudine îl epuizase. Parcă stătea la hotarul dintre două lumi. Era ca o moarte vie.

Hugo se gândea că probabil ar fi trebuit să-l țină pe Theo acasă, cu el. În fond, nu avea nimic altceva de făcut și ar fi trebuit să se bucure la maximum de ultimele câteva săptămâni, zile, ore sau oricât le mai rămăsese. Plus că, acum că nu mai avea un salariu, taxele de la Chicklets îi consumau economiile care se micșorau văzând cu ochii.

Dar gândul de a-și ține fiul cel vesel și plin de viață, obișnuit acum cu prezența altor copii, închis în casă numai cu amărâtul lui tată și cu amărătele lui strădanii de a avea grijă de el era de neîndurat. Theo merita mai mult. Și, oricum, gestul de a-l retrage de la Chicklets ar fi simbolizat ruperea ultimei legături cu vechea și fericita lor viață împreună. Iar Hugo nu se simțea capabil să facă asta.

Bărbatul a coborât la parter, observând, în treacăt, că pata de igrasie de pe peretele din dreptul scării era mai mare ca oricând. Nu apucase să facă nimic ca să scape de ea. În curând, însă, asta avea să fie problema altcuiva.

Divorțul însemna, evident, că Fitzherbert Place, numărul patru, avea să fie vândută. Și cumpărată de un cuplu cu ochi sclipitori,

entuziasmat și nerăbdător să evadeze în provincia pitorească, care urma să se apuce să renoveze casa cu ajutorul vopselelor antichizante și al cataloagelor de arhitectură clasică. Cât ai clipi, cuplul respectiv avea să transforme locul într-un cămin plin de gust. Hugo spera ca acei oameni, indiferent cine aveau să fie ei, să-și găsească fericirea acolo.

Bărbatul a încuiat ușa de la intrare și s-a urcat în mașină, pornind către Chicklets. Se întreba câte drumuri din astea, odată de rutină și considerate ca fiind normale, îi mai rămăseseră de făcut.

Când a ajuns la creșă, Hugo a fost aproape fericit să vadă Rottweilerul ieșind din birou în stilul ei caracteristic : ca din pușcă. Imaginea asta aducea în peisaj un element de normalitate.

— Domnule Fine, aș vrea să vorbim. În birou, vă rog.

Hugo a urmat-o pe directoarea creșei în bârlogul acesteia și s-a uitat la numărul surprinzător de mare de monitoare care erau aprinse. Și-a spus că locul semăna cu un centru de control al traficului aerian. Nici nu avusese habar că procesul de conducere a unei creșe era așa de tehnic.

— Vreau să vă vorbesc despre Theo, a spus Rottweilerul așezându-se de partea cealaltă a uriașului birou.

— Dați-i drumul, a poftit-o Hugo relaxat.

Pentru prima dată, nu se mai grăbea să ajungă nicăieri.

— Nu e iar vreo problemă cu scutecele, nu?

În urmă cu câteva zile, fusese luat din scurt din cauza obiceiului pe care Theo și-l

făcuse de curând de a-și murdări scutecul în drum către creșă.

— Regulamentul creșei, îi explicase Rottweilerul cu seriozitate, spune că toți copiii trebuie să se prezinte la Chicklets cu fundulețe curate.

De-atunci, din cauza regulamentului creșei, pe drumul către Chicklets, Hugo începuse să se oprească din două-n două minute, să se dea jos din mașină, să se ducă în spate, să-l elibereze pe Theo din chingi, să-l ridice în brațe și să-i miroasă fundulețul ca să se asigure că totul era în regulă. Privirile amuzate ale celorlalți șoferi trebuiau suportate. La fel ca și urletele furioase ale unui Theo care fusese descoperit asupra faptului.

— Nu, a răspuns Rottweilerul. Nu e vorba de scutece. Ci de faptul că Theo a început să muște, domnule Fine.

— *Să muște?*

— Domnule Fine, fiul dumneavoastră a mușcat alți copii.

— Vai, nu!

Hugo se holba cu ochi disperați la suprafața biroului. Un val de rușine l-a copleșit. Își amintea cât de furios și de indignat fusese în rarele ocazii când Theo fusese cel mușcat de alți copii. Fără îndoială că, acum, alte mame și alți tați i-ar fi luat gâtul lui Theo. Slavă Domnului că politica creșei interzicea divulgarea numelui criminalului.

— Nu înțeleg, a zis el. Acasă n-a mușcat niciodată.

Rottweilerul și-a agitat pixul.

— Asta e irelevant, domnule Fine. Trebuie să aflăm de ce face asta aici. Ca să punem capăt acestor gesturi.

— Nu știu, a spus Hugo continuând să se adreseze biroului. Nu poate să fie din cauză că-i e foame. Lui Theo îi place mâncarea și primește din belșug și aici, și acasă.

Rottweilerul a adoptat o expresie ușor exasperată.

— Domnule Fine, foamea e rareori cauza unui astfel de comportament. Copiii mici nu au tendințe canibalice. Iar gestul de a mușca nu e neobișnuit în rândul copiilor care nu au început încă să vorbească. Uneori e doar unul dintre modurile — cu toate că nu e unul prea plăcut — pe care le folosesc ca să se exprime. I se poate pune capăt printr-o atitudine de fermă descurajare.

Hugo s-a agățat de acest colac de salvare.

— Aha! Deci o să încercăm să aplicăm o atitudine de fermă descurajare, nu?

Directoarea creșei și-a agitat pixul în semn de avertizare.

— Dar uneori, domnule Fine, foarte rar, mușcatul poate fi cauzat de altceva. De ceva mult mai punctual. E expresia furiei și a frustrării care sunt generate de ceva.

Femeia s-a aplecat în față. Ochii albaștri exoftalmici aveau o privire întrebătoare.

— Domnule Fine, a întrebat ea, există ceva la care Theo reacționează acum? De pildă, aveți probleme acasă?

Hugo a simțit că se face mic sub privirea intensă a Rottweilerului.

Era limpede că directoarea își dăduse seama că situația de-acasă nu era roz. Iar asta nu era ceva surprinzător; în fond, el era personificarea familiei destrămate. Era nespălat, nepieptănat, hainele îi erau necălcate, iar pantofii nelustruiți. Era nefericit.

Chiar și așa, în ciuda degradării lui personale, Hugo își închipuise că eforturile lui de a-și proteja fiul de efectele negative ale certurilor dinaintea divorțului fuseseră încununate de succes.

Așa de pline de succes fuseseră, se gândea el acum cu amărăciune, că Theo ajunsese să muște alți copii ca să-și exprime nefericirea. Și se aflau încă în faza incipientă de divorț. Nici nu se ajunsese încă în sala de judecată.

— Of, Doamne, a spus el în palma care-i acoperise gura și-i apăsă buzele cu putere în încercarea de a opri urletele care amenințau să izbucnească.

I-a aruncat Rottweilerului o privire îngrozită, imaginându-și-o depunând mărturie în favoarea Amandei. „Regret că trebuie să spun asta, dar capacitatea domnului Fine de a juca rolul de tată e necorespunzătoare. Cu toate că dumnealui are cele mai bune intenții...” Imaginile asistenților sociali și ale ordinelor de separare i s-au bulucit în minte. Poate că nici nu mai trebuia să aștepte până la proces ca să-l piardă pe Theo.

— Of, Doamne, a repetat el către Rottweiler. Vreți să-l dați afară, nu? Sigur că asta vreți. Nimeni nu vrea un copil care *mușcă*...

Vocea i s-a stins pe acest ultim cuvânt.

— Din contră, domnule Fine, i-a replicat Rottweilerul cu vioiciune, ne-ar părea foarte rău să-l pierdem pe Theo. E un băiețel fericit și iubitor. Ceea ce vrem noi este să găsim o soluție. Să-l ajutăm să depășească acest moment.

Hugo s-a întrebat dacă, în toată amărăciunea lui, mai auzea bine. Nu bănuise nicio dată că Rottweilerul avea o fire înțelegătoare.

El crezuse tot timpul că rolul acelei femei era să facă viețile părinților cât mai dificile cu putință.

Peste birou, trăsăturile severe ale Rottweilerului s-au relaxat.

— Domnule Fine, a spus femeia cu o voce blândă, pe care Hugo n-o mai auzise niciodată, cu toate că nu știu care este natura exactă a dificultăților dumneavoastră personale, aș vrea să vă spun ceva. Dacă este ceva ce eu sau Chicklets poate să facă să vă ajute — să spunem, să ținem copilul câte-o oră în plus, din când în când — vă rog să mă anunțați. Noi suntem aici ca să vă sprijinim pe dumneavoastră și, desigur, pe Theo, în orice fel putem.

De uimire, Hugo a simțit cum alunecă într-o parte. Dar, în ultima secundă, a reușit să se oprească să nu cadă de pe scaun; ba chiar, a reușit să bolborosească niște cuvinte de mulțumire. Cu toate că tot nu-i venea să creadă ce auzise.

— Cu mare plăcere, domnule Fine.

Plină de tact, Rottweilerul a întors privirea de la ochii umeziți ai lui Hugo.

— Aici, la Chicklets, suntem conștienți de numeroasele dificultăți cu care se confruntă mama care și muncește — mă scuzați, *părintele*. Și, în particular, cele cu care vă confrunțați dumneavoastră.

— Ce vreți să spuneți? a croncănit Hugo.

— Ăăă. La început, a fost foarte limpede că ați trecut prin — cum să mă exprim? — printr-o perioadă plină de provocări cu Theo. Dar cu toții am admirat felul în care ați făcut față și cum ați reușit să construiți o legătură extraordinar de strânsă și de plină de iubire cu fiul dumneavoastră.

Hugo era mult prea surprins ca să mai poată vorbi.

— În plus, întotdeauna v-ați conformat rapid regulilor creșei și ne-ați sprijinit de fiecare dată când ați putut. Domnule Fine, dumneavoastră sunteți un părinte model. Credeți-mă! Mi-aș dori să fie mai mulți părinți ca dumneavoastră la Chicklets.

— Un părinte model? a respirat Hugo. *Eu?*

— Și-acum, a spus Rottweilerul întinzându-se către un ceainic electric care se afla pe o masă din spatele ei și dându-i drumul. Dați-mi voie să vă propun o ceașcă de ceai. Cu zahăr, a adăugat ea aruncându-i lui Theo o privire amuzată. Cred, a completat ea cu un surâs, primul pe care Hugo îl vedea înflorind pe buzele ei, că face bine la șocuri.

În ultima vreme, Theo se atașase foarte tare de un joc în care un morman de inele de lemn colorate trebuiau înfipite într-o țepușă. În consecință, bună parte din după-amiaza care a urmat întoarcerii de la Chicklets Hugo a stat răbdător lângă copil, în camera acestuia, aclamându-l și bătând din palme de fiecare dată când băiețelul reușea să înfigă câte-un inel. Theo a făcut curând legătura între efort și recompensă, așa că a ajuns curând să se aclame singur, țopăind de zor plin de fericire. Hugo râdea și el, străduindu-se să nu se întrebe câte astfel de ocazii îi mai rămăseseră. Părinte model sau nu. Pentru că, totuși, părerea Rottweilerului, concluzionase el mohorât, n-avea să conteze prea tare în lupta cu Amanda. Având în vedere trucurile mișelești pe care le ținea ascunse în mâneca hainei de firmă.

Poc. În vreme ce Theo, care reuşise să înfigă cu succes un inel deosebit de mare şi de gros, a izbucnit din nou în aplauze, Hugo şi-a alungat grijile şi a început să bată din palme şi să-şi ovaţioneze fiul cu frenezie.

— Ce imagine emoţionantă, a observat cineva foarte caustic din pragul uşii.

— *Amanda.* Cum dracu'...

— Am intrat?

Femeia a băgat mâna în buzunarul hainei din piele neagră strălucitoare şi a agitat metalul zornăitor.

— Încă mai am cheile.

În timp ce Amanda înainta în cameră pe tocurile ei înalte, Theo s-a oprit din jocul cu inelele şi a ridicat privirea către ea. Feţişoara copilului căpătase o expresie solemnă, iar ochii, o privire gravă. Hugo s-a uitat la el îngrijorat. Copilul acumula toată tensiunea din atmosferă ca un burete. A doua zi, un copil amărât de la Chicklets avea să sufere consecinţele.

Amanda l-a fixat pe Hugo.

— Arăţi ca dracu', a observat ea cu francheţe.

Hugo începuse să se obişnuiască cu genul ăsta de remarci.

— Probabil pentru că în ultima vreme nu m-am distrat prea tare, a replicat el sarcastic.

Se întreba ce voia nevastă-sa. Fără îndoială că voia să-l atragă în cursă, pentru ca Hugo să mai spună ceva ce putea fi folosit ulterior, la proces. Amanda s-a învârtit prin cameră, cu mâinile cufundate în buzunarele hainei. Hugo n-a invitat-o să se dezbrace. Bărbatul a sesizat machiajul fără cusur şi felul în care-i strălucea părul. Evident, în urma atenţiei acordate recent de cineva care costa scump. Pe

lângă ea, și el, și Theo, a cărui față purta încă dovada grăitoare a fasolei pe care o mâncase la prânz, arătau mai mult decât șifonați.

Hugo s-a tras mai aproape de Theo, într-un gest protector. Copilul redevenise interesat de inelele și țepușa lui. Hugo s-a uitat la nevastă-sa cu precauție. În minte i-a apărut un alt posibil motiv al vizitei acesteia. Dar dacă Amanda își închipuia că putea să ia copilul acum, se înșela. Deocamdată, tribunalul nu decisese nimic. Nici măcar nu se stabilise data audierii. Pentru moment, casa lui Theo era Fitzherbert Place, alături de el.

— De ce ai venit? a întrebat el cu precauție.

— Ca să discutăm.

— Ce mai e de discutat?

Deci bănuiala lui fusese corectă.

— Și oricum, credeam că acum discutăm prin avocați.

Amanda stătea acum cu spatele la el, așa că Hugo nu-i putea vedea expresia feței. Era însă sigur că pe chipul neveste-sii se citea triumful și ceva mai profund decât disprețul. Amanda gândea, probabil, că Fitzherbert Place e o cocină. Cu cât mai repede își retrăgea acțiunile din investiția asta, plus fiul, cu atât mai bine.

— Am venit să-ți spun, a zis Amanda după ceea ce lui Hugo i s-a părut a fi cea mai lungă pauză din istorie, că am greșit.

Degetele bărbatului s-au strâns și mai tare în jurul piciorușului calduț al lui Theo.

— Că ai greșit? a croncănit el. În legătură cu ce?

— În legătură cu totul.

Amanda continua să se adreseze zidului. Sau poate comodei care era lipită de el.

— Vrei să spui... ?

Speranța a început să urce în Hugo ca un vulcan în erupție.

— Adică nu vrei să mai divorțăm ?

O mulțime de posibilități minunate se învâlmăseau amețitor în capul bărbatului. Amenințarea separării de copil fusese, în sfârșit, eliminată. Theo, el și Amanda din nou împreună, ca o familie. Și, cu toate că varianta asta era greu de imaginat, Hugo avea să se străduiască de dragul lui Theo. *Avea să reușească*, indiferent cât de rău s-ar comporta Amanda. Perspectiva asupra acestei situații i se schimbă. Cele mai groaznice, mai arogante și mai uluitoare de egoiste excese ale nevestei-sii erau o adevărată plăcere față de groaza cu care Hugo trăise în ultimele săptămâni.

Amanda s-a întors. Chipul lui Hugo era atât de înflăcărat de speranță încât femeia și-a spus c-ar fi putut să-și încălzească mâinile la acel foc. În loc de asta, însă, a clătinat din cap.

— Nu, i-a răspuns ea scurt. Nu la asta m-am referit. Vreau în continuare să divorțăm.

— Da ?

Vulcanul a devenit o crevasă înghețată.

— Noi doi nu avem un viitor împreună. În plus, a adăugat Amanda relaxată, îndoindu-și un deget pe care se găsea un inel cu piatră mare, am întâlnit pe altcineva.

Hugo a închis ochii. Tocmai când credea că n-o să mai fie în stare să suporte furtuna aceea emoțională, a mai primit o lovitură care

l-a făcut să se îndoie de durere. Theo urma să aibă un tată vitreg. Principalul model masculin din viața băiatului n-avea să fie el, ci...

— Cine e? a întrebat Hugo. Pe cine ai întâlnit?

S-a dovedit că era vorba de directorul revistei.

— Un tip fantastic. Îl cheamă Rick, s-a entuziasmat Amanda. E chel, într-adevăr, dar destul de sexy. E un businessman redutabil. Și, evident, e putred de bogat.

Hugo s-a gândit întristat că poate un businessman redutabil, care mai era și putred de bogat, era un bun model pentru Theo. În orice caz, era un model mai bun decât el.

— Și-o să te măriți cu el?

— Poate, a răspuns Amanda cu un zâmbet cochet.

— Și-atunci, a zis Hugo dezinteresat, în legătură cu ce ai greșit?

— Poftim? a spus Amanda detașată.

Era clar că se gândea tot la Rick. Sau, mai curând, la banii lui.

— Ai zis c-ai venit să-mi spui c-ai greșit. În legătură cu ceva.

— A, da.

Cu un aer absent, Amanda și-a trecut mâinile prin părul ei cel costisitor.

— Am greșit, a zis ea verificându-și rujul într-una din oglinjoarele de la patul lui Theo, în legătură cu mine.

— Cu tine?

Hugo habar n-avea la ce se referea Amanda.

Femeia a început din nou să se plimbe prin cameră, încercând să nu adune jucăriile împrăștiate pe podea cu tocurile.

— M-am gândit la mine, a anunțat ea.

— Da-a?

Ce era nou în asta ? Șansele ca Amanda să se gândească vreodată la altcineva pur și simplu nu existau.

— Mi-am dat seama de câteva chestii, a anunțat ea în continuare. Chestii de care nu mi-am dat seama până acum. De pildă, faptul că, în vreme ce unele femei sunt născute să fie mame, pentru altele, cariera e ceea ce contează.

Hugo s-a încruntat. Numai pentru Amanda treaba asta constituia o revelație. Bărbatul nu înțelegea spre ce se îndrepta discuția respectivă, iar suspansul îl făcea să simtă că mușchii i se topesc de durere.

— A fost așa de greu, a declarat Amanda întorcând către el niște ochi cu priviri tragice. Să fac să meargă totul. Serviciul, Theo, tu și cu mine. Jonglatul cu toate astea. Toată chestia asta hidoasă cu mama care și muncește.

Hugo a simțit cum în el se năștea un val familiar de furie. Nu mai avea chef de tot rahatul ăsta cu autoiluzionarea. Aducându-și aminte de Barbara, aproape leșinată de oboseală în holul de la Chicklets, chinându-se să-l ajute pe el, lui Hugo i-a venit să-i urle Amandei să revină la realitate. Sau să-și ia tălpășița. De ce să-și irosească una dintre ultimele după-amiezi pe care el și Theo le puteau petrece împreună ascultând iar discursul ăsta ?

— Știi, a oftat Amanda, una din cele mai groaznice chestii a fost că n-am putut să vorbesc cu nimeni despre povara teribilă pe care am purtat-o.

Chiar cu nimeni, s-a gândit Hugo. Cu excepția tuturor cititorilor revistei care-i luase interviu.

— Pentru că, desigur, niciodată n-am avut timp de asta, a continuat Amanda ca o martiră. Asta până acum. Aseară am purtat o lungă discuție, la telefon, cu Laura. Ea m-a sunat. M-a *obligat* realmente să mă deschid în legătură cu toate.

— Nu mai spune! a replicat Hugo sardonice.

Probabil că toată treaba necesitase un efort egal cu acela depus ca să deschizi o cutie cu pliculețe de ceai. Amanda a clătinat din cap nerăbdătoare.

— A fost așa o ușurare. Măcar acum, am vorbit la nesfârșit despre *mine*. Despre presiunile la care am fost supusă. Despre toată incertitudinea pe care am simțit-o. Și despre frustrarea mea, ca perfecționistă, de a nu fi în stare să fac totul – să muncesc, să fiu soție și mamă – la nivel de top.

Privirea lui Hugo a fugit către jucăria lui Theo. Se întreba dacă n-ar putea s-o bată pe Amanda cu ea. S-o bată până s-o lase lată. Nu era de mirare că jucăria aia i se păruse sinistră. Oare avusese o premoniție?

— Și Laura – știi..., Amanda a clătinat din cap ca și cum nu i-ar fi venit să creadă. Ei bine, a fost *uluitoare*. Am subestimat-o. N-am avut nici cea mai vagă idee ce *înțeleaptă* e.

Înțeleaptă. Hugo putea să găsească mulți termeni ca s-o descrie pe Laura. Dar ăsta nu era unul dintre ei.

— M-a ajutat să realizez ceea ce refuzasem să-mi dau voie să accept.

Ochii Amandei se lărgiseră din cauza uimirii.

— Că unele femei pur și simplu nu s-au născut ca să fie mame. Dar că toată călătoria — nașterea copilului și așa mai departe — a fost o parte necesară a drumului către conștientizarea de sine.

— Am înțeles.

Tonul vocii lui Hugo era, în mod deliberat, neutru, în ciuda furiei care clocotea în el.

— Deci eu și Theo am fost un soi de experiment.

— Exact, i-a confirmat Amanda clătinând din cap încântată. Faptul de a deveni mamă eu însămi a fost pasul decisiv către conștientizarea ideii că, de fapt, nu asta e rolul meu. Și Laura mi-a explicat că, dacă ești genul ăsta de femeie, atunci cel mai bine e să recunoști și să-ți accepți celelalte puncte forte. Mi-a arătat că admitându-ți punctele slabe, dai, de fapt, dovadă de forță.

Amanda s-a uitat la Theo cu răceală.

— Și să știi că am multe puncte forte. În primul rând, sunt o mare scriitoare. Sunt o persoană care manevrează cuvintele extraordinar de bine. Sunt un mare editor. *Class* merge fantastic de bine.

— Da?

Hugo s-a gândit mohorât la salariul care, fără îndoială, era și el fantastic de mare, dar care, în mod misterios, nu ajunsese niciodată în Fitzherbert Place.

Amanda s-a aplecat din nou la oglinjoara de la pătuț ca să-și inspecteze straturile de mascara.

— Rick e disperat să fac mai multe. Să fiu directorul unui lanț întreg de publicații.

— Felicitări.

Amărât, Hugo și-a imaginat că asta însemna că Theo avea să petreacă zile multe și lungi într-o altă creșă.

— Mulțumesc.

Amanda a clătinat din cap cu grație.

— Și-aici vine surprinsa, cum se spune.

— Surpriza.

— Cum?

— Aici vine surpriza. Așa e expresia.

Iată persoana care manevra cuvintele extraordinar de bine.

— A, da. Oricum, ce voiam să-ți spun e că Laura m-a ajutat să *văd*.

— Ce să vezi?

Hugo crezuse că Laura se pregătea să devină psiholog, nu optician.

— Că, după tot ce am trăit, merit o pauză. Și că despărțirea noastră e o pauză firească, o șansă să decid cum vreau să-mi trăiesc restul vieții. O șansă să ies din caruselul acesta îngrozitor și stresant al mamei care vrea să le facă pe toate. O șansă să încep o viață nouă cu Rick, o viață liberă de orice legături și responsabilități. *Hugo*, a spus Amanda uitându-se plină de pasiune în ochii lui, Laura m-a ajutat să fiu *sinceră* cu mine însămi.

Hugo nu era sigur dacă trebuia să râdă sau să plângă. Sau doar să urle și să sară pe fereastră.

— Amanda, iartă-mă că sunt așa de prost, a zis el.

— A, pentru asta te-am iertat de multă vreme, i-a replicat ea cu amabilitate.

— Dar unde ne duce toată discuția asta?

Amanda și-a trecut mâinile prin păr plină de frenezie.

— Laura m-a convins că, dacă-l iau pe Theo cu mine, la Londra, fac cea mai mare greșeală pentru cariera mea. Ca să nu mai spun că mi-aș complica începutul noii mele vieți alături de Rick.

Hugo a fost la fel de șocat ca și când un cal l-ar fi pocnit în boașe.

— Cum? *De ce te-a convins?*

— M-a convins că lui Theo i-ar fi mai bine aici, cu tine. Să rămână între toate lucrurile și toți oamenii cu care e obișnuit. La aceeași creșă și așa mai departe.

Dacă n-ar fi stat deja jos, Hugo a simțit că i s-ar fi înmuiat genunchi. Binecuvântată fie Laura. Voise să-l ajute și-l ajutase. Și-ncă *în ce fel*. Folosindu-și nou descoperitul talent de psihoterapeut asupra vanității, egoismului și autoiluzionării Amandei, reușise să învârtă lucrurile astfel încât să le fie bine tuturor.

— Așa că, la divorț, ai să obții custodia, a concluzionat Amanda cu voioșie. Putem să aranjăm mai târziu chestiile legate de acces, pensie alimentară și toate celelalte rahaturi.

Toate celelalte rahaturi. Toate celelalte rahaturi care, în mod cotidian, distrugeau vieți. Inclusiv viața lui. Sau, cel puțin, așa se așteptase el.

— Pensie alimentară? a întrebat Hugo.

Cuvintele astea i-au tăiat avântul dat de bucuria care începuse să crească în el.

— Știi că sunt lefter. Mi-am pierdut slujba.

— Am aflat.

Amanda l-a privit aproape cu afecțiune.

— Ratatule! Normal că eu am să ți-o plătesc *ție*. Pentru creșterea lui Theo.

Amanda s-a uitat la ceas.

— Fir-ar al dracului! Atâta e ceasul? Trebuie să fug. Am o lansare de ruj la Grosvenor House. La revedere, dragul meu, a zis ea absentă, fluturând o mână în direcția lui Theo, înainte să dispară pe ușă cățărata pe tocurile ei înalte.

— Aiiiii, a spus copilul triumfător, înfigând ultimul inel de lemn în țeapă.

Capitolul 29

Lui Hugo aproape că nu-i venea să creadă ce noroc îl lovise. Norii se risipiseră. El și Theo aveau să rămână împreună. În timp ce Amanda avea să înceapă o viață nouă cu businessmanul ei redutabil, care era putred de bogat. În urma divorțului, care virase miraculos de la îngrozitor de dificil la aproape imposibil de amical, el, Hugo, avea să fie liber să se însoare cu absolut oricine dorea.

Tot ceea ce mai rămânea de împlinit pentru ca fericirea lui să fie deplină era s-o convingă pe Alice că era o greșeală să rămână cu soțul ei. Dar asta, în mod evident, nu avea să fie o treabă ușoară. Trebuia să găsească o cale s-o ajute să se salveze. O modalitate care să-i liniștească sentimentul împovărat de vină și care să-i dea siguranța că n-avea s-o piardă pe Rosa.

Hugo era conștient că un simplu exercițiu de logică nu era suficient. O serie normală de argumente nu avea să aibă nici un efect. Și asta, în primul rând, pentru că Alice nu-i va permite să-i vorbească. De fiecare dată când o suna, femeia nu-i răspundea. Iar când Hugo și-a făcut din nou curaj să bată la ușa Vechii Morgi, aceasta a rămas, ca și înainte, închisă. Fine încercase să urle prin cutia poștală, dar

n-a obținut nici un rezultat. Se părea că singurele forme de viață din locul ăla erau clopoțeli de vânt, făcuți din cutii de fasole și atârnați în grădină și pantofii îndesați cu plante care bordau zidurile casei.

Nu-i mai rămânea decât o singură posibilitate de a se întâlni cu Alice. Hugo știa unde și când mergea la ședințele de terapie. Acolo avea s-o aștepte.

Când, cu inima bătându-i să-i sară din piept, Hugo a văzut-o pe Alice ieșind, în sfârșit, din clinică, a observat că femeia arăta la fel de tristă ca o zi ploioasă. Era clar că ședințele ei erau la fel de utile cum fuseseră și ale lui. Printre multele bucurii ale prezentei lui situații se număra și aceea că nu mai trebuia să se chinuie cu doctorul Hasselblad.

Stând în mașină, la căldură, Hugo a urmărit-o pe Alice care cobora în josul străzii, către stația de autobuz. Când aceasta s-a oprit, a dat drumul la motor și a pornit mașina, încetinind în dreptul ei, ca și când atunci ar fi observat-o.

— Alice! Te duc cu mașina?

Când l-a auzit și l-a văzut pe Hugo, pe chipul lui Alice a trecut un val de încântare. Apoi, în mod evident în urma unui efort, tânăra și-a rearanjat trăsăturile ca să nu mai exprime nimic.

— Nu pot să vorbesc cu tine, a șuiert ea, clipind des ca să-și alunge picăturile de ploaie din gene.

— Haide, Alice, a îmboldit-o el. Urcă-te în mașină. Am niște vești pentru tine. Niște vești grozave.

— Nu pot.

Ochii lui Alice au privit de jur împrejur îngroziți.

— Poate să mă vadă Jake. Ședința *lui* trebuie să înceapă din minut în minut.

— Alice! Haide! Plouă cu găleata.

— *Te rog*, l-a implorat ea. Pleacă. Lasă-mă-n pace.

Hugo a avut o ezitare. Nu putea să plece fără să-i spună ce se întâmplase. Era clar că nu asta era cea mai bună metodă de a comunica. Așa cum nu era nici cea mai intimă. Dar ce altceva putea să facă?

— Amanda se mărită din nou! a urlat el prin fereastra șoferului. Cu un businessman redutabil care e putred de bogat!

Restul oamenilor care așteptau autobuzul au început să aclame.

— Bravo ei! a bubuit o bătrână solidă, fluturându-și bastonul prin aer.

— A fost de acord să obțin custodia lui Theo! a strigat Hugo.

Alte ovații. Între timp, pe chipul lui Alice se citea că în ea se dădea o luptă pe viață și pe moarte. Se vedea că pe jumătate exulta și pe jumătate îi venea să se scufunde în pavaj.

— Așa că nu înțelegi, Alice? a zbierat Hugo. După ce se încheie divorțul, pot să mă recăsătoresc. O să-l am pe Theo. Așa că tot ceea ce trebuie să faci tu e să divorțezi de Jake, pe motiv de comportament inacceptabil, și după asta tu, eu, Rosa și Theo putem să trăim împreună. Fericiți până la sfârșitul vieții!

Mulțimea din stația de autobuz a luat-o razna.

— Haide, drăguță, a îndemnat-o bătrâna pe Alice. Arată a fi un tânăr așa de dulce. *Eu* m-aș duce cu el.

— Eu nu vă stau în cale, s-a infuriat Alice.

Apoi s-a întors mânioasă, începând să meargă pe stradă fără să dea nici o atenție băltoacelor. Hugo, care, la rândul lui, nu dădea nici o atenție claxoanelor care răsunau în spate, a continuat să se târască în paralel cu ea, strigând și implorând-o, însă fără nici un rezultat. După câteva minute de marș furios, Alice a cotit-o, dintr-odată, pe o străduță laterală, astfel că Hugo a pierdut-o din vedere.

Hugo a continuat să bântuie pe străzi, dar fără nici un succes. Într-un final, acceptând înfrângerea, a parcat mașina fixând posomorât volanul. Era atât de aproape și, totuși, atât de departe. În cazul Amandei intervenise un miracol. Însă, în ceea ce o privea pe Alice, numai declararea lui Jake ca teroristul numărul doi al planetei, după Osama bin Laden, ar fi putut-o convinge că mariajul ei nu avea nici un viitor.

În realitate, deși Hugo nu știa asta, lucrurile stăteau cu totul altfel. Speranțele lui Alice legate de un viitor marital stabil suferiseră lovitura de grație.

E adevărat că existaseră avertismente. Crema hidratantă din dulapul din baie fusese completată de curând cu o loțiune tonică și o cremă de curățare a tenului. În plus, colecția de aftershave se dublase ca număr. Jake făcea acum baie în fiecare zi, trăgea apa la WC cu frenezie, și un număr de tricouri care erau, în mod cert, noi se adăugaseră garderobei compuse,

până atunci, numai din haine second-hand. Dar altceva l-a dat de gol până la urmă.

Alice era acasă numai cu Rosa, pentru că Jake era plecat la o demonstrație împreună cu Joss și Jessamy. Dar i-a răspuns la telefon lui Joss, care nu numai că nu era la nici o demonstrație, dar nici nu avea habar c-ar fi trebuit să fie.

— A, aha, a zis el. Deci, a ieșit pe undeva cu Jess, da?

— Așa s-ar părea, i-a replicat scurt Alice, asurzită de zgomotul a milioane de penny căzând în același timp.

Cum de putuse să fie așa de proastă? Așa de oarbă? Când în tot timpul ăsta adevărul fusese chiar sub nasul ei! Bineînțeles că Hugo bănuise care era realitatea în noaptea în care ea îi povestise de ieșirile la proteste nocturne ale lui Jake: *„N-are femei prin redacție?”*

— Alice își aminti cum negase: *„Nu-l interesează alte femei. Sunt sigură.”*

Zile goale au trecut, săptămâni au început și s-au sfârșit și-n tot acest timp Alice s-a gândit ce să facă. Pe de-o parte, i se părea că merita ceea ce i se întâmpla, pentru că și ea fusese infidelă. Pe de altă parte, amândoi căzuseră de acord să rămână împreună de dragul Rosei. Sentimentul ei de nefericire se acutiza. În timp ce colecția de aftershave și garderoba lui Jake creșteau în ritm sigur. Până la urmă, Alice s-a decis să continue să meargă la ședințele de consiliere. Poate că doctorul Hasselblad avea răspunsul la această problemă. Numai că întâlnirea cu Hugo din dimineața respectivă nu făcuse decât să-i ridice noi întrebări.

Hugo, care nu ştia nimic din toate astea, s-a dat jos din maşină şi s-a îndreptat, pe jos, către centrul oraşului. Nu avea nici un sens să se mai învârtă în căutarea lui Alice. Avea multe de făcut. De pildă, să-şi găsească o slujbă.

Hugo încercase deja la majoritatea agenţiilor imobiliare mari din Bath. Era însă posibil să existe pe undeva, pe vreo străduţă laterală, şi nişte agenţii mici, independente. Poate că o agenţie mică era chiar mai potrivită; o astfel de agenţie putea să fie mult mai dispusă să accepte aranjamentul cu jumătate de normă pe care şi-l dorea Hugo.

Cu toate că Chicklets îi oferise un loc în programul prelungit pentru copil, Hugo decisese că după-amiezile lui cu Theo erau mult prea preţioase ca să renunţe la ele. Dar faptul că nu era femeie, şi totuşi, nu voia să lucreze decât dimineaţa părea să arunce agenţiile pe care le abordase într-o stare de confuzie.

— E o cerere neobişnuită — din partea unui bărbat, i se spusese de nenumărate ori.

Atunci când Hugo le explica faptul că motivul era legat de creşterea copilului, nu reuşea decât să înrăutăţească situaţia.

Reveniţi în realitate, îi venea lui Hugo să strige de fiecare dată când pleca urmărit de priviri dispreţuitoare. Bărbaţii sunt şi ei părinţi. Surpriză! Aşa stă situaţia.

Atunci când nu visa la o viaţă de familie fericită alături de Alice, Hugo se imagina şeful unei agenţii imobiliare înfloritoare, care să aibă numai angajaţi cu jumătate de normă. Şi, în special, bărbaţi cu copii de crescut. Hugo recunoştea că făcuse cale lungă din vremea

când cheltuirea bonusurilor era singura lui ambiție profesională.

Dându-și seama că era pe punctul să treacă prin fața foștilor lui patroni, Dunn și Dustard, Hugo a încetinit pasul. N-a putut să se abțină să nu se uite în geam ca să vadă dacă vechii credincioși mai erau acolo. Era aproape sigur că aveau să fie. De pildă, căsoiul de neclintit al lui Tarquin.

Mai erau niște persoane care se învârtteau prin fața agenției. Ceea ce nu era ceva neobișnuit; pe trotuarul din față se strângeau deseori grupuri de turiști care cercetau prețurile și visau cu ochii deschiși la traiul într-un decor splendid în stil Regency.

Într-adevăr, casa lui Tarquin era tot acolo. Așa cum erau și paragrafele familiare care însoțeau fotografia. „O ocazie de neegalat de a cumpăra această proprietate unică...” Hugo și-a spus că aliterația e un lucru minunat. Dar nici măcar asta nu reușise să vândă casa.

— Sincer, dragă, sunt disperat, a oftat o voce nazală și efeminată de lângă el. Vreau să zic că Bătrânul Marinar a scăpat ieftin. Dacă voia să știe ce-i aia o problemă adevărată, atunci trebuia să încerce să vândă Firth House. Măcar de-ar încerca cineva.

Hugo a fost surprins să-l recunoască pe Tarquin în persoană. Acesta era îmbrăcat cu o haină de blană cenușie, o pereche de pantaloni din catifea roșie, iar pe față purta o expresie comică de dezamăgire. Inițial, Hugo își închipuise că plângerea îi fusese adresată, acum realiza însă că se înșelase. Tarquin vorbea cu bărbatul înalt, lat în umeri și cu părul

lung, de al cărui braț stătea agățat. Și care semăna foarte bine, a observat Hugo, cu Jake.

Probabil, și-a dat el seama o fracțiune de secundă mai târziu, pentru că bărbatul respectiv *era* Jake.

Cei doi bărbați s-au desprins de vitrina agenției și s-au îndepărtat cu pași lenți. Hugo s-a holbat după ei. Nu zisese Alice că Jake era la ședința de consiliere?

În noaptea aia, Alice o culcase pe Rosa și cobora mohorâtă scara când, spre surpriza ei, a auzit un zăngănit dinspre ușă. I s-a strâns stomacul de groază. Ca de obicei, Jake era plecat la o așa-zisă demonstrație, iar ea, tot ca de obicei, nu aștepta pe nimeni. Oare asta era clipa de care, în mod subconștient, se temuse de când se mutase la țară? Clipa în care un nebun cu un cuțit dădea buzna peste ea și o înjunghia mortal?

Nu era însă un nebun cu un cuțit. Era Jake.

— Te-ai întors devreme, a remarcat Alice.

— Da.

— S-a anulat demonstrația?

Jake a clătinat din cap. Părul mătăsos i s-a mișcat dintr-o parte în cealaltă, strălucind în lumina difuzată prin strecurătoarea din tavan.

— N-a fost nici o demonstrație.

— A!

Exact așa cum bănuise și Alice. Dar de ce recunoscuse Jake? Alice și-a dat seama că niște vorbe de maximă importanță aveau să fie rostite în curând. Oare era Jake pe punctul s-o anunțe c-o părăsea pentru Jessamy?

— Știu c-am spus că mă duc la o demonstrație.

Vocea lui Jake era blândă. Avea tonalitatea pe care o folosești atunci când te adresezi unui invalid.

— Dar n-am fost. Am fost...

Jake părea jenat, ceea ce era ceva complet necaracteristic.

— Am fost... eu... mă văd cu altcineva.

— Știu, i-a răspuns Alice calmă.

Jake a tresărit.

— Știi?

— Sigur că da. Ai o aventură cu Jessamy, nu-i așa?

— *Jessamy*?

— Ei, termină, Jake, i-a sărit muștarul lui Alice. De luni de zile, îți petreci toate serile cu ea. Ai spus că ieși cu ea și cu Joss, dar eu știu că n-ați fost toți trei fiindcă Joss a sunat într-o seară când...

— Jessamy n-are nici o legătură, a întrerupt-o Jake pe un ton ridicat. Nu suntem decât prieteni. Și colegi de redacție.

— Nu mai spune!

Alice i-a aruncat o privire neîncrezătoare.

— Da, i-a răspuns el uitându-se curajos în ochii ei. Nu cu ea m-am văzut. Ci cu, ăăă, Tarquin.

— *Tarquin*? Vrei să spui, a zis Alice trăgănat, că ai o aventură cu... *un bărbat*?

— Da.

— Pe care-l cheamă... *Tarquin*?

— Da.

— Vrei să spui că ești... homosexual?

Jake nu s-a uitat la ea.

— Am simțit asta dintotdeauna, Al, a mârâit el. Și întotdeauna mi-a fost frică de asta. Am încercat să-mi reprim trăirea. S-o fac să dispară. Dar n-am reușit.

Lui Alice i se uscaseră gâtul. Era așa de surprinsă că abia dacă mai putea să vorbească.

— Dar... sexul. Cu mine. Mi s-a părut că-ți face plăcere.

— Mi-a făcut.

— Dar dacă ești homosexual... ?

— Mulți bărbați homosexuali au relații heterosexuale sau chiar se căsătoresc înainte să-și recunoască adevăratele înclinații. Sigur că unii nu fac chestia asta niciodată...

— Slavă Domnului că tu ai avut curajul ăsta, nu ? a zis Alice cu amărăciune.

— Al, îmi pare rău. Chiar am vrut ca relația noastră să meargă. Am sperat că fiind căsătorit... având o soție...

Alice s-a încruntat încercând să înțeleagă ce voia Jake să spună.

— De asta... te-ai căsătorit cu mine ? Ca să te obligi... să fii normal ?

Femeia a izbucnit în râs. Era de necrezut. Jake a lăsat capul în jos.

— Cam așa ceva, a bolborosit el.

Alice nu mai râdea acum.

— Dumnezeuule ! Sigur că da ! a răsuflat ea. Acum pricep, a zis ea clătinând din cap. Cred că ți-a fost așa de simplu la nunta lui Sally. Eu eram singură și disperată. Sau, cel puțin, așa ai crezut tu. Am fost ușor de agățat. Hai, recunoaște, a mârâit ea, vocea începând să-i urce într-un ușor tremolo. N-a fost așa ?

Bărbatul a oftat.

— Ai fost foarte... receptivă. Și foarte frumoasă, a adăugat el repede.

Alice a ignorat complimentul.

— Iar tu ai fost foarte sigur pe tine. Ai venit până la New York. Ai dat buzna la mine în birou cu un milion de trandafiri roșii. Și-apoi tot rolul ăla cu tatăl perfect. Cursul prenatal...

Gâtul i s-a blocat din cauza nervilor și Alice a tăcut. Jake și-a trecut prin păr o mână agitată.

— Știu. Știu. Am jucat un rol, recunosc.

— *Ai jucat un rol!* Ba bine că nu. Ar trebui să fii în L.A. lustruindu-ți Oscarurile.

— Am crezut că și dacă treaba cu căsnicia nu merge... paternitatea o să... nu știu... o să mă vindece pentru totdeauna.

Când s-a uitat la Alice, ochii lui Jake ardeau. Dar ardeau altfel decât în trecut. Cândva, ochii lui Jake avuseseră o privire mesianică, provocatoare. Acum păreau să cerșească să fie înțeleși.

— *Trebuia* să meargă. Dar n-a mers. Am știut asta de cum s-a născut Rosa. Mi-am dat seama c-am greșit și m-am îngrozit. Am început să inventez tot felul de scuze ca să nu fiu alături de tine.

— De exemplu, mi-ai dus florile la centrul de drogați.

— Alice, crede-mă, dacă lucrurile ar fi putut să stea altfel...

— Dar ar fi putut, a tunat Alice. Ai fi putut să fi *mai drăguț* cu noi. Ai fi putut s-o lași pe Rosa să meargă la creșă și pe mine să încep o altă carieră. Dar nu. Tu ai devenit un ecologist maniac și fundamentalist. M-ai transformat – cum ziseseră Hugo și mama ei? – într-o adevărată *eco-prizonieră*. De ce? Cu ce scop?

Ce legătură avea asta cu faptul că ești homosexual?

— Avea cea mai mare legătură.

Când Jake și-a scuturat nervos părul, un damf de aftershave i-a izbit nările lui Alice.

— Când l-am întâlnit pe Tarquin pentru prima oară, mi-am dat seama ce se putea întâmpla. Așa că m-am cufundat în muncă. Nu mi-am dat voie să mă gândesc la nimic altceva. Am devenit complet obsedat de toată chestia cu reciclările...

— Dar cine e Tarquin? a întrebat Alice. Unde l-ai cunoscut?

— Tarquin e un arhitect. A venit la un seminar *La Gunoi!* unde se vorbea despre case ecologice.

Jake și-a îngăduit un zâmbet fugar.

— A fost foarte interesat de posibilitățile construirii de case subterane, cu acoperiș din iarbă. Sau, cel puțin, așa mi s-a părut mie. În realitate, el tocmai ieșise dintr-o relație nefericită, de lungă durată, și era interesat de...
ăăăă...

— De tine?

Jake i-a aruncat o privire hăituită.

— Doamne, Al...

— Nu-mi mai spune Al.

— Nici n-ai idee cât am încercat să-i rezist, Alice. Dar a fost foarte insistent.

Cu severitate:

— Trebuie să fi fost un iad.

— Cu cât el devenea mai insistent, cu atât deveneam și eu mai extremist pe chestiile ecologice. Am încercat să mă îngrop în muncă.

— Vrei să spui că ai încercat să ne îngropi pe toți. Abia dacă mai vedeam casa dintre

mormanele de gunoaie pe care le cărai încoace. Toate WC-urile alea. Toate căzile de baie. Și toate chiuvetele.

Alice s-a oprit când în minte i-a răsărit o idee îngrozitoare.

— *Prezervativele!* a urlat ea. Nu le-ai... adică... folosit... cu *bărbați*, nu?

Părul lui Jake s-a agitat într-o negare disperată.

— Nu. Pe cuvântul meu. N-am... niciodată n-am crezut că așa ceva se va întâmpla. Am fost hotărât să nu mă-ndrăgostesc de Tarquin.

— Mama și-a dat seama că era ceva straniu în toată povestea asta. De ce n-am ascultat-o? s-a lamentat Alice. A avut dreptate în tot timpul ăsta.

— Îmi pare rău, Al, a șoptit Jake covârșit. Vreau să spun *Alice*. Tot ce pot să spun e că am fost nelămurit. Eram nelămurit, furios și înfricoșat. Și, da, mi-am vărsat toți nervii pe tine... și pe Rosa.

— *Ticdlosule!* Și m-ai făcut să sufăr atâta din cauza chestiei cu Hugo! Voiai să fugi cu Rosa.

— N-aș fi fugit, Al. A fost o amenințare fără nici un sâmbure de adevăr. Intrasem în panică. N-aș fi fugit decât de mine însumi.

— Astea sunt cuvintele doctorului Hasselblad? l-a întrebat Alice cu acreală.

— A!

Jake a ridicat din sprâncene într-un gest care se traducea prin *mea culpa*.

— Ședințele de consiliere.

Într-o fracțiune de secundă, Alice a înțeles.

— Vrei să spui că n-ai fost la nici o ședință? În loc de asta te duceai și te vedeai cu...

Tarquin? l-a întrebat Alice scuturându-și o suviță de păr de pe față. *Dumnezeule!*

Vocea lui Jake avea o tonalitate patetic-entuziastă.

— Dar, Alice, Tarquin m-a ajutat mai mult decât orice ședință de consiliere. M-a ajutat să mă cunosc. Să înfrunt lucrurile pe care până atunci nu avusesem curajul să le recunosc.

— Ca de exemplu? l-a întrebat Alice obosită.

— În primul rând, că sunt un idiot nenorocit. Într-o seară, când am ieșit cu Tarquin la cină...

— Cină!

Alice a deschis ochii larg. În tot timpul de când se mutase în Vechea Morgă, ea și Jake nu ieșiseră nici măcar o singură dată la cină.

— Da, i-a răspuns el furișându-i o privire vinovată. Mă tem că am ieșit de multe ori pentru cină. Probabil că de fiecare dată când tu credeai c-am ieșit să mă leg cu lanțuri de pubele. Vezi tu, lui Tarquin îi place foarte mult mâncarea bună...

— Nu e singurul, a remarcat Alice scârbită.

— Oricum, a continuat Jake, eram în restaurant, iar eu îi explicam care sunt ramificațiile etice și morale a ceea ce avea să mănânce. Tarquin m-a ajutat să înțeleg că nu transformam lumea într-un loc mai bun. Nu făceam decât să enervez oamenii când ei se pregăteau să mănânce.

Privirea lui Alice era lipsită de orice emoție.

— Știi, a spus ea pe un ton dintr-odată vehement, nimic din toate astea nu mă interesează. Nu vreau să știu nimic. E treaba ta. Sinceră să fiu, mă dezgusti.

— Alice...

— Ești un tiran, un ipocrit și un manipulator nerușinat. Mi-ai nenorocit viața. Și nu numai viața mea...

— Alice. Te rog. Ceea ce vreau să înțelegi e că Tarquin m-a ajutat să gândesc normal. Și cel mai important, a adăugat Jake cu ochii și vocea pline de sinceritate, m-a ajutat să fiu *onest* cu mine însumi.

Alice era acum mult prea furioasă ca să mai poată vorbi. Cum de-și permitea Jake să stea în fața ei și să-i ridice osanale iubitului lui? Femeia s-a uitat împrejur după ceva cu care să-i arunce în cap.

Jake, în schimb, îi dădea înainte cu seninătate.

— M-a ajutat să-mi dau seama că faptul de a deveni soț și tată a fost ceea ce am avut nevoie ca să conștientizez ce soț și tată *inutil* sunt. Și că cel mai bun lucru pe care pot să-l fac acum e să încetez să mă mai prefac. Să accept ideea că nu sunt un supertată și că nici nu am șanse să devin vreodată.

— Am înțeles.

Mâna lui Alice a prins un borcan de gem de pe masa din spatele ei.

Borcanul era plin cu pământ din grădină și funcționa pe post de prespapier. În timp ce vorbea, cu voce tremurătoare, Alice l-a ridicat ușor de pe masă.

— Deci eu și Rosa am fost un soi de experiment?

— Exact.

Pe la spate, Alice a ridicat borcanul, pregătindu-se să i-l arunce în frunte.

— Un *experiment*! a mârâit ea.

— Hei! Nu fi supărată! E o chestie bună. Tarquin m-a ajutat să înțeleg că, dacă ești genul ăsta de bărbat, atunci cel mai bine e să recunoști și să-ți accepți celelalte puncte forte.

Degetele lui Alice s-au încordat pentru aruncare.

— Alice, a implorat-o Jake cu blândețe, ceea ce vreau să spun este că nu cred că mai are vreun rost să încercăm să facem căsnicia să meargă. Ție și Rosei v-ar fi mult mai bine fără mine.

Borcanul de gem s-a izbit de podea și s-a făcut țandări. Pământul s-a împrăștiat peste tot.

— Vrei să spui...?

Jake a tresărit șocat la auzul zgomotului produs de borcan și s-a uitat surprins la murdăria de pe podea.

— Ăăăă... da. Poți să dai divorț pe motiv de adulter. Sau de comportament inacceptabil. Sau poți să invoci ambele motive. Sau orice alt motiv vrei tu. Eu n-o să neg nimic. Și după divorț, poți să te măriți cu cine vrei tu. Chiar și cu ticălosul ăla unsuros de Hugo.

Jake a rânjit. Dar Alice nu era încă pregătită să glumească.

— Rosa?

Gâtul îi înțepenise că abia dacă mai putea să emită silabele.

— Evident, tu o să ai custodia. Dar trebuie să stabilim un program de vizite. Cred că, în sfârșit, sunt pregătit să fiu un tată mai bun. În adevăratul sens al cuvântului, vreau să spun. Și să te sprijin și pe tine. *La Gunoi!* o să devină o revistă mult mai comercială. Tarquin are niște idei grozave. O să devină o afacere

în toată regula. O să ne diversificăm în multe direcții. Așa că, în curând, o să începi să-ți primești dividendele. Of, Alice, a fost așa o mare încurcătură! Dar să sperăm că acum...

Alice n-a mai auzit ultimele propoziții. Trăncăneala lui Jake i se stinsese în urechi. A leșinat, prăbușindu-se pe fotoliul făcut dintr-o cutie portocalie.

Capitolul 30

Hugo și-a desprins fața de pe pieptul îmbrăcat în halat alb al unei femei excepțional de frumoase. Gonise prin spital într-un asemenea hal încât nu luase în considerare faptul că, de după colțul spre care se îndrepta, putea să apară cineva.

— Îmi pare rău, a găfăit el extrem de jenat.

Doctorița Watson, medic pediatru, și-a tras suflitul. I-a aruncat lui Hugo o privire tăioasă.

— Nu vă cunosc cumva?

— Ne-am mai întâlnit, a recunoscut Hugo, strângându-i-se stomacul la amintirea momentului când se văzuseră ultima dată. Fiul meu avea o erupție.

Doctorița a clătinat din cap.

— Da. Arăta rău, nu? Ce mai face acum? Merge?

Hugo a dat din cap, surâzând la acest gând. Nu se sătura niciodată să-l vadă pe Theo învârtindu-se de colo colo pe piciorușele lui grase.

— Dar ce vă aduce din nou aici? a întrebat doctorița.

— Un curs.

Zâmbetul lui Hugo s-a lărgit.

— Un curs prenatal.

— Așteptați încă un copil? Felicitări.

— Mulțumesc.

— Ei, atunci vă las. Drumul îl știți. Mult noroc! Dacă sunt de gardă, atunci o să ne vedem și în ziua cea mare.

Hugo a privit-o pe doctoriță depărtându-se, mișcându-și părul negru, strălucitor.

Ulterior, și-a dat însă seama că nu mai știa drumul. Îl uitase.

Trecuse aproape un an și jumătate de când încercase să găsească sala de curs prenatal și labirintul cu linoleum cenușiu al spitalului era la fel de misterios ca și prima dată.

Hugo a luat-o la goană pe coridor, depășind și vreo două bifurcații. I-au mai trebuit încă cinci minute marcate de panică până când, într-un sfârșit binecuvântat, a găsit ușa cea bună.

A bătut, a deschis respectiva ușă și-a văzut-o pe Alice surâzându-i din mijlocul unui semicerc de oameni. Hugo a înaintat împleticit, dar fericit, către scaunul din plastic portocaliu de lângă ea.

— Îmi cer scuze că am întârziat, a anunțat el către întreaga clasă.

În centrul semicercului stătea o femeie cu un chip prelung, niște ochelari cu rame subțiri și un zâmbet larg și vesel.

— Bine ai venit, i-a spus ea lui Hugo. Acum că ai ajuns și tu putem să începem. Numele meu e Lotti...

Fusese ideea lui Alice să vină, din nou, la cursul prenatal. Pe motiv că nu-și mai aducea aminte aproape nimic din primul, din cauza privirilor pline de ură pe care i le aruncase Amanda, distrăgându-i atenția. Hugo fusese de acord pe un principiu similar: personificarea grețoasă a tatălui perfect pe care o interpretase Jake avusese același efect asupra lui.

Când Lotti a scos la lumină afişul cu copilul cu capul în jos, gândurile lui Hugo au alunecat, fără voia lui, în trecut. Se scurseseră aproape nouă luni de când Alice îi dăduse telefon plângând, urlând şi abia trăgându-şi sufletul, ca să-i confirme, printre hohote de plâns isterice, suspiciunile legate de Jake şi Tarquin. Şi, mai important, ca să-i întărească părerea privind implicaţiile acestei situaţii şi reflectarea lor asupra viitorului lor comun. Cu alte cuvinte, ca să-l anunţe că urmau să-l petreacă împreună.

Într-un final, căsătoriile cu Jake şi Amanda au fost desfăcute fără nici un fel de problemă. La puţin timp după asta, Alice s-a mutat la Fitzherbert Place, iar în scurtă vreme s-a descoperit că Theo şi Rosa, care evoluaseră între timp de la promisiunea unei prietenii la statutul de copii nedespărţiţi, aveau să mai aibă un partener cu care să meargă la creşă. Când Alice, strălucind de fericire, a început să-i fluture testul de sarcină în faţa ochilor, Hugo a simţit că pocalul fericirii lui nu numai că dăduse pe dinafară. Ci că ameninţa să inunde strada ca o pompă de apă spartă.

Imediat, Hugo a propus o nuntă. Alice a opus însă rezistenţă.

— Am făcut toate jurămintele alea cândva, a spus ea. Şi le-am încălcat. Nu are nici un sens să le mai fac din nou.

Hugo nu avea ce să argumenteze împotriva acestui raţionament logic. Oricum, în inima lui, se simţea mai mult decât însurat cu Alice. Se simţea lipit indisolubil de ea prin puterea unei iubiri care fusese călită în focul celor mai abjecte greutăţi pe care le cunoscuse vreodată.

La rândul ei, odată încheiată căsătoria cu Jake, Alice se simțea ca un cal de curse care trecuse de poarta de start. Își găsisese de lucru la un tribunal local. Se angajase ca avocat specializat pe probleme de media și acum era foarte solicitată de batalioanele de publicații și companii TV care părăsiseră Londra și împânziseră Bath-ul în căutare de chirii mai mici, personal mai puțin stresat și o calitate mai bună a vieții. Cu toate astea, indiferent de volumul de muncă, Alice nu renunțase la decizia de a lucra numai cu jumătate de normă. Se hotărâse că niciodată nu avea să mai permită ca balanța serviciu-viață privată să i se dezechilibreze ca în perioada anilor petrecuți în New York. Și nici nu avea intenția să-l lase pe Hugo să se ocupe de toți copiii, tot timpul.

Când nu era cu Theo și Rosa, Hugo își savura succesul propriei lui agenții imobiliare. Inițial, băncile refuzaseră să-i împrumute bani ca să înceapă o afacere în care toți angajații erau părinți și lucrau numai cu jumătate de normă. Fraze ca „semne de întrebare serioase legate de motivație” au fost vehiculate până când Hugo le-a atras atenția asupra unui punct absolut evident: nici un angajat nu e așa de dedicat serviciului ca o persoană cu jumătate de normă, bine plătită, care are responsabilitatea creșterii unui copil și beneficiază și de înțelegerea șefului. Și care, după ce firma se pune pe picioare, avea să aibă la dispoziție și o creșă gratuită.

Într-un final, băncile au acceptat ideea că numai un idiot ar lăsa să-i scape din mână o asemenea comoară. Iar Hugo nu avea să angajeze idiști. Din contră, persoanele pe care le-a

angajat, în majoritate refugiați din Londra, așa cum fusese și el cândva, erau așa de puse pe treabă, de experimentate și de capabile încât firma Fine Properties a reușit, foarte curând, să eclipseze cu vânzările ei majoritatea celorlalte agenții imobiliare din Bath. Hugo era sigur că ar fi putut să vândă până și Firth House. Numai că Tarquin nu mai voia s-o vândă.

Superba lui casă, cu grațioasa ei alee curbată de la intrare, nu mai reprezenta o problemă. Mai degrabă, era găscă care făcea ouăle de aur sau măcar le conținea. Era mai mult decât o proprietate care-și scotea banii din multiplele utilizări pe care le avea: primele trei etaje reprezentau căminul luxos pe care-l împărțea cu Jake, în timp ce ultimele două nivele și pivnița adăposteau înfloritoarea și din ce în ce mai lucrativa afacere *La Gunoi*!

Perspectiva mai populistă pe care Tarquin o propusese și pe care Jake i-o schițase lui Alice se dovedise a fi un succes uriaș. Puține persoane celebre – sau, mai curând, oamenii lor de PR – trecuseră pe lângă ocazia de a contribui sau de a se lăsa intervievate pentru primul număr al primei reviste glossy de ecologie din lume. Rezistența ideologică pe care Jessamy a opus-o inițial a fost suprimată de zborurile către L.A. ca să-l prindă pe Brad Pitt sau către New York ca să-l întâlnească pe David Bowie. Membrii redacției au fost cucerți și de faptul că acum își vedeau revista pe toate standurile de presă. Și asta, datorită lanțului de distribuție care fusese organizat de Amanda.

Amanda, aflată acum pe tronul de director al unui vast lanț de publicații de consum, și-a

dat seama imediat de posibilitățile pe care le avea noua revistă *La Gunoi!*

— E un soi de combinație între *Heat* și buletinul Prietenii Pământului, i-a explicat ea mogulului media care-i devenise, între timp, soț. Dragul meu, trebuie s-o cumpărăm. Celebritățile cu conștiință sunt la modă!

Datorită schimbării de accent, a aspectului de top și a noilor investiții, *La Gunoi!* s-a trezit și cu un val de propuneri de asocieri mediatice. Cea mai importantă o reprezenta *La Gunoi! TV*, o companie de producție care realizase nu numai potențialul publicației în format de televiziune, dar și potențialul de prezentator al lui Jake.

„Dustbin Hotman: tipul care face gunoiul să fie atrăgător“ fusese titlul primei emisii a *TV Times*, care îl avusese ca prezentator pe Jake. Îmbrăcat în haine de firmă răvășite și frumos de să-ți taie răsuflarea, zâmbetul sculptor al lui Jake fusese flancat de o cutie goală de fasole într-o mână și de un borcan de gem în cealaltă mână. În timp ce prima serie se difuza, o a doua intrase deja în producție, și asta spre încântarea Rosei, care sârea pe poponeț la fiecare episod, arăta cu mânuța către ecranul televizorului și zicea „Dada“. Acum că nu mai trăia în minciună, relația lui Jake cu fiica și fosta lui soție era de-a dreptul înfloritoare. Aproape la fel de important era că Alice făcuse un efort colosal ca să dea uitării ce se întâmplase în trecut.

Relația Amandei cu Theo și cu Hugo era la fel de cordială. Chiar dacă Hugo era nevoit să-i tot reamintească faptul că, deși ofertele ei privind experiența în muncă a lui Theo erau bine-venite, fiul lor era încă un copil.

— Nu poate să înceapă prea devreme dacă urmează să devină următorul William Randolph Hearst, tuna Amanda.

Între timp, Laura devenise o celebritate. Rubrica ei de terapie isteată din *La Gunoi!* — în care cititorii își făceau cunoscute dificultățile pe care le aveau în încercarea de a-și convinge partenerii să recicleze și făceau speculații, deseori de-a dreptul șocante, cu privire la motivele refuzului servit de parteneri — devenise una dintre cele mai citite pagini din revistă și se mutase, cu foarte mult succes, și la televizor. Rezultatul a fost că acum Laura avea și o rubrică în programul matinal și devenise un nume de marcă.

Hugo, căruia îi aparținuse inițial ideea rubricii — deși Amanda, căreia i-o sugerase, își asumase ulterior tot creditul — era foarte mulțumit că Fergus ajunsese să fie vioara a doua în familie. Deși nu părea ca situația asta să-l afecteze. În frecventele fotografii realizate de paparazzi cu ei doi și deseori cu Django, instantanee surprinse la premiere de film sau ceremonii de decernare a unor premii din industria televiziunii, Fergus arăta ca o versiune demolată a lui Michael Douglas, acompăniind o sosie a lui Catherine Zeta Jones cu strungăreață.

— Yogi! a spus cineva cu accent străin. Yogi!

Hugo a clipit, amintindu-și unde era. Înapoi la cursul prenatal, cu Lotti zâmbind în direcția lui.

— Scuze, a zis Hugo tresărind. Eram cu gândul departe. Ce-ai spus?

— Am întrebat pe toată lumea cum se simte la gândul că va avea un copil, i-a explicat Lotti, clipind plină de seriozitate în spatele ochelarilor. E o ocazie ca oamenii să-și exprime temerile, înțelegi? E bine s-o faci în situația asta, când suntem cu toții în același vapor.

— Barcă, a zâmbit Hugo.

— A, da, a spus Lotti. Ai dreptate. Barcă. Deci, Yogi. Cum te simți la gândul c-ai să devii tătic?

Hugo a fost cuprins de un sentiment de *déjà vu*. Inima îi bătea cu putere. Îi venea să vomite și-și frământa mâinile. A deschis gura, apoi a închis-o la loc. După care a deschis-o din nou. S-a uitat la Alice, care îl privea îngrijorată.

— La gândul c-am să devin tată? s-a forțat el să rostească, deși gâtul îi era aproape înțepenit.

— Exact, Yogi. Vreau să le spui celorlalți cum te simți. Orice griji ai avea, poți să ni le împărtășești.

Hugo a tras adânc aer în piept. I-a luat mâna lui Alice și i-a strâns-o.

— Simt, a spus el rar, c-o să fie absolut cel mai grozav lucru. Din cea mai grozavă lume posibilă.